JUAN GARCÍA HORTELANO

Furtună de vară

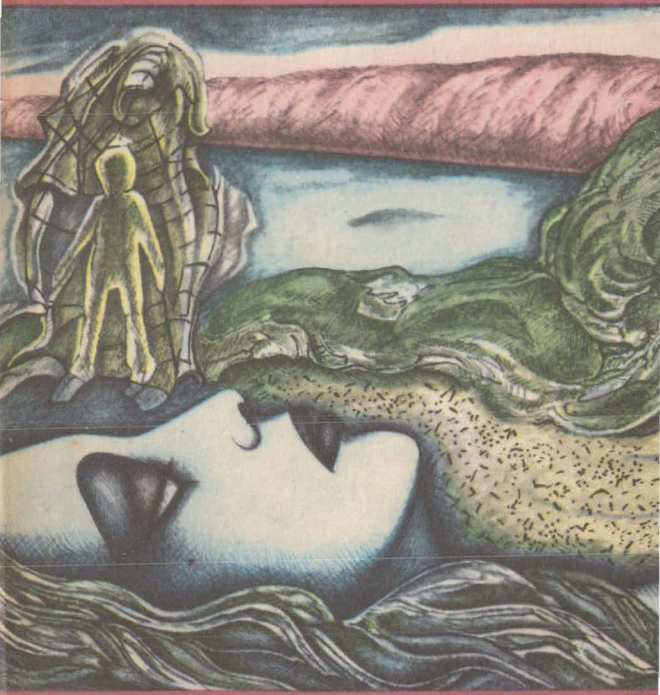

Colecția GLOBUS / Editura Univers

COPERTA COLECȚIEI DE ION STATE
Ilustrația de Dan Stanciu ; Grafica de Valeriu Negoescu

Juan García Hortelano

TORMENTA DE VERANO

Seix Barral Biblioteca Formentor

© Editorial Seix Barral, S.A. — Barcelona

Toate drepturile asupra acestei versiuni aparțin Editurii UNIVERS

GLOBUS

JUAN GARCÍA HORTELANO

FURTUNĂ DE VARĂ

Traducere de
CONSTANTIN VONGHIZAS

EDITURA UNIVERS

BUCUREȘTI

1981

1

La început, partea proastă a fost că fata, pe lîngă că era moartă, zăcea goală pe plajă. Nimeni nu s-a mai gîndit la copii, cu toate că ei descoperiseră cadavrul. Dar în dimineaţa următoare, la micul dejun, Enrique şi Joaquín o făcură pe Dora să plîngă.

— Enrique, i-am spus, du-te şi cheamă-l pe Rafael, uite-l că trece strada.

Enrique sări de pe scaun şi străbătu în goană grădina.

— Rafael a şi fost în oraş de dimineaţă, zise Dora, trăgîndu-şi scaunul şi aplecîndu-se peste măsuţa cu reviste.

— Da, l-am trimis să aducă ziarele ; dar trebuie să se ducă din nou. — Ziarele din Madrid n-au publicat nimic din cele întîmplate ieri. — Dora îşi încrucişă picioarele. — Crezi că or să vină mulţi ziarişti ?

— Judecătorul i-a spus lui Emilio că se va face cît mai puţină publicitate. Din cauza turismului, înţelegi ? — L-am văzut pe Rafael apropiindu-se pe aleea cu pietriş. — S-ar putea ca presa din Madrid şi din Barcelona să menţioneze doar cele patru rînduri din ziarul regional de azi.

— Ce neplăcut !

Rafael urcă treptele verandei :

— Doriți ceva ? Poftă bună.

— Mulțumesc, Rafael.

— Te mai duci în oraș, da ? Să vezi ce se mai spune pe-acolo.

— Despre fata moartă ?

— Întreabă-l pe Raimundo, cînd te duci la prăvălie să iei undița. Raimundo o fi aflat vreo veste. Și nu uita de cîrligele pe care i le-am comandat, dacă le-a adus.

— Foarte bine.

— Tu, Dora, ai nevoie de ceva ?

Dora se întrerupse din lectura revistei „Paris-Match" și clătină din cap, zîmbind.

— Atunci, la revedere, domnule.

— Cu bine, Rafael.

Tocmai ajunsese pe peluză, cînd Dora strigă după el :

— Spune-i lui Enrique să nu mai stea pe stradă și să intre în casă.

— Da, doamnă.

— Mulțumesc.

Dora căută o scrumieră printre cești de pe masă, înainte de a-și relua lectura.

— O să plouă.

— Hm...

Enrique se întoarse aducîndu-l cu el pe Joaquín, care ne sărută, pe Dora și pe mine.

— Termină-ți gustarea, Enrique.

— Vrem să mergem pe plajă, zise Joaquín.

— Dar aveți grijă să nu vă udați pe picioare.

— Mama e acasă, Joaquín ? întrebă Dora.

— Nu știu. Tata doarme.

În timp ce Enrique își termina ceașca de cafea cu lapte, Joaquín se cățără pe unul din fotolii, ca să vadă peste umărul Dorei fotografiile din revistă.

Cerul se zărea înnourat prin crîngul de pini. Leoncio trecu prin grădină cu o sapă în mînă. Vîntul, în rafale, deși nu bătea tare, era rece. Frunzele copacilor foșneau cînd și cînd. Am întors capul auzind întrebarea adresată de Dora copiilor :

— Ce șușotiți acolo ?

Joaquín, în vîrful picioarelor, cu un braț sprijinit de masă, stătea cu obrazul foarte aproape de cel al lui Enrique, care se ștergea cu șervețelul la gură.

— Nimic.

— Nimic ? Nu-i frumos să șușotiți, copii, stărui Dora.

— Păi, el zicea — și Joaquín se uită spre mine — că de ce femeilor le crește...

— Joaquín !

— Sfîrșește-ți întrebarea, Joaquín.

— Că, de ce ? — arătă Enrique cu degetul mare de la mîna stîngă spre piept.

— Enrique e cel care întreba.

Atunci Dora începu să plîngă. I-am trimis pe copii în grădină, le-am făgăduit că vin și eu după ei pe plajă și am încercat s-o liniștesc pe Dora.

— Draga mea, e firesc ca copiii să se întrebe. Pentru prima dată în viață au văzut o femeie în pielea goală. N-are rost să-ți faci griji de-

geaba. Ar fi mai bine să le dăm cel mai bun răspuns pe care-l putem găsi.

— Eu nu-mi fac griji ! Dar ţi-ar place ca copiii mei... ?

— Dora, în primul rînd, n-au fost numai copiii noştri. Şi-apoi, Dorita nu era acolo... Ce vrei să-i faci ? La vîrsta lor...

— Foarte bine ! scînci ea printre suspine. Dar a fost şi băiatul meu acolo.

— Nu exagera lucrurile. Ar fi mai bine să te gîndeşti la altceva. Cheam-o pe Marta sau pe Asunción. De ce nu te duci în oraş după cumpărături ? E o zi atît de urîtă, că nici nu poţi să stai afară. Haide, du-te. Ai putea să mănînci acolo şi să te întorci diseară, după film.

Mă privi cu ochii plini de lacrimi, dar deodată se ridică, aruncînd revista pe jos.

— Lasă-mă în pace !

M-am aşezat într-un fotoliu, cu ziarele pe genunchi, şi mi-am aprins o ţigară. Păsărelele ciripeau de zor, amplificînd parcă şi mai mult cenuşiul cerului, dincolo de copaci, de acoperişul casei lui Emilio, de coloana de fum ce se ridica printre livezile de portocali de lîngă sat. Am recitit cele cîteva rînduri care anunţau descoperirea cadavrului. Din fericire, faptul era relatat într-un fel stîngaci, fără date precise asupra zilei şi locului. Nu se spunea nimic despre copii. Autorităţile, firește, se apucaseră să cerceteze misterioasa întîmplare. Eram cu ziarul deschis în faţă, fără să mai citesc, cînd a apărut Leoncio abătîndu-mi gîndurile.

— Bine, fă ce vrei. Cheamă şi zidarii, dacă zici că e nevoie.

— Eu vă spun ce-am văzut. Puteți să vedeți și dumneavoastră, dacă veniți pînă la piscină.

— Bine, bine, cheamă zidarii. Dar golește-o mai întîi.

M-am gîndit să lucrez puțin, dar Rufi deschisese ferestrele biroului, pusese scaunele cu picioarele în sus, curățise masa de hîrtii. Am zăbovit puțin pe scară, auzind-o pe Dora vorbind la telefon. Abia cînd am ajuns în stradă, mi-am amintit că vroiam să văd ce aveau canalele laterale de scurgere ale piscinei.

Casele erau încuiate și grădinile pustii. Un cîine, care nu era al nimănui din stațiune, trecea de pe un trotuar pe celălalt, adulmecînd pe lîngă copaci. Vîntul bătea mai tare pe poteca spre mare. I-am zărit, strînși în cerc, ca o pată nedeslușită și fără relief pe uniformitatea pustie a plăjii.

— Nu ne-am udat pe picioare, zise Joaquín.

— Îmi pare bine. Ați venit singuri ?

— Da, răspunse Leles. O să vină îndată și Claudette.

Construiau un castel de nisip și Enrique îi comanda ; le ținea pe fete deoparte sau le trimitea să aducă apă în găletușele de plastic. Joaquín, cu mîinile pline de nămol, se așeză lîngă mine. Pe mare, spuma se zbuciuma pe crestele valurilor, mărunte, nesfîrșite.

— Toate femeile sînt făcute la fel ?

— Da.

Ședeam cu brațele sprijinite pe genunchi, cu privirea ațintită în depărtare, unde norii se spărseseră, scoțînd la iveală o fîșie palidă de cer

albastru. Enrique îl strigă pe Joaquín, dar acesta nu se mişcă.

— Fetele sînt şi ele femei ?

— Da.

— Şi Leles, Asun, Martita şi Dorita ?

— Da, şi ele sînt femei.

— Şi María Francisca ?

— Şi ea.

— Dar sînt altfel.

— Pentru că sînt încă mici. Cînd or să crească mai mari, or să fie la fel.

Urmîndu-l pe Enrique, veniră cu toţii şi se aşezară în tăcere. Joaquín, sprijinindu-şi mîinile pe nisip, se tot mişcă pînă cînd ajunse să se lipească de mine.

— .N-aţi terminat castelul. — Dar ei continuau să stea tăcuţi, nemişcaţi. — Cred că ar trebui să ne întoarcem. S-a făcut frig.

— Trebuie să vină Claudette, zise Martita.

— Trecem pe la ea pe-acasă. Sau o s-o întîlnim pe drum.

— Nenea Javier zice că şi voi o să fiţi la fel.

— Da, dar aş vrea să pun cîteva întrebări, zise José.

— Un moment, pe rînd. Să nu ne întrerupem unii pe alţii.

— Eu n-am întrerupt pe nimeni, zise Leles.

— Nici eu.

— Să plece Dorita şi Leles, propuse Joaquín.

— Nu vreau să plec. Pleacă tu.

— Asta-i o discuţie între bărbaţi, o puse la punct José. Şi-apoi, nu trebuie să fie de faţă

decît cei care am descoperit-o, nu-i așa, nene Javier ?

— Martita și cu mine eram și noi de față, zise Asun.

— Dar asta-i o discuție între bărbați.

— Tată, vreau să rămîn și eu !

— Un moment, nu vorbiți toți deodată. Puteți să rămîneți și voi, pentru că nu-i nici un secret.

— José spunea că e păcat.

— Nu, nu-i păcat. E păcat să găsești scoici ? E cam același lucru. Ați coborît pe plajă și ați văzut-o pe biata fată. Nu-i păcat.

— Dar o să ne putem spovedi ?

— Ți se va spune că nu-i păcat. Și-acum, ce-ar fi să ne întoarcem ? Parcă s-a făcut mai frig.

— Nu.

— Eu am jerseu.

— O să se facă frig !

— Uite-l pe don Antonio — și Asun arătă cu mîna spre pinii pitici ce mărgineau plaja.

— Ascultă, zise Joaquín trăgîndu-mă de mîneca jachetei, chiar și doña Pura e făcută la fel ?

— Da, măi băiete, da. Bună ziua ! — Brațul lui don Antonio flutură spre noi în semn de răspuns. Ar trebui să mergem să-l salutăm.

— E un nesuferit.

— Dorita, nu vorbi așa.

— Toată lumea spune că e un nesuferit. Chiar și tu, întări Asun. Mama zice că lîngă doña Pura

i se face somn. Închipuieşte-ţi, de parcă ar fi un bebeluş !

— Toate femeile au păr pe corp ?

— O clipă, aşteptaţi o clipă.

— Băieţii spun că o să am şi eu păr. E adevărat ?

— Întrebaţi acum totul, am zis eu trecîndu-mi mîna pe obraz, şi am să vă răspund ; dar pe urmă n-o să mai vorbiţi niciodată despre asta. Nici chiar între voi.

— E un legămînt ?

— Da, un legămînt. De acord ?

Cu mîinile întinse, jurară cu toţii. Don Antonio, care urca pe cărare, întoarse capul.

— Ce legămînt ? întrebă Dorita.

— Taci din gură, îi porunci Joaquín. O să aibă şi Asun păr, păr mult ca femeia aia de ieri ?

Asun mă cerceta cu o expresie neliniştită. Am mîngîiat-o pe obraz şi mi-am întors iar ochii spre cărare.

— La ce oră trebuie să vină tanti Claudette ?

— Tată, ai promis că-mi răspunzi.

— E un legămînt.

— Dar eu n-o să am atît de mult păr, nu-i aşa ?

— Asun, n-am de unde să ştiu. Pînă cînd nu creşti mare, nu se poate şti. Dar cred că-i totuna, şi că o să fii la fel de frumoasă cum a fost fata aceea. Important este să înveţi bine, de exemplu. Sau să spui mereu numai adevărul. Sau să nu fii fricoasă. Cît despre păr, asta-i o

treabă a naturii, care face totul fără să ne întrebe pe noi.

— Tu ai păr pe mîini.

— Şi tata.

— Ce-i aia natură ?

— Mai tăceţi odată ! îi repezi José.

— Fiecare se naşte într-un fel sau altul. Adică, ai nasul mare sau mic, eşti blond sau brunet sau şaten — vîntul îmi stinse chibritul. — Sau roşcată, ca Martita — fetiţele izbucniră în rîs. — Asta e înfăţişarea noastră. Cea pe care ne-o dă natura. Dar ceea ce sîntem, asta-i altceva — mi-am aprins ţigara. — Şi e lucrul cel mai important, înţelegeţi ? Singurul lucru care contează e să fiţi buni.

— Dar de ce li se umflă pieptul, cînd cresc mari ?

— Ca să alăpteze copiii.

— Ca vacile.

— Nu întrerupe, Enrique. Da, ca vacile şi ca alte animale. Aşa, copiii pot să crească şi să se facă mari, ca voi. Cu toţii am fost hrăniţi de mamele noastre.

— Maria Francisca a început să mănînce, zise Asun.

— Da, griş cu lapte.

— Grişul e foarte bun.

— Nene Javier, spune-le fetelor să tacă.

— Da, haide, tăceţi din gură. Ei, şi ce altceva mai vreţi să aflaţi ?

Se uitară unii la alţii. Dorita încerca să alerge vîrîndu-şi picioruşele cît mai adînc în nisip, şi

apoi se lăsa să cadă. Enrique îngropă mucul încă fumegînd al ţigării mele.

— Aş vrea să ştiu cine era femeia, zise Asun.

— Fetiţa mea, asta nu ştiu. Dar o să aflăm.

— Poliţia descoperă întotdeauna totul, nu-i aşa ?

— Da, Joaquín.

— Nene Javier, se interesă Martita, dacă cineva moare în pielea goală, poate să meargă în rai ?

— Sigur că da. Oricum ai muri, poţi să mergi în rai. Firește, dacă ai fost bun înainte.

— Eu sînt bună.

— Îmi pare bine.

— Nu mi s-a părut că era frumoasă, reflectă José.

— Ba da, era frumoasă. Mai aveţi întrebări ? Copiii clătinară din cap. — Atunci, sus, că se apropie ora mesei.

— Tanti Claudette a promis că o să vină.

Alergau înaintea mea, rămîneau în urmă, se hîrjoneau între ei şi aruncau cu pietre în trunchiurile copacilor. Din capătul de sus al potecii, am căutat în zadar să mai văd fîşia de cer senin peste norii îngrămădiţi la orizont. Leles mă luă de mînă la prima stradă. Enrique şi Dorita se duseră să mănînce cu Joaquín. În sufragerie, Rufi aşeza masa.

— Nu, copiii nu vin. Rămîn la masă la domnu' Andrés.

— Păi, nici doamna nu vine. S-a dus în oraş cu doamna Marta.

— S-a întors Rafael ?

— Nu, răspunse Rufi. Domnule, am auzit că diseară o să vină poliția.

Înainte de sfîrșitul mesei, începu să plouă. Se întunecă atît de mult, încît Rufi, care aranja ceva pe bufet, se vedea doar ca o pată întunecată pe oglindă.

M-am așezat pe verandă, cu un pahar de coniac în mînă. Aproape că nu mai zăream nimic prin perdeaua ploii. Am inspirat adînc mirosul de pămînt reavăn și de frunze ude. Poate că Elena nu sunase fiindcă avea migrenă. Sau poate că pe Andrés îl apucase pofta de vorbă după masă. În orice caz, acum, cînd poliția urma să sosească, aș face mai bine să-mi amintesc tot ce s-a întîmplat în seara trecută, amănunt cu amănunt.

2

Mă întorceam prin crîngul de pini, cînd Joaquín îmi apăru dintr-o dată în față, țopăind. Cînd am ajuns pe șosea, mă luă de mînă.

— Nimic.

Să fi fost opt sau opt și jumătate, și înserarea cobora fără lumina amurgului, din cauza norilor. Făcurăm cîțiva pași în tăcere, și din nou l-am întrebat ce căuta singur pe-acolo.

— A plouat acolo sus ? mă întrebă la rîndul său.

— Nu. Erau ciuperci și bureți cu carul. Am trecut pe la voi pe-acasă, dar Manolita mi-a spus că te-ai dus pe plajă.

— Am fost pe plajă.
— Așa mi s-a spus.
— În orice caz, mîine plouă.
— Mă căutai pe mine ?
— Da, e moartă.
— Ce anume e moartă?
— Am pornit să te caut, fiindcă nimeni nu se gîndea la tine.

Ajunseserăm pe prima stradă a stațiunii. Mirosea acum a begonii, a pini, a portocali.

— Îți mulțumesc că nu m-ai uitat.

Mă trase de mînecă, zîmbitor, ca să mă întorc spre el.

— Noi am fost primii care am văzut-o.
— Cine ?
— Păi, José, Enrique și cu mine. Erau și Martita cu Asun. Ele s-au speriat, știi ? Noi, nu.
— Nu înțeleg nimic.
— Noi am văzut-o, domnule ! Tocmai urma să ne îmbarcăm pe goeletă, pentru că nu am găsit comoara, cînd am zărit moarta. Ne-am dus să dăm de veste și ne-am întîlnit cu Leoncio, care venea de la grădinile de zarzavat. Apoi au început toți să alerge de colo pînă colo. Le-am spus că tu nu știai nimic, dar nu mă auzeau.

L-am apucat de mijloc și l-am ridicat pe gardul vilei împrejmuite a familiei Hofsen. Avîndu-l acum la înălțimea ochilor mei, am așteptat cîteva secunde.

— Cine-i moartă ?
— Ea.
— O cunoașteți ?
— Are o față ciudată.

L-am dat jos pe trotuar şi am pornit cît puteam de repede. Atunci mi-am dat seama de pustietatea de pe străzi, de tăcerea, neclintirea insolită a înserării prin grădini. În urma mea, îl auzeam pe Joaquín, gîfîind.

— Pe plajă... şopti el.

L-am luat în braţe. După ce am trecut de vila lui don Antonio, m-am întîlnit cu María.

— Au găsit o tînără moartă, domnule.

— Pe plajă ?

— Da, cred că da. Toată lumea a coborît pe plajă.

Joaquín se agăţă de gîtul meu, în timp ce alergam pe potecă în jos. Curînd apăru şi grupul de oameni, fîşia murdară de alge, jeep-ul lîngă care se zăreau jandarmii. Părea că se ridicaseră nişte tarabe de bîlci, stîlpi înalţi cu steguleţe, estrada muzicanţilor şi, poate, reflectoare ca să-i lumineze pe mare pe cei care se scăldau noaptea. Era aproape firesc să fie şi cei doi jandarmi acolo, cu carabinele lor negre şi mate, pentru că se putea ca vreun flăcău să se îmbete sau vreo femeie să-i facă scandal bărbatului ei. Joaquín stătea cu sprîncenele încruntate.

— Ţi-e frică ?

Tăgădui clătinînd din cap, în timp ce-l dădeam jos din braţe ; dar imediat mă apucă de mînă.

Fîşia largă de nisip bătătorit de paşi se termina lîngă trupul acoperit cu un cearşaf alb. Emilio mă atinse pe umăr.

— Salut !

— Copiii ar trebui duşi de-aici.

— Abia acum am venit, am zis. Şi, dealtfel, bănuiesc că au şi văzut tot ce aveau de văzut.

— E o treabă care nu-mi place. Adineaori te căuta Dora.

Femeile stăteau lîngă primul şir de pini. Elena purta o bluză neagră sub pardesiul de stofă gri deschis.

— Ah, mulţumesc.

Joaquín dădu drumul mîinii mele şi o luă la fugă. Emilio îmi spunea ceva, cînd unul din jandarmi mă salută. Fără îndoială că mă cunoştea. Ne-am apropiat de cearşaful umflat, cu marginile vîrîte sub trupul moartei ca să nu-l ia vîntul. Jandarmul, lăsîndu-se pe vine, trase una din laturile pînzei.

— Veniţi încoace.

Am ocolit cadavrul şi, cînd m-am aflat în dreptul lui, jandarmul ridică braţele, săltînd cearşaful. Dedesubt se afla fata.

Mîinile omului, crispate pe pînză, tremurau. Înainte de a-şi schimba poziţia, mi-am sprijinit cotul pe genunchi şi am apucat cearşaful.

— Dă-mi voie, am zis.

Aş mai fi stat încă, dar glasurile celorlalţi îmi abătură atenţia. M-am mişcat, dînd de înţeles că terminasem ; jandarmul îşi întoarse privirea dinspre mare. Cu îndemînare, fără să se încurce în carabină, se aplecă şi aşeză la loc cearşaful, vîrîndu-i marginile sub trup, cu un soi de grijă. I-am oferit o ţigară, dar mi-am amintit că se afla în exerciţiul funcţiunii şi că aşa va rămîne pînă la sosirea judecătorului de instrucţie.

Elena și Dora alergau după copii, care rîdeau și țipau.

— Ce părere ai ?

— Dragul meu... — am ridicat din umeri. — E o fată de la oraș.

— Te așteptai să fie o pescăriță sau o țărancă ?

— Nu știu ce mă așteptam. O cunoaște cineva ?

— Nimeni.

Elena și Dora reușiseră să-i strîngă pe copii pe potecă, unde stăteau de vorbă cu Andrés și Amadeo. M-am apropiat de ei. I-am făgăduit Dorei că o să mă întorc repede, am convins-o că nu-mi era frig. Joaquín vroia ca Rufi să-l ducă în brațe.

După ce mi-am aprins o țigară, m-am simțit mai bine. Cîțiva pași mai departe, chipurile nu se mai deslușeau. Pe cărare urcau copiii, Dora și Elena, împreună cu slujnicele. Andrés și Emilio, urmați de Rafael, trecură îndreptîndu-se spre jandarmi. Lîngă mal, Marta își scutura pantofii de nisip. Am pornit-o spre miazănoapte, unde întunericul forma un adăpost compact.

În stînga mea, pe deasupra pinilor de pe culme, un fulger violet estompă siluetele colinelor. Ascultam marea, care se zbuciuma frămîntată. După ce mi-am terminat țigara, m-am oprit și am pus mucul pe degetul mare de la mîna dreaptă, azvîrlindu-l apoi, într-o curbă de scîntei, cu inelarul. Așa aruncă Joaquín cu tot felul de obiecte mărunte. Întorcîndu-mă, mi-am dat seama cît de mult mă îndepărtasem. M-am

temut să nu fi sosit judecătorul de instrucție, sau să nu fi rămas plaja pustie. Apoi am văzut luminile celor două lămpi petromax. Înainte de a ajunge lîngă grupul strîns acolo, mi-am umezit mîinile, ținîndu-le deschise peste apa lăsată de un val.

— Javier ! mă strigă Marta.

Stăteau în penumbră, unde lumina albă a lămpilor nu devora culorile. Vîntul încetase. Lîngă Marta se mai așezaseră pe nisip Amadeo, Emilio și Andrés.

— Mă plimbam...

— Încă n-a venit judecătorul de instrucție. Ceilalți au urcat.

— Ai văzut fata ?

— Da, Marta, am văzut-o.

— Ți-e frig ? o întrebă Amadeo.

— Nu, dragul meu, răspunse Marta. Dați-mi careva o țigară... Nu-mi amintesc de altceva atît de senzațional în ultimele cinci veri. Stațiunea își are istoria ei. — Andrés îi oferi, apărată cu mîinile, bricheta aprinsă. — Mulțumesc. Aici nu s-a întîmplat niciodată nimic și, deodată, în seara asta... Jucam tocmai canastă, cînd a venit subreta să ne anunțe. Aici, unde niciodată nu s-a întîmplat nimic. Bănuiesc că au adus-o din oraș.

— Sau de la camping, zise Emilio.

— De la camping ? Nu m-am gîndit la asta.

Lumina arunca tot mai multe umbre, imobile sau în mișcare. Dintr-o ochire mi-am dat seama că numărul celor din jurul cadavrului crescuse.

— Fata pare străină, urmă Emilio. După toate probabilităţile, provine de la camping sau din vreun alt punct de pe coastă. Au tîrît-o curenţii, iar vîntul i-a uscat corpul.

— N-a murit înecată, zise Andrés.

— N-am spus că a murit înecată.

— Am văzut destui înecaţi, aşa că pot să te asigur că fata asta n-a murit înecată în mare.

— Bine, dar el n-a spus că fata s-a înecat în mare, interveni Amadeo.

— Nu mai discutaţi atît. Pînă cînd va cerceta poliţia, e o prostie să faceţi presupuneri. — Marta se întinse pe nisip. — Socotiţi-o ca unul din romanele poliţiste pe care le citiţi seara.

Se întinse, cu pantalonii şi jacheta ei de piele, aşezîndu-şi mîinile sub ceafă. M-am apropiat de ea.

— Cine sînt toţi oamenii ăia ?

Marta, înainte de a-mi răspunde, întoarse capul.

— Oameni din sat. Şi jandarmii. Adineaori a fost pe-aici don Antonio.

Groaznic !

— De ce ?

— Ah, nimic, zise Amadeo. Dacă vreţi, îl caut să-l aduc aici să stăm puţin de vorbă.

— Nu, nu,nu, scumpule. Nici în glumă.

— Dacă am avea ceva de băut, oftă Andrés.

Fata se afla în întuneric, dincolo de cea de-a doua lampă. Întinsă pe nisip, nemişcată de la apusul soarelui, umplîndu-se de nisip şi scoici... Amadeo şi Emilio se ridicară în picioare.

Ascultă, dragul meu !

— Ce-i ? întrebă Amadeo.

— Vă duceți spre casă ?

— Nu. Ți-e frig ? Cînd ți se face frig, anunță-mă și mergem acasă.

— De acord.

Emilio și Amadeo pătrunseră în zona luminată. Ca o prevestire de furtună, o rafală de vînt aduse miros de ploaie.

— La prînz s-a spus la radio că vremea se va schimba pe toată coasta.

— Îhî... consimți Marta, ținîndu-și țigara în colțul gurii.

În fața noastră Andrés se juca cu mîinile în nisip ; îl vedeam din profil, cu capul aplecat și cu brațele pe genunchii ușor îndoiți. Marea era cufundată în întuneric. Mi-am căutat o țigară și am aprins-o de la țigara Martei, care și-o puse din nou în gură și zîmbi.

— Emilio e nervos din cauza copiilor.

Pielea Martei, arsă de soare, se cojea în jurul ochilor, pe frunte și pe obrajii slabi. Abia dacă mai avea o urmă de ruj pe buze.

— Din cauza copiilor ?

— Ei au găsit-o pe fata moartă. Au bătătorit tot nisipul dimprejur.

— Să nădăjduim că n-au atins nimic, cum se teme Emilio.

— Nu, zise Andrés, fără să se miște. Emilio se teme că au văzut-o goală ; ba chiar, aș spune, Emilio bănuiește că copiii au asasinat-o.

Marta rîse scurt și sacadat. Am simțit că cineva se apropia în spatele nostru. Era Rufi, trimisă de Dora, care îmi aducea canadiana impermeabilă și un termos cu cafea.

— Doamna mi-a spus să vă întreb dacă mai aveţi nevoie de ceva.

— Vrei să le spui, Rufi, să trimită o sticlă de whisky ?

— Da, domnu' Andrés.

Rufi se îndepărtă, fără măcar să arunce o privire spre zona iluminată ; Marta, aşezată pe jos îşi puse pantofii cu tocuri înalte. Andrés o ajută să se ridice în picioare.

— Mă duc să văd ce mai e nou.

Jeep-ul, condus de unul din jandarmi, se îndreptă spre potecă, iluminînd tufişurile, pinii pitici, taluzul. Andrés îşi pocni palmele una de alta, ca să le scuture de nisip.

— Anunţaţi-mă cînd aduc whisky-ul, strigă Marta.

Încerca să păşească cu aceeaşi uşurinţă cu care ar fi mers pe asfalt.

— Ce zi e azi ? întrebă Andrés.

— Marţi. La ce te gîndeşti ?

Şovăi cu răspunsul... Îmi dădeam seama că îşi stăpîneşte tot timpul nervii, ca şi cum n-ar mai fi băut de zece zile, sau de parcă abia ar fi terminat o discuţie penibilă cu Elena.

— Din timpul războiului n-am mai văzut un mort. Iar cînd au murit părinţii mei, n-am vrut să intru să-i văd.

— Îmi aduc aminte.

— Ciudat, dar fata asta mi-a amintit la un moment dat de vremurile din Teruel, în '937. — Vocea i se schimbase, şi zîmbi : — Cînd m-ai scos din iadul ăla, m-ai dus la San Sebastián şi

m-ai lăsat în cel mai fierbinte bordel din Europa, împreună cu femeia cea mai grasă din lume.

— Căreia i te-am recomandat în mod special.

— Mi-a spus-o a doua zi dimineața. Că vărul meu, căpitanul, îi atrăsese atenția de cu seară că eram virgin. Firește, nici dimineața nu credea că ai vorbit serios.

Am rîs amîndoi, pînă cînd a apărut Rufi cu sticla de whisky.

— Dar nu trebuia să te deranjezi și s-o aduci dumneata. — Andrés bău o înghițitură. — Mă duc să-i duc puțin și Martei.

— Copiii stau la masă, zise Rufi, și adăugă în grabă : Domnule, s-a aflat din ce-a murit sărăcuța ?

— Nu, încă nu se știe.

Rufi își făcu semnul crucii.

— Ți-e teamă să te întorci singură ?

— Teamă ? Vai, nu !

Judecătorul de instrucție sosi pe la zece, într-un automobil gri deschis, precedat de jeep ; acum vîntul bătea din nou cu putere și norii se îngrămădeau deasupra mării, tot mai jos. Obosiserăm să ne tot plimbăm încoace și-ncolo, pe o fîșie de vreo zece metri, prin fața cearșafului care acoperea fata. Cafeaua se terminase. Împreună cu judecătorul de instrucție mai sosiră doi jandarmi, medicul legist și grefierul. Ne-am retras cu toții, în afară de Emilio, care îl cunoștea pe judecător. Într-o jumătate de oră s-a terminat. Emilio ne făcu semn cu mîna, înainte ca ei să se urce în automobil.

Marta ne luă de braț, pe Amadeo și pe mine, în timp ce urcam pe potecă în sus. Andrés se opri de două ori, ca să tragă o duşcă din sticlă. Sub primul felinar, ne aşteptau Santiago şi Emilio.

— Judecătorul de instrucție a zis să pună cadavrul în vechea baracă a paznicului de la şantier. — Emilio strănută în batistă.

— A întrebat unde ar putea s-o lase pînă mîine, cînd o să vină duba, şi mi-am amintit de baracă ; o să rămînă s-o păzească doi jandarmi.

— Ar trebui să le ducem nişte pături la oamenii ăia, nişte saltele vechi, cafea şi ceva de mîncare. Dacă trebuie...

— N-ai grijă, Marta, că o să aibă grijă Rafael, zise Santiago.

— De mîncat, pot să mănînce ceva la oricare dintre noi. Dar peste noapte trebuie să rămînă în baracă, Marta, împreună cu cadavrul.

— Eu plec, am zis.

— Rafael era pe plajă.

— Vino cu mine, mă chemă Andrés.

— Dar vreau să-i văd pe copii. Cu bine.

— La revedere, Javier.

Acasă, toți, în afară de Rufi, se culcaseră.

— Am să mănînc doar un sandviş.

După ce am băut o ceaşcă de cafea, am ieşit să mă plimb. Singurătatea de afară, ca într-o noapte de toamnă, contrasta cu pajiştile verzi şi cu arbuştii înfloriți. Se auzea marea zbuciumîndu-se, vîntul trecînd prin încăperi deschise, fîşiitul nisipului, glasuri şi rîsete. M-am oprit să-mi aprind o țigară. La Santiago şi Claudette

în salon se vedeau musafiri. Din stradă, am auzit glasul lui Emilio. Mi-am amintit de seara cînd unchiul Pablo a obținut ordinul de la cartierul general și m-am dus să-l scot pe Andrés din iadul de păduchi, ger și gloanțe, ca să-l arunc în patul nădușit al unei tîrfe mai grase decît Marta. Nu l-am dus nici la unchiul Pablo, nici la mătușa Amelia, nici la tatăl meu. De la ultimul camarad care căzuse lîngă el, sau de la ultimul dușman pe care-l văzuse căzînd în fața lui, fata de pe plajă era primul mort.

Dora lăsase aprinsă lampa de pe noptieră. Cînd m-am vîrît în pat, s-a trezit.

— Haide, încearcă să te odihnești.

Eram gata să adorm, cînd se auzi motorul jeep-ului. De la fereastra întredeschisă, nu puteam vedea strada, dar nu mă îndoiesc că am zărit trupul fetei pe băncile din spate. Ploua și am rămas nemișcat, cu răsuflarea regulată a Dorei în spatele meu.

Cu cămașa de noapte mototolită și cu picioarele atîrnîndu-i puțin din pat, ce lucru straniu — m-am gîndit în timp ce o înveleam — că, după atîția ani, trupul adormit al Dorei îmi trezi dorința.

3

Poliția nu a mai venit în seara aceea.

Cînd m-am trezit dimineața, afară tot ploua. Cineva îmi pusese o pătură pe picioare și Joaquín se afla lîngă mine, cu o revistă pentru copii.

— Citești ? l-am întrebat prosteşte.

— Da, minți el.

Sub pătură, căldura şi lenea se acumulau. Ploaia, măruntă, umplea grădina de o lumină matinală. Joaquín se rezemă de canapeaua mea.

— Cum se face că nu te-ai dus să te joci cu ceilalți ?

— Fetele sînt aici, în casă. Vrei să-mi citeşti o istorioară ?

I-am citit mai bine de jumătate din revistă ; pe urmă m-am dus să-mi iau o batistă şi o ceaşcă de ceai şi m-am întors cu Leoncio. La piscină, gurile de scurgere crăpaseră şi mai tare. După ce-o să stea ploaia, va trebui să o curățăm — sau aşa ceva, pentru că Leoncio era într-una din zilele lui proaste şi bolborosea cînd vorbea de nu înțelegeai nimic. Joaquín mă rugă să mergem la plimbare. În timp ce făceam duş, îl auzeam umblînd de colo-colo prin dormitor, răscolind pe masa de toaletă a Dorei, încercînd un dublu salt mortal pe unul din paturi. Am avut impresia că suna telefonul din vestibul.

— Rufi zice că n-a sunat nimeni. Că urcă sus, dacă ai nevoie de ea.

— Nu. Încearcă să stai liniştit măcar cinci minute.

— Tocmai mă gîndeam... începu el să spună, înainte de a ieşi.

M-am îmbrăcat, întrebîndu-mă dacă Elena o fi avînd într-adevăr migrenă. M-ar fi tentat să stau în faţa tablei de şah şi să fac o partidă cu Amadeo. Dar chiar dacă Amadeo era liber şi ar fi izbutit să aprindă focul în cămin, n-aş fi renun-

ţat să ies pe ploaie, şi să colind pe la celelalte vile, ca să aflu cîte ceva despre fata moartă, sau să-mi explice Elena ce era cu migrena ei... probabilă.

— A venit puştoaica de Asun. Vor să se joace cu păpuşile de-a doctorul, şi nu mă lasă să intru în odaie. Dorita-urîta a ţîpat la mine ; zice că le spionez mereu. Şi chiar dacă le spionez, o fac fiindcă mi-au cerut-o Enrique şi cu José. Cum vin mereu pe-aici... Dar să ştii că mi s-a cam urît cu prostiile lor.

— Dă-mi pantofii cu talpă de cauciuc, ăia din dreapta. Şi vezi să nu te tai, sau să zdreleşti pe cineva cu briceagul ăla.

— Ştii că tata a vrut să mi-l ia ? L-am scos o dată la masă şi nu-ţi mai spun ce-a fost... Martita-nesuferita, care-i o pîrîcioasă, tocmai trecea...

— Mulţumesc. Ascultă, Joaquín.

— Să-ţi leg şireturile ?

— Foarte bine.

— Dacă vrei, îţi aduc o limbă de pantofi.

— Nu-i nevoie. Şi acum, ascultă.

L-am apucat de braţe şi l-am ţinut să stea liniştit, între picioare.

— Pe mine nu mă supără că spui pîrîcioasă, ori faptul că pui tot felul de epitete la fiecare nume, pentru că respect felul de a vorbi al oamenilor. Dar ştii că mamei tale nu-i place.

— Da, ştiu.

— Pe de altă parte, îmi pare bine că te porţi mereu în felul cel mai insolit, fiindcă dai vieţii o varietate pe care, în general, nu o are. Dar

mi-ar părea și mai bine dacă te-ai juca cu copiii, în loc să te războiești de unul singur.

— Nu mă joc de-a războiul, cînd sînt singur. Ascultă, ce-i aia „insolit" ?

— Hai să mergem. Am să-ți explic pe drum.

Dar, ajungînd pe verandă, Joaquín preferă să rămînă cu fetițele ; o porni în goană, cu impermeabilul lung de plastic umflîndu-i trupul minuscul, de-a lungul fațadei, în căutarea unei ferestre deschise, pe unde să pătrundă în casă.

Pe stradă, frunzele căzute musteau în ochiuri de apă. O fereastră de la etaj în vila Claudettei era deschisă. Cînd am intrat în grădină, Claudette mă strigă de sus. Am zăbovit puțin pe aleea asfaltată, pe care și-o făcuse Santiago la începutul lui mai. Aici, ploaia lăsa terenul curat : apa se scurgea de-a lungul șanțurilor, clipocind ușor pe pămîntul negru. Pe palier mă aștepta Claudette. Înainte de a intra în odaia unde se adunaseră cu toții, îmi arătă ultimul ei tablou, un peisaj marin, ca aproape toate pînzele ei, în culori limpezi și trăsături extrem de delicate.

— Știu că nu te pricepi, dar spune-mi totuși ce părere ai.

— Da, îmi place. Îmi place chiar mult. Mai ales galbenul țărmului.

— Văd că te pricepi.

Andrés îmi turna un whisky ; pe al lui îl și băuse.

Amadeo vorbea cu Elena despre fata moartă.

— Ai văzut-o ? mă întrebă Santiago.

— Da, aseară pe plajă.

— După cină, îmi explică Claudette, am venit cu toții aici.

— Ai fost dat lipsă la apel.

— Nu mai turna sifon. Mulțumesc, Andrés. Aseară eram foarte obosit și m-am dus la culcare.

— Așază-te pe fotoliul ăsta, o să stai mai comod. Tare-aș vrea să știu cînd o să se oprească ploaia. Ascultă, Amadeo, nevastă-ta zicea că-i gata să împacheteze și să se întoarcă la Madrid.

— Ferească Dumnezeu !

— De ce ?

Andrés îmi întinse paharul cu whisky.

— Nu pot să lucrez decît vara, vorbi Amadeo. Cînd e Marta acasă, nu găsești niciodată o odaie liberă. Întrebați-i pe Emilio și Asunción, care au fost în februarie la noi. M-au găsit în baie, redactînd un raport. Dar de obicei lucrez în baia de serviciu.

— Oh ! exagerezi.

— Crede-mă, Claudette.

— Dar bine, omule, cu unsprezece camere...

— Cum ți s-a părut fata ?

Mi-am întors capul și am pus mîna pe mîna Elenei, așezată pe umărul meu.

— Nu știu. Se pare că e o străină.

— Emilio zice că-i englezoaică.

— După părerea mea, se băgă în vorbă Santiago, fata o fi fost în vreun camping și o fi venit pe mare. Acum cîteva zile, Claudette și cu mine am întîlnit o barcă cu motor la vreo zece mile de coastă, și în barcă erau trei sau patru perechi, toți în pielea goală.

— Nu mai spune !

— Şi ce indignaţi au rămas Asunción şi Emilio, cînd le-am povestit.

— Erau despuiaţi, draga mea.

— Bănuiesc că se pricep în chestii de-astea, zise Elena. Nu m-ar mira deloc ca Asunción să fie din nou însărcinată.

— Nu ! exclamă Claudette. Bine, dar omul acesta nu are pic de milă. Al cincilea copil, iar cea mai mică nu a împlinit încă un an...

— Cum ?

— Păi, după părerea nevestei tale, Asun ar fi din nou în poziţie. Şi eu ziceam că-i groaznic, pentru că María Francisca, cea mai mică, nu...

— Bine face, caraghiosul. Ce vreţi, după ce stă toată ziulica închis în casă, înconjurat de hîrtoage, fumuri, planuri economice şi tradiţie ?

— Ascultă, Andrés... începu Elena.

— Îmi aduc aminte, o întrerupse Amadeo, de ziua cînd am cunoscut-o pe Asunción. Era acum cinci ani, cînd s-a inaugurat staţiunea. Pe Emilio îl cunoşteam dinainte. Nevastă-sa mi s-a părut o femeie îmbătrînită înainte de vreme, veşnic zîmbitoare şi puţin cam prostuţă.

— Vă rog, imploră Claudette, aveţi puţină milă. Asun e o femeie minunată.

— Bine, bine. Vorbeam de prima impresie. Acuma, rîse Amadeo, îngrozitor mi se pare el.

— Adevărul este că aţi căşunat cu toţii împotriva bietului Emilio.

— Dar, Elena, recunoaşte şi tu că pe zi ce trece devine tot mai insuportabil. Ca, de pildă, acum cu fata asta, zise Santiago, încrucişîndu-şi

picioarele. Își închipuie că copiii și-au spurcat sufletul pentru că au văzut o femeie goală.

— E foarte probabil ca el să nu fi văzut niciodată o femeie goală, am zis eu.

— N-ați vrea să vă purtați ca niște oameni civilizați ? începu să rîdă Claudette.

— Dar chiar așa și este, am stăruit. Nu m-ar mira să n-o fi văzut goală nici pe Asunción.

— Ei da, zise Santiago susținînd spusele lui Amadeo, chiar și atunci cînd i s-a povestit despre perechile din șalupă, s-a înroșit pînă la urechi.

— De poftă.

— Nu vă dau voie să vorbiți astfel.

— De poftă ? De invidie !

— Ba voi, nesuferiților, care-l bîrfiți, zise Elena, sînteți cei care-l invidiați.

— Noi ?

— Dar de ce, de ce să-l invidiem ?

— După părerea mea...

— Ba eu chiar îl invidiez. Ce mai, e un om care are destulă tărie ca să spună ce gîndește.

— Andrés, ce-ar fi să bei ceva mai puțin ?

— A stat ploaia, zise Andrés.

Atunci ne-am dat seama că încăperea era aproape cufundată în întuneric și cîteva clipe am rămas cu toții tăcuți. Claudette aprinse două lămpi. Amadeo își schimbă locul, așezîndu-se în alt fotoliu.

— Marta și cu Dora au fost aici azi-dimineață, zise Claudette.

— Da. Am sfătuit-o să se ducă în oraș după cumpărături, ca să se mai destindă. Era îngri-

jorată din cauza copiilor. Și mai ales azi-dimineață nu-și mai găsea liniștea.

— Știu că ai fost cu copiii pe plajă. Dacă m-aș hotărî să am un copil, sînt sigură că s-ar împrieteni imediat cu tine. E grozav. Cum de reușești ?

— Nu, Claudette, Andrés se înțelege bine cu copiii. Eu mă mulțumesc să am răbdare.

— Ah, nu, nu. Santiago și cu mine am discutat de multe ori lucrul ăsta.

În celălalt capăt al încăperii, ascunse în parte de măsuță, vedeam cum se mișcau, fără astîmpăr, picioarele încrucișate ale Elenei. Am aspirat parfumul Claudettei ; avea umerii goi și rochia cu bretele stătea strînsă pe talie. Firește că Santiago și cu ea discutaseră despre copii și despre mine, pentru că vorbeau despre absolut orice. Și deodată, mi-am dat seama că gura ei era tot atît de desăvîrșită, de palidă și de precis desenată ca gura fetei de pe plajă. Apoi am înțeles că era un efect de lumină. Sau nu era decît imaginația mea.

— Sînt de acord să fac educația viitorului vostru fiu. Dacă vă hotărîți să-l faceți.

— Mi-e cam teamă de criticile voastre.

— Ascultă, vorbesc serios. Spune-i prostului de bărbatu-tău să-ți facă un copil. Sau doi. Dar nu mai mulți de doi.

— Am să-i spun. Îmi place cînd îmi vorbești așa. Bănuiesc că tot cu tonul ăsta vorbești și cu copiii.

— De unde faci rost de parfumurile astea ?

— În ultima vreme ne învîrtim într-un cerc de oameni tineri, necăsătoriți. Și asta ne dă iluzia că abia am început să trăim împreună. Uneori, îi spun lui Santiago că ar trebui să venim în vizită la Asunción, sau să facem o călătorie la Madrid, ca să ne dăm seama de cîți ani sîntem împreună, el și cu mine.

— Știi cu ce m-am ocupat în ultimii douăzeci de ani ?

— Ai făcut doi copii, ai cîștigat bani...

— Nu, Claudette, stai puțin. În ultimii douăzeci de ani, ocupația mea a fost obținerea de scutiri de impozite. Cînd m-am trezit din somn azi după-amiază, mi-am dat seama de acest lucru.

Claudette rîse. Rîdeau și Elena, Amadeo și Santiago. Pe fereastra deschisă pătrundeau mirosme amestecate, ca în nopțile vîntoase. Santiago ne oferi băuturi și lăsă pe măsuță o farfurie cu biscuiți sărați.

— Pentru tot felul de lucruri, am continuat eu. Pentru clădiri, vase, terenuri, articole manufacturate ba chiar, o dată, i-am aranjat lui Emilio niște acte, la Madrid, pentru ca fiii lui să plătească taxe mai mici la universitate. Pînă și scutiri de taxe pentru copii. Și abia în seara asta mi-am dat seama.

— De ce în seara asta, Javier ?

Eram gata să-i spun adevărul, dar nici eu nu știam bine ce importanță putea avea amintirea constantă a fetei moarte. Elena și cu mine ne privirăm o clipă prin fumul țigărilor, în timp ce Claudette îmi mai turna un whisky.

— Ploaia asta o să ne neurastenizeze, am zis. Marta ar face mai bine să împacheteze și să plece la Madrid.

— Rău facem că rămînem aici în zile dintr-astea. Ar trebui să plecăm spre sud, sau cel puțin...

— Dar tot litoralul e bîntuit de furtună.

— ...să ne ducem într-una din seri la Barcelona.

— În primele veri — îți amintești ? — mergeam mai des nopțile să dansăm. La Barcelona sau prin diferite orășele.

Deodată, toată lumea se opri din rîs. Elena se îndreptă grăbită spre fotoliul lui Andrés. Ceilalți se ridicară și ei, iar eu am zis :

— Stai, Elena. Lasă-mă pe mine.

După ce am reușit să-l țin bine pe Andrés, Elena se îndepărtă.

— Elena, să... ? se oferi Santiago.

— N-avea grijă. Merg eu cu el.

— N-o să fie nimic, șopti Amadeo.

Claudette ne însoți pînă în hol. Mi-era teamă că lui Andrés o să i se facă rău înainte de a ajunge în grădină. Aerul curat nu păru să aibă nici un efect. Am ocolit vila. Deodată însă mă opri și se sprijini de un copac, cu fruntea lăsată pe dosul mîinii drepte. L-am ținut strîns de brațul stîng, în timp ce vomita. Am auzit-o apropiindu-se pe Elena, dar n-am întors capul. După ce termină, Elena îl întrebă :

— Te simți mai bine ?

Andrés ridică din umeri cu un gest denotînd o totală indiferență. Agățat de Elena și de mine,

își lăsa peste noi greutatea trupului moleșit, refractar la orice linie dreaptă. Am ieșit din grădina lui Santiago, pornind-o pe strada pustie. Înainte de a urca treptele verandei, ne sili să ne oprim și murmură ceva.

— Joaquín nu-i acasă, zise Elena.

A trebuit s-o iau înainte, pentru a-l asigura că într-adevăr copilul nu era acasă, și abia atunci intră în hol, încercînd să se țină drept. Elena îi pieptănă cu degetele părul lung și rar ce-i cădea pe frunte, pe cînd urca scara. După ce l-am întins în pat, am simțit că mă dureau brațele.

— Așteaptă-mă jos, vrei ?

Zăbovi aproape un sfert de oră pînă să-l dezbrace și să-l lase adormit. I-am dat un telefon Claudettei, ca s-o liniștesc. Elena își pusese un jerseu gros vișiniu.

— E abia nouă. Nu te tentează o plimbare ?

Și zicînd asta, își înnodă baticul sub bărbie.

— Nu numai că mă tentează, dar am mare nevoie.

Pe stradă Elena se agață de brațul meu. De cealaltă parte a șoselei, pinii de munte se profilau întunecați, de un verde mustind de umezeală. Mergeam cu pasul în cadență și, în tăcere, privirile ni se întîlneau din cînd în cînd. Îmi plăcea să mergem astfel, cu mîna stîngă vîrîtă în buzunarul pantalonului ei și înlănțuită de mîna ei dreaptă. Cu pielea ei care nu mă dezamăgea niciodată, cu ţelul ei liniștit de a-mi strînge minute în șir degetele.

— E mult de cînd nu ne-am văzut.

— Bine, dar e lucru știut, am zis ; în timpul verii e mai greu. În seara asta m-am gîndit, nu știu de ce, că ai migrenă. Așteptam să mă chemi.

— Am dormit. Aseară m-am așteptat să te văd la Santiago acasă.

— Ieri am avut o noapte ciudată.

— Și mai continuă ?

— Acum nu.

Sub mîinile mele își încordă spatele, pe cînd ne sărutam întruna, cu deznădejde.

— Da, e mult. Mult timp. Nu-mi place — am strîns-o de mijloc — să treacă atîtea zile fără să ne vedem, numai noi doi.

Ne-am așezat pe pietrele ude. Era întuneric deplin și tăcerea păstra parcă ecoul unui murmur. Stăteam îmbrățișați, și mă simțeam aproape fericit, în tihna gesturilor știute și în certitudinea obișnuinței, care îmi îngăduia să-mi urmăresc senzațiile și gîndurile, de parcă aș fi fost singur.

Pe la zece, am pornit din nou pe șosea, încet, oprindu-ne des.

— E ceva care nu merge, așa-i ?

— Da, am răspuns. Fata asta moartă... M-au năpădit gîndurile ieri pe plajă. Apoi, Andrés mi-a amintit de vremea războiului. Nu știu... Dar acum mă simt bine. Mai bine ca oricînd ! Poate că asta-i cauza.

— Mă bucur, zîmbi Elena.

În întuneric, se auzi glasul lui Santiago, strigîndu-ne. Dora și Marta se întorseseră din oraș. Am stat cîtva timp de vorbă, înainte de a porni cu toții să cinăm la Marta și Amadeo. Dora,

trecînd prin fața căsuței fostului paznic al șantierului stațiunii, zise :

— După cum pretinde unul dintre jandarmi, divanele sînt foarte comode.

— Bieții de ei... Or fi avînd pături destule ?

— Cred că mîine o să vină ambulanța.

Am rămas puțin mai în urmă. Deasupra barăcii, la mai puțin de zece metri, se înălța stîlpul care susținea placa cu inscripția, ștearsă acum : STAȚIUNEA REZIDENȚIALĂ „VELAS BLANCAS". I-am ajuns din urmă pe ceilalți, care vorbeau acum cu însuflețire.

Pe una din primele străzi, Amadeo îl văzu pe Joaquín, care dădea tîrcoale pe lîngă gardurile grădinilor. Dar Joaquín alerga mai repede decît oricare dintre noi. Mai tîrziu, la cafea, apăru în sufrageria Martei, mi se cățără pe genunchi și adormi în brațele mele, înainte ca Elena să fi apucat să-l dojenească.

4

— Bună ziua. Mi s-a spus că fata e tot aici.

— Da, don Javier, zise jandarmul. Vreți s-o vedeți ?

— Dacă se poate...

Omul împinse ușa și mă lăsă să trec primul. Apoi deschise cele două ferestre ale încăperii cu pereții albi, fără mobile. Cadavrul fusese pus pe podeaua de ciment, acoperit cu o pătură.

— Numai fața, i-am cerut.

Îmi aduse un scaun din odaia cealaltă.

— Vine îndată și preotul, mă lămuri el.

— Da.

— Și apoi, și dricul. Am auzit că ieri a mai avut loc o întîmplare, mai încolo, spre Rosas.

— E agitat litoralul, nu ?

— Eu — părea să zîmbească — o pun pe seama vremii.

Jandarmul se așeză pe treapta de la intrare și își aprinse o țigară.

— Eu zic că astăzi o să se schimbe.

— Nu, nici gînd — și arătă cu capul către muntele pe care îl vedea din prag. — Într-o jumătate de oră se face ziuă, și toți norii ăștia nu se împrăștie în jumătate de oră. Bîntuie furtuna, să știți. În toată Europa bîntuie furtuna. Așa a spus la radio.

Nasul fetei se umflase, apărînd acum ca un os mare care îi desfigura trăsăturile. Totuși, gura rămînea aceeași ; buzele, două linii paralele, stăteau întredeschise, groase, cu un contur foarte precis. Probabil că fata folosea o nuanță deschisă, foarte palidă de ruj.

În ciuda norilor, lumina sporea și pielea fetei se vedea mai gălbuie și mai întinsă. Mă fascina duritatea colțurilor gurii, ridicate, fără vreo legătură cu obrajii, și nici cu pleoapele. Îi curățaseră nisipul din păr și, sub cearșaf, se înălța piramida mîinilor încrucișate pe piept.

— Vă amintiți să o fi văzut pe undeva ?

— Nu, n-am văzut-o niciodată.

Mi-am întors privirea de la obrazul moartei și am strivit țigara jos, cu pantoful.

— Ce s-a întîmplat la Rosas ?

— O încăierare într-un bar. Tot din cauza vremii.

— Şi sînt şi răniţi ?

— S-ar putea să fie şi răniţi, fiindcă s-au bătut cu sticlele. Străinele înrăutăţesc lucrurile. Vreau să spun că-i aţiţă pe bărbaţi.

— Da, aşa-i.

— Ei, ba chiar în lunile astea au ajuns bărbaţii să-şi lase pescuitul şi să se încurce cu vreo englezoaică sau suedeză. Se întîmplă însă cîteodată să vină bărbaţii lor şi, să vedeţi tărăşenie, tot haimanalele pun la cale gîlceava. Nu mai există azi nici o rînduială.

— Lucrurile sînt foarte complicate.

— Ascultaţi la mine, urmă jandarmul. Noi vedem cum merg lucrurile, mă înţelegeţi. Rar trece o zi să nu se întîmple ceva, să nu vină vreunul cu vreo poveste la jandarmerie. V-o spun eu, şi n-aveţi decît să mă contraziceţi, dar, după părerea mea, lucrurile sînt foarte simple. Toate se petrec ori din cauza asta — şi îşi frecă de cîteva ori degetul gros de arătător — ori din pricina femeilor. Să-mi fie cu iertare.

— Se poate să fie cum zici. Nu ştiu.

— Credeţi-mă, aşa este. V-o spun eu, care văd cum merg lucrurile. Întrebaţi şi alţi camarazi ai mei. Toţi or să vă spună acelaşi lucru. E cam la fel ca şi cu vremea. Dacă-i soare, toţi sînt mulţumiţi. Dacă-i ploaie sau frig, se poartă unul cu altul ca cîinele cu pisica. Şi mai ales în Andaluzia. Am făcut serviciul aproape zece ani la Ecija, în provincia Sevilla, şi aşa se petrec lucrurile. Ei da, e o chestie cu clima asta, e adevă-

rul adevărat. De-aia vin la noi suedezele și englezoaicele, pentru că acolo au sîngele înghețat, li se încheagă sîngele de atîtea cețuri și zăpezi. Cînd e soare, oamenii se amenință, dar nu se bat. Vremea rea îi zgîndăre, de-ajung să se omoare între ei.

Se sculă în picioare, imediat ce mă văzu că mă ridic. Am aruncat mucul țigării prin deschizătura ușii și, cînd m-am întors, jandarmul o acoperea pe fată.

— Nu, n-o cunosc.

— Așa e mereu, zise el. Vedem pe unul care ne amintește de altcineva și ne frămîntăm creierul, pînă găsim o asemănare. Fata era o străină, de asta nu mă îndoiesc.

Afară norii erau tot negri și joși. Se luminase de ziuă, dar ceva nedefinit transforma peisajul într-un crepuscul tîrziu. Jandarmul, vorbind întruna, mă însoți cîțiva pași. Am luat-o pe o cărare de la poalele crîngului de pini. Pămîntul era umed, aproape noroios, iar la rădăcina pinilor avea o culoare neagră de ardezie sau de catran. Cărarea urca în curbe largi, și la o cotitură puteam vedea marea, acoperișurile, terasele, copacii, străzile, piscinele, terenurile de tenis, peticele de gazon, cărările, ferestrele. M-am gîndit că acela era orașul meu, căci eu îl creasem, și al Elenei, care de fapt alesese locul. Ce ciudat să te gîndești că totul fusese înfăptuit în șase sau șapte ani. Dar, lucru și mai ciudat, era chiar locul unde Elena oprise automobilul într-o seară de iarnă și pe unde ne-am plimbat pînă la căderea nopții, închipuindu-ne orașul

nostru, acela pe care eu îl vedeam acum de pe cărare, nemișcat și tăcut.

Frigul mă sili să-mi urmez drumul. Grădinile erau pustii și ferestrele închise. De mult timp nu străbătusem atît de încet străzile, nu mă uitasem cu atîta luare-aminte la feluritele stiluri ale vilelor, nu invidiasem un acoperiș, o verandă sau un horn de piatră. Am simțit că nu eram singur, surprins să descopăr că mergeam cu capul plecat. Claudette mă privea dintr-un colț. Am grăbit pasul.

— Ce matinal mai ești !

Cînd am ajuns lîngă ea, i-am întins fără să-mi dau seama mîna, și Claudette, revenindu-și imediat din surpriza acestui salut neașteptat, mi-o strînse.

— De mai bine de o oră și jumătate dau tîrcoale pe-aici. Dar tu ?

— Dacă-mi făgăduiești că nu începi să țipi la mine, am să-ți mărturisesc că...

— Că te duci la plajă. Văd că ți-ai luat și sacoșa.

— Nu, nici gînd — își legănă sacul de pînză albastră, înainte de a porni din nou la drum. — M-am trezit cu o poftă atît de mare de a înota, încît n-am mai fost în stare să aștept să apară soarele. Care, dealtfel, s-ar putea să nu mai apară niciodată.

— Cel puțin, nu în următoarele trei luni.

Rîsul Claudettei mă făcu să mă simt bine. Într-una din vile, un om gras o mașină de tuns iarba. Stătea pe vine, și nu-și înălță capul auzind pașii și glasurile noastre.

— Adevărul e că mi-e teamă de ce-o să zică Santiago. Am discutat atîta că s-ar putea să fac o pneumonie dacă mă scald pe-o vreme ca asta, încît pînă la urmă prefer un duș cu apă fierbinte și o aspirină.

— Cum de-ai reușit să te scoli fără să-l trezești ? Toată lumea știe că dormiți îmbrățișați.

Ne-am oprit la începutul cărării și Claudette mă privi pieziș, cu un zîmbet mucalit.

— Dacă ai auzit ceva, probabil că ai auzit că dormim în camere separate.

— La fel dormim, am zis zîmbind, fără să știu ce anume mă îndemna, Dora și cu mine.

Claudette se îmbujoră pe dată. Întîrzie cu replica, în timp ce, prin tăcerea mea, savuram un soi de plăcere plină de cruzime față de mine însumi.

— Foarte bine. De fapt e totuna, fiindcă așa vă apucă și mai tare dorința de a face copii.

— Ai dreptate, nici asta nu-i o soluție. Tu și cu Santiago trebuie să-mi dați rețeta.

— Să vă detestați. Totul e să vă detestați. Am citit asta într-o revistă sau așa ceva. Dacă la un moment dat vă detestați cu conștiinciozitate, natura care, după cum știe toată lumea, e foarte înțeleaptă, refuză alte consecințe. După aceea, puteți să vă iubiți din nou.

— Data viitoare am să încerc s-o detest pe Dora.

— Îți va fi imposibil. Tocmai te bîrfeam cu Marta ce soț model ești. Aproape dezgustător.

— Mi-ești tare dragă, Claudette. Grozav îmi place să ies dis-de-dimineață, ca un lup flă-

mînd și singuratic, și să dau peste o ființă atît de extraordinară. Da, mi-ești nespus de dragă pentru că te consider ființa cea mai pură și mai inteligentă pe care o cunosc. Întotdeauna mi-am dorit ca fiica mea să fie ca tine.

— Bine — și îmi ținu mîna cîteva clipe. — Te-am văzut sentimental la orice oră din noapte, dar niciodată dimineața. Sau poate încă nu te-ai culcat și ești buimac ?

Claudette începu să-și descheie șirul de nasturi ai rochiei.

— Astăzi arată, am zis arătînd spre mare, de parcă îți vine s-o pornești în larg cale de o sută de kilometri.

— N-avea grijă, o să dau doar de cîteva ori din brațe.

— Dacă te înec, să nu mă chemi.

Își scoase rochia și sandalele. M-am întins pe un prosop. Claudette o porni în goană spre apă. Mușchii ei lungi și delicați, plini de pistrui, erau ușor încordați. Tendoanele cam groase din scobitura genunchiului îi făceau niște picioare jalnice de fată singură și castă.

— Nu-i rece, strigă, întorcîndu-și capul, cînd apa îi ajunse pînă la genunchi.

Am rămas cu coatele înfipte în nisip, în timp ce ea ba dispărea, ba apărea iarăși deasupra valurilor înspumate și dese. Pînă la urmă, am aținit, în nări cu parfumul prosopului. Claudette, ca să mă trezească, mă stropi cu cîteva picături de apă. Apoi începu să alerge pe fîșia de nisip umed, se șterse bine cu prosopul, își frecă pielea cu apă de colonie și bău o înghițitură

tură de coniac. Cînd se așeză lîngă mine, după ce-și înfășurase picioarele în halatul ei scurt, avea pielea înroșită pe umeri și pe obraji.

— Mă îngrijorează Andrés.

— Da. Dar de ce ți-ai amintit așa, deodată, de Andrés ?

— Din cauza celor întîmplate aseară.

I-am aprins o țigară. Norii se spărgeau ; o perdea largă de soare cădea peste ultimele valuri.

— Cu Andrés totul e limpede, simplu. Bea fiindcă îi place.

— Și de ce nu face nimic ?

— Întotdeauna a fost un indolent. Nu simte nevoia să facă nimic.

— Nici voi nu aveți nevoie de bani. Ai putea să trăiești la fel ca și pînă acum și să le lași copiilor atît cît să trăiască și ei fără să fie nevoiți să muncească.

— Te înșeli, sînt sărac.

— Vorbesc serios, Javier. Și Amadeo spunea la fel, cînd l-ați scos afară pe Andrés... Dar nu-i așa. Întotdeauna există un motiv. Sau mai multe. Cu toate că nu le cunoaștem.

— Nici măcar Andrés nu cunoaște motivele. Și, în general, totul nu are nici o importanță. Ascultă-mă, Claudette — ea încetă să mai clatine din cap —, îl cunosc foarte bine pe Andrés. Pe lîngă că mi-e văr, a fost cel mai bun prieten al meu încă din copilărie. Și întotdeauna a fost la fel : indolent, indiferent, afectuos și bețiv. Atît și nimic mai mult.

— Eu țin foarte mult la Andrés, zise ea privind dincolo de crestele valurilor, cu un zîmbet încremenit pe chip. Îmi amintesc de primul an cînd am venit în stațiune. Ca totdeauna, Santiago și cu mine am stat o bună bucată de vreme izolați. Cineva se apucase să lămurească toată lumea ce fel de relații ne unesc. Într-o dimineață, Andrés s-a apropiat de noi, chiar aici, pe plajă. Parcă-l văd. S-a așezat, ne-am aprins cîte o țigară și a pus problema deschis : „Mie puțin îmi pasă că nu sînteți căsătoriți. Și Elenei la fel. Elena este soția mea. Iar celorlalți n-o să le mai pese cînd or să vă cunoască, pentru că sînteți o pereche simpatică." Cînd Elena a ieșit din apă, ne-am dus la masă toți patru. S-a purtat atît de neobișnuit, și de atunci țin la el. În noaptea aceea, Santiago și el s-au îmbătat.

— Da, îmi aduc aminte.

— Într-o săptămînă am cunoscut pe toată lumea. Nu știu dacă i-a silit să ne accepte sau i-a făcut să uite. Dar a fost primul care ne-a scos dintr-o situație penibilă. Nu-mi place că bea.

— Nici unuia dintre noi nu ne place.

— Da, da, știu. Vă întristează, ori vă înveselește, dar niciodată nu vă îngrijorează. Nu face niciodată vreun lucru reprobabil. Asta mă neliniștește. Și faptul că Elena s-a obișnuit cu asta. Că-l iubește...

— Elena îl iubește foarte mult.

— ...atît de pasiv. Enorm, dar... De parcă n-ar exista nici o soluție. În sfîrșit, totul e îngrozitor de complicat.

Întoarse capul. Am încetat să mă mai joc cu nisipul și mi-am frecat mîinile.

— Adineaori am stat de vorbă cu cineva căruia viața îi părea extrem de simplă. Cred că utilizează două sau trei scheme, și schemele astea îi rezolvă totul.

— Cine ?

— Unul din jandarmii din baracă. Pare să mă cunoască foarte bine, dar nu știu de unde. E convins că doar soarele, ploaia și ceața motivează acțiunile omenești. Pentru el, să faci ceva înseamnă să te duci la cazarmă și să pui ordine în lucruri. N-am văzut pe nimeni altul atît de lipsit de curiozitate, în afară doar de tipul acela care își gresa mașina de tuns iarbă și care n-a avut nici măcar curiozitatea instinctivă să înalțe capul cînd am trecut pe lîngă el. Probabil că-i vorba de o chestiune economică. Vreau să spun, prea puține mijloace economice.

Dintr-un salt, Claudette se ridică în picioare.

— Vrei acum să-mi explici — și își netezi costumul de baie albastru, lipit de trup — ce te face să te duci la șapte dimineața s-o vezi pe fata moartă și să te apuci apoi să analizezi singurele două ființe pe care le întîlnești pe drum?

Am început să rîdem, în timp ce o ajutam să-și adune lucrurile în sacoșa de plajă.

Santiago se învîrtea prin grădină cu niște foarfeci de curățat pomii și săculețe cu semințe. Fumarăm cîte o țigară ; Claudette și cu mine am izbutit pînă la urmă să-i risipim somnul și mahmureala. Amîndoi stăruiră să rămîn la micul dejun, dar n-am acceptat.

Dora pregătea masa pe verandă, ajutată de Rufi. Soarele intermitent și debil ajunsese și în grădina noastră. I-am explicat Dorei că avusesem insomnie. Dora mă întrebă (poate fiindcă știa cît de tare mă enervează asemenea întrebări) dacă am ceva împotrivă să se ducă și astăzi în oraș, cu Marta.

— Îmi pare rău că-ți las în grijă copiii, dar vreau să profit de vremea asta urîtă ca să fac cumpărături.

— Te asigur că o să fie foarte bine.

— Ne întoarcem repede.

Așa cum stăteam unul în fața celuilalt, avînd între noi masa, se așternu o lungă tăcere. Mi-am terminat țigara și, fără s-o privesc pe Dora, am întrebat-o dacă automobilul mergea bine.

— Da. Ca de obicei. Vrei cumva să-l folosești tu ?

— Nu.

— Ascultă, Javier, aș putea...

— Îți spun că nu, n-am nevoie. Am întrebat într-o doară, ca să știu dacă merge bine. Poate că vrei să arunce Rafael o privire asupra lui.

— Rafael o fi plecat de mult cu furgoneta, zise ea. Știi că nu pot suferi să mă minți. Sînt sigură că aveai de gînd să folosești mașina și, din curtoazie, ai renunțat.

M-am uitat la Dora. Mi se părea o ființă ciudată, străină, femeia care îmi vorbea de cealaltă parte a mesei, stînd încordată în scaun, mișcîndu-și mîinile printre tacîmurile, farfuriile, cestile, pe care chiar ea le ceruse.

— Ascultă, Dora, să nu începem iarăși. N-are rost să discutăm prostii din astea. Ca și cum ne-am înșela unul pe celălalt, ca și cum ne-am juca.

— Javier, țipă ea, nu-mi vorbi așa !

— Te asigur, am încercat eu s-o conving, că nu am nevoie de mașină. Că nu m-am gîndit s-o folosesc nici măcar azi-dimineață.

Dar am descoperit că eram nedrept, că-i imputam Dorei ceva străin, care mă neliniștea de multă vreme și care acum răbufnise. Dora avea o privire pierdută, care-i scotea în evidență slăbiciunea, prostia aproape dezarmantă.

— Ia mașina. Te rog.

Se ridică de la masă, în clipa cînd copiii apărură pe verandă. M-a cuprins un val de furie, un fel de dorință irațională de a izbi cu pumnii.

Dora îi ajută pe copii să se așeze și înnodă șervetul la gîtul Doritei. Mai avea în ceașcă peste două treimi din cafea, așa că m-am gîndit că o să se așeze să-și termine micul dejun. Dar nu. Vorbea cu copiii, le pregătea feliile de pîine cu unt, se mișca volubilă în jurul mesei, părînd să uite că mai eram și eu acolo, mînios, trist și dezorientat. Soarele izbutise să rupă o fîșie lungă de nori. Cîteva păsărele cîntau pe ramuri. Culorile florilor mă izbeau cu o forță neobișnuită. Oboseala mă toropi.

— Tăticule, ne lași să mergem pe plajă ?

— Pe plajă ? Da, dragul meu. Dacă nu intră soarele în nori, mergem pe plajă.

— Mămico, mergem cu toții cu barca ?

— Nu, Enrique. Mama n-o să poată merge cu voi. Trebuie să se ducă după cumpărături.

— De ce ?

— Şi de fapt, urmă ea, mi-e teamă că nu-i vreme de plajă. Făgăduiţi-mi acum că o să fiţi cuminţi ; vreau ca atunci cînd o să mă întorc deseară, Rufi să-mi spună că aţi fost...

Nisipul de pe alee era umed, grăunţos. Pe cer se îngrămădeau norii. M-am îndepărtat de glasurile lor, printre straturile de flori — flori pe care Dora le cunoştea după nume — şi tufele de cimişir — pe care Leoncio le tundea neîncetat. De la marginea piscinei golite, am stat să-l observ pe Leoncio. Cu salopeta albastră şi cămaşa kaki, decolorată de soare şi uzată, stătea aplecat deasupra canalului din fundul piscinei. Dinspre grădină se ridică o mireasmă pătrunzătoare ; în lumina schimbătoare, toate contururile se deslueau perfect. Am recunoscut, pînă la urmă, că mă durea capul.

Pe verandă, Rufi strîngea tacîmurile de la micul dejun. M-am întins pe un şezlong, de unde-i auzeam pe copii zbenguindu-se prin vestibul. Ştiam că Dora era la etaj, şi asta mă liniştea. Ce bine-ar fi dacă m-aş odihni la nesfîrşit, pînă la ora prînzului sau pînă la cină, numai să am destul somn ca să dorm întruna. Mi-era dor să mă cufund într-un somn fără vise, care să-mi risipească enervarea. Mi-am adus aminte de picioarele lungi şi pistruiate ale Claudettei. Andrés bea peste măsură, dar se teme să fie văzut beat de omuleţul de un metru şi douăzeci de centimetri care e Joa-

quín. Plaja e plină de urme de paşi. În barcă, o mulţime de trupuri despuiate ; toţi beau şi rîd ; îl îmbrîncesc pe Emilio, care încearcă să sară peste bord, fluturînd zadarnic din braţe spre trupurile bronzate, obrajii supţi şi buzele prea tare sulemenite cu trandafiriu.

Mîna lui Rufi, pe spatele meu, mă trezeşte.

— Domnu', domnu',... a venit don Emilio.

Deschid ochii. Norii schimbători prevestesc o ploaie grabnică. Emilio urcă ultima treaptă a verandei. Mă ridic în picioare.

— Bună. Ce mai faci ?

— Ascultă. Să nu mai faci ce-ai făcut ieri. Hai să vorbim pe faţă, pentru că tu eşti mai copil decît cel mai mic dintre ei. Numai că ştii ceea ce ei ignoră.

Se aşează înfierbîntat, şi mîinile aproape că-i tremurau. Cerul era acoperit. Joaquín ţipa şi alerga, urmărit de Enrique şi José.

— Cum ?

— Să nu te mai prind că faci ce-ai făcut ieri! repetă Emilio, prinzînd marginea mesei şi privindu-mă drept în faţă.

5

— Da, mulţumesc, am acceptat eu.

— Ar fi mai bine să-ţi potoleşti furia fără atîtea pahare de Campari, mă avertiză Elena.

Amadeo zîmbi, în timp ce-mi umplea paharul. Apoi lăsă să cadă bucăţica de gheaţă, îşi

luă iar ţigara din scrumieră şi se tolăni în fotoliul de pînză.

— Atunci, am urmat, mi-am dat seama că era într-o criză de furie. Pînă atunci, luasem totul în glumă. Eram şi pe jumătate distrat de prezenţa copiilor, care alergau prin preajmă. Mă gîndeam tocmai să-i strig, pentru că Joaquín ţipa mai tare ca de obicei, de parcă ar fi făcut cine ştie ce poznă. Vreau să spun că nu-l luam în serios, iar el probabil că şi-a dat seama, şi asta l-a înfuriat şi mai tare. Roşu, transpirat, cu mîinile ţinînd strîns masa, ca să nu văd cum îi tremură. M-a enervat atît, încît n-am putut să-mi revin toată ziua.

Amadeo rîse tare. Claudette ieşi din casă cu rachetele de tenis şi Elena se ridică în picioare.

— Dar tu nu te-ai pierdut cu firea, nu ?

— Bineînţeles că nu, Amadeo. Tîrziu mi-am dat seama despre ce era vorba, dar, pînă la urmă, am înţeles. Şi-apoi, basta. Am terminat cu jumătăţile de frază, cu zîmbetele şi cu vorbele în doi peri. Şi m-a ascultat.

— Recunoaşte, zise Elena, că avea şi el oarecum dreptate.

— Nici gînd.

— Santiago ! strigă Claudette.

— Nu, draga mea. Sînt obosit, şi-apoi ar trebui să mă duc să mă schimb.

— Mergem ?

— Da, zise Elena.

Santiago se apropie venind pe alee ; în mîna dreaptă ţinea una din florile pe care le tot ob-

servase pînă atunci. Se așeză în fața lui Amadeo. Claudette cu Elena stăteau de vorbă lîngă fileu.

— Nu-i da importanță, zise Santiago.

— Adevărul e că m-a scos din fire.

— Da, zise Amadeo. E un tip insuportabil.

Claudette efectuase primul serviciu.

— Îl știți doar cum e, zise Santiago încrucișîndu-și brațele și întorcîndu-se cu spatele la terenul de tenis. Are maniile lui. E din altă generație.

— S-o crezi tu ! Cîți ani zici că are Emilio ?

— Nu știu. Bănuiesc că vreo cincizeci, sau cincizeci și doi.

— Patruzeci și cinci ! strigă Amadeo. Patruzeci și cinci de ani. Cu doi mai mult decît mine și cu unul mai puțin decît el. Nu ? — Eu am încuviințat. — Dar este vorba de firea omului.

— Deși nu-mi amintesc niciodată ce vîrstă are Emilio și am impresia că e cel mai bătrîn dintre noi toți, adevărul e că...

— Adevărul e că întotdeauna a fost un prost, l-am întrerupt pe Santiago. Și că-l tolerăm în virtutea obișnuinței, din milă pentru sărmana Asun, pentru prietenia dintre copii, pentru orice. Dar nu înțeleg cum un astfel de individ poate să facă parte din grupul nostru.

— Știi de ce ți se pare trecut de cincizeci de ani, Santiago ?

— Pentru că-i îmbătrînit.

— Nu. Pentru că n-a făcut războiul. Pentru că în timpul războiului a stat ascuns într-o mansardă de pe strada Muntaner, calculînd cît

pierdea şi cît va trebui să cîştige în anii următori.

— Are dreptate Amadeo, am zis. E un tip maladiv. Închipuiţi-vă că vine şi-mi spune că nu ne creştem copiii cum trebuie.

— Auzi dumneata ! Ca pisălogul de don Antonio.

— Nici nu se putea altfel, fiindcă în ultima vreme sînt mereu împreună. O să ajungă să vorbească ca don Antonio.

— Părerea mea e, zise Amadeo, că-i dă tîrcoale bătrînului pentru cine ştie ce afacere pe care vrea s-o facă cu el.

— Nu m-am gîndit, dar cu siguranţă că asta e. Probabil că don Antonio e singurul din staţiune căruia nu i-a propus încă o investiţie. A venit şi la tine, Santiago, cu povestea asta ?

Santiago privea floarea pe care o ţinea cu două degete de tulpină.

— Da, acum cîţiva ani. Vroia să deschidem un lanţ de cafenele în Barcelona. Aflase că decoram pe-atunci nişte localuri. I-am explicat că nu-s bun de afaceri.

— De afaceri cu el, completă Amadeo. Ai pierdut ocazia să cîştigi două mii la sută, pentru că ăsta e cîştigul minim cu care lucrează, dar n-ai ajuns să te neurastenizezi.

Din cînd în cînd auzeam izbitura mingii, cîte o exclamaţie a Elenei sau a Claudettei. Stăteam privind-o pe Elena cum alerga zvîcnind, cum i se mişca fusta albă şi scurtă, răsucindu-i-se pe şolduri, cum îşi întindea braţele. Santiago îşi termină paharul cu băutură, şi apoi se întoarse

la florile lui. Amadeo îmi ceru să-i mai repet o dată discuţia cu Emilio.

— A fost pur şi simplu grosolan. Mi-a spus că sînt un modernist prost, snob, bădăran şi visător.

— Dar cum de-a aflat de toată întîmplarea?

— Vreunul dintre copiii lui i-o fi spus, îmi închipui. Se pare, fiindcă îţi mărturisesc că nici n-am vrut să discut, că una din fetiţe l-a întrebat ceva, şi a fost scandalizat. Crede-mă, explicaţia pe care le-am dat-o ieri a fost necesară, căci trebuia neapărat să-i liniştim pe copii, după cele ce văzuseră.

— Dar te cred, omule, zise Amadeo bătîndu-mă pe picior. Ai făcut bine. El este cel care nu înţelege şi nu ştie să-şi crească copiii.

— Am văzut că sînt nedumeriţi şi am încercat să le explic cîte ceva. Dar cu dibăcie, firește. Ce dracu', era doar vorba şi de copiii mei !

— De cei doi copii ai tăi, de fetiţa mea, de Juaquín şi de cei patru copii ai lui, inclusiv cea mică.

— Cum ? Nu te înţeleg.

— Da, omule. Păi, fiindcă are mai mulţi copii decît toţi, se crede...

— Ah, da, da.

— ...tatăl staţiunii, în cel mai înalt grad.

— Copiii erau neliniştiţi. Nu trebuie să uităm că era pentru prima dată în viaţa lor că vedeau o femeie complet dezbrăcată. Şi, în plus, o văzuseră în voie, fără ca nimeni să-i stînjenească, ori să-i împiedice. Trebuia să le spun

ceva, care să nu fie o minciună. La anii lor nu mai trebuie să-i minţi.

— Asta nu-i intră în cap lui Emilio. E un puritan ; ar vrea ca ei să creadă în povestea cu barza pînă le-o creşte mustăţi.

— Şi mi-a mai spus că pe copiii lui să-i scutesc de asemenea explicaţii. Să fac ce-mi place cu ai mei, dar pe ai lui vrea să-i crească aşa cum crede el de cuviinţă. Să nu se mai repete ce s-a întîmplat ieri. Atunci l-am părăsit şi l-am dat dracului, spunîndu-i că eram sătul de minciuni, că nu-mi place să mint şi că, dacă are chef să-i crească într-o seră, să-şi ducă copiii în Sahara. A fost o discuţie violentă, poţi să mă crezi. Şi s-ar fi înrăutăţit şi mai mult, dacă n-ar fi apărut nevastă-ta.

— Ei drăcie ! Şi ce-a spus Marta ?

— O căuta pe Dora şi au stat doar o clipă pe verandă. Bineînţeles, Dora a avut destul timp ca să treacă de partea lui Emilio. Marta a încercat să facă pace.

— O pace artificială. E specialistă în aşa ceva. De multe ori m-am gîndit să scriu la O.N.U. ca s-o angajeze.

Elena şi Claudette încetaseră să mai joace. Santiago se apropie de ele. De cîteva minute, vîntul răscolea grădina, pe deasupra căreia norii se adunau tot mai plumburii.

— Uf, şi Emilio ăsta ! exclamă Amadeo.

— Un imbecil.

Santiago era pe undeva prin spatele terenului de tenis. Claudette trecu în fugă şi intră în casă.

— Sper că nu i-o fi pedepsit pe copii.

Cu bărbia în piept, Elena, la cîţiva paşi de noi, strîngea fluturii şuruburilor de la rama rachetei. Îşi ridică privirea şi, o clipă, ochii noştri se întîlniră. Amadeo îşi aprindea o ţigară.

— Tot îl mai bîrfiţi pe bietul Emilio ?

— Dă-l încolo de prost.

Elena se aşează pe marginea unuia din scaunele de pînză. Avea gura întredeschisă, picioarele depărtate, şi braţele îi atîrnau în jos, abia ţinînd racheta care aproape atingea pămîntul ; obrajii îi erau transpiraţi. Am observat că-şi mişca buzele şi, peste tusea lui Amadeo, am ghicit că îngîna un cîntec.

— O să te ia cu frig, zise Amadeo.

Elena se ridică dintr-un salt, se repezi să-l ciufulească pe Amadeo şi intră în casă, cîntînd cu glas tare, cu o intonaţie voit teatrală.

— Şi în seara asta o să plouă.

— Vino să jucăm o partidă, propuse Amadeo. Cum am rămas văduvi, o să putem bea liniştiţi cîteva păhărele de whisky în timp ce medităm la mişcarea următoare.

— Sînt obosit şi vreau să mă culc, am zis, ridicîndu-mă în picioare. Zău, ne vedem deseară.

— Bine, de-acord.

Lîngă gardul de piatră, Santiago se lăsase pe vine şi examina nişte buruieni. Cînd mă auzi, înălţă capul.

— Pleci ? Claudette spera c-o să rămîneţi, Amadeo şi cu tine, la cină.

— Cred că Amadeo rămîne. Vreau să trag doar o duşcă şi să mă culc. Spune-i Claudettei la revedere din partea mea.

— La revedere, Javier.

Pe străzi, vîntul bătea acum mai tare. Am văzut că pantofii mei împletiţi începeau să se desfacă pe lîngă cusătura tălpii. De dincolo de grilaj, don Antonio îmi strigă rămas bun.

Am auzit ştirile, fără să le ascult, pînă cînd Rufi m-a anunţat că cina era servită. Enrique şi Dorita nu prea vorbeau. La desert, am descoperit că Enrique mînca grăbit.

— Ce-i ? Vrei s-o ştergi înainte de terminarea mesei ?

— Mă aşteaptă José.

— José nu-i pedepsit ?

— Pedepsit ? ! chicoti Dorita.

— Aşa am auzit. Dar n-are importanţă.

— Nu-i pedepsit.

Am băut un pahar de coniac lîngă fereastră. Apoi au sosit Leles şi Martita. M-am gîndit să-l caut pe Rafael, ca să-l întreb ce se mai spunea prin sat. Fereastra din dormitor fusese lăsată deschisă şi vîntul mişca perdelele, poalele capotului Dorei, faldurile cuverturii. În timp ce mă dezbrăcam, mi-am lăsat ura să-şi imagineze cum ar arde acea biată bucată de satin a capotului, care dădea dormitorului aspectul unei case de rendez-vous.

M-am temut să nu cumva să adorm cu ţigara aprinsă, dar înainte de a o termina a sunat telefonul.

Glasul Elenei, limpede şi vesel, era în dezacord cu grija pe care mi-o mărturisi.

— Ei, lasă. S-o fi jucînd pe-aici și a uitat să se mai ducă la masă. Îl cunoști doar. N-ar trebui să fii îngrijorată, chiar dacă Joaquín ar dispărea o zi întreagă.

— Ai dreptate. — Făcu o pauză și mi-am închipuit-o surîzînd ușor. — Am crezut că ai să rămîi la Santiago.

— Amadeo vroia să facem o partidă de șah. A rămas el ?

— Bineînțeles. Și eu am mîncat la ei. Abia acum am ajuns acasă.

— Ah, nu știam. Andrés mai doarme încă ?

— Dar, Javier, scumpule... Andrés s-a dus de azi-dimineață în oraș.

— S-a dus ?

— Ți-am mai spus. Acum o oră ți-am spus-o, acasă la Claudette.

— Iartă-mă, n-am reținut. De ce s-a dus ?

— E ziua cînd are oră la doctor, și mai avea de luat și niște cărți. Mîine sosește Ernestina și rămîne s-o aștepte. Toate astea ți le-am explicat azi-dimineață și am crezut că ai înțeles. Vrei acum să-mi explici tu mie la ce te gîndeai cînd îți vorbeam ?

Am stins țigara în scrumieră, am trecut receptorul la cealaltă ureche și m-am așezat pe pat.

— Ascultă, ești mulțumită. Să nu negi, fiindcă se simte că ești mulțumită.

— Da, într-adevăr sînt.

— Bine, atunci sîntem chit.

— Stai, stai puțin. — Avea în glas o neliniște precipitată, un soi de răgușeală gîfîită. — Crezi că am putea ?

— De ce nu ? Dora nu se întoarce înainte de zece. Repede, mașina ! Sau a luat Andrés mașina voastră ?

— Bineînțeles. Dar am găsit soluția.

— Pe jos ?

— Prostule ! Îmi place că ai fi în stare să mergi pe jos aproape cincizeci de kilometri, pentru un sfert de oră de intimitate.

— Care-i soluția ta ?

— Scuterul Ernestinei.

— Dar...

— O să fie perfect. Are și benzină. Mai deunăzi am mers cu el.

— Să sperăm că nu va ploua. Ar fi bine să plecăm pe la șase.

— Găsesc că-i grozav. Pînă ajungi în crîngul de pini, te-am prins din urmă.

Am crezut că aud zgomotul ploii, în timp ce somnul mă împiedica să potrivesc deșteptătorul să sune.

Soneria telefonului mă făcu să tresar. M-am deșteptat, cu imaginea estompată a fetei moarte multiplicîndu-se în creierul meu ca un ecou.

— Alo.

— Iartă-mă, Javier. Îmi pare rău că te-am trezit.

— Nu face nimic, Elena. Tocmai mă... Bine, dar e șase și jumătate !

— Ascultă, Javier. Sînt foarte îngrijorată. Joaquín nu a apărut și nu l-a văzut nimeni.

— Nu fi neliniștită. Vin acuma acolo.

— Am să fiu la Claudette. Amadeo a plecat să-l caute spre sat.

— Elena, te rog, nu te lăsa pradă nervilor.

M-am întins în pat, am fumat o țigară și am simțit cum mi se răscolesc toate sucurile gastrice, arzîndu-mă în gîtlej rău de tot. Lumina fluorescentă din baie mă orbi. După ce am înghițit niște săruri, m-am apropiat de fereastră, dar m-am așezat într-un fotoliu. Liniștea și semiîntunericul mă relaxau făcîndu-mă să lunec treptat într-o tihnă plăcută.

Cînd am ieșit, trecuse de șapte și jumătate. Casa era cufundată în întuneric; pe verandă vîntul bătea cu furie. Luminile de la odăile de serviciu aruncau cîteva petice clare în grădină.

Brusc, am simțit că neliniștea Elenei era îndreptățită și am grăbit pasul.

— Bună seara tuturor, am salutat din ușă.

Amadeo și Santiago se întorseseră, fără să-l fi găsit. Elena stătea adîncită într-unul din fotoliile de piele.

— Ce-au spus copiii ?

— Nu l-au văzut toată ziua.

— Mă duc spre crîngul de pini. — Elena îmi aruncă o privire. — Îmi dai o lanternă, Santiago ?

— Ar fi mai bine să...

— Cel mai indicat este, l-am întrerupt pe Amadeo, ca nimeni să nu se miște și nici să se alarmeze. Altminteri, în jumătate de oră întreaga stațiune va fi întoarsă pe dos.

— Sigur că da, mă susținu Claudette.

Santiago îmi aduse lanterna. Cu un gest stîngaci am mîngîiat-o pe păr pe Elena, care nu-şi dezlipea ochii de pe mine.

— L-a luat cu el pe Poker. Sau, cel puţin, nici Poker nu-i de găsit pe nicăieri.

Ajunsesem la uşa de la intrare, cînd sună telefonul.

— Nu, Javier, . vezi-ţi de drum, îmi strigă Santiago din vestibul. E Asunción, spune că vin şi ei aici.

Norii, foarte joşi, alergau acum repezi pe cer. Vîntul usca pietrele gardurilor, ale şoselei, olanele şi ţiglele acoperişurilor. Am mers repede şi, ajungînd pe şosea, am aprins cîteva minute lanterna. Vîrful muntelui era invizibil ; pe dealuri, norii formau un semiîntuneric firav, de lumină de lună.

M-am căţărat pe taluz şi am strigat de cîteva ori. De-acolo, baraca părea o pată pe marginea şoselei. Am luat-o pe cărarea care urca pînă la izvor şi am luminat din nou cu lanterna, al cărei fascicul îmi deschidea, în ritmul paşilor, un drum de ramuri îmbibate de ploaie, trunchiuri, pietre şi băltoace.

M-am oprit să-mi trag răsuflarea. Seva avea miros de amoniac, amintind de unul din parfumurile Claudettei. În apropierea izvorului, am mai strigat o ultimă dată.

— Sînt aici !

Lumina sărea de colo-colo, odată cu mişcarea mîinii mele. Joaquín, aşezat pe ţevăria conductelor de apă, se freca la ochi. Lîngă el se afla o cutie de sardele goală şi o bucată de pîine. Am

continuat să înaintez spre el, acum mai încet, părînd hotărît să-l sîcîi cu lumina, pe care am ridicat-o în sus cînd am ajuns lîngă el.

— Stinge, mă rugă.

— Maică-ta o să se îmbolnăvească din cauza lucrurilor ăstora.

— De ce-ai venit aici ?

— Pentru că știu că anul acesta te refugiezi în crîngul de pini.

— Dar nu știi unde e ascunsă comoara.

Am stins lanterna. Cîteva minute, fața lui Joaquín nu mai fu decît o mică suprafață albicioasă, de unde i se auzea glasul.

— Ai mîncat ?

— Da.

— Și te-ai udat ?

— Nu. Cînd plouă, intru în colibă. Dar comoara o păstrez în altă parte.

— Și te gîndeai să te întorci ?

— Cînd se va lăsa de tot noaptea.

— De tot ? De ce nu înainte ?

Sări de pe conducte și își luă praștia, briceagul și cîteva reviste de copii, pe care și le vîrî sub braț.

— Tata e supărat ?

— Haidem.

— Așteaptă puțin.

Șuieră, vîrîndu-și două degete în gură și apăru Poker, fără să latre, cu pas săltăreț.

Am coborît în tăcere. Pe șosea, nu vru să recunoască în nici un caz că era obosit, dar începu să rămînă în urmă.

— În afară de faptul că ai neliniștit-o pe maică-ta, nu înțeleg ce-ai putut să faci toată ziulica în pădure.

— Îi așteptam pe indieni.

— Și de ce nu te-ai întors cînd s-a înserat ?

Încercă s-o ia la goană pe urma lui Poker, dar i se tăiară picioarele și căzu în șanț. Se ridică, înainte de a-l ajunge eu. Zîmbetul dădea feței sale o căutătură de nevinovăție (moștenită de la Elena), cu care îi venea ușor să se facă iertat.

— O să-mi iei apărarea ?

— Nu știu, Joaquín. Serios, nu-mi place ce-ai făcut azi.

Luminile stațiunii se vedeau peste tot. Vîntul aducea mireasma mării. Joaquín se îndepărtă cîțiva pași. Ocolirăm piațeta pavilionului și o pornirăm spre casa lui Santiago. Brusc, Joaquín se opri.

Așezați pe marginea trotuarului, tăcuți, stăteau copiii. Martita, Asun și Dorita se sprijineau de gardul unei grădini. Joaquín rămase cu ochii ațintiți la un punct îndepărtat de la capătul străzii ; își rotunjea buzele, ca și cînd ar fi vrut să fluiere, cînd Enrique se ridică și își prinse mîinile pe un felinar. Poker țîșni, cu un lătrat, în brațele lui José.

— Ce s-a întîmplat ?

Cu o nepăsare prefăcută, Joaquín străbătu cei cîțiva metri care ne despărțeau, și mă apucă de mînă.

— V-ați certat ?

— Nu. Dar vor să știe unde țin comoara.

Elena veni în goană pe trotuar. Pe veranda Claudettei, geamurile erau luminate. În timp ce-mi căutau niște papuci de-ai lui Santiago, a trebuit să-l ascult pe Emilio, care-mi explica ce potrivite ar fi cîteva lovituri de bici în unele ocazii. Don Antonio, care purta pe sub haină o cămașă cu stele verzi imprimate pe fond galben, ne asigură că în ziua următoare poliția va face o vizită în stațiune.

— Ăștia nu știu nimic.

— Dar vă spun categoric, stărui don Antonio. Poliției nu-i trebuie decît cîteva zile ca să descopere totul. Niciodată nu dau greș.

— Te-ai udat tare ? mă întrebă Claudette.

— Doar pe pantofi, și sînt destul de vechi.

6

Dimineața ploua. Am fumat o țigară în întuneric. Afară, răpăitul ploii devenise monoton. M-am hotărît să mă duc în oraș, ca să văd ce mai era nou pe la prăvălia lui Raimundo. Aseară nu izbutisem să rămîn nici măcar o clipă singur cu Elena. Dora se răsuci în pat, întorcîndu-se pe partea cealaltă cu un geamăt răgușit. În liniște, am făcut un duș și m-am îmbrăcat. Prin fereastra din fundul coridorului, lumina se filtra cernută de ploaie. M-am hotărît să iau o gustare în sat. Sub telefonul din hol, i-am lăsat un bilet Dorei, în care-i explicam că mă voi întoarce pe înserate.

Tocmai ridicasem oblonul garajului, cînd sosi Leoncio.

— Plecaţi ? Păi trebuie să vină Vicente.

Leoncio avea în colţul gurii o ţigară stinsă şi cămaşa în dungi îi atîrna afară din pantaloni.

— Vicente ?

— Da. Nu staţi să beţi cafeaua ? María tocmai s-a sculat.

— N-am chef. Spune-i doamnei că sub telefonul din vestibul i-am lăsat un bilet. O hîrtie scrisă pentru ea, înţelegi ?

— Da, aşa am să-i spun. Zidarii n-o să poată să vină astăzi.

— Cine-i Vicente ?

— Daţi-mi, vă rog, instrumentul de aer.

În timp ce Leoncio măsura presiunea cauciucurilor cu manometrul, am stat să admir grădina şi ploaia, cerul întunecat, complet înnourat. Se auzea o rumoare neîncetată, ca un bubuit îndepărtat de artilerie.

— Vicente este omul care aduce alimentele. Vrea să vă spună ceva în dimineaţa asta.

— Ce anume ?

— Asta nu mi-a spus-o. Sînt în regulă ; — mi-am scos impermeabilul şi m-am suit în maşină. Leoncio crezu de cuviinţă să mă lămurească. — Cauciucurile sînt în regulă cu aerul.

— Mulţumesc.

— Ce să-i spun lui Vicente ?

— Păi, nu ştiu. Să-ţi spună ţie ce vrea.

— Dar el vrea să stea de vorbă cu dumneavoastră.

— Atunci, să revină.

— Cînd ? Vicente locuieşte în sat.

— Să revină cînd poftește ! Iar dacă-i ceva urgent, să-ţi lase vorbă ţie sau lui Rafael. La revedere, Leoncio.

Ridică mîna dreaptă pînă la înălţimea umărului, în timp ce automobilul trecu prin faţa lui. Apoi alergă să deschidă poarta grădinii.

Şoseaua se îndepărta de coastă, unde norii nu păreau atît de groşi. Motorul luă viteză bună, în ciuda pavajului în pantă. Am început să fluier în ritmul ştergătoarelor de parbriz. De sus, marea părea o pată în ceaţă, şi numai farul te putea ajuta să-i ghiceşti marginile. Treceam acum printr-o porţiune cu hîrtoape dese, şi apa din băltoace plescăia întruna. Lîngă răscrucea cu drumul lateral care ducea spre camping, drumul se unea cu şoseaua principală. În barul de la staţia de benzină nu era nimeni. M-am aşezat în faţa tejghelei, şi l-am văzut pe omul de la pompa de benzină ducîndu-se să-l anunţe pe patronul barului. Am comandat omletă şi cafea. Îmi aminteam de vremea războiului cînd, de la postul de comandă, artileria se auzea ca un tam-tam. Dar, mai ales, îmi aminteam de gura perfectă a fetei de pe plajă, de nuanţa de ceară a pielii cînd a căzut asupra-i lumina, după ce jandarmul a deschis ferestrele. Am băut patru sau cinci cafele şi am fumat fără întrerupere. Din cînd în cînd mai intra cîte cineva, sosea

vreun camion sau autoturism. Alteori, simţeam tăcerea şi apoi, dintr-odată, mă izbeau aburii din ibricul de cafea. Ploaia cădea acum mai măruntă, cînd am văzut că se făcuse ora zece.

M-a cuprins amorţeala. Nefăcînd nimic altceva decît să schimb maneta de viteze, piciorul drept a început să mă furnice şi, încet-încet, mi s-a transformat într-un butuc de lemn ; nu mai simţeam deloc pedala acceleratorului. Am frînat, mi-am masat puţin piciorul şi am făcut cîţiva paşi pe marginea drumului.

În automobil era cald. Am coborît geamurile din faţă. Un vînt umed şi înmiresmat îmi risipi amorţeala. Deasupra satului, cerul avea o culoare albăstruie de noapte înstelată.

Probabil că acum omul acela, Vicente pe nume, o fi ascultînd explicaţiile încîlcite ale lui Leoncio. Joaquín o fi început să dea iama prin grădini, cu galoşii şi cu impermeabilul lui lung. M-am hotărît, ştiind totodată că n-o voi face, să-i telefonez Elenei din oraş.

Cu puţin timp înainte de a ajunge, ploaia încetă. Pe pavajul strălucitor, prin şanţuri, vîntul încreţea suprafaţa apei ce se adunase. Ogoarele arate erau acum mai rare ; tot mai des se vedeau grădini de zarzavat. Am virat spre stînga, spre şoseaua pietruită ce ducea în centrul urban. La dreapta era o cazarmă, şi la poartă soldaţii de gardă stăteau pe nişte bănci de lemn ; urmăreau cu privirea maşina care trecea ; baioneta santinelei nu reflecta nici o rază de lumină. Prin uşa deschisă a bisericii, în piaţă, licăreau flăcă-

rile lumînărilor pe fondul întunecat. Am parcat în locul pe care mi l-a indicat agentul de circulație, am traversat, ocolind chioșcul de muzică și, împingînd ușa prăvăliei lui Raimundo, mi-am adus aminte, fără să știu de ce, că Andrés se afla în oraș încă de ieri.

— Bună ziua, don Javier.

— Cum merge treaba, băiete ?

— Bine, don Javier. Și dumneavoastră ce mai faceți ?

— Nimic nou — și i-am strîns mîna vînzătorului. — Don Raimundo unde e ?

— La nuntă — și făcu semn cu bărbia în direcția vitrinei.

— Cineva din familie ?

— Nici măcar rudă de departe. Dar știți dumneavoastră că don Raimundo cunoaște pe toată lumea.

Băiatul scoase mai multe cutii cu cîrlige de undițe, muște și lingurițe. Am scotocit prin prăvălie pînă cînd a sosit Raimundo. Piața se însuflețise, în special din cauza copiilor care alergau după șareta mirilor.

— Păi, nu se face masă ?

— Ba da, don Javier. Și încă una îmbelșugată. Dar nu mă dau prea mult în vînt după ospețe. Ce-mi place mie este ceremonia.

— De-aia se pare că ai să te însori curînd. Se aude că o să ai nuntă în vara asta.

Raimundo mă privi cîteva clipe și, brusc, începu să rîdă. L-am bătut pe umăr, înainte de a ne așeza pe niște scaune lîngă tejghea.

Raimundo mi se păru mai gras, mai chel şi mai transpirat decît anul trecut.

— Am crezut că nu vă mai văd, don Javier. Chiar îmi ziceam, hai să trec pe la Velas Blancas.

— Trebuia s-o fi făcut. Crede-mă, n-am ieşit nici măcar o singură dată la pescuit ! Dar nici nu-mi închipui că am pierdut prea mult...

— Nimic.

— ...după cum spun oamenii în sat.

— N-aţi pierdut nimic. Nu se găsesc nici bibani, nici dorade, pe toată coasta. În schimb, se pare că se găsesc fete moarte.

— Da. — Am ridicat pe genunchi cangea pe care o ţineam între picioare. — Într-adevăr, se găsesc. Şi tocmai în staţiune.

— Azi, zise băiatul, au adus-o în oraş.

— Aici ?

— Au sosit pe la şapte.

— Ascultă, Jordi, crezi că o să înveţi mai repede meseria dacă te bagi în vorbă ?

Jordi roşi şi se retrase în celălalt capăt al tejghelei. Raimundo, cu degetele mari vîrîte la subsuoara cămăşii, încetă să mai zîmbească.

— Ieri a trecut pe-aici don Julio.

— Ieri ?

— Da, ieri, joi. A trecut pe-aici, cînd se întorcea din staţiune. A sosit miercuri la sfîrşitul zilei şi a rămas peste noapte în oraş. Ieri am fost amîndoi la bar, dar n-am izbutit să scot nimic de la el. Şi asta înseamnă că nu ştie nimic, fiindcă, altfel, tot i-ar fi scăpat ceva.

— O clipă, Raimundo. Spune-mi mai întîi cine-i fata, şi explică-mi apoi iarăşi ce-ai zis adineaori.

Raimundo întinse braţul peste cristalul de pe tejghea, trăgîndu-şi trupul mai aproape de scaunul meu. I-am făcut un semn lui Jordi, care veni în grabă să ia cangea.

— Nimeni nu ştie cine e fata.

— Şi, don Julio... ?

— Nici el nu ştie.

— Vreau să spun, cine-i don Julio...

— Ah...

— Don Julio e poliţistul, mă lămuri Jordi.

— Din capitală. Îl cunosc bine. Vine pe-aici la pescuit şi, în afară de asta... — Raimundo aruncă o privire spre băiat şi îşi coborî glasul, zîmbind ; — pe vremuri am avut amîndoi două drăguţe, care erau surori. E un tip cumsecade. Şi un as în meseria lui. Acum cîţiva ani, venea pe-aici de cinci sau şase ori pe lună. În legătură cu fetele. Uneltele de pescuit i le ţin eu în păstrare. Grozav îi mai place să pescuiască în sud. După mine, don Javier, bănuiesc că are o mică problemă în Alicante sau în Murcia. E un tip din ăia care le scot din minţi pe femei. Vesel, înţelegeţi ? şi foarte generos. — Jordi, de partea cealaltă a tejghelii, se apropia, ca din întîmplare. — Şi pe deasupra, foarte cult. În '39 puţin i-a lipsit ca să ajungă avocat.

— Va să zică, am zis eu, poliţia a fost ieri în staţiune.

— A cercetat pe plajă locul crimei.

— Al crimei ?

— Ascultă, Jordi, ce... ?

— Don Raimundo, zise băiatul, îmi daţi şi mie numerele astea din revista „Life" ?

— Ia-le şi lasă-ne în pace ! — Băiatul dispăru prin uşa din fundul prăvăliei. — Nu beţi o bere ?

Raimundo îi strigă lui Jordi, din uşă, că ne ducem pînă la barul de vizavi.

— V-am trimis undiţa prin Rafael.

— Ah, da.

— Mai doreaţi ceva ? Băiatul poate să vă aducă la hotel în astă-seară.

— Nu, ţi-aş fi cerut dacă aş fi vrut, am zis, luîndu-i-o înainte. Şi-apoi, aş vrea mai înainte să şi mănînc ceva.

Tocmai sosise un autobuz cu turişti. Ne-am aşezat pe scaunele metalice de pe trotuar, iar Raimundo comandă bere şi midii.

— Cine ţi-a spus că-i vorba de-o crimă ?

— Toată lumea zice că e o crimă.

— De ce ?

Raimundo îmi aruncă o privire rapidă, înainte de a răspunde.

— Aşa. N-au găsit-o goală ? Dumneavoastră ştiţi mai bine, fiindcă a fost şi medicul legist în staţiune. Aici nu se ştie nici măcar de ce-a murit.

— Nu ştim nici noi. N-am vorbit nici cu medicul legist, nici cu judecătorul de instrucţie sau cu poliţistul.

— Dar, pentru mine, don Javier, lucrul e limpede. Cred că e vreo străină, care s-o fi în-

curcat cu cineva. Într-o săptămînă, o să vedeți dumneavoastră, don Julio îi găsește pe criminali.

Berea era oribilă. Bătea un vînticel cald, care învolbura praful în chioșcul de muzică din centrul piațetei. Sudoarea îmi umezea fruntea, obrajii, mîinile.

— Nu cred că a fost omorîtă. Nici n-avea urme de violență.

— Ascultați la mine, pe-aici se petrec lucruri tare ciudate. Cu puțin timp în urmă, nu știu dacă ați aflat, am avut o încurcătură serioasă. Am trecut și eu prin ceasuri grele, pentru că era o treabă urîtă și era gata-gata să fiu amestecat. A venit o pereche de olandezi, niște tineri ; el, mai ales. Ea era o blondă ispititoare, cu un aer de tîrfă. Și, să vedeți, aveau negoțul lor. Da, domnule. Un negoț bun. Stăteau aici, în oraș, și uneori seara organizau ședințe de cinema într-un golf, lîngă camping. Aduceau cu ei tot materialul, bateriile, aparatul, filmul, în mașină. Montau un șopron în aer liber și să vezi ce mai porcării. Ce filme, don Javier !

— Și, v-au prins ?

— Eu n-am fost decît de vreo patru ori. Dar treaba e că s-a dus vestea și s-a sfîrșit comedia. Nici nu vă spun ce-a mai fost, au vrut să închidă și campingul. Era un film... — Raimundo începu să rîdă și se înecă cu înghițitura de bere pe care tocmai o bea. — Din cele pe care le-am văzut. Nu dura mai mult de-un sfert de oră, dar se făceau de toate. Și ce femei, mamă Doamne, ce femei. Ieșeau în...

La celelalte mese se vorbea cu glas tare, se rîdea zgomotos. La un moment dat vîntul încetă, lăsînd o căldură umedă. Raimundo îi dădea întruna cu poveştile lui. Am încercat să-mi amintesc la ce hotel trăgea Andrés cînd venea în oraş. Turiştii se plimbau în grupuri, se opreau în faţa vitrinelor, intrau şi ieşeau din prăvălii. Unul fotografia faţada Corporaţiei pescarilor. În balconul central, sub catargul fără steag, se vedeau cinci săgeţi de lemn pictate în roşu.

Băiatul străbătu în fugă piaţa, ca să-l anunţe pe Raimundo că era aşteptat la prăvălie.

— Plec şi eu chiar acum, am zis. Mă întorc în altă zi.

— Treceţi să mă vedeţi. Şi-apoi, aş vrea să vă consult în legătură cu nişte camioane, pe care asociatul meu şi cu mine vrem să le cumpărăm. Vă mai amintiţi de el ? Unul, îl cheamă Agustín.

— Ah, da. Cum merge asociaţia ?

Raimundo îşi potrivi nodul cravatei şi îşi încheie nasturii hainei.

— Bine, foarte bine. Poate cunoaşteţi pe cineva la minister... O să vă explicăm mai pe larg. În sfîrşit, dacă vă întoarceţi curînd... — Se ridică de pe scaun. — Ştiţi, dacă vreţi ceva, trimiteţi comanda prin Rafael, şi în aceeaşi zi vă şi servesc.

— Mulţumesc, Raimundo. O să vedem ce facem cu ministerul. Găseşti totdeauna cîte un cunoscut.

— Domnul nu are nimic de plată, zise el, strîngîndu-mi mîna.

Ne-am ciondănit cîteva clipe cine să plătească şi, în cele din urmă, i-am vîrît eu chelnerului banii. Raimundo, ajungînd în dreptul chioşcului de muzică, se întoarse şi-mi făcu un semn de salut cu mîna.

La masa alăturată se aşezară nişte italieni. O femeie din grup îmi spuse ceva cu glas foarte scăzut, pe cînd îşi lăsa, chiar lîngă scaunul meu, o geantă de rafie. M-am amuzat căutîndu-i privirea. Apoi am mai băut nişte bere, am fumat cîteva ţigări şi mi-am spus că pe coastă timpul era probabil tot ploios. Am reuşit să mă smulg de-acolo. Italianca îşi aprindea o ţigară, cînd i-am privit pentru ultima dată picioarele. Tipul cu aparatul de fotografiat atîrnat de gît cu o curea continua să stea imobil, ca prostit, în faţa balconului cu săgeţi.

M-am îndreptat agale spre tutungerie. Pe străzile oraşului vedeam unele schimbări : erau mai multe prăvălii decît îmi aminteam eu. Singura cafenea, inaugurată anul trecut, avea la ferestre nişte jaluzele din fîşii verzi de material plastic. Am zăbovit o bună bucată de timp în faţa unei vitrine cu suveniruri, fără să văd nimic din ce se afla îndărătul vitrinei, aproape fără să mă gîndesc la nimic. Pe faţada prăvăliei, alături de nişte şaluri cu franjuri lungi, în culori ţipătoare, de pălării de paie ţuguiate şi fileuri de păr, atîrna o plasă mare, plină cu mingi de diferite mărimi. Chiar dacă Joaquín se va bucura doar zece minute, şi tot m-am hotărît să cumpăr una din mingile acelea. Şi deodată, am descoperit hotelul.

La recepție, mi s-a spus că Andrés nu se sculase încă. M-am pomenit strigat de Fermín, care traversase barul și se apropiase fără să-l fi văzut. După ce ne-am îmbrățișat, se duse să se scuze față de cei trei bărbați cu care bea la bar, își luă paharul de whisky și ne așezarăm la o masă, sub un ventilator care aducea răcoare în penumbra barului. M-am simțit deodată bine, cuprins de un fel de euforie, în încăperea aceea căptușită pînă la tavan cu lemn de culoare deschisă, auzind conversațiile doar ca un murmur pe deasupra clinchetelor de gheață în pahare. L-am bătut pe genunchi pe Fermín, i-am oferit o țigară și am comandat și eu un whisky.

— Trebuie să facem plata unor exproprieri. Chiar acuma, după prînz, ne ducem. Din păcate, va trebui să iau masa cu ăștia, și nu cred că-i moral să te silesc să-i suporți.

— Nu-ți face griji. E și Andrés aici, trebuie să coboare îndată.

— Ce spui, Andrés! Ei hai, povestește-mi noutățile.

— Acum cîteva zile ne-am pomenit cu o fată moartă pe plaja stațiunii.

— Da, am auzit ceva. Un accident, nu? Dar Dora? Ce face Dora, și Amadeo, și Marta? Într-o bună zi am să vin în paradisul vostru. Cei pe care-i văd mai des sînt Emilio și Asunción.

— Bine-ar fi s-o faci. Cînd apare soarele, vii să petreci o săptămînă cu noi. Ce se aude cu electrificarea?

Fermín deschise larg braţele.

— Păi, nu ştii vestea cea mare ? În decembrie, la Madrid. S-a terminat cu şantierul, s-a terminat cu terenul, cu satele, cu mîrlanii şi cu porcăria. Să trăieşti !

— Oho ! Rosario va fi încîntată.

— Te cred.

— Fermín, te-ai mai îngrăşat.

— M-am făcut ca un porc. Dacă mai continui aşa, n-o să se mai uite nici o gagică la mine.

— Lumea zice pe-aici că eşti un bun inginer.

— Aşa se spune.

— Dacă ai lucra într-una din întreprinderile mele, am realiza ceva mare.

— Ascultă, n-o spune în glumă, fiindcă în decembrie o să vorbim mai pe îndelete. Dar mai bine zi-mi cum merg treburile în căsuţă, cu străina aia ? De două luni nu m-am mai dus pe-acolo. Dar acum, la vremea asta, trebuie să fie încîntător, cu grădina cea nouă şi cu arborii din jur. E o minune, zău. Bineînţeles, asociatul meu, cel care ne-a făcut rost de afacerea asta, nu mai este aici, pentru că s-a mutat la Sevilla. Sau poate, pentru că sîntem doi.

— Mai bine. Nu, nu m-am mai dus pe-acolo în ultimul timp. Cu cîtva timp în urmă, într-o seară, aproape că se aranjase să mă duc.

— Dar n-a ieşit nimic.

— Exact. Ghinion. Ascultă, Fermín, cei de-acolo par cam neliniştiţi. Tu şi cu mine sîntem oameni de încredere.

— Dragul meu, îmi pare rău că nu pot să vin cu tine. Să știi că am să trec pe la Velas Blancas. Transmite-le tuturor multe salutări. Și mai ales Dorei.

— Și tu lui Rosario. — Ne îmbrățișarăm. — Și rămînem înțeleși, în decembrie, ai grijă să inventezi ceva, și eu o să contemplu cum or să ne crească acțiunile.

— Ah, în decembrie... Am să renasc. În țara asta, nu se poate trăi decît la Madrid sau la Barcelona, cu condiția să petreci opt luni pe an în Franța.

Mi-am terminat paharul de whisky și am întrebat la ce oră sosea trenul. Îmi plăcu grozav supa pe care ne-o serviră, apoi somonul afumat și friptura de vițel ; nimic de aici nu avea gustul rău al berii de dimineață și savoarea mîncărurilor era în rezonanță cu hotelul. M-am gîndit că, la fel ca Emilio, le propuneam diverse afaceri prietenilor mei. Ca, de pildă, lui Fermín, care îmi imputa niște sporadice aventuri sentimentale și care nu și-ar putea închipui că Elena era cea care intra vorbind englezește în căsuța de la marginea șoselei. După cum nici eu nu mi-am imaginat niciodată pînă atunci că Fermín ar putea avea o legătură cu vreo femeie cunoscută. Am stat o mulțime de timp socotind cîte iubite avea Fermín.

M-am dus în piațetă, să-mi caut mașina. Vîntul continua să bată aducînd praf, parcă mai fierbinte decît de dimineață. Pe cer urcau nori-

şori, tot mai sus. Turiştii beau cafele pe terasele barurilor.

Am ajuns la gară cu zece minute înainte de sosirea trenului. Ernestina, scoţînd capul pe fereastră, mă descoperi îndată. Tot pe fereastră i-a dat hamalului bagajele. Mi se aruncă în braţe de pe a doua treaptă a scării.

— Ce plăcere ! Eram sigură c-o să vină cineva să mă aştepte, dar nici n-am bănuit c-o să fii tu acela, Javier.

— Eşti frumoasă, frumoasă foc. Lasă-mă să mă uit bine la tine. Haide, că nu mai este aproape nimeni pe peron. Să mergem în maşină şi îţi explic. Ce mai face familia ?

— Mama ta, excelent.

Ea îmi vorbea şi eu căutam nişte mărunţiş ca să-i plătesc hamalului, cînd i-am simţit privirea. Era un omuleţ scund, cu faţa foarte zbîrcită. Mă privea de parcă aş fi fost de pe altă planetă. I-am dat aproape îndoit de cît mi-a cerut şi, în tăcere, şi-a dus mîna la şapca slinoasă, cu cozorocul de muşama neagră. Cînd m-am aşezat la volan, Ernestina mă sărută din nou.

— Deci, unchiul ăsta nesuferit soseşte în oraş cu o zi mai devreme şi apoi se îmbată şi nu poate să vină să mă aştepte la gară. Grozav !

— A sosit ieri, pentru că era ziua lui de vizită la doctor. Şi nu se ştie dacă s-a îmbătat.

— Asta s-o crezi tu ! Ce face la ora patru după-amiază, doarme ? Îl deşteptăm noi imediat. Şi facem una lată, nu, Javier ? Am venit cu o poftă teribilă să mă distrez. Zarauz e un adevărat mormînt.

— Te-ai certat cu José Manuel ?

— Nu. Dar e scîrbos. Ţi-a transmis salutări.

— Ce mai face ?

Îşi puse picior peste picior, săltă de două ori pe banchetă şi începu să rîdă.

— Ca de obicei, face pe grozavul. Se ţine de tot felul de fleacuri.

Urcarăm la etajul al doilea, însoţiţi de un băiat de serviciu, care ne deschise uşa. Ernestina se repezi înăuntru, agitîndu-se. Pe jos, pe scaune, pe cufăr, se vedeau diferite articole de îmbrăcăminte. Valiza şi dulapurile erau deschise. Ernestina trase perdelele şi îl îmbrăţişă pe Andrés, aşezată pe marginea patului.

— Iartă-mă, drăguţo, iartă-mă.

Jacheta pijamalei îi era descheiată şi pieptul supt îi încovoia umerii.

— Imediat la duş, ca să-ţi dispară mahmureala. Şi să anunţaţi acasă că ne ducem să facem un chef. Ce noroc să vă am pe amîndoi, la care ţin atît de mult ! Hai, repede, Andrés. Se poate telefona de-aici ?

— După ce mă bărbieresc, ai să vezi că o să fiu alt om.

Ernestina se aşează într-un fotoliu. Andrés, din pat, îmi zîmbea. Zîmbetul obosit al lui Andrés mă făcu, într-un mod ciudat, să-mi fie ruşine.

— Da, am zis. Se poate telefona. Dar, ascultă, ce-i cu părul tău ? — Îşi scuturâ chica roşcată, iar eu cu o intonaţie care mi se păru stîngace, am încercat să-l încurajez. — Eşti cam turtit, Andrés.

— Doctorul mi-a spus că m-a găsit foarte bine. Mulţumesc, drăguţo, zise el luînd halatul pe care, pînă la urmă, i-l găsise Ernestina.

7

— Te plictiseşti, îmi zise Ernestina peste umărul lui Andrés.

— Nici vorbă de aşa ceva.

Cei şase din orchestră purtau nişte cămăşi albastre, cu nasturi mari albi. De o oră nu ne blagosloveau decît cu melodii lente şi duioase. Din cînd în cînd, prin ferestrele care dădeau spre grădină se auzea răpăitul picăturilor de ploaie. Alteori, bateria înlocuia zgomotul ploii. Andrés era transpirat, cînd se întoarse la masă cu Ernestina. Am mai comandat nişte whisky.

— Nu pot să le spun să deschidă ferestrele, pentru că ploaia i-ar uda pe cei de la masa din fund.

— De ce n-au aer condiţionat ? Ascultă... — Chelnerul lăsă paharele pe masă şi îşi întoarse faţa spre Ernestina. — Nu-i aşa că nu e aer condiţionat ?

— Ba da, domnişoară. Ventilatoarele funcţionează.

— Ventilatoarele... — Ernestina îşi aranjă bretelele rochiei, înainte de a-şi aprinde o ţigară. — S-ar putea ca spre Almería să nu plouă.

— S-ar putea, zise Andrés.

— Toată lumea asta, toţi turiştii, am explicat eu, probabil că se simt frustraţi.

— Socotește-mă și pe mine o turistă.

— Bine, dar aici ne simțim bine.

— Andrés, cum poți să spui așa ceva, numai cu trei pahare de whisky în tine ?

— Aici e secretul fericirii. N-am de gînd să mai beau ceva toată seara.

Luminile se micșorară, schimbîndu-și culorile, pentru a anunța o dansatoare de flamenco. Ernestina își trase scaunul la marginea ringului de dans.

— Sau poate fiindcă doctorul te-a găsit mai bine.

— Da, zise el. Deși Elena nu mă crede, mă simt mai bine.

— Și te-ai hotărît să bei mai puțin.

— Firește. Ca să pot bea mai mult, zise el rîzînd și trecîndu-și un braț peste spătarul scaunului meu. Nu înțelegi ? Dacă se poate acumula sănătate, am să tot adun, ca și cum ar fi bani. Cînd o să fiu plin, încep s-o cheltuiesc. E o metodă pe care am inventat-o.

— Cecuri pentru ficatul tău.

Își pusese picior peste picior și rochia ei largă înfășura scaunul. Întoarse capul, cu un gest de prefăcută supărare, față de gălăgia pe care o făceam cu conversația noastră.

— Da, draga mea, zise Andrés.

Fata își termină dansul sub un ropot de aplauze. Apăru partenerul ei și, imediat, se întoarse și ea cu o altă rochie, cu volane. Străinii urmăreau dansul cu interes. În semiîntunericul

trandafiriu, chipurile bronzate străluceau de un fel de exaltare. Băieţii din noua orchestră aveau cămăşi hawaiene. Andrés îşi retrase braţul de pe spătar. L-am privit ; zîmbitor şi distrat, o observa pe Ernestina. În părul ei roşcat sclipeau reflexele luminii. Poate că în ultimul moment va apărea şi Raimundo. Entuziasmul Ernestinei mă amuza.

— Bravo !

— Ascultă, fetiţo, dar unde-ai învăţat să strigi bravo într-o manieră atît de spaniolă ?

— La Paris.

M-am dus la toaletă, unde mirosea a dezinfectant şi a parfum tare, şi mi-am adus aminte că aşa mirosea şi în ascensorul casei în care stătea Marta, la Madrid. Am zăbovit în faţa oglinzii, mi-am curăţat pieptenele cu migală, am căscat. Cînd am ajuns la masă, erau aplaudaţi dansatorii de flamenco, şi imediat m-am pomenit dansînd cu Ernestina.

— E minunat.

— După o săptămînă de stat în staţiune, ai să ajungi să urli de plictiseală.

— E minunat, e minunat ! Îmi place pînă şi faptul că plouă.

Deasupra meselor străluceau mici felinare cu abajururi de diferite culori. Ernestina dansa bine şi îmi dăruia parfumul ei, apropierea ei nepăsătoare, suavitatea fermă a cărnii umerilor ei. Am rămas să schimb cîteva cuvinte în şoaptă cu unul din orchestră, în timp ce Andrés îmi lua locul pe ring.

Șlagărul la modă trimise pe pistă o mulțime de alte perechi. Ernestina îmi făcu semn cu mîna, într-un gest triumfător. Ziarele consacrau mult spațiu problemei algeriene, iar cîntecul acela, după cum se spunea, provenea din Algeria.

„Chérie, je t'aime,
chérie, je t'adore
comme la salsa di pommodoro."

Fata tocmai se sălta pe taburetul înalt, cînd i-am descoperit bluza aurie, fără mîneci, care îi încingea șoldurile peste fusta neagră strîmtă. Își plimba privirea prin sală, fără să se oprească în nici un loc anume. Mă văzu venind spre ea, întoarse taburetul și își sprijini brațele pe bar.

— Bună, zise.

— Ce faci ? Vrei să bei un whisky ?

— Da. Ești singur ?

— Cu niște prieteni. — Am comandat băuturile și am examinat-o. — Ai un păr frumos. Păcat că l-ai tuns atît de scurt.

— E pentru plajă, înțelegi ?

Băurăm în tăcere și apoi începurăm să dansăm. Ernestina îl puse pe Andrés să manevreze în așa fel încît să ajungă aproape de noi, ca s-o poată examina nestingherită pe fată.

— Aștia sînt prietenii tăi ?

— Da, dar știi...

— Nu-ți fie teamă. N-au decît să se uite cît vor. Or să-și dea seama că nu sînt un animal

ciudat. Așa-i mereu. Toți cred că sîntem niște animale ciudate, noi c...

— Termină.

— Iartă-mă. Știu că o fată nu trebuie să vorbească urît.

— Nu, nu de-asta. Important e ca o fată să nu se gîndească la asemenea lucruri.

— Asta e fiindcă sînt un soi rău.

I-am lipit trupul de al meu. Era beată, dar nu se putea spune că-și pierduse controlul. Obraz lîngă obraz, i-am făcut un semn cu ochiul Ernestinei, care rămase atît de încîntată, încît Andrés se văzu nevoit să evolueze în direcție contrarie.

— Hai să vedem dacă whisky-ul nu-ți goneşte proasta dispoziție ?...

Ne-am întors la bar, și fata bău încet vreo două înghițituri.

— Nu ești de pe-aici, așa-i ?

— Nu.

— Nu te-am văzut niciodată pe-aici. Eu vin în fiecare seară, în afară de sfîrșitul săptămînii. Sîmbăta soseşte el, înțelegi ? și facem cîte o plimbare, sau nu ieșim din casă. În oraș sîntem vreo două sau trei. De fapt, zîmbi ea, sîntem cinci.

— Stai la Madrid ?

— Da. După ce ți-ai dat seama ?

— După accent.

Izbucni în rîs, apoi luă o înghițitură, fără să-și dea seama. Se răsuci pe jumătate cu taburetul, sprijinindu-se cu mîinile de mine.

— Ce bine că poți să deosebești accentul din Madrid. Aici toată lumea vorbește în fel și chip.

— Tocmai de aceea. Şi eu stau la Madrid.

— Îmi pare bine. Să ciocnim, vecine!

După ce-am ciocnit, păru mai mulţumită şi ceva mai beată.

— Îţi place să-ţi petreci vara aici?

— Da. Adevărul e că-mi place chiar foarte mult. Vezi, dimineaţa dorm, mă duc la plajă, iau un aperitiv. După prînz, un pic de siestă şi ora de engleză. Îmi place grozav să învăţ englezeşte, numai că sînt cam grea de cap. Tu ştii englezeşte?

— Zece cuvinte, dar prefer să tac.

— Eşti foarte simpatic, rîse ea. Apoi, mă întorc pe plajă, sau fac un tur, sau mă duc cu vreo prietenă la cofetărie. N-am multe prietene. Şi cred că-i mai bine.

— Ia spune, ce-ai păţit?

— Nimic.

— Ţi-au făcut prietenele vreo porcărie? Cum era el?

— Cine?

— Păi, tipul acela înalt, blond şi tînăr pe care ţi l-a suflat prietena ta.

— Nu, nu, zîmbi ea cu o undă de tristeţe. Prietena mea nu mi-a suflat nici un tip. Şi-apoi, adăugă răsuflînd adînc, mie nu-mi plac nici blonzii, nici înalţii, nici tinerii.

— Atunci, eu îţi plac.

— Da, îmi placi foarte mult. Cu toate că eşti tînăr.

Mi-am apropiat capul şi am sărutat-o pe obraz.

— Iar seara, vin aici. În grădină e răcoare. Îmi place grădina localului ăstuia de dans. Mă aşez la bar şi privesc luminile printre plante. Uneori, dansez cu cîte cineva. Îmi plac orăşelele astea, fiindcă pot să umblu în şort pe stradă şi să port bikini pe plajă. Ascultă, mă cheamă Angus.

Am stins chibritul şi i-am spus numele meu.

— Ai un nume de bani mulţi. Eşti însurat ?

— Da. Şi-i adevărat că am bani.

— Mulţi. Am zis mulţi, Javier.

— Bine, mulţi. Ce contează banii ? Sînt lucruri care au o importanţă mai mare.

— Da, cînd ai mulţi bani.

— Tu n-ai ?

— Ba bine că nu ! Acţiuni. El îmi investeşte economiile. Cînd o să fiu bătrînă...

— Adică, peste cincizeci de ani.

— ...o să am din ce trăi. Nu, nu peste atîţia ani. Am împlinit douăzeci şi şase.

— Îmi placi, Angus.

— Şi tu mie. Ai clasă. Se vede imediat.

— Cum ?

— Nu pui întrebări personale. Nici măcar nu m-ai întrebat cum arată cel care mă întreţine.

— Cum arată ?

Rîsul i se înecă în whisky. Îşi rezemă tot trupul de al meu, în timp ce eu o îmbrăţişam strîngînd-o de umeri.

— E un... Hai să dansăm. Nu semeni cu el deloc. Dacă ai fi tu iubitul meu, nu ţi-aş pune coarne.

— Angus, îmi faci declaraţii.

— Păi bine, așa e vara, nu ? Mai luăm încă o motorină ?

— Încă... ? Ah, da, sigur că da. Mi-e teamă doar că...

— Să nu-ți fie teamă. Rezist la tot ce mi se dă. Sînt o fată zdravănă din nord.

— Lasă-mă să ghicesc. Din San Sebastián ?

— Nu.

— Din Bilbao ?

— Nu.

— Dacă nu ghicesc nici acum, pierd sărutul pe care am pus prinsoare. Din Santander ?

— Nu. Din Vitoria. Adică, dintr-un orășel de lîngă Vitoria. Dar e multă vreme de cînd n-am mai fost pe-acolo. — Își apropie brusc fața. — Bine, achit eu prinsoarea. Ascultă, nu trebuie să te întorci la prietenii tăi ?

Cînd barmanul ne umplu paharele, privirile noastre se întîlniră o clipă.

— Iartă-mă, murmură ea.

— Nu-ți face griji pentru prietenii mei.

— Sînt soț și soție ?

— Oh, nu. Ea îi este nepoată îndepărtată, iar el e vărul meu, și cel mai bun prieten. Am să ți-i prezint îndată.

— Lasă-te de prezentări. Nu vrei să dansezi ?

— Dar tu ?

Ne răsucirăm pe taburete, cu spatele rezemat de bar. Ernestina dansa cu un tip bătrîn și ciung, iar Andrés cu nevasta tipului, o americancă mai înaltă decît el cu un cap, zveltă și foarte elegantă. Cei patru cîntau în cor cîntecul, pe care îndată începurăm să-l fredonăm cu

toţii. Lîngă mine, Angus, ţinînd paharul cu amîndouă mîinile, cu picioarele depărtate, cînta şi ea, cu un surîs absent, care îi umplea colţul ochilor cu mici încreţituri.

„Eşti cu totul altfel, altfel
decît cei pe care i-am mai întîlnit.
Eşti cu totul altfel, altfel
şi de-aceea îndată m-am îndrăgostit."

— Pare simpatică.

— Cine ?

— Fata, prietena voastră. Verişoara prietenului tău. Şi ea are clasă. Uite, singură însufleţeşte toată adunarea.

— Şi Andrés.

— Şi el e simpatic. Dar ea are clasă. Trebuie să ai într-adevăr clasă ca să ştii să faci pe destrăbălatul cu graţie.

„...un ton distinct pe cenuşiul ceţii..."

Angus îşi puse mîna pe grumazul meu.

— Hai, povesteşte-mi ceva.

— Devii sentimentală.

— Îmi trece repede.

— De unde vine Angus ?

— De la Angustias. E un nume nu prea vesel [1]. Dar eu sînt foarte veselă.

---

[1] Angustia înseamnă nelinişte, tristeţe.

Se apropiară Ernestina și Andrés, împreună cu americanii. Ne strînserăm mîinile, chiar acolo, la bar.

— Stau la Rota, știi ? explică Ernestina. Și vorbesc spaniolește mai bine decît tine și decît mine.

— Foarte amabilă, zise doamna Lansing.

— Îmi pare rău pentru tine, Ernestina. N-o să poți arăta ce prost pronunți englezește.

— Oh, ba vorbește foarte bine, zise domnul Lansing. Cu accent newyorkez.

— Doamna Lansing dansează flamenco, zise Andrés. Nu ne-ați văzut ?

— Ba da, adeveri Angus. Aveți o toaletă superbă.

— Vă place ?

Se cînta un șlagăr italian și m-am pomenit dansînd cu Ernestina. Andrés o înlănțui pe Angus, care începu să rîdă cînd el îi murmură ceva la ureche, uitîndu-se spre mine.

— Cine-s ăștia ? Nu ți se pare sinistru să dansezi cu un tip care are brațul retezat din umăr ?

— Sînt niște oameni grozavi. El și-a pierdut brațul în Filipine, unde era colonel. Ea se ocupă cu pucricultura. Se iubesc mult, se ajută mult și au trăit mereu împreună. Sînt căsătoriți din anul 1920. Acum fac al paisprezecelea voiaj de nuntă. El zice că sînt fata cea mai simpatică pe care a întîlnit-o în Spania, iar ea s-a îndrăgostit de Andrés. Ce ți se pare rău în asta ?

— Mania ta de a te împrieteni cu oameni necunoscuți.

— Şi tu ? Parcă tu eşti mai breaz ? Ştii, e frumoasă tîrfa ta. Cu toată bluza aia aurie. Andrés e de vină, că s-a îndrăgostit de nevasta colonelului.

Soţii Lansing ne zîmbiră de la masă. Ernestina îşi dădu pe spate părul şi clipi din ochi.

— E o seară grozavă, nu-i aşa ?

Lansing se prăpădea de rîs pentru că îşi vărsase băutura răcoritoare din pahar. Soţia lui îi curăţă haina înainte de a sosi chelnerul. Zîmbea în timp ce se schimbau paharele, şi chiar ea îi prepară apoi un alt pahar de gin.

— Bine, Ernestina, întoarce-te la yankeii tăi.

— Ştii, zise Andrés, că s-a născut la Chicago ?

— Nu. Şi ce-i cu asta ?

— Am fost şi eu la Chicago.

Colonelul se ridică în picioare, îşi întinse unicul său braţ şi strigă :

— Trăiască Spania !

— Acum trebuie să sărbătorim, propuse Andrés. Îi dai înainte cu ginul ?

— Da, zise Lansing. Încă un scotch pentru tine ?

— Nu, mai bine nu. Mă opresc. Chelner, un gin-tonic !

— Nu vreţi să vă aşezaţi ? întrebă doamna Lansing.

— Mulţumesc. Trebuie să terminăm nişte pahare pe care le avem la bar.

Angus, în tăcere, mă privea într-un chip ciudat, drept care am dedus că venise momentul să-i pun problema mai concret.

— Unde stai ?

— Cum ? Iartă-mă, nu te-am auzit. — Am repetat întrebarea și ea își întoarse privirea de la mine. — Într-o vilișoară din împrejurimi. Cu etaj.

— Singură ?

— Peste zi am o servitoare. E o femeie de încredere, să n-ai nici o grijă. Vrei să mergem ? Aici ne-am distrat destul.

— Da, da.

Fumarăm în tăcere. Localul se golea încetul cu încetul. În mijlocul ringului, Andrés și doamna Lansing dansau niște sevillane în ritmul de jazz al orchestrei. Ernestina îi acompania de la masă, bătînd din palme, în timp ce Lansing lovea într-o sticlă cu linguriţa.

— Ascultă, spuse deodată Angus.

— Da.

— Nu mă port cu tine cum trebuie.

— De ce, fetiţo ?

— Astăzi nu se poate. Nu insista, dar nu se poate.

— Ei, ce să-i faci ? Dar atunci, poate sîmbătă ?

Și mi-am pus repede mîinile peste ochii ei mari și rotunzi, încercuiţi cu fard verde.

— Lasă ! Trebuie să-mi făgăduiești un lucru. Dar pe cuvîntul tău de onoare. Că ai să revii în altă zi. Dă-mi cuvîntul tău că o să te întorci în altă zi. Și curînd. În săptămîna care vine, de exemplu. Te rog, Javier, nu trebuie să te superi pe mine, dar este...

— Bine, draga mea, dar se-nţelege.

— O să revii ?

— Bănuiesc că da. Dar gîndeşte-te că...

— Nu. Promite-mi. — Îmi strînse mîna cu putere. — Ţi-e uşor să vii în oraş. Prietenul tău mi-a zis că staţi în staţiunea Velas Blancas. Asta-i aproape, cam o oră de-aici cu maşina.

— Dar ce interes ai să revin ?

— Ascultă, zise ea, continuînd să-mi ţină mîna într-a ei, cu un surîs ce părea să se lichefieze, de parcă ar fi fost gata să plîngă, tu vino şi lasă scuzele. Sau poate că nu-ţi plac decît ca să bem cîteva pahare împreună ?

— Ştii bine că nu.

— Spune-mi, pentru că nu ştiu nimic. Să mor eu, dacă ştiu ceva. Şi uneori mi se pare că aş putea să ştiu totul. Ca acuma. Dacă m-aş strădui puţin, închizînd ochii şi strîngînd pumnii, aş izbuti să ştiu totul. Dar nu ! Nu vreau să ştiu absolut nimic. Cu toate că aş putea.

— Angus, fetiţo, eşti sub efectul unei perspicacităţi înşelătoare.

— Ba pur şi simplu sînt beată moartă.

— Încă nu, dar o să fii, dacă continui să bei.

Se dădu jos de pe taburet, sprijinindu-se de mine, şi făcu un gest stîngaci ca să-mi respingă ajutorul. Îşi luă poşeta, îndreptîndu-se spre toaletă. Poşeta, de pînză albastră şi pai alb, i se legăna la capătul braţului. Orchestra, la cererea Ernestinei, interpreta un pasodoble. Abia dacă mai erau vreo trei mese ocupate. Andrés vorbea plin de însufleţire cu doamna Lansing. L-am chemat pe barman să-i achit nota. Era un indi-

vid bătrîn, şi mi-a adus aminte de hamalul pe care îl încărcasem chiar în seara aceea cu valizele Ernestinei. Apoi, mi-am imaginat cum ar arăta buzele lui Angus dacă şi-ar da cu un ruj deschis la culoare. Andrés se apropie o clipă, şi mă întrebă cum mă simţeam.

— Tu, în schimb, văd că eşti beat.

— Nici măcar Elena nu mi-ar putea-o reproşa. Dar Angus ?

— La toaletă. Despre ce-aţi vorbit mai înainte ?

— Crede-mă că nu pot să-mi amintesc. Dar ştiu bine că n-am pomenit de Dora, nici de posibilitatea că ai putea avea o Dora. Acum mă întorc la ei. I-am invitat să stea cîteva zile în staţiune. Să nu-ţi treacă prin minte să faci acelaşi lucru cu drăguţa ta. Are nişte picioare şi nişte... — desenă o sferă în aer, peste piept — care o trădează. Dar pare fată bună. Nu mă înşel niciodată cînd văd un om bun.

La ora aceea, Elena s-o fi gîndind la noi, cu o luciditate foarte diferită de cea pe care i-o bănuia Angus (sau eu). Orchestra îşi încheie programul, şi se lăsă o tăcere neaşteptată, în care se distingeau murmure, o frază în englezeşte a Ernestinei, rîsete. Barmanul făcea casa, cînd apăru chelnerul şef şi ceru scuze pentru că se terminase muzica, asigurîndu-ne însă că puteam să mai rămînem. Mi-am golit paharul de whisky. Micile senzaţii mi se concretizau în căldura persistentă din obraji.

Angus se întoarse proaspăt fardată, cu o strălucire nouă pe chip și cu părul negru aranjat. Ne-am apropiat de masă. I-am spus chelnerului că plătisem eu totul.

— Oh, nu, nu, nu, asta nu-mi place. Sînteți, foarte grăbiți să plătiți, zise Lansing.

— Asta e ceea ce se numește curtoazia spaniolă, zise soția lui.

— Puneți-o pe socoteala conductelor petrolifere.

— Faceți cumva afaceri cu carburanți ?

— Javier face tot felul de afaceri, interveni Andrés. Mergem ?

— Sigur că da. Am în mașină niște băutură și mi-ar place să acceptați o înghițitură.

— Direcția înainte spre mare ! zise Ernestina.

Afară, aerul umed îmblînzea puțin cerul înalt, întunecos, toată acea amplitudine a nopții. Lansing mergea cu un echilibru precar, agățat de brațul Ernestinei. Andrés îl făcea să rîdă. Angus începu să danseze cînd ajunserăm la automobil.

Doamna Lansing conducea bine, cu o viteză constantă. M-am rezemat de fereastră, deschisă spre umbre, lumini și siluete transfigurate. Încetară să mai vorbească englezește, pentru a îngîna cîntece regionale. După un sfert de oră de mers, ne-am oprit. Mirosea tare a floare de portocali pînă și în șanțuri, în timp ce Angus dormea pe umărul meu. Ne-am plimbat ca să ne mai limpezim puțin. Printre portocali, am

schimbat sărutări și mîngîieri, pînă ce Angus păru să-și piardă complet stăpînirea.

Ne-am luat rămas-bun pe îndelete, în piața orașului ; felinarele, care aveau glastre agățate la jumătatea stîlpului, împrăștiau o lumină cu sclipiri verzui. Am însoțit-o pe Angus pe niște străzi necunoscute, foarte prost luminate. Ea fluiera cu îndărătnicie una dintre melodiile după care dansaserăm. Cînd am ajuns, se rezemă de zidul în care era prins grilajul de fier. Îmi înconjură mijlocul cu brațele și își ridică gura spre bărbia mea. Rămase astfel o bună bucată de timp.

— Faci cum vrei, înțelegi ? Dar mi-ar place să te mai văd. În noaptea asta... Faci cum dorești.

— Am să vin săptămîna viitoare, n-avea grijă. Joi sau vineri.

Hotelul era departe și, în plus, la un moment dat m-am și rătăcit puțin. În singurătatea nopții, vîntul aducea cu el o alinare. Totul va părea diferit în dimineața următoare, fără șuvoiul de alcool în vasele de sînge congestionate din creier. Whisky-ul îmi dădea o senzație de spații deschise, de perspective nemărginite și de îmbrățișări profunde și tăcute.

În camera hotelului, Andrés, care dormea cu fața în jos, nici nu tresări cînd am aprins lumina. Am așteptat mult pînă să mă cuprindă somnul, dar n-am încercat să stăpînesc imaginile care se substituiau gîndurilor mele fugare.

8

María lăsă ceainicul pe masă şi Dora turnă ceaiul.

— Azi-dimineaţă a venit din nou omul acela să te vadă.

— Care om ?

— Ei, prietenul lui Leoncio. Cred că-l cheamă Vicente.

— Da. Dar copiii ?

Dora se ridică să închidă fereastra.

— Sînt la Asunción.

— Şi Joaquín ?

— Nu ştiu. Ieri a stat toată seara închis în pod, după cum mi-a spus Elena. — Telefonul sună şi Dora se ridică din nou. — Scuză-mă, María nu aude din bucătărie.

După ce Dora închise fereastra, se făcu linişte în odaie. Auzeam fragmente din conversaţia ei telefonică în vestibul. Ceaiul îmi punea rînduială în sucurile gastrice ; lumina cernută a serii mă odihnea. Probabil că peste cîteva ceasuri, la cină, va ploua din nou. Pe cristalul de pe masă, printre scrisori, se detaşa plicul gros de la biroul din Madrid. Auzind paşii Dorei, am deschis ochii. Pantofii ei cu tocul înalt îi lungeau picioarele, la capătul fustei scurte cu pulpana largă. Se opri în faţa mea, de parcă ar fi căutat ceva.

— Ernestina era ?

— Da. Sînt toate la Marta.

— Du-te şi tu.

— N-aş vrea să mă aştepte, dacă întîrzii.

— Du-te. Nu cred că omul acela are nevoie de tine. Dacă ești indispensabilă, îți telefonez și gata.

Se mai învîrti o dată prin living, înainte de a se hotărî.

— Va trebui să-i deschizi tu ușa.

— Nu-ți face griji.

Se așează pe unul din brațele fotoliului meu.

— Nu-mi aduc aminte dacă am învoit-o pe Rufi pînă luni sau pînă marți.

— Dar unde s-a dus ?

— La o sărbătoare în sat, la niște neamuri ale ei. Pe la Gerona, mi se pare. Nu puteam s-o refuz, crede-mă. E caraghios să trebuiască să deschizi tu ușa polițaiului. Dar, înțelege-mă, ele mă așteaptă și nu pot să înceapă fără mine.

M-am ridicat s-o conduc. În grădină, vîntul mișca ramurile copacilor. Am fost tentat să mă apropii de piscină, dar m-am întors în living.

Scrisoarea Emiliei se întindea pe trei file care, într-un stil minuțios, îmi raportau tot ce se întîmplase la birou în ultimele zile, după cum rezulta și din documentele anexate. Mi-am notat să-i plătesc Emiliei leafa dublă, pentru că renunțase la concediu. Va trebui să-i scriu avocatului, unuia dintre consilieri și furnizorilor din Bilbao. Am continuat să citesc și, încetul cu încetul, interesul pentru corespondență îmi scăzu. Ceaiul, rece acum, avea gust metalic. Cîteva clipe am contemplat portretul înrămat al copiilor. Enrique crescuse de cînd fusese făcută fotografia. Pe undeva, trebuia să fie și cartea pe care o începusem cu o lună în urmă, dar n-am

avut destulă putere să mă duc s-o caut, nici să reiau lectura ziarului, aflat la îndemînă. Am calculat pe carneţel beneficiile dintr-un import de supape şi apoi m-am apucat iarăşi de proiectul financiar al lui Amadeo pentru construirea unui sanatoriu de lux. Mi-am adus aminte că-l aşteptam pe inspector, dar am aţipit în semiîntuneric, cu hîrtiile pe genunchi şi cu pixul rostogolindu-mi-se printre degete. M-a trezit soneria. Înainte de a mă duce să deschid, am aprins luminile din living şi din vestibul.

Inspectorul de poliţie îşi spuse numele chiar din prag, şi îmi întinse mîna.

— Poftim. Raimundo, cel care are prăvălia, mi-a vorbit despre dumneata.

Îşi frecă tălpile pantofilor pe ştergător, înainte de a mă urma în living. Avea o jachetă cu o înfăţişare ciudată. Ca şi cravata, şi luciul negru al pantofilor.

— N-ai vrea să bei ceva ? Ia loc, te rog.

Îşi puse ochelarii şi, scoţînd un carneţel cu copertă de muşama, mi se adresă cu un zîmbet de scuze :

— Vă rog să iertaţi întîrzierea. Niciodată nu se poate calcula cît vor dura interogatoriile.

— Nu face nimic. Lucram.

— Ei da, Raimundo şi cu mine sîntem prieteni. — Încetă să-şi mai aranjeze dunga pantalonilor. — Ştiţi despre ce e vorba. O simplă informaţie, şi ar putea să devină un amănunt interesant.

— Îți stau la dispoziție. Chiar nu vrei să bei ceva ? Dar o cafea ?

— Tocmai am băut o cafea la don Antonio. Vreți să-mi spuneți cum ați aflat de cadavrul de pe plajă ?

Își potrivi ochelarii cu rame invizibile. Din cînd în cînd făcea cîte o însemnare, în timp ce eu vorbeam.

— Ați văzut corpul chiar pe plajă ?

— Da. În plus, dimineața m-am dus pînă la baraca unde îl puseseră. Jandarmul m-a lăsat să intru și am putut privi chipul fetei.

— N-o cunoașteți, așa-i ?

— Nu.

— Ce vîrstă credeți că are ?

— Douăzeci și ceva. Mai aproape de treizeci decît de douăzeci și cinci. Nu știu. E greu de spus.

— Ați auzit vreun comentariu care să vi se pară important ?

— Nu prea. Dar dacă nu te superi, știi cumva dumneata despre cine este vorba ?

— Sîntem pe punctul de a afla. Pe de altă parte, nu credeți că copiii, cînd au descoperit corpul femeii s-au atins de ceva ?

Am răspuns grăbit pentru că în clipa aceea se suna la ușă.

— Nu cred, am zis în timp ce mă îndreptam spre intrare. Copiii erau speriați.

M-am întors cu Amadeo în birou. Inspectorul se uita la tablourile din living.

— Aveți reproduceri foarte bune, zise el așezîndu-se iarăși.

— Cel de Dufy nu e o reproducere. Te interesează pictura ?

Roşeaţa se urcă pînă la începutul cheliei, unde pielea se încreţea în riduri gălbui.

— Nu prea mă pricep. Va să zică, spuneaţi că copiii erau speriaţi.

— Speriaţi şi uluiţi. Gîndeşte-te că era prima dată cînd vedeau o femeie goală. Şi încă un cadavru.

— Înţeleg. Dar poate că copiii au văzut sau auzit ceva care i-a speriat în mod deosebit. V-aţi gîndit la asta ?

— Ar fi spus-o. A sosit imediat Leoncio, grădinarul. Stă aici tot anul, împreună cu nevastă-sa.

— L-am interogat azi-dimineaţă.

Închise carneţelul, după ce-şi scoase ochelarii. Clipi de cîteva ori.

— Mai vrei să mă întrebi ceva ?

— Nu vă mai deranjez.

— N-a fost nici un deranj. Mărturisesc că aveam alte păreri despre interogatorii. Păreri din filme şi din romane, firește.

— Bine, zise el, zimbînd, nu-i totdeauna la fel. Depinde de persoane, firește.

— Mulţumesc.

— Şi de cazuri.

Jacheta, prea lungă, i se încreţea la poale. Îşi întoarse capul cînd mă auzi vorbind.

— Nădăjduiesc că acest caz se va rezolva repede.

— Se întîmplă ca un caz, care pare complicat la prima vedere, să se rezolve apoi repede. Ca

un scul, care se desface aproape de la sine cînd îi dai de capăt.

— Raimundo mi-a spus ieri că eşti un pescar pasionat.

— Ei, a zis-o şi el din prietenie. Îmi place să pescuiesc, dar nu prind mare lucru. Mai ales pe o vreme ca asta.

L-am însoţit pînă la prima treaptă a verandei. Seara era înnourată, şi vîntul făcea să freamăte întreaga grădină. Cînd m-am întors în casă, m-a luat cu frig. Amadeo, din uşa biroului, veni spre mine cu mîinile în buzunarele pantalonilor.

— Cum s-a comportat ?

— Ah, bine, bine. A fost şi pe la tine ?

— Nu. L-am întîlnit acasă la Claudette şi mi-a pus întrebările acolo.

— Preferi să bem ceva, ori să facem o plimbare ?

— E o vreme infamă. Am început o partidă de şah cu Santiago. L-am lăsat să se gîndească la o mişcare, în timp ce-o să dau o raită cu tine ca să-mi povesteşti.

Am împins grilajul şi l-am lăsat pe Amadeo să treacă întîi.

— Păi, ţi-am mai spus. Bine. Ştii că-l cheamă Julio ? Vroia să ştie dacă copiii...

— Nu, nu, nu, mă întrerupse Amadeo rîzînd. Te rog, să lăsăm vorbăria despre amărîta aia. Mă interesează mai mult chestia de aseară. Ce-aţi făcut azi-noapte, Ernestina, Andrés şi cu tine.

— Dar n-a fost nimic special ; am băut cîteva pahare, am dansat, ne-am culcat tîrziu. Ca de

obicei, am adăugat, luîndu-l de braţ. Doar ştii că întotdeauna se întîmplă la fel.

— Ernestina zice că v-aţi distrat grozav. Cum anume ?

— Ernestina se distrează grozav ori de cîte ori reuşeşte să iasă din casă.

Amadeo se opri.

— Dacă n-ai nimic împotrivă, mergem la Santiago.

— Ah, da, dragul meu, iartă-mă. — Trecurăm strada. — Am cunoscut nişte americani, o pereche extravagantă, dar simpatică. Mă tem chiar că i-am invitat să petreacă aici cîteva zile. În concluzie, în dimineaţa asta, la douăsprezece, cînd m-am deşteptat, aveam o mahmureală îngrozitoare.

Amadeo îşi încheie jacheta, şi i-am dat drumul braţului. Felinarele, de curînd aprinse, îşi aruncau lumina peste pustietatea străzii, pe care vîntul aducea umbre intermitente. Dădurăm colţul străzii şi, ajungînd în faţa vilei Claudettei, ne oprirăm.

— Îmi pare rău că m-am eschivat cu chestia de aseară.

— Omule, nu aveai dreptul. Stăm toată ziulica vîrîţi în văgăuna asta şi ne plictisim de moarte, şi cînd e vorba de o distracţie... Nu intri ?

— Mă duc pe la tine pe-acasă să văd cum merge canasta cucoanelor. Iar la voi, să facă mat cel mai bun !

— La revedere.

Poarta de lemn scîrţii cînd o împinse Amadeo. Umbra ascuţită a streşinii de la terasa vilei cădea dincolo de portal. Pe faţadă strălucea lumina electrică. Vîntul umfla nişte perdele. M-am aşezat pe zidul de piatră care despărţea grădinile lui Amadeo şi Santiago ; printre crăpături creştea o iarbă măruntă, foarte verde. Pe pajişte, luminile casei formau dreptunghiuri neregulate. Cîteva clipe mi s-a părut că le aud glasurile, vorbele ascuţite încercînd să se impună fiecare. M-am întors să-mi caut automobilul.

În faţă, muntele, aproape nevăzut, era negru de pini. Prin grădinile de legume zăbovea încă amurgul. Lumina soarelui printre nori subţia siluetele de pe cîmp.

Cu vreo doi kilometri înainte de a ajunge în sat, am oprit maşina, scoţînd-o în afara şoselei, şi am luat-o pe o scurtătură pe care făgaşele roţilor de căruţă erau destul de adînci. Îmi plăcea să mă gîndesc că, în urma mea, ei rămîneau cu toţii închişi în vile, ca în nişte cutii pline cu chibrituri, jucînd şah, canastă, copiii cu jucăriile lor povestindu-şi tot felul de isprăvi. Fluieram, ba chiar m-am oprit să-mi aprind o ţigară.

Un luciu vag anunţa prezenţa mării. Drumul, mai departe, cobora în pantă accentuată spre satul de pescari. Grădinile erau mai rare şi mai sărăcăcioase. Am inspirat adînc mirosul de pămînt umed. Nu prea departe, se mişca o lumină ; cineva umbla printre straturi cu un felinar.

Fata aceea o fi avînd familie. Pînă atunci nu mă gîndisem la asta. Fără îndoială că, privind-o atît de singură pe nisipul de pe plajă, sub un cearşaf, sau în baracă, în lumina din zori care dădea pielii ei o densitate de carne moartă, ajunsesem s-o privesc doar ca pe un obiect, despre care se ştia că a avut o mare valoare. Dar se putea să aibă şi părinţi, fraţi în viaţă, poate chiar un copil. Mă distram într-un mod morbid inventîndu-i fetei o biografie ; şi m-am hotărît să merg mai departe. Şi aşa, am continuat să mă gîndesc la ea într-un fel diferit de cum o făcusem pînă atunci, pentru că începînd din acel moment fata îşi avea în mintea mea viaţa ei, o trăinicie sau o valoare.

Lumina felinarului se îndrepta spre acelaşi punct ca şi paşii mei. Era acum noapte deasă şi am coborît mai încet. Deodată, am descoperit un bec electric suspendat în aer ; după cîteva minute, am început să deslusesc colţul casei unde ardea. Ca aproape toate casele din sat, avea numai parter. Nu mă mai oprisem niciodată să examinez pereţii scorojiţi, acoperişurile joase, grinzile de lemn ros de vreme. Văzut la lumina sinistră a becului, peretele părea o barieră a mizeriei, care oprea drumul, vîntul, mirosul pămîntului.

Străduţele pe care mergeam erau pustii. Mirosea peste tot a peşte şi se auzea murmurul mării. Am ieşit pe plajă, de-a lungul căreia se înşirau în faţa mării, pe vreo trei sute de metri, alte case cu un singur nivel. Paralel cu trotuarul de ciment zgrunţuros se întindea un şanţ

de piatră, plin mereu cu apă murdară. Pe dig, unde acostau bărcile, erau aprinse felinare.

Grupuri de femei stăteau așezate pe niște bănci joase, la porțile largi ale caselor. Cîteva bărcuțe fuseseră trase pe plajă. Coasta forma un golfuleț închis cu stînci înalte, de la care se întindea digul. Cîțiva copii, care mă urmăriseră, mi-o luară înainte pe stradă. Îndată, l-am văzut pe Juan ieșind din cîrciumă. M-am repezit pe trotuar, ca să-l ajung. Mîna lui Juan era aspră și foarte puternică.

— Cum merge cu sănătatea, don Javier ? Ați venit să vedeți barca, nu ?

— Mai mult ca să mă plimb. Și ai tăi, Juan ?

— Băiatul, ca de obicei, cu frigurile. E de la burtă, și-l apucă mereu în lunile astea. Și nu se vindecă.

— Îmi pare rău. Și, firește, n-ai mai ieșit pe mare.

— După cum vedeți. Nu e o vreme de ieșit.

— Ascultă ! mi-am amintit eu deodată. Îți datorez niște bani.

— Lăsați, zise el dîndu-se cu un pas înapoi. Cînd o să facem socotelile.

— Dar bine, omule, nu trebuie să facem nici o socoteală. Îți datorez pe ultimele săptămîni, și gata. Cît face ?

— Nu-i nici o grabă, don Javier.

— Spune-mi, hai spune-mi. Fiindcă am uitat. Îți datorez de cînd am venit. Acuma n-am bani la mine, dar mîine ți-i trimit.

— Sînt — vocea lui Juan scăzu — trei sute de pesetas.

— Bine. Și ce mai spui ? Cum merg lucrurile ?

— Rău.

Merserăm cîțiva pași unul lîngă altul, pe trotuar. Cîteva femei salutară, cîțiva pescari își scoaseră șepcile. Copiii alergau prin nisip sau călcau prin bălți, în tăcere, uitîndu-se la „Juan și la mine.

— Lucrurile or să se aranjeze.

— De zile întregi n-am mai ieșit. Și la radio a spus că o să avem furtună pînă la jumătatea săptămînii viitoare.

— Dar marea nu pare prea răscolită.

— Aici nu. Dar dacă mergi vreo două mile, începe să te scuture. Și-apoi, e degeaba, pentru că nu-i pește. Vreți să vă uitați puțin la „Dorita" ?

— Nu-i nevoie.

Dintr-o ochire am observat localul mare al cîrciumii, fumul, becurile electrice, oamenii așezați la mese, alții sprijiniți de tejghea.

— Nu vreți un pahar de vin cu o sardea ?

— Nu, mulțumesc, Juan. N-am poftă să mănînc nimic. E multă vreme de cînd n-am mai coborît aici ca să mănînc sardele. Poate dacă se face vreme bună.

— Discutam și noi chiar acum cîteva zile că domnii nu mai vin să mănînce sardele la grătar.

Copiii alergau, scoțînd țipete, în urma unui automobil cu număr de înmatriculare german.

— De la camping ?

— Da, domnule. Străini de la camping. Vin în sat să cumpere băutură și să facă fotografii.

Şi ce se mai spune în staţiune, don Javier, despre moartea fetei ăleia ? Poliţia a fost pe-aici să întrebe, dar, bineînţeles, nimeni nu ştia nimic.

— Nici ei nu ştiu nimic ; dar cred că n-o să treacă mult timp şi-or să rezolve ei cazul.

— Păi, au tot felul de mijloace. Aici nu ştim nimic. Se pare că s-a înecat, nu ?

— Înecat ? Nu, nu avea înfăţişarea uneia care s-a înecat.

Juan îşi aprinse ţigara pe care i-o oferisem. O femeie striga după doi băieţi care încolăceau un odgon pe plajă. Juan mă însoţi pînă la ieşirea din sat.

— Da, în grădinile de zarzavat se lucrează mai mult. Dar nu toţi au grădină şi nu tuturor le place pămîntul. Ştiţi că aşa e în sat la noi. Ar trebui să avem aici o asociaţie a ţăranilor şi o corporaţie a pescarilor.

— Ştiu că munciţi din greu.

— Da, domnule, ăsta-i adevărul. Muncim de ne spetim.

— Bine, omule pe curînd. Am să-ţi trimit prin Rafael banii. Şi nădăjduiesc că se face bine copilul.

— Mulţumesc, don Javier. Vreţi să vă însoţesc cu un felinar ?

— Nu-i nevoie. Am maşina aproape. Şi-apoi, cunosc drumul. La revedere, Juan.

— Poftiţi oricînd doriţi, don Javier.

Am urcat în grabă, de parcă aş fi fugit de străduţele acelea, de oamenii aceia tăcuţi. La

capătul pantei, m-am oprit, mi-am tras răsuflarea și mi-am scos jacheta de piele. Vîntul bătea slab, cu rafale scurte și calde. Înainte de a porni motorul, am fumat o țigară în penumbră.

Pe prima stradă se plimba un grup de slujnice. Una dintre ele se aplecă spre geamul mașinii și îmi spuse că se aflau cu toții acasă la Amadeo. Din grădină, le-am auzit vocile. Pe verandă, Andrés, cu un pahar în mîini, îl asculta pe don Antonio vorbind. Cînd am intrat, Ernestina a venit spre mine în fugă. Elena, așezată pe trepte, ședea cu picioarele strînse.

— Javier, am avut o idee grozavă : o să dăm o mare petrecere, ca cea de acum doi ani, ții minte ?

— Da, îmi amintesc. Ceva formidabil. Dar de ce ?

— Pentru că nu poate să stea locului, zise Asunción.

— Pentru că, de atîta plictiseală, o să vă transformați în mumii.

Marta îmi dădu un pahar, ca să-mi prepar singur un whisky.

— Ce mai e nou ? am întrebat.

— Vino cu Claudette și cu mine, fiindcă noi sîntem organizatoarele. La radio tocmai s-a spus că săptămîna viitoare o să avem soare. O să ne întrecem pe noi înșine. O să umplem cu felinare toate grădinile, o să punem un covor de flori...

— Nu-i nimeni în toată stațiunea, am întrerupt-o eu, care să te facă să-l uiți pe José Manuel ?

Claudette rîdea. Marta aşezase altfel mobilele din living ; canapeaua de piele roşie era orientată spre vestibul. Am salutat-o pe doña Pura şi m-am lăsat tîrît de Ernestina spre intrare.

— Poimîine, luni, toate invitaţiile trebuie să fie la poştă.

— Ascultă, lasă-mă să stau jos, am spus, punînd paharul pe masă, sub lampa cu abajur de pergament.

— Înainte de zece sau cincisprezece zile va fi imposibil s-o organizăm, zise Claudette.

— Javier, poate vrei să mănînci ceva. Am improvizat o cină rece.

— Mulţumesc, Marta. — De unde stăteam, vedeam picioarele Elenei. — Deocamdată, doar vreo două sandvişuri cu caviar.

Probabil (după pantofii cu tocuri înalte) că fusese în oraş.

— Fii atent şi nu mă întrerupe. Sau, de nu, povestesc cu amănunte cheful nostru de-aseară. — Ernestina îşi scoase mîinile din centura pantalonilor ei, suflecaţi pînă aproape de genunchi. — Claudette, tu şi cu mine formăm comitetul de organizare.

— Dar lasă-l să se odihnească. Unde-ai fost ?

— M-am plimbat printre grădinile de zarzavat, Claudette. Am ajuns pînă în sat.

Amadeo tocmai pusese un disc. Cele trei încăperi de la parter, legate prin uşi glisante, şi veranda se umplură de muzică.

9

Rezemîndu-se într-un cot, dădu la o parte cearşaful, lăsîndu-mi dezvelit mai mult de jumătate din trup. Geamul ferestrei, împărţit în patru părţi de stinghii înguste de lemn, era acoperit tot de picături de ploaie. Ploaia măruntă, îndărătnică şi domoală, întunecase seara cu două ore mai devreme. În semiîntuneric desluşeam picioarele Elenei. Ţigara, pe care o fumasem pe urmă, era un cilindru scurt de cenuşă în scrumiera de bachelită. Un miros pătrunzător de tutun şi de lemn ud se amesteca cu parfumul Elenei şi cu mireasma trupului ei. Cînd mi-am retras braţul pe care-l întinsesem, vîrfurile degetelor mele îi atinseră genunchii.

— Am adormit.

— Da, zise ea tot în şoaptă. Te simţi bine ?

— Îhîm.

— Plouă întruna. — Faţa îi deveni vizibilă doar prin mişcarea gîtului. — Mă simt minunat.

— O să ţi se facă frig.

— Nu, nu mi-e frig.

Am pipăit pe măsuţă, pînă cînd am găsit pachetul cu ţigări. Mi-am ridicat, ca să-i ofer foc Elenei, cu chibritul în mîinile făcute căuş, şi i-am sărutat buzele piezişe, pe un colţ al gurii. Lăsîndu-mă pe spate, i-am auzit rîsul mic şi mulţumit. Rămaserăm mult timp în tăcere, cu răpăitul ploii în fereastră.

— Pune-ţi ceva pe tine, sau ai să te alegi cu un guturai zdravăn.

— Nu fi pisălog. Mă simt bine așa.

Șifonierul, dintr-un lemn de culoare deschisă de curînd lustruit, umplea mai mult de jumătate din odaie. Lîngă șifonier, ușa spre baie era întredeschisă, lăsînd să se vadă faianța verde ce acoperea peretele, fără pic de luciu.

— Vino.

Se ridică din fotoliu, își desfăcu brațele și, fără să ajungă să se scoale în picioare, se rostogoli spre mine. Mi-am lipit buzele de gîtul ei, cu mîinile ținînd-o strîns de spate. Elena își mișca imperceptibil picioarele și fredona. Am simțit dispoziția ei veselă din momentele bune.

Pe neașteptate, îngenunche pe pat.

— La ce te gîndești ?

Mișcarea ei mă făcu să clipesc. Elena, cu mîinile sprijinite de somieră, își ținea fața foarte aproape de buzele mele.

— La nimic. Nu mă gîndeam la nimic.

— Puteai să spui că te gîndeai la mine.

— Nu-i nevoie să mă gîndesc la tine. Te am, și e mai bine.

Începu să clatine somiera, Ridicîndu-mi capul, i-am găsit bărbia ; i-am pus o mînă pe ceafă, în timp ce ne sărutam. Mi-am culcat capul pe pernă. Ea continua să rămînă îngenuncheată, cercetîndu-mă cu un zîmbet amuzat, aproape înduioșat.

— Totdeauna te gîndești la ceva, cînd faci mutra pe care o aveai.

— Nu puteai să-mi vezi fața.

— N-am nevoie s-o văd, ca să știu ce mutră faci.

— Și ce mutră făceam ?

Cu o încetineală studiată, ca într-un joc, își încrucișă brațele, întinzîndu-se lîngă mine.

— Una pe care o faci des în ultimele zile. O mutră absentă. — Își puse un braț pe pieptul meu. — Vii din plimbări ciudate, te așezi, rămîi cu un pahar în mînă și cu masca unui zîmbet încremenit. Dacă nu mi-ar displace să te știu preocupat, m-ar încînta să te văd astfel. Niciodată nu ți s-a întîmplat să fii cu capul în nori cînd ești printre oameni.

— N-am nici o preocupare. Probabil că vremea e de vină ; mă adoarme, ca adineaori. Pur și simplu mă pleoștește.

— O fi vremea de vină.

M-am ridicat într-o rînă, pînă cînd obrajii ni s-au atins.

— Ai jucat tenis azi-dimineață ?

— Da. Tu ce-ai făcut cu copiii pe plajă ?

— Nu știu. Am căutat scoici, ne-am cățărat pe stînci, am construit un castel. Puștii erau mulțumiți. Pe urmă, ne-a dojenit Asunción, pentru că ne-am dus după aceea la slujba religioasă fără să ne schimbăm hainele. E-adevărat, s-au întors buni să-i vîri de-a dreptul în baie, cu sandale cu tot.

— Iar eu, după tenis, mi-am folosit toată ingeniozitatea mea mondenă ca să pot fi acum cu tine.

— Elena jucînd cu piese omenești și făcînd mat ! Ca Amadeo, care cîștigă mereu.

— Vrei să fumezi ?

— Nu ; încă n-am terminat-o nici pe asta.

Rămase întinsă, cu un picior afară din pat, pe care-l îndoia și îl întindea încetișor. În odaie se făcu și mai întuneric. Aerul liniștit era înăbușitor și am început să transpir. În schimb, pielea ei era răcoroasă. Cînd am întors capul, i-am simțit genele pe frunte.

— Ai vrea ceva ? am murmurat. O ceașcă de cafea sau o gustare ?

— Nu, lasă, zise ea așezîndu-se pe pat. Prefer să nu văd mutra femeii aceleia oribile.

— Aș putea să mă duc eu, am zis deschizînd ochii.

— Nu.

Cu capul înclinat pe umăr, contemplam spinarea mică a Elenei, cu liniile ei rotunjite. M-am ridicat și-m-am așezat lîngă ea, în fața ferestrei. Pe dalele roșii ale terasei, formînd acoperișul șopronului unde îmi țineam mașina, apa se scurgea pînă la rigolă. Dincolo de șirul primilor copaci, cîmpiile netede, în culori diferite, erau învăluite în negura burniței. Se zărea și o curbă a șoselei. În semiîntuneric țîșneau, ca să dispară imediat, farurile cîte unei mașini.

— Niciodată n-am rămas peste noapte aici.

— Da, e-adevărat, consimți ea, întorcînd capul. E mult de cînd n-am petrecut o noapte împreună.

— Știi ceva ? am început eu, m-a impresionat întîmplarea cu fata moartă. La drept vorbind, nu impresionat, ci altceva. M-a silit să mă

gîndesc la tot ce văd. E ceva ce nu mi s-a mai întîmplat înainte.

— Nu înțeleg, zise ea.

— Înainte vedeam oamenii dar nu mă gîndeam la ei. O anumită categorie de oameni — hamali, chelneri, servitori, pescari. Oameni din ăștia. Nu știu de ce, dar acum mă gîndesc mereu la ei. De parcă îi văd în carne și oase. — Ea făcu un pas înapoi și se așeză pe marginea patului ; mi-am închipuit-o, cu mîinile încrucișate pe coapse, așteptînd ca eu să vorbesc mai departe. — Ți-o spun, pentru că trebuia să spun cuiva.

Rîsul ei sună scurt.

— Ah, ce prost ești ! Simți nevoia să te scuzi față de mine ?

— Adevărul e că acum, cînd m-am apucat să-ți povestesc, mi se lămurește tot ce-mi umbla prin cap în ultimele zile.

— E limpede că te purtai ciudat.

— Figura fetei m-a făcut să-mi amintesc de vremea războiului. La început, am luat totul ca un roman polițist. Sau ca un film. Cercetările, medicul legist, judecătorul de instrucție, poliția. Dar a venit un moment cînd am încetat să mai gîndesc astfel. Nu știm nimic despre fata moartă ; nici numele, nici care-i familia ei, nici unde locuia, nici ce vroia, nici pentru ce a murit, nici măcar ce vîrstă avea. Nu știu dacă înțelegi ce vreau să spun.

— Ba da, zi mai departe.

— Era ca și cum aș fi descoperit o altă rasă de oameni, am continuat eu venind lîngă ea pe

pat și trecîndu-mi un braț pe după umerii ei ; oameni la care nu te gîndești niciodată, pe care-i socotești aproape niște obiecte. Omul care îți duce valiza, cel care îți lustruiește pantofii, sau cel care îți vinde pachetul de țigări. Nu-mi sînt prieteni, nici clienți, nimic. Dar iată că am început să-i privesc și să mă întreb unde-i greșeala.

— Ce greșeală ?

— Greșeala că pînă acum nu m-am gîndit la ei ca la niște oameni.

— Bine, Javier, dar e o copilărie. Nimeni nu se îndoiește că sînt la fel ca noi. Dar trăiesc altfel.

— Asta-i ceea ce încerc eu să aflu ! De ce trăiesc altfel ? Adineaori, cred că la asta mă gîndeam. Uite, noi doi stăm aici, ne-am căutat un pretext ca să petrecem seara împreună, o să cinăm împreună, mîine o să fim tot împreună. Asta presupune multe lucruri. Presupune că avem multe lucruri. De ce le am eu ? Ce s-a întîmplat că nu sînt lustragiu la vreun bar de pe-aici ?

Elena rîse încetișor, în timp ce se lipea de pieptul meu și mă săruta pe gît, pe lobii urechilor. Am rămas tăcut, ținîndu-i mîna între ale mele.

— Pentru că te-ai născut într-o familie cu stare și, în plus, ești... Lasă-mă să termin. Și în plus ești inteligent, foarte inteligent și foarte muncitor. Și cinstit. Și știi ce vrei. De acord ? — Gura ei se furișa spre a mea. — Spune-mi dacă nu-i așa. Dacă nu-i așa, nu te iubesc. Spune-mi-o.

Am împins-o în jos, ţinînd-o de umeri. Rîdea de mine cu o încîntare plină de neliniște. Apoi nu mai spuse nimic ; la urmă, rămaserăm cîteva clipe nemișcaţi, înlănţuiţi într-o postură incomodă.

— Trebuie să fie tîrziu, zise ea.

Se ridică dintr-un salt şi se duse să facă un duş, lăsînd uşa deschisă. M-am lungit, cu picioarele depărtate, întinzîndu-mă pe tot patul. La fereastră mai stăruia o dîră de lumină.

Elena şi cu mine nu ne ascunseserăm niciodată nimic unul altuia, nici cea mai prostească impresie sau cel mai obscur gînd. Dar poate că, pentru prima dată de cînd eram împreună, mă exprimasem cu stîngăcie şi ea era, fără să-şi dea seama, dezamăgită. Prin uşă, pe lemnul de culoare deschisă al şifonierului, bătea lumina becului aprins. Se întoarse cu pielea parfumată şi răcoroasă.

— E opt şi jumătate, zise ea aplecîndu-se şi sărutîndu-mă uşor.

— Grozav mi-ar place să ţi se strice odată ceasul ăsta afurisit.

— Şi mie, iubitule, dar e opt şi jumătate.

Se îmbrăca metodic, cu gesturile precise, obişnuite, dintotdeauna. În semiîntuneric, privirile noastre se întîlneau şi ea se oprea cîteva clipe, ca să-mi zîmbească. Am intrat şi eu sub duş, şi mă rugă să cînt mai încet. Cînd m-am întors în dormitor, aprinsese becul din tavan şi lampa de pe măsuţa de noapte ; se farda, aşezată în fotoliu. Am tras obloanele.

— Cobori tu primul, nu-i aşa ? zise ea aprinzîndu-şi o ţigară. Oare cînd o să mai venim aici ? Simt lipsa apartamentului nostru din Madrid. Asta pare o cameră mobilată.

— Dar totdeauna ţi-a plăcut odaia asta.

— Minus momentul cînd dau ochii cu femeia aceea.

Elena rămase pe palierul scării. Am luat-o pe coridorul îngust pardosit de curînd cu dale roşii, care se termina în uşa bucătăriei. Femeia stătea cu spatele la uşă, aplecată deasupra plitei.

— Plecăm, Antonia.

— Ah, foarte bine, domnişorule. Vreţi să luaţi o gustare înainte de a pleca ? Am pregătit totul în sufragerie.

— Mulţumesc, dar trebuie să plecăm.

Luă bancnotele, fără să le privească, cu un zîmbet încremenit pe pomeţii cu pielea întinsă.

— Zăvorul e tras. Am să vă fac semn.

— Pe curînd, am zis, închizînd uşa în urmă.

Elena şi cu mine străbăturăm coridorul ţinîndu-ne de mînă. Am ocolit curtea ; am auzit cum se mişcau neliniştiţi iepurii în dosul plaselor de sîrmă ale cuştilor. Am deschis uşa şopronului şi Elena se repezi în fugă, adăpostindu-se de ploaie. Motorul, care era rece, porni cu greu. Cu farurile stinse, am traversat în viteza întîi curtea, pînă la colţul casei. Elena îşi ascundea faţa în gulerul ridicat al pardesiului. Antonia îşi agită braţele, indicîndu-mi cale liberă. Cînd să trec şanţul, mi s-a calat motorul ; roţile din faţă rămaseră pe şosea.

— Ar fi putut să facă un podeț aici, e doar treaba ei.

— Nu se vede nimeni, zise Elena.

Cu botul automobilului aproape în mijlocul șoselei, am accelerat. Ștergătoarele de parbriz porniră cu un plescăit, iar fasciculele de lumină iluminară ploaia.

— Totu-i în ordine, oftă ea ușurată.

— Niciodată nu se întîmplă nimic.

— Da, dar sînt mai liniștită după ce ieșim de-aici.

La peste șaptezeci de kilometri pe oră, aerul vibra la geamul meu, pe care îl coborîsem cîțiva centimetri. Vedeam mîinile Elenei la lumina slabă a tabloului de comandă, vîrful fosforescent al țigării, fusta ei care-i lăsa descoperiți genunchii rotunzi. M-am uitat la ceas. Elena, după ce încercase să obțină și altceva decît pîrîituri, stinse radioul. Întîlnirăm puține automobile venind din direcția contrară. După pod, șoseaua începea să coboare. În depărtare, prin ploaia mai rară, apărură luminile stațiunii.

— Oprește, zise deodată Elena.

Am frînat încet, trăgînd la marginea șoselei.

— O ultimă țigară ?

— Și asta. Dar știi unde ne aflăm ?

— Da, de ce ?

— Nu, nu știi. Acum șapte ani, tu și cu mine veneam din Franța...

— Ah, da !

— Era o după-amiază foarte însorită și foarte rece. Ne-am oprit aici ca să privim marea. Ne-am plimbat printre pini, ne-am așezat pe

marginea şanţului. Şi ne-am gîndit să facem un oraş aici. Un oraş al nostru.

— Tu ai ales locul. În noaptea aceea am adormit foarte tîrziu, făcînd tot felul de planuri.

— Înţelegi acum de ce tu eşti altfel ? Pentru că eşti în stare să construieşti un oraş pe o bucată de pămînt care mi-a plăcut. Şi să cîştigi din asta o mulţime de bani. De aceea eşti altfel decît ceilalţi ; şi pentru că nimeni nu ştie că tu şi cu mine l-am plănuit împreună şi că l-ai făcut — mîna i se lovi de volan — pentru amîndoi. Cred că ai dreptul să te simţi altfel decît ceilalţi şi să nu te preocupe anumite lucruri.

— Numai că eu... — dar ea îmi închise gura cu o sărutare.

Stinse ţigara, rîzînd.

— Nu te mai gîndi la fata aceea. Nu-mi place să te gîndeşti la alte femei, mai ales dacă sînt moarte.

Am apăsat pe ambreiaj şi automobilul o porni lin pe pantă în jos. Inerţia, după cîţiva metri, puse motorul în mişcare.

10

— Fără îndoială, Ernestina are dreptate, zise Amadeo.

— Firește. Lista invitaţilor trebuie s-o facem cu toţii, sau mai bine-zis, să participăm toţi. Vroiam să spun că...

Atunci auzirăm ţipetele lui Joaquín. Puţin mai înainte, copiii tot săreau din grădina Martei în cea a Claudettei, năvălind din cînd în cînd printre şezlongurile noastre. Andrés şi Emilio îi ameninţaseră, amîndoi. Şi, deodată, înainte să-şi fi terminat Claudette fraza, Joaquín începu să ţipe, într-un vaiet continuu care ne făcu să tresărim.

— Ce-i cu ţipetele astea ?

— Joaquín ! Ce s-a-ntîmplat ? strigă Elena.

Amadeo, Andrés şi cu mine alergarăm spre zidul de piatră. Nici pe gazon şi nici printre primii copaci din grădina Martei nu văzurăm pe nimeni.

— Joaquín, am strigat, aproape îngrozit.

Ernestina sări peste zid, înaintea celorlalţi. După ce-am ocolit vila, am dat de Ernestina şi de Marta care rîdeau de băiat. Era legat de un copac ; nu se zbătea, nu mai ţipa, dar lacrimi mari îi lunecau pe obraji. Mi-am dat seama imediat de ce plîngea şi.m-am aplecat să-i dezleg frînghia. Nu era uşor, aşa că Andrés alergă să caute o foarfecă sau un cuţit. Sfoara îi fusese trecută pe după umeri, ca nişte bretele, şi apoi înfăşurată de nenumărate ori în jurul mijlocului şi al picioarelor. Am încercat s-o lărgesc, trăgînd de ea ; copilul gemu de durere. Apăru Poker, lătrînd uşurel.

— Pleacă de-aici, i-am poruncit Ernestinei.

Dintre numeroasele noduri, am început cu cele de pe gleznă. Fusese legat de sus în jos. În timp ce scoarţa copacului îmi zgîria degetele,

am privit cîteva clipe grupul. Elena, palidă, stătea cu mîinile atîrnîndu-i de-a lungul trupului.

— Daţi-vă mai încolo, le-am spus femeilor, care ţineau să-l sărute şi să-l mîngîie pe faţă. Îl doare dacă-l atingeţi. Şi tu nu mai plînge, băiete. În cîteva clipe eşti liber.

— Cine a făcut-o ? întrebă Emilio.

— Am spus-o întotdeauna : copiii ăştia se fac din zi în zi mai sălbatici.

— Taci din gură.

— Are dreptate Dora, stărui Emilio. Umblă de capul lor, fără vreun program şi fără nici o obligaţie. Ca haimanalele din port.

— Dar ceilalţi ? întrebă Ernestina.

— Hai, aşteaptă puţin, viteazule. — Mă privi, cu ochii înceţoşaţi de lacrimi, care-i strîmbau colţurile gurii. — E aproape gata.

— Unchiul Javier o să te elibereze de indieni, zise Claudette aproape fără să zîmbească.

— Fără guvernante, fără nimeni care să-i păzească...

— Javier, zise Elena, nu poţi mai repede ?

— Vezi dacă Andrés...

Am dezlegat ultimele noduri. Joaquín avea carnea înroşită pe braţe, în adînciturile picioarelor şi pe coapse. Pe bicepşii braţelor, unde sfoara intrase mai adînc, rămăseseră crestături. Am vrut să-i deschei cămaşa, ca să-i cercetez pieptul, dar abia am avut timp să-l prind de subsuori, că i s-au muiat genunchii.

— Nu, n-a leşinat, i-am liniştit eu, ţinîndu-l în braţe. Lăsaţi-mă să trec.

M-am aşezat cu Joaquín pe o canapea din livingul Martei. Andrés îl mîngîie şi rămase pri-

vindu-l. Copilul se agăţă din răsputeri de mine, cu ochii închişi. Puţin cîte puţin, la început dînd doar din cap, începu să răspundă la întrebări.

— Nu s-a întîmplat nimic. A fost mai mult spaimă.

— Treaba asta nu poate să rămînă aşa.

— Haide, Emilio, ce vrei să faci ? zise Claudette.

Andrés îi fricţionă cu apă de colonie mai întîi picioarele, apoi braţele şi pieptul. După ce i se uscară lacrimile, lui Juaquín îi rămaseră dîre negre pe obraji.

— Marta, vrei să aduci puţin coniac ?

— Doar n-o să-i dai copilului coniac ? se miră Dora.

— Ba da, am să-i dau. Puţin, te rog.

— Da, zise Marta.

— Dar e îngrozitor. Ar trebui să le dăm chiar acum o lecţie, s-o ţină minte.

— Ia să vedem. — Amadeo, în genunchi, îl apucă de bărbie. — De ce te-au luat prizonier indienii ?

— Indienii, indienii... Imediat, trebuie să-i găsim imediat.

— Spune, Joaquín, pentru ce ?

— Elena, hai linişteşte-te, n-a fost nimic. L-ai auzit pe Javier. Copilul s-a speriat, şi asta-i tot.

— Sînt sigur că au fost José şi Enrique, zise Emilio, apropiindu-se de canapea.

— Cine te-a legat ?

— S-au jucat şi ei, fără nici o intenţie, zise Claudette.

— Oh, de ce nu-l laşi în pace ?

— Vreau să știu cine a făcut-o. Nu-mi place ca copiii noștri să ajungă o bandă de ticăloși ! Mă înțelegi ?

Tăcură toți. Emilio, fără să mă privească, mă înfrunta ; am observat că mîinile pe care și le frămînta neîncetat îi tremurau ușor. Joaquín se agățase și mai strîns de mine, în timp ce încercam să-mi controlez timbrul glasului.

— Ascultă, Emilio, n-ai decît să faci ce vrei. Organizează o poteră dacă ai poftă. Și după ce-i hărțuiești, torturează-i sau mănîncă-i de vii. Dar acuma, lasă copilul în pace !

Andrés îi dădu să bea o înghițitură de coniac. Amadeo rămăsese în genunchi, cu privirea în jos, ca și cum s-ar fi stăpînit. Am zărit-o pe Claudette apropiindu-se din fundul încăperii.

— Am zis Enrique și José, fiindcă sînt cei mai mari. Fiul meu și al tău. Vezi că e și fiul meu !

— Ei, și ? Ți-l dăruiesc și pe fiul meu, ca să-l sfîșii.

— Javier, nu începe cu absurdităţile. Vreau să-i strîng aici pe copii, ca să vadă ce-au făcut. Ca să-i pedepsesc chiar în...

— Emilio, șopti Amadeo.

— ...locul și momentul faptei. Așa n-or să se mai poarte ca o bandă de...

— Emilio, mai du-te dracului !

Glasul Claudettei, spunînd ceva ce nu deslușeam, răsună în clipa aceea ca un geam care se sparge. Amadeo se ridică în picioare.

— Javier ! exclamă Dora. Ce înseamnă asta ?

I-am aruncat o privire Dorei, care tăcu. Asunción plîngea, iar Ernestina și Amadeo încercau să liniștească spiritele. Joaquín continua să stea agățat de mine, ca și cum ar fi fost disperat sau furios. Îl înconjurară pe Emilio, care stăruia cu amenințările.

— Vă rog, servitoarele... le atrase atenția Elena.

Cînd încetară să mai vorbească toți deodată, se auziră și mai tare suspinele lui Asunción.

— Pune-l în picioare, zise Andrés. Să vedem cum te simți. Te doare ?

— Nu.

— Bine, mă bucur că fiul meu e curajos. A fost bun coniacul ?

M-am apropiat de Asunción, care își ridică ochii din batista de dantelă. Pe brațele dezgolite i se vedea o piele brobonită.

— Iartă-mă, m-am înfierbîntat.

— Javier, de ce vă certați întruna ?

— Nervii sînt de vină. Iartă-mă. — Una din bretelele rochiei îi lunecase ; carnea flască de pe spate și de pe clavicule mă întristă. — N-am vrut să te supăr pe tine.

— Știu, suspină Asunción.

— Haide, haide, zise Marta.

— De ce-oți fi vrînd să mai organizați petreceri, Ernestina ? se miră Amadeo.

Ernestina începu să rîdă, Claudette își legă un batic negru pe cap și propuse să facem o plimbare. Am descoperit că Joaquín tot mă mai ținea strîns de mînă și l-am luat în brațe.

— Nu, nu, să meargă pe picioarele lui. Copilul ăsta o să devină un olog alintat, zise Andrés.

— Sînteţi gata ? întrebă Claudette, oprindu-se în uşă. Du-te şi sărută-i pe părinţii tăi.

Elena îl strînse într-o lungă îmbrăţişare şi, cînd se întoarse să mă ia de mînă, avea ochii împăienjeniţi.

— Hai, puişor, gata cu lacrimile. Te simţi bine şi acum mergem toţi trei să ne plimbăm.

— Pe plajă, zise Claudette.

O pornirăm încet pe stradă. Seara era învăluită într-o lumină cenuşie, filtrată printre norii înalţi, ce se domoliseră într-o masă uniformă. Soarele care apăruse puţin dimineaţa uscase pietrele.

Claudette cînta un cîntec italienesc. Trecînd prin faţa casei mele, m-a zărit Leoncio de pe aleea centrală, şi alergă cîţiva paşi pînă la poartă.

— Vicente a venit să vă vadă. E în bucătărie.

— Acum nu 'pot. Să vină mîine sau în altă zi. Sau să-ţi spună ţie ce vrea.

— Vrea să vorbească cu dumneavoastră.

— Atunci, să revină.

— Dacă ai... începu să spună Claudette.

— Bine, dar e un pisălog, nici măcar nu-l cunosc. Spune-i să revină mîine dimineaţă.

— Lucrează la magazinul alimentar.

— Şi ce-ai vrea să fac ? N-o să las totul ca să ascult ce vrea să-mi spună el. — Leoncio îşi retrase mîna de pe poartă. — Să revină.

— Foarte bine.

— Şi nici nu cred că ţine prăvălia deschisă toată ziua.

— Ba da, toată ziua. Dar e foarte bine.

Ne continuarăm drumul în tăcere pe potecă. Claudette rămase puţin în urmă, să-şi aprindă o ţigară. Joaquín întoarse capul şi ea o porni în fugă şi ne întrecu, întărîtîndu-ne s-o urmărim. Cînd am ajuns pe plajă, lui Joaquín i se tăie respiraţia. Claudette îl trînti pe nisip ; începură să se lupte, în timp ce eu m-am aşezat să contemplu marea, şi valurile mici, înspumate, ce se spărgeau de ţărm.

— Vrei să fumezi ?

— Nu, lasă-mă să mă odihnesc. — Claudette se aşează în faţa mea, cu picioarele încrucişate. — Se pare că acum s-a liniştit.

Pe mal, Joaquín construia o reţea de canale.

— Mulţumită îngrijirilor tale de mamă adoptivă.

— Rîzi tu, dar sărmanul copil trebuie să fi trecut prin momente grele, legat de copac, fără să se poată elibera. — Eu făceam movilite de nisip ; deodată, mă sfătui : — Nu-ţi face sînge rău pentru chestia cu Emilio.

— Nu mă gîndeam la Emilio, am zis, ridicînd capul.

Claudette luă o ţigară din pachet. Cu corpul aplecat ca să ajungă la flacăra chibritului, cu părul ieşit de sub batic căzînd în partea stîngă a frunţii, părea mai tînără. Ne-am zîmbit. Aerul imobil prevestea furtună.

Claudette fluiera în surdină. Valul de sînge care mi se ridicase în cap dispăruse. În picioare

simțeam furnicături. Ideile mi se îngrămădeau confuze în minte, zvîcnind ca niște lovituri surde. Claudette mă privea, cu buzele rotunjite a fluierat, cu mîna dreaptă ținînd țigara la înălțimea tîmplei.

— Ascultă, probabil că mă crezi nebun.

Rîsul îi izbucni ușor, liniștitor.

— Nu, zise ea, încetînd să mă cerceteze. Mă mira nervozitatea ta, pur și simplu. Niciodată nu te-am văzut ca în seara asta. Și doar te-am auzit discutînd de multe ori.

— Ce m-o fi apucat în seara asta ?

— Neliniștea. Cînd te-ai apropiat de Asunción, cînd o priveai pe Elena, cînd îl țineai strîns pe Joaquín de parcă ar fi vrut să ți-l ia cineva.

— Dar el se ținea agățat de mine.

— Și-apoi, Dora te irită. Iartă-mă că mă amestec, dar am descoperit că Dora te irită.

— Lucrurile nu merg prea bine.

— Îmi pare rău.

— Situația s-a deteriorat de multă vreme. Mi-ar plăcea să văd că uneori e de partea mea, chiar dacă m-aș purta nedrept sau stupid.

— Bănuiesc că de data asta o să lași să treacă de la tine.

— Eu ? Numai eu ?

— Da, tu.

— Face parte și ea din societate.

— Dar e fragilă. Iar tu ești omul cel mai tare pe care l-am cunoscut.

— Claudette, nu-mi cunoșteam aptitudini de atlet de circ.

— Nu glumi. Vorbesc serios, deși ți-o spun cu reticență.

— Bănuiesc că mă crezi tare, pentru că muncesc mult, fac afaceri, și afacerile îmi ies bine.

— Și de asta. Dar, mai ales, pentru că știi să te porți cu oamenii. Lumea te admiră.

— Lumea ?

— Da. Amadeo, de exemplu, care este mai harnic decît tine ; sau Andrés, care-i mai bun. Sau Santiago, care-i mai dibaci. Iar Joaquín se simte în siguranță numai cînd e cu tine. Nu știu cum să-ți explic, dar radiezi încredere. Dora, probabil, s-o fi așteptînd să i-o dai și ei.

— Ascultă, am zis punîndu-mi mîna pe unul din genunchi, tu ești cea care îmi pari excepțională. Da, da, tu.

— De ce spui asta ?

— Din cauza imaginii romantice pe care o ai despre mine, și socot că și despre ceilalți la care ții. S-ar putea, într-adevăr, să am voință. O voință aprigă, care mă ajută să atac sau să rabd. Ceea ce este mai greu.

— Nu mă interesează să-ți analizez tăria. O ai și, într-o anumită măsură, multe persoane depind de tine. De dispoziția ta, de schimbările tale de caracter, de ceea ce hotărăști tu pînă la urmă.

— Și eu vorbesc serios, Claudette ; dacă vrei să știi, mi-e și mie puțin rușine să vorbesc astfel. Dar nu hotărăsc prea multe. De cîtăva vreme am descoperit că, în ultimii ani, n-am hotărît decît în legătură cu acțiunile, creditele și filialele. Lumea e mare, și în ea trăiesc extrem de mulți oameni. Care mă văd cu totul altfel de cum mă vezi tu.

— Ei bine, dacă te simți obosit, ar fi mai nimerit să nu-ți dai cărțile pe față ; nu trebuie să vorbești despre afaceri cu Amadeo, nici să te gîndești la lucrurile pe care le ai de făcut sau pe care le ceri altora să le facă. Abia aștept să treacă vremea asta cîinoasă, să fie vară de-adevăratelea și să fim cu toții mulțumiți și să ținem mult unii la alții, ceea ce este bine și plăcut. Vorba lui Andrés. Chiar mîine am să organizez o escapadă în oraș. Sau la Barcelona. Locul ăsta, cînd se înnorează și bate vîntul, nu e decît o vizuină.

— De acord. Dar fără Emilio.

— Bietul Emilio ! Înțelege că e și el uluit că are atîția copii. Se simte plin de răspundere.

Se înnoptase. Claudette îl chemă pe Joaquín, care se apropie tîrîndu-și picioarele prin nisip. Îi curăți mîinile și îl întrebă dacă-i era frig.

— Nu.

— Te-au legat din cauza comorii ?

— Da, vor să știe unde țin comoara.

— Și, unde o ții, dacă nu-i un secret ? îl întrebă Claudette.

— E un secret.

— Chiar și pentru mine ?

— Da, șoptă el, chiar și pentru voi. Eu am misiunea s-o păstrez. Comoara e a mea.

— Dacă-i numai a ta, faci bine că nu spui nimănui, l-am sfătuit.

— E numai a mea. Și nu vreau să le spun și lor. Chiar dacă or să mă lege din nou sau or să mă tortureze.

— Tortureze ?

— Nu, n-or să te torturez, i-am zis. O să vorbesc cu ei şi-o să stabilim regulile războiului. Nu mai ai pe nimeni în banda ta ?

— Asun şi Martita au zis să nu mă lege, poate că vor să vină în banda mea. Dar n-am încredere.

— Pentru că sînt femei, bineînţeles.

— Cum ?

— Tanti Claudette vrea să spună că faci bine să nu te încrezi, pînă ce nu-ţi vor dovedi că sînt cu adevărat de partea ta.

— Tanti Claudette, zise ea ridicîndu-se în picioare, nu vrea să spună asta. Dar îşi dă seama că se află în minoritate.

— Nici ţie, zise el trăgîndu-mă de gulerul cămăşii, nici ţie nu pot să-ţi spun, înţelegi ?

— Lasă, n-avea grijă. Înţeleg perfect că nu dezvălui unui om mare unde-i ascunsă comoara. Oamenii mari ajung să distrugă toate comorile. Sper că a ta e la loc sigur.

Pe întuneric, în timp ce Claudette îşi scutura fusta, mi-am dat seama că Joaquín zîmbea.

— Da, e foarte greu de ghicit.

L-am ridicat în braţe. Cînd am ajuns în staţiune, adormise. Nu se deşteptă nici atunci cînd îl luă în primire servitoarea. În pat, Joaquín avea o expresie liniştită, de oboseală dar şi de mulţumire.

Ceilalţi se aflau în grădina Martei. Santiago, care se întorsese de cîteva minute din oraş, ieşi să ne întîmpine.

— Tocmai mi-au povesit cum te-ai certat cu Emilio.

— Haide, bîrfitorule, dă-mi o sărutare, zise Claudette, luîndu-i obrajii în mîini.

Amadeo, Emilio, don Antonio şi Andrés jucau o partidă de „mus". Marta îmi aduse un whisky.

— Nu fi îngrijorată, am liniştit-o pe Elena. L-am lăsat dormind.

— Emilio i-a adunat pe copii şi i-a certat, m-a informat Asunción cu glas scăzut.

— Ascultă, Asun, crede-mă că am avut remuşcări. Pentru tine.

Îmi dădu o palmă uşoară pe umăr, surîzînd.

Femeile vorbeau de naşteri, de servitoare, de frigidere. În spatele meu, îi auzeam pe bărbaţi rostind anunţurile jocului. Marta împărţea gustări, dădea porunci servitoarelor. Ernestina şi Santiago discutau despre organizarea petrecerii. Mi-am aprins o ţigară, consolîndu-mă că, la urma urmei, era o noapte frumoasă, că la Madrid lumea se sufoca de căldură, de zăpuşeală grea şi urît mirositoare. Cînd îşi luă rămas-bun, Emilio nu-mi aruncă măcar o privire.

— Dar abia dac-am să gust ceva, 'Dora.

— Oh, ascultă, s-a întors Rufi.

— Atunci pe mîine la toată lumea, încă o dată.

Rufi îmi pregăti un sandviş şi un pahar cu lapte, pe care mi le aduse în dormitor. Parcă mai slăbise. Rămase surprinsă cînd am întrebat-o cum a petrecut.

— Şi, vreun flăcău ?

— Pfui ! zîmbi ea. Parcă nici nu sînt bărbaţi în satul ăsta. Doar verii mei, şi încă vreo cîţiva.

Şi-apoi, mie nu-mi plac decît băieţii de pe la noi.

— Foarte bine. Eşti încă foarte tînără, Rufi.

Ochii ei, negri şi migdalaţi, aveau o strălucire jucăuşă. Dădu drumul uşii şi ieşi din dormitor cu un mers legănat.

După ce-am făcut un duş, am intrat în camera lui Enrique şi apoi în cea a Doritei. Am mîncat în pat, cu intenţia să citesc romanul pe care-l începusem. Îmi plăcea să-mi amintesc de Claudette, în timp ce urmăream pe zugrăveala zgrunţuroasă a tavanului umbrele mişcătoare. Chipul ei încadrat de baticul negru lucios. Am adormit fără să-mi dau seama, cu lumina aprinsă.

11

Norii se subţiau. Nu prea departe, deasupra mării, strălucea o fîşie largă de soare. Am observat pe nisip mai multe scoici ca de obicei, pe cînd mă aplecam după pietre plate, ca să le arunc în ricoşeu pe suprafaţa apei. Braţul drept a început să mă doară. Am luat ziarele şi mi-am continuat drumul spre nord.

Plaja se îngusta acolo unde începeau stîncile. M-am aşezat să citesc ultimele ştiri. Din cînd în cînd, se stîrnea cîte o rafală caldă de vînt, care aducea mireasma mării. Cînd am ridicat ochii, razele de soare dispăruseră. M-am gîndit să fac o baie, dar mai înainte m-am apropiat desculţ de mal ; apa era rece şi murdară.

Am făcut cale întoarsă pe plaja tot mai largă, cu fiecare pas mai netedă. Singurătatea aceea, zgomotele naturale și atît de știute se prelungeau printre pinii și stîncile de pe cărarea ce ducea în stațiune. Cum lumina era bună pentru a face fotografii, l-am trimis pe Enrique, care se juca în grădina Martei, să-mi aducă aparatul.

Am făcut două sau trei fotografii, mai mult ca să-mi treacă vremea, căci exponometrul nu-mi indica o luminozitate potrivită pe toată porțiunea străzilor. În grădina lui don Antonio se tundea gazonul cu noua mașină de tuns. Glasul doñei Pura poruncea ceva; în dosul geamurilor din rotondă, se mișcă o slujnică cu o basma pe cap. M-am întors acasă și m-am întins pe verandă, după ce mi-am pregătit un biter. Maria și Leoncio se auzeau vorbind. Rufi culegea flori în grădină, ajutată de Dorita și Leles. Pantalonii fetițelor, în culori foarte vii, dispăreau sub capoțelele largi. Dora probabil că o ținuse pe cea mică în baie cel puțin o oră, ca să izbutească să-i facă piepțănătura aceea complicată.

M-am apropiat de piscină. Lîngă gura de scurgere din fund, cimentul se scorojise și conducta de fier ieșise din locul ei. Pămînt, frunze, rămurele și mici ochiuri de apă murdară transformau piscina într-o groapă de gunoi. L-am chemat pe Leoncio, dar a venit Rufi să-mi spună că se dusese în sat. Am coborît pe scăriță, ca să verific eu însumi stricăciunile. Mirosea a frunze putrezite și a apă stătută. Glasurile fe-

titelor se auzeau din apropiere ; probabil că se așezaseră printre copacii din spatele vilei.

Rufi ținea închise ferestrele camerelor de la parter, cu obloanele trase. Am auzit-o cîntînd la etaj și m-am întors pe verandă. Am rezolvat jocul de cuvinte încrucișate din ziar, și am ieșit să fac o plimbare. Am socotit din nou cîte vile goale erau de închiriat și cîte stăteau închise, în absența stăpînilor lor. Deși mai sosea încă lume în stațiune, neîndoielnic că în vara asta veniseră cele mai puține familii. În fața vilei Hofsen, camioneta care sosise de dimineață fusese golită de saltelele și lăzile de ambalaj. Pe străzile pustii, lumina se estompa pe sub norii tot mai groși. M-am oprit pe aleea de la intrare ca să examinez pietrișul. Asun, fata mai mare a lui Emilio, m-a rugat să-i las pe Enrique și Dorita la masă la Marta. Și deodată, Rufi mă anunță că masa era servită.

În timpul mesei, am citit scrisorile și buletinul de bursă. După cum se anunța la radio, instabilitatea atmosferică de pe litoral începea să scadă ; cam în două zile era de așteptat să revină vremea bună. Cîteva scrisori aminteau temperaturile ridicate din Madrid. Rufi închise aparatul cînd începu să cînte imnuri, și mă întrebă dacă să-mi aducă pe verandă cafeaua.

— Da, mulțumesc. Și sună acasă la doamna Marta, ca să vină domnișorul Joaquin.

Plănuiam să fac un tur cu motocicleta Ernestinei, dar îl luaseră cu ei pe Joaquín în oraș. Rufi, după ce îmi aduse cafeaua și coniacul, își făcu treabă cu pernele de pe fotolii. Intrînd în

casă, îmi zîmbi distrată ; apoi, am auzit-o cîntînd. Cu ochii închiși, gata s-o pornesc dintr-o clipă într-alta, m-am lăsat pradă somnului. Femeia care dansa în jurul meu avea trăsăturile Ernestinei, dar o certitudine absolută mă făcea să știu că era Angus. M-am trezit încetul cu încetul. Afară burniţa. Dintr-odată, mi-am dat seama că nu rămăsese nimeni în staţiune şi că va trece vreme pînă se vor întoarce din orăşel sau de la Barcelona. Am făcut un duş, m-am schimbat, am aprins luminile din dormitor şi din camera de baie, m-am învîrtit de colo pînă colo. Uneori, mă opream cu cîte ceva în mînă — o şosetă, sticluţa cu loţiunea de masaj, tubul cu pastă de dinţi — sau mă aşezam pe marginea căzii. Nu mă gîndeam la nimic, sau doar la faptul că timpul trecea. Aşa că am rămas mirat, cînd am coborît în living, că mai era încă ziuă.

Ziarele, pe care Rafael tocmai le adusese, nu spuneau nimic mai interesant decît ce citisem dimineaţa. Mi-a venit o idee : ce-ar fi să scriu despre cele petrecute după descoperirea fetei moarte pe plajă. Mă gîndeam că, dacă reuşeam să desprind elementele esenţiale, voi putea afla ceva. Dar atenţia mi-a fost abătută de imaginea lui Julio, poliţistul — care probabil că şi făcuse acest lucru —, a lui Raimundo, a buzelor fetei, atît de ferme, nemachiate, perfecte şi uscate, ca şi cum ar fi fost sculptate. Am desenat în carneţel guri întredeschise, altele închise, doar chipuri cu păr lung şi cu buze.

Rufi veni să mă întrebe dacă voiam să iau o gustare. Cînd îmi aduse sucul de roşii, am în-

treba't-o, la rîndul meu, dacă nu se întorsese Leoncio.

— Nu, domnule. Dacă ieşiţi, să vă puneţi galoşii. E plin de noroi peste tot.

— Nu ştiu dacă am să ies.

— Vreţi să deschid ferestrele ?

De afară pătrunse o mireasmă stăruitoare de pămînt umed. Rufi rămase în vestibul. În cazul că văzuse desenele mele, am hotărît să rup foaia de hîrtie. Pînă la urmă m-am aşezat într-unul din vechile fotolii, cu braţul stîng rezemat de pervazul ferestrei. Ramurile plopului negru, care foşneau din cînd în cînd, întunecau acea porţiune a grădinii şi a verandei. De teamă să nu adorm din nou, am intrat să pun un disc. Tocmai îl aşezasem pe platan, cînd se auzi primul semnal al telefonului. Am anunţat-o pe Rufi că dacă era don Antonio, să-i spună că lipseam de acasă.

— E doamna Elena, zise ea întinzîndu-mi receptorul.

— Elena, ce s-a întîmplat ?

— Ce mai faci ? Te sun din oraş.

Glasul îl auzeam limpede, cu o dureroasă senzaţie de apropiere.

— Da, sînt bine. Şi voi ?

— Ah, minunat. Chiar acum am terminat cu cumpărăturile. Ţi-a trecut migrena de azi-dimineaţă ?

— Da, da. Cred că a fost mai mult lene. Aproape îmi pare rău că n-am venit cu voi. Aici e o plictiseală de moarte.

— Ai lucrat ?

— Puţin.

— Marta şi Dora te sărută tare.

— Bine.

— Ce fac copiii ? Ţi-au dat multă bătaie de cap ?

— Aproape că nu i-am văzut. Şi Joaquín ?

— Amadeo şi Andrés nu s-au întors de la Barcelona. Dacă la zece n-au venit încă, ne întoarcem. Emilio — îşi coborî glasul şi m-am gîndit că zîmbea — continuă să fie foarte supărat pe tine. El şi cu Dora au discutat toată ziua despre întîmplarea de ieri.

— Dă-l încolo !

— Ascultă, sper că nu te-ai plictisit prea tare. Nu s-a întîmplat nimic pe-acolo ?

— Azi-dimineaţă au sosit bagajele familiei Hofsen. La voi plouă ?

— A plouat puţin după prînz. Am luat o masă senzaţională. Am rîs mult, o să-ţi povestesc. Ernestina a primit o scrisoare de la Luisa. Zice că vine.

— Cine ?

— Luisa, Luisa Castromocho. Nu-ţi aminteşti de ea, dragul meu ?

— Ba da, bineînţeles. Şi Joaquín ?

— E bine. Vezi să nu te plictiseşti prea tare.

— Nu mă plictisesc. Doar că mă simt puţin cam singur. Aş avea nevoie...

— Da, da, zise ea rîzînd, te înţeleg foarte bine. Pe deseară, Javier.

— Nu poţi să vorbeşti, nu-i aşa ?

— Exact.

— Bine, îţi trimit o sărutare. Ascultă, o să întîrzii mult ?

— Îi aşteptăm pe nesuferiţii ăia pînă la zece. Dacă nu vin pînă atunci, ne întoarcem. Vrei să-ţi aducem ceva ?

— Nu ştiu... Ţigări, sau vreo revistă.

— Bine, bine. — În afară de rîsul ei se auzeau tot felul de voci. — La revedere.

— Cu bine, Elena.

Am rămas o clipă cu mîna dreaptă pe receptor, după ce-l pusesem în furcă. M-am aşezat pe treptele verandei, cu coatele pe genunchi şi cu mîinile strînse. Mi-am adus aminte de o seară din timpul războiului, cînd stăteam tot aşa, cu degetele încrucişate, foarte liniştit, dar gata să izbucnesc în plîns. Apoi m-am urcat în tren şi, cînd am ajuns la Burgos, îl îngropaseră pe tata.

Rufi şi Maria treceau din cameră în cameră. În aerul liniştit, seara murea învăluită în lumina atîrnată de crestele copacilor, apăsată de uniformitatea plată a norilor. În vile nu se aprinsese încă lumina electrică. Liniştea era punctată de zgomote mărunte, de zvonuri nedesluşite, de un soi de pustiu îndepărtat, care răsuna ca un ecou al liniştii. Miresmele erau mai puternice. Am simţit că mă ia cu frig la glezne. Rafael, dintr-o clipă într-alta, va acţiona comutatorul de la tabloul general, şi felinarele se vor aprinde. Deodată mi-am amintit de bidonul de campanie, şi am intrat să-l caut.

Am cotrobăit prin odaia geamantanelor. Rufi cînta pe coridor.

— Ascultă, nu știi unde-i bidonul cel vechi ? Unul mic și turtit, ca să-l poți duce în buzunar.

— Nu știu despre ce bidon vorbiți.

— Unul turtit. Mic, de alamă...

— Ah, da. Cred că știu unde e.

Rufi deschise dulapul din perete și se apucă să caute printre articolele de pescuit sub apă, printre pălăriile de pai, patinele cu rotile, rachetele de tenis și paletele de ping-pong, mingile colorate, salteaua pneumatică, centurile de plută ; se întoarse, surîzătoare, cu bidonul într-o mînă.

— Așteptați să-l spăl. E bun fleacul ăsta, cu toate că a stat aici atîta vreme.

În timp ce Rufi freca bidonul în bucătărie, am coborît în pivniță să iau o sticlă de coniac franțuzesc ; pe urmă am umplut bidonul. Pe fundul lui se putea citi doar un cuvînt, din cele gravate cu vîrful cuțitului : Regimentul.

În globurile albe ale felinarelor, tuburile fluorescente răspîndeau o lumină domoală, albăstruie. Mi-am pus pălăria impermeabilă, mi-am încheiat jacheta de piele și am pornit spre șosea. Cînd am ajuns la crîngul de pini, m-am oprit. Coniacul avea un gust bun. Pe ultima linie vizibilă a munților, stăruiau cîțiva nori roșietici, ca în amurgul unei zile însorite. Acele pinilor erau ude, lucioase. Uneori, pentru cîteva clipe, aveam iluzia că mă rătăcisem.

M-am așezat pe un bolovan, care semăna cu o spinare acoperită cu mușchi, ridicîndu-se din pămîntul roșu al crîngului de pini. Curînd am simțit cum se încălzește sub mîna mea supra-

fața netedă a bidonului, iar micile scobituri îmi iscau sub degete o blîndă voluptate.

M-am gîndit că poate patima beției în care căzuse Andrés i-o fi venit din săptămînile petrecute pe front. Sau poate din primii ani de după război, cînd întreaga viață — viața asta blestemată și minunată, cum spunea el pe atunci — îi părea prea puțină. Înainte de a o cunoaște pe Elena, în zilele acelea nesigure, de muncă necruțătoare, cu iubite întîmplătoare în călătoriile dese pe care le făceam. Vorba marinarilor, cu o iubită în fiecare port.

Mirosul de sevă se amesteca în gîtlej cu savoarea călduță a coniacului. Mi-am continuat șirul gîndurilor.

Apoi, mult după aceea, lunile începuseră să fie deosebite, și existau săptămîni, chiar și zile, a căror amintire îmi era mai limpede decît a zilelor și săptămînilor din anul acesta. Îmi plăcea să recurg la memorie în ansamblu, fără să-i solicit precizări, fără să caut să știu dacă a fost în 1949 sau în 1954 cînd Elena și cu mine am început să mergem la barurile de pe Coasta Potîrnichilor. Sau la bufetul de pe șoseaua spre Franța. Sau în camera aceea mobilată, pitită undeva pe șoseaua Andaluziei, unde vedeam de la fereastra de la etaj ringul de dans de duminică al slujnicelor și al băieților de prăvălie.

Mă străfulgeră o durere ascuțită în pîntece, înfiorîndu-mă ; făcui cîțiva pași. Sprijinit de trunchiul unui pom, cu ochii închiși și mîinile în buzunarele pantalonilor, mi-am rechemat din

nou amintirile. Dar o rafală de vînt îmi zbură pălăria. M-am apucat s-o caut pe întuneric pînă am alunecat și aproape am căzut. „Pălăria lui Gaspar" — se cînta pe atunci. M-a amuzat gîndul că, tot căutînd pălăria, aș putea găsi una din comorile lui Joaquín. Mi-am curățat cum am putut mîinile de rășină, frecîndu-le cu un pumn de frunze umede, înțepătoare.

Am rămas surprins cînd mi-am dat seama cît de mult mă îndepărtasem de stațiune. Dacă ar fi fost ziuă, aș fi putut vedea de aici coasta, campingul, farul, satul, acoperișurile vilelor, ogoarele și grădinile de zarzavat. O masă de tenebre, cu luciri îndepărtate și schimbătoare, îmi închidea însă calea. Cu puțin timp înainte de a ajunge la șosea, am deslușit în depărtare farurile a trei automobile. Am căscat și mi-am continuat drumul, bîjbîind.

12

Ernestina, într-un halat verde, larg și fără mîneci, care abia de ajungea să-i acopere pîntecele, pus peste costumul de baie galben din două piese, ieși din casă urmată de copii. În picioare avea sandale cu barete aurii. Le-am strigat să mă aștepte, dar nu m-au auzit ; au pornit-o în goană pe stradă, țipînd și rîzînd. Dintr-un colț apăru Enrique, pe bicicletă, cu José pe șaua din spate.

— Fiți cu băgare de seamă.

— N-ai grijă, zise José.

Bicicleta dispăru printre copaci. Vroiam să mă așez din nou, cînd Dora mă strigă de pe verandă.

— Da, am luat o gustare.

— Ai de gînd să te duci pe plajă ? mă întrebă ea.

Își pusese un halat lung pînă la glezne, alb, cu un cordon lat ce se termina cu ciucuri.

— Da, cred că da. Tu nu ?

— Eu ? — Coborî o treaptă și rămase locului, cu mîinile în buzunarele halatului. — N-o să am timp. Casa e într-un hal fără hal. Ce-i azi ?

— Miercuri.

— Am uitat să-i spun lui Rafael...

— Ascultă, i-am propus, de ce n-am lua, tu și cu mine, mașina, și să căutăm un golfuleț pitit ?

— Cum ? și mă privi cu sprîncenele ridicate. Doar m-ai auzit că am casa întoarsă pe dos.

— Era doar o idee. Fiindcă a ieșit soarele și s-a făcut iar vară...

— Ce vrei să spui ?

— Nu, nimic.

Am urcat toate treptele și m-am așezat pe șezlong.

— Haide, schimbă-te și du-te pe plajă. Acolo o să te distrezi cu ceilalți.

Rămaserăm tăcuți. Apoi Dora intră în casă.

— Da, doamnă, am auzit-o pe Rufi. M-am gîndit să las biroul la urmă.

Într-o clipă, m-am hotărît. În capul scării, am dat peste Dora.

— Am poftă să ies puţin să mă aerisesc, să conduc puţin. Şi-apoi, trebuie să iau de la Raimundo nişte undiţe pe care i le-am comandat deunăzi.

— Nişte undiţe ?

— Da, nişte undiţe. Ce-i cu tine că repeţi toate cuvintele de parcă n-ai înţelege ?

— Nimic, şopti ea. Doar că mă gîndisem...

— Ce tot bombăni ?

— Nimic. N-auzi ? nimic.

Îmi susţinu privirea cu o imobilitate furioasă. Am apucat-o de braţ, încercînd să nu fiu prea brutal. Dora se lăsă condusă pînă în uşa dormitorului nostru, unde se smulse cu violenţă şi intră înaintea mea. Am închis uşa. Brusc, am simţit că totul era zadarnic — pentru că, într-o oarecare măsură, eu eram vinovatul.

— Vroiam doar să ies puţin, să fac un tur. Nimic altceva.

— Atunci, du-te ! Cine te împiedică să pleci ? Du-te şi nu mai face atîta caz ! — Rămaserăm cîteva clipe tăcuţi. — Te întrebasem doar de ce vroiai să pleci şi unde te duceai. Pentru că speram, află acuma, că o să te împaci cu Emilio în dimineaţa asta, ca să se termine odată cu toată situaţia, pe care tu ai provocat-o. Dar, du-te ! Fiindcă domnul şi stăpînul...

M-am aşezat pe un fotoliu, întrerupînd-o pe Dora :

— Nu-i vorba de asta. Puteai să-mi fi spus limpede că Emilio şi cu mine, după calculele tale, trebuia să ne împăcăm în dimineaţa asta.

— Bineînţeles că speram !

— Nu striga, Dora. Să încercăm să vorbim cu calm.

— Nu strig. Și dacă strig, înseamnă că nu mai suport. Mi s-a urît să mă tot faci de rîs, ca alaltăieri la Marta, față de toată lumea. De aceea mă așteptam ca azi să-i ceri scuze lui Emilio, ca să se termine chiar azi cu rușinea asta.

— Ce rușine ?

— Să spui vorbele alea oribile, să te porți atît de urît cu bietul Emilio care, dealtfel, ține să-i crească pe copii așa cum se cuvine, nu ți se pare o rușine ? Nici măcar nu ți se pare ? Ei bine, pentru mine este o rușine. Nu sînt obișnuită ca în familia mea cineva să se poarte astfel. N-am trăit niciodată într-un mediu unde oamenii să se insulte, așa cum ai făcut tu cu Emilio. Și pentru a doua oară în cîteva zile. Măcar dacă ai pune capăt situației pe care ai creat-o. Dar nu. Ție ți-e gîndul numai să te înhăitezi cu prăvăliașul ăla cu care ești prieten, cu toată lumea aia de rînd care te-a făcut să te schimbi.

Fără să ridic capul, am întrebat :

— Cum m-am schimbat ?

Dora umbla de colo-colo, între pat, fotoliu și fereastră.

— Și-apoi, ar trebui odată să-l primești și pe omul ăla, prietenul lui Leoncio.

— Care om ?

— A venit de trei sau patru ori. Nu uita că trebuie să nu-i iritäm, fiindcă avem nevoie de ei. Cînd nici nu te gîndești, rămîi fără personal de serviciu. Și atunci o să vezi ce bine e.

— Nu înțeleg ce rost are să-mi vorbești de omul acela tocmai acum. Te întrebam pe ce te bazai afirmînd că m-am schimbat. Spune, pe ce ?

— Oh, Javier, lasă-mă în pace. De unde să știu ? Fapt e că te-ai schimbat, că te certi cu oamenii serioși, că... nu te porți cum aș fi vrut să te porți. Ai înțeles ?

Am simțit că zîmbetul meu o călca pe nervi, dar am continuat să zîmbesc pînă cînd a întors capul și și-a reluat mersul fără astîmpăr prin cameră.

— Da, am înțeles. Și spune-i din partea mea lui Emilio să se ducă dracului odată pentru totdeauna. Înțelegi ? Să se ducă dracului !

— Javier ! țipă ea. Păi bine... dar se întrerupse și își desfăcu brațele.

— Și nu mă mai dăscăli pentru vocabularul meu. Vorbesc cum vreau.

— Nu, cu mine nu. În fața mea n-ai să mai vorbești așa. Poți să fii sigur. N-ai decît să calci în picioare tot ce poftești, dar nu admit să-ți pierzi respectul, pe care ni-l datorăm unul altuia. Legătura cea mai sacră care ne unește. În casa asta n-am să îngădui niciodată să fie încălcate bunele maniere, de parcă am fi o gloată fără educație. Pentru copiii noștri, mai ales.

Am vrut să mai fac o încercare, dar cînd, ridicîndu-mă în picioare, mă pregăteam să-i pun mîinile pe umeri, se dădu cu un pas îndărăt și își încrucișă brațele pe piept.

— Ascultă, Dora, ar trebui să începi prin...

— Ar trebui să începi prin a vorbi decent.

M-am întors cu spatele și mi-am aprins o țigară. Soarele pătrundea pînă la jumătatea odăii ; dincolo de verdele copacilor, se zărea cerul albastru și o lumină ca într-o zi de vară desăvîrșită. Paturile erau încă nefăcute. În mijlocul tăcerii, am auzit, dincolo de ciripitul păsărelelor, un zvon îndepărtat al dimineții. În baie picura un robinet.

— Ce mai aștepți ?

— Ești soțul meu, fie că-mi place sau nu. Și m-ai silit să intru aici. Aștept acum să-mi spui că pot să plec. Am multă treabă.

— Ah, da. O tactică nouă.

Stătea tot ca înainte, cu picioarele depărtate, cu brațele încrucișate pe piept, cu bărbia ridicată, numai că acum, din ochii larg deschiși, curgeau lacrimi mari pe obrajii crispați.

— Dora.

— N-am nevoie de consolări.

— Atunci, de ce ai nevoie ? — Am așteptat răspunsul ei, dar se mulțumi să-și șteargă lacrimile, să-și revină puțin, cu sforțări vizibile de a-și redobîndi calmul. — Ei bine, poți să pleci cînd vrei.

Se repezi imediat la ușă și ieși, fără s-o trîntească, fără un gest de furie. M-am rezemat de spătarul fotoliului. Apoi m-am dus să închid robinetul din baie. Mirosea a săpun, a sărurile Dorei, a parfumul ei ; pe suporturi, pe jos, erau prosoape ude și mototolite. În fața oglinzii, mi-am trecut mecanic o mînă peste obraz. Am auzit-o pe Claudette, chemîndu-mă. Am ieșit la fereastră, dar ea probabil se afla pe verandă.

— Cobor acum, am strigat.

În vestibul i-am întîlnit pe Claudette, pe Santiago și pe Amadeo.

— Ce mai faceți ?

— Bine. Dar voi ? Hai, intrați înăuntru. Cu toate că se face curățenie, o să găsim noi un colțișor. Vreți să beți ceva ?

— Ne ducem pe plajă, zise Santiago.

Toți trei erau în costume de baie. Claudette își pusese un șort alb.

— Dora e... am început eu.

— Da, am văzut-o.

— Ai ultimele buletine de bursă ? mă întrebă Amadeo.

— Bine, vă așteptăm pe plajă. Să nu întîrziați, zise Claudette.

I-am însoțit pînă în grădină. Santiago ducea sacul de pînză al Claudettei. M-am întors cu Amadeo să caut în birou buletinele de bursă.

— Ia-le tu. Nu mai am nevoie de ele.

— Nu, nu. Vreau doar să stăm puțin de vorbă. Pune-ți costumul de baie și mergem.

— Mă gîndeam să dau o raită prin oraș. I-am lăsat lui Raimundo niște comenzi.

— Atunci le iau cu mine și stăm de vorbă deseară. Te întorci la cină, nu ?

— Sper.

— La revedere, Dora, strigă Amadeo de la piciorul scării. Am să studiez datele.

— Spune, e ceva important ?

— Nu, omule, nu. Poate să mai aștepte.

L-am condus pînă în stradă.

— Și Marta ?

— A rămas cu fetița — am avut o dimineață mai deosebită.

— Ce s-a întîmplat ?

— A căzut de mai multe ori, pînă a reușit să-și facă tot genunchiul carne vie. Mare tragedie. La revedere.

— Cu bine.

Mi-am controlat buzunarele pantalonilor, înainte de a deschide garajul. Mi-am amintit că aveam în mașină o jachetă veche și un pulover. Rufi mă opri la o cotitură a aleii.

— Azi-dimineață, devreme de tot, a venit și a întrebat de dumneavoastră domnișorul Joaquín. V-a așteptat, dar a venit Manolita și l-a luat la micul dejun.

— Mulțumesc. La revedere.

— Aveți benzină ? În casă nu mai e.

— Ah, ai dreptate. Am să comand. Nu uita să-i amintești și lui Rafael.

— N-aveți grijă, domnule. Am și pregătit canistrele în bucătărie.

— La revedere, Rufi.

— La revedere, domnule.

Rufi își strînsese părul, și își lăsase ceafa descoperită. Grădina Elenei avea poarta deschisă ; am frînat mașina în fața arbustului pe care tocmai îl examina Andrés.

— Am impresia că sînt un nou-născut, zise el. Adineaori îi explicam Elenei ce bine mă simt cînd mă scol dis-de-dimineață. Nici o mahmureală nu rezistă printre miresmele astea și în liniștea de aici. Îți mărturisesc că aș rămîne în stațiune pînă în ianuarie. Pleci ?

— Pînă în oraş. Ascultă, unde-i Joaquín ?
— Adineaori era pe-aici.

Am coborît din maşină şi am ocolit casa. În fundul curţii se zărea zidul de cărămidă ; cărările se pierdeau, înainte de a ajunge la zid, într-un mic pîlc de arbuşti. Am făcut cîţiva paşi, fără să-mi dau seama de unde se auzea glasul lui Joaquín. Cînd l-am zărit, stînd călare pe o ramură a smochinului din spatele meu, am tresărit. M-am răsucit în loc, poruncindu-i să coboare de-acolo.

— Nu striga, să n-audă tata.
— Dar de ce te sui în copaci ?
— Pîndeam, zise el coborînd liniştit.
— Pîndeai, ce ? Din smochin nu vezi decît una din faţadele casei.
— Păi, mă gîndeam.
— Ar fi bine să-ţi alegi alte locuri pentru meditat, altfel o să-ţi spargi capul. — L-am ciufulit, trecîndu-i mîna prin păr. — Ce-ai vrut în dimineaţa asta ?
— Cînd ne-am întors acasă, am uitat să te întreb dacă erai supărat pe mine.
— De obicei sînt supărat pe tine. Dar acum nu-mi amintesc de nici un motiv special.
— Ştiu eu bine că eşti supărat pe mine, fiindcă nu ţi-am spus unde e ascunsă comoara. Alaltăieri, cînd am fost cu Claudette pe plajă.
— Ah, da. Nu, acum nu sînt supărat. Fiind vorba de o chestiune personală, bine faci că nu trîmbiţezi peste tot.
— Te grăbeşti ?
— Puţin.
— Vino încoace.

Mă duse spre gard, în spatele unor tufişuri, unde îngrămădise trei scaune de răchită stricate, cîteva pietre ca să înfăţişeze o masă, o prăjină lungă şi cîteva lăzi pe jumătate sparte de cutii de lapte condensat.

— Aşază-te. Ai grijă, fiindcă pot să se rupă picioarele.

El se sui pe una din lăzi.

— Dacă te preocupă faptul că nu mi-ai spus...

— Să vezi, mă întrerupse el. E vorba de o comoară foarte importantă. Trebuie s-o păzesc bine. Dar dacă mi se întîmplă ceva...

— Cum să ţi se întîmple ceva ?

— Parcă ştiu cît o să trăiesc.

— Cine te-a învăţat lucrurile astea ?

— Vreau să spun că pot să mă îmbolnăvesc, sau cine ştie ce...

— Înţeleg. Şi de aceea vrei să-mi spui unde e comoara.

— Nu, nu, nu. Nu pot să-ţi spun. Dar am scris totul şi am pus hîrtia într-un plic. Plicul se află sub al treilea sertar din dulapul meu. Ţine minte bine. — Am dat din cap. — Intri în odaia mea, deschizi dulapul, scoţi al treilea sertar, numărînd în sus, şi pe tăblie se află plicul. Dar numai dacă mi se întîmplă ceva.

— Şi ai încredere în mine ?

— Nu înţeleg ce vrei să spui.

— Că îmi destăinuieşti unde e plicul cu planul comorii...

— Nu-i un plan.

— ...asta, practic, înseamnă că-mi dai toată cheia misterului.

— N-o să-l scoţi înainte, nu-i aşa ?

— Fireşte că nu. Ştii doar că nu trădez niciodată un secret.

— De asta am avut încredere în tine. — Se ridică în picioare, m-am sculat şi eu şi ne strînserăm mîinile. — Promiţi ?

— Promit. Şi acum, trebuie să plec. Nu cobori pe plajă ?

— Mai tîrziu, cu tata.

— Le revedere.

— Să nu spui absolut la nimeni. Despre sertar.

— Fireşte.

Andrés îşi făcea de lucru tot cu florile.

— Nu mai avem benzină, răspunse el la întrebarea mea. Dar putem trimite la...

— Lasă, lasă. Înainte de a pleca, am să-i cer lui don Antonio. Cu siguranţă că el are. Pe deseară.

Mormăi ceva, în timp ce dădeam puţin maşina înapoi. În casă se deschise o fereastră, şi geamurile ei luciră în soare.

— Mă bucur că ţi-a trecut mahmureala.

— Ah, zîmbi el, mulţumesc.

Am lăsat automobilul în stradă. Don Antonio se ridică dintr-un fotoliu de metal, traversă gazonul cu ziarul în mîna stîngă şi cu dreapta întinsă spre mine.

— Bună ziua. Ce bine-mi pare, Javier.

— Nu stau decît o clipă. Nu vă supăraţi, dar am venit să vă cer cîţiva litri de benzină. La noi s-a terminat şi pînă cînd Rafael...

— Cu plăcere, prietene. Ţi-o aduce imediat. Dar aşază-te o clipă. Te grăbeşti, fireşte. Nu vrei o ceaşcă de cafea ?

— Nu, în nici un caz. Ce face doña Pura ?

— A venit Asunción şi a luat-o la plajă.

— Dumneavoastră nu vă duceţi ?

— Mai tîrziu am să dau o raită. Eusebio ! Spune, ai citit ziarele ?

— Nu. Ce s-a întîmplat ?

— Situaţia din Japonia. Nădăjduiesc că guvernul o să-i poată face faţă. Să vezi, mai adineaori mă gîndeam că lucrurile nu stau chiar atît de prost cum par la prima vedere. Dar stai jos. — Ne aşezarăm şi el îşi întoarse capul spre magazie. — Eusebio ! !

— Nu vă deranjaţi. Pot să mă duc să-l caut eu.

— Uite-l că vine. Mă gîndeam că, deşi aparent lucrurile merg prost în ultimele zile, realitatea e alta. — Eusebio, într-o cămaşă kaki, se grăbea spre noi. — Toţi se ceartă. În Asia şi în America. Ei, asta nu-i rău. Periculos ar fi dacă s-ar uni, dar nu se unesc. — Eusebio, stînd la un pas de fotoliul lui don Antonio, îşi scărpina părul bogat de pe braţe. — Sînt nemulţumiţi, furioşi. Ah, ascultă, Eusebio, adu o canistră de benzină pentru don Javier. Şi scoate-o cu furtunul de cauciuc, nu cumva să răstorni bidonul peste pîlnie. Ai înţeles ?

— Da, domnule.

— Atunci, du-te. Îţi ajung zece litri ?

— Cinci sînt de-ajuns. Mulţumesc mult.

— Dumneata nu crezi că am dreptate ?

— Adevărul e că nu v-am înțeles prea bine. Vă referiți la situația internațională, exclusiv.

— Da, da, exclusiv. Din fericire, aici nu avem asemenea probleme. Ce vreau să spun e că toți răzvrătiții ăștia, toți zdrențăroșii revoltați se ceartă între ei. Sau, cel puțin, nu se pun de acord.

— Cred că aveți dreptate.

— Aici e miezul chestiunii, prietene. În timp ce ei... Uite, să-ți dau un exemplu — se rezemă în fotoliu și vorbi mai grăbit — eu am o experiență de cincisprezece ani în conducerea unei fabrici.

— Da, da.

— Și dumneata ai o experiență asemănătoare cu a mea. Deci, ai observat probabil că, dacă muncitorii sînt în relații bune, dacă nu se ceartă între ei, producția scade. La o ambianță mai bună, randament mai slab. În schimb, — Eusebio se întorcea, aplecat puțin spre dreapta, ducînd canistra lucitoare — dacă se ceartă între ei, muncesc mai bine. Nevastă-mea... — și zîmbi. — Știi și dumneata că femeile înțeleg bine lucrurile astea, deși în fața lor nu putem s-o recunoaștem. Ei, și nevastă-mea zice că, atunci cînd servitoarele își bîrfesc stăpînii, treaba merge bine. — Și deodată, cum ședea cu picioarele încrucișate, își lăsă jos un picior. — Ce vrei ?

— Benzina, zise Eusebio.

— Umbli ca o pisică. Hai, pune-o în mașina lui don Javier.

— Acum trebuie să... am început să spun, ridicîndu-mă și scoțînd cheile.

— Ah, bine, dragă prietene. Nu vreau să te reţin. Te însoţesc.

— Don Antonio, nu vă deranjaţi, mai ales că soarele arde cu putere. Am să pun să vi se trimită...

— Te rog, te rog... Dar va trebui să vii mai des pe-aici. E mult timp de cînd n-am mai stat de vorbă, nu ? Şi să ştii că-mi face plăcere să mai schimbăm cîte o vorbă.

— Da, firește. Mulţumesc încă o dată.

Eusebio luă canistra pe care o lăsase jos ; don Antonio rămase la gard, în timp ce eu scoteam căpăcelul rezervorului. Ieşea un abur tremurat, ca fumul de ţigară într-o rază de soare. Pe ghetele lui Eusebio, mari, scîlciate, noroiul nu se uscase încă. Don Antonio se îndreptă spre fotolii, la umbra copacilor. În timp ce răsuceam căpăcelul rezervorului, mă gîndeam dacă n-ar trebui să-i dau un bacşiş lui Eusebio.

— Mulţumesc.

— Nu era nevoie, don Javier, zise el urcîndu-se pe trotuar.

— Pe curînd.

În timp ce turna benzina, nu-i privisem mîinile ca să nu-l intimidez. Ochii lui Eusebio erau îndreptaţi pe deasupra umerilor mei, şi întreaga fizionomie avea o expresie şireată. Şi cu toate astea, apucă cu o mare siguranţă clanţa portierei.

— Drum bun, domnule.

După zece sau doisprezece kilometri, am frînat ca să cobor geamul. Lumina sublinia cu precizie contururile, reliefînd umbrele masive ale munţilor, ale copacilor, ale stîncilor.

In unele locuri, puteai chiar să zăreşti pînă şi mişcarea mării. La staţia de benzină, mi-am umplut rezervorul. După ce am intrat în oraş, am micşorat viteza. În faţa mea mergea o coloană lungă de soldaţi, în rînduri de cîte trei, şi cum în direcţie contrară trecură nişte camioane, cîteva mici autocare cu turişti, un automobil cu rulotă, a trebuit să aştept înainte de a-i depăşi pe soldaţi. Străzile oraşelului, mai ales cele din centru, erau pline de lume ; la fel terasele barurilor. M-am surprins examinînd femeile, rochiile lor în culori vii, pielea bronzată, chipurile necunoscute. Am străbătut piaţa fără să mă opresc.

Poarta cu grilaj a grădinii era încuiată şi am tras de cordonul clopoţelului. În aceeaşi clipă am descoperit şi butonul soneriei. După cîteva secunde, o fată străbătu grădina minusculă. Îşi ştergea mîinile de şorţ ; fără să deschidă, se apucă să-şi aranjeze părul de la tîmple.

— Nu-i acasă.

— Se întoarce curînd ?

— S-a dus să se scalde şi a spus că vine la masă, că nu rămîne să mănînce pe plajă. Dar nu se ştie niciodată.

— Mă aştepta.

— Poftiţi.

— Mulţumesc.

Semiîntunericul din casă nu-mi îngădui să văd nimic. Fata deschise o uşă în fundul coridorului îngust ; la jumătatea lui pornea o scară din lemn nevopsit.

— Luaţi loc.

— Ce traseu urmează spre plajă ?

— Poftim ?

— Adică, vreau să spun, cum se duce și vine de la plajă...

— Ah, cu motoreta. Luați loc.

Sub fereastră se afla o canapea verde de piele. Fotoliul fusese pus lîngă peretele celălalt, aproape de televizor. Masa și cele șase scaune erau în stil colonial, în armonie cu cîteva gravuri de pe pereți, cu tapetul de plastic, tot verde, cu figurinele, vaza, romanele legate în piele și ceasornicul care umpleau etajera dublă. M-am așezat pe canapea. Oblonul era pe jumătate tras.

Odaia dădea spre partea din spate a vilei. Curticica aceea pavată cu ciment, cu niște tufe de leandru, cu un zid alb înalt și cu două șezlonguri îmi păru un loc cunoscut. Zidul avea o streașină pe care se vedeau cîteva pete de grăsime. Bineînțeles, era mai suportabilă decît grădina din fața casei, cu salcîmul ei rahitic și tufele sinistre, printre glastrele îngropate pe jumătate în pămînt.

Am răsfoit o revistă ; din cînd în cînd auzeam cîte un zgomot. Fata, într-un colț al curții, strîngea niște rufe atîrnate la uscat pe frînghie ; cînd se ridica în vîrful picioarelor, i se descoperea pielea coapselor.

Am fumat două țigări, una după alta. Departe, lătra un cîine. Umbra zidului acoperise acum întreaga curticică. În prelungirea mesei care forma corp comun cu mobila etajerelor, într-un fel de firidă, se afla aparatul de radio. M-am

uitat la ceas şi l-am deschis. Programul regional se unifică la transmiterea ştirilor de la amiază.

În Japonia se înmulţiseră manifestaţiile, în timp ce în Coreea de Sud preşedintele Statelor Unite fusese primit cu căldură. Probabil că şi don Antonio asculta ştirile, din sufrageria lui răcoroasă, în care mobilele nu erau în stil colonial. În reproducerea gravurii franţuzeşti de pe perete, tatăl ţinea braţele deschise într-un gest, după toate probabilităţile, foarte asemănător cu cel al preşedintelui, cu poalele vestonului ridicate în mişcarea lui de a se repezi spre dădacă, care anunţa; de după perdele, ceva neobişnuit. M-am ridicat să citesc legenda. *Monsieur, c'est un fils.* [1] Comentariul de politică internaţională se încheia cu nişte fraze încărcate de ameninţări. Celelalte gravuri erau nişte acuarele proaste, cu teme copilăreşti şi un stil de o falsă naivitate. În locul unde se sfîrşea şirul de cărţi, o stampă a Fecioarei Maria era fixată cu o pioneză. Am ascultat buletinul meteorologic, stînd în fotoliu. Apoi, m-am gîndit că ar trebui să plec. Din nou pe emiţătorul regional crainicul înşira o listă lungă de reclame comerciale.

Am apăsat pe clapa de oprire a aparatului de radio, şi odaia se cufundă brusc în linişte, după pocnetul mecanismului. Am deschis uşa.

— Ascultă.

Fata ieşi dintr-o odaie care dădea în coridor, mestecînd grăbită, cu o sforţare vizibilă de a înghiţi.

— Văd că nu mai puteţi sta.

---

[1] Domnule, aveţi un băiat (fr.).

— Nu știi la ce plajă s-a dus ?

— Vai, nu, domnule. Într-o zi se duce într-un loc, și pe urmă în altul. Cu motoreta, pe unde are chef. Plecați ?

— Da, dar spune-i că am să mă întorc deseară.

— Cine să-i spun c-a fost ?

Fata se grăbi să deschidă ușa. Afară, aerul frigea.

— Un prieten. Știa că vin.

— Bine. Atunci, vă întoarceți mai tîrziu ?

— Da, întocmai.

Am pornit cu mașina pînă la capătul străzii, un cîmp plin de mărăcini și de gropi, ca temeliile unei case, unde am putut să manevrez ca să schimb direcția. Ușa fusese închisă din nou. Am simțit cît de mult doream prezența lui Angus.

13

De pe terasă vedeam plaja. Chelnerul, după ce luă ceașca și tăvița, șterse fața de masă cu un șervet.

— Încă o cafea, te rog.

— Imediat, domnule.

Unul dintre ei continua să stea tolănit în umbra furgonetei. Celălalt venea spre restaurant cu cele două fete, care își puseseră niște jachete scurte peste costumele de baie. Am întredeschis ochii. Plaja, în formă de semilună, era tivită cu spumă.

— Mai doriți sifon ?

— Nu, mulțumesc. Adu-mi nota de plată.

Fata cu tocuri înalte se agăța de brațul lui. Celălalt mergea mai repede. Urcînd treptele terasei, cea cu tocuri îmi aruncă o privire. Cealaltă avea picioarele scurte, dar bine făcute.

— Socoteala, domnule.

Comandară cafea și o sticlă de coca-cola.

— Mai bine pentru mai tîrziu, zise una dintre ele. Pînă cînd i-o ducem se încălzește.

— Da, mai tîrziu, zise băiatul.

Chelnerul, după ce-i servi, luă bancnota pe care i-o lăsasem vîrîtă puțin sub farfurie.

— Păi, am petrecut foarte bine, nu-i așa ? zise fata cu tocuri înalte.

M-a cuprins un fel de toropeală, aducîndu-mi o stare de mulțumire, care domolea nerăbdarea din ultimele ceasuri. Toate gîndurile ce îmi trecuseră prin minte nu mai aveau acum nici o însemnătate. Fetele sporovăiau cu pauze lungi. Cînd am deschis ochii, plaja părea mai mare, cu linia mării, și pietrele și nisipul pustiu. Aveam în gură o senzație fierbinte, de cafea tare. Chelnerul se mișca printre mese, ocupat să prindă cu cîrlige fețele de masă. Cînd m-am ridicat în picioare, ceilalți mă priviră.

— Eu nu mai rezist. În cinci minute mă vîr în apă.

— Tu, drăguțo, ai să aștepți două ore și jumătate, cum ți s-a poruncit.

— Oh, dragă, aveam și eu o zi liberă...

Printre lespezile terasei creștea iarbă. Chelnerul închise ușa cu geamuri a barului care, apărat de obloane, mirosea a mîncare. Pe munții depărtați, umbrele lungi subliniau albastrul pu-

ternic al cerului. Aveam mîinile transpirate. M-am rezemat de banchetă și am apăsat pe accelerator. Puțin mai tîrziu, am trecut printr-un sat. Claxonul suna strident la curbele drumului. La ieșirea din sat, o clădire înaltă și albă, cu terase acoperite cu umbrare, mi-a amintit că Amadeo mă aștepta deseară, ca să discutăm despre sanatoriul de lux. Pe o ridicătură de lîngă șosea, dincolo de un zid gol de chirpici, se zărea verdele chiparoșilor din cimitir. Mai departe era oprit un jeep al gărzii civile. Șoseaua urca, îndepărtîndu-se de coastă ; copacii și cîmpiile vălurite ascunseră marea. Conduceam doar cu o mînă, lăsat cu totul peste portieră. Pe sub aripile roților se izbeau pietricele, desprinse din macadam. Cînd am ajuns la primele case, am micșorat viteza. Cu toate că nu intrasem niciodată prin acea parte a orășelului, am presupus că trebuia să existe o stradă care să mă conducă spre casa lui Angus.

Cîțiva copii se jucau printre dărîmăturile și gropile de pe terenul viran. După ce am ridicat geamul mașinii, am observat că ușa de lemn era întredeschisă. Am împins grilajul. Angus deschisese larg ușa și se dăduse deoparte, ca să mă lase să trec.

— De ce nu m-ai așteptat ? — Îmi puse o mînă pe braț. — Numai ce-ai plecat, și am și sosit. Zece minute după plecarea ta.

— Mă gîndeam că poate n-o să te întorci pînă seara.

În întunericul care se lăsă brusc, mă îmbrățișă, cu un rîs nervos. Ne sărutarăm cîteva clipe, cu trupurile lipite.

— Sîntem singuri. Bine cel puţin că ai avut delicateţea să anunţi că o să te întorci.

— Am plecat să te caut. Dar, firește, nu te-am găsit. Şi a trebuit să mănînc singur.

— Oh, ce proşti sîntem. Intră. — Scrumiera, pe faţa de masă de plastic verde, era plină de mucuri de ţigară. — Doream atît de mult să te văd, încît m-a apucat furia aflînd că ai fost aici.

— Chiar aici. În odaia asta.

— Aşază-te pe canapea. Vrei un coniac ?

— Nu, aş prefera ceva rece.

Angus purta nişte pantaloni strîmţi şi o bluză albă, fără mîneci, care-i lăsa umerii goi.

— O coca-cola, cu gheaţă şi lămîie ?

— Da, mulţumesc. Îmi place mult casa ta.

— Serios, îţi place ? Este doar un colţişor pentru vară. Într-o bună zi o s-o umplu cu toate lucrurile la care ţin. Aşteaptă un moment. Pe urmă, va trebui s-o vezi în întregime.

— De-acord.

M-am ridicat să privesc gravurile. Umbrele din curticică, unde se afla motoreta, întunecau odaia. Angus se întoarse cu o tavă.

— Dă-mi voie să te ajut. — Mutarăm amîndoi masa. — Tu nu bei ?

Am golit mai mult de jumătate pahar dintr-o singură înghiţitură. Aşezată pe marginea canapelei, cu un picior îndoit sub ea, Angus îmi zîmbea.

— Mi-era tare dor să te văd. Muream de necaz dacă nu te întorceai.

— Dar m-am întors.

— La un secol după ce-ai promis c-o să vii.

Dă-mi-l mie, zise ea luînd paharul și așezîndu-l pe masă. Te așteptam de luni.

— Am zis eu c-o să vin luni ?

— Nu, ai promis că vii la mijlocul săptămînii.

— Azi e joi. Mi-am ținut promisiunea.

— Da, dar mi-ar fi plăcut să nu ți-o fi ținut și să fi apărut luni. — Își lăsă capul pe pieptul meu. — Nu lua în seamă ce spun.

— Și eu eram nerăbdător.

— Îmi place cum minți.

— Crede-mă.

— N-ar trebui nici să stau de vorbă cu indivizi ca tine.

— Dar, am rîs eu, de ce ?

— Pentru că ești dintr-aceia care știu despre femei mai mult decît trebuie. Înțelegi ? Faci mereu exact ce trebuie să faci, ca să scoți din minți o biată fată ca mine.

— Ești frumoasă, fetițo.

— Nu-mi spune că sînt frumoasă. Sînt oribilă, cu culoarea asta stacojie pe care am căpătat-o azi-dimineață. Eram bronzată frumos, dar de atîtea zile de cînd ploua, n-a mai rămas nimic. Tu însă ești într-adevăr chipeș. Și puțin mai subțirel.

Am sărutat-o pe ceafă și pe frunte. Îmi plăcea mireasma cărnii ei.

— Mai subțirel ?

— Povestește-mi tot ce-ai mai făcut, din ultima seară cînd ne-am văzut.

— Care a fost și prima.

— Cum ?

— Păi, ultima seară cînd am fost împreună a fost și seara cînd ne-am cunoscut.

Se lăsă în genunchi pe canapea, cu mîinile împreunate sub coapse. Buzele, fără ruj, erau umede.

— Ai dreptate. De ce oare te iubesc, dacă nici nu te cunosc ?

— Mă iubeşti ? — I-am ciupit uşor buza inferioară cu degetele. — Eşti dintre fetele care spun mereu fraza cea mai potrivită ca să te îndrăgosteşti de ele.

— Nu rîde de mine.

Se lăsă peste picioarele mele. Carnea de pe gît, întinsă şi tare, era ca o apă liniştită.

— Îmi placi, Angus. Bluza ta, braţele tale minunate, părul tău scurt de băiat rău.

— Nici nu mai ţineai minte ce culoare are părul meu.

— Îmi aminteam foarte bine de părul tău negru şi scurt.

— Şi de ochii mei ?

— Şi de ochii tăi. De ochii tăi verzi, rotunzi.

— Puţin îmi pasă dacă ar fi şi negri, crede-mă. Ştiu că îţi plac, şi asta-i ce mă interesează. Spune-mi odată, ce-ai făcut în toate zilele astea în paradisul tău de milionari ?

— Paradisul de milionari ! Ascultă ! Angus, Velas Blancas nu-i decît un sătuc în construcţie... Mulţumesc — am zis, golind paharul pe care mi-l întinse. — Nu te mişca. Pot să scot pachetul şi chibriturile şi fără să te mişti. Vezi ? Păi, n-am făcut nimic special în paradisul meu. M-am plictisit destul, nici măcar n-am înotat, cînd şi cînd am mai lucrat şi, în general, m-am simţit foarte singur.

— Te lasă singur nevastă-ta ? Oh, iartă-mă. Știu că nu trebuie să pun asemenea întrebări. Nu te supăra pe mine.

— Aprinde-ți și tu țigara. — Își ridică puțin capul, pînă cînd ajunse cu țigara la flacăra chibritului. — De obicei nevastă-mea și cu mine nu ne ținem prea mult companie.

— Aveți copii ?

— Doi.

— Mari ?

— Băiatul o să împlinească nouă ani. Iar fata, șase.

— Fata seamănă cu tine ?

— Nu. Adică nu știu. De ce ?

— Mi-e rușine că-ți pun atîtea întrebări. Dar în toate zilele astea mi le-am pus mie. Cîți copii oi fi avînd, cum o fi nevastă-ta, ce-oi fi făcînd acolo, cu ploaia și cu vremea aceea închisă. Dar acum am impresia că mă crezi mai șmecheră decît sînt în realitate.

— Ascultă, nu vrei să renunți la complexele astea ? E o prostie să te gîndești la mine ca la un mare domn. Ca la tipii aceia din filme, cu iahturi și o nevastă blondă și languroasă. Dacă vii cu prostii din astea, nu mă mai joc. Viața e mai complicată decît la cinema. Sînt un om ca oricare altul. Sau, cel puțin, încerc să fiu.

Am simțit în ceafă unghiile ei, în același timp cu buzele și dinții ei într-un sărut agresiv, ce mă luă prin surprindere. Rămăseserăm astfel mult timp ; apoi se prăvăli înapoi, cu un surîs reținut pe chipul răvășit.

— Lasă, zise punîndu-mi o mînă pe față. te uita la mine.

— Angus, frumoaso, cred că tu și cu mine o să ne înțelegem bine.

În odaie lumina scădea ; din curticică venea un miros proaspăt și răzbătea zvon îndepărtat de glasuri sau de cîntece. Mi-am rezemat capul de spătar. Pe cer, albastrul era mai palid. Florile de leandru erau tot atîtea pete roșii pe verdele plantei.

— E bine la tine acasă, Angus.

— Vrei să vezi și celelalte odăi ?

— Dar fata ?

— Nu se întoarce pînă mîine.

— Îmi pare bine. Ce-ai făcut la sfîrșitul săptămînii ? Ia spune, acum te simți bine ?

— Da, prostule. Ne-am dus la Castellón, am mîncat la Benicasim și ne-am întors la timp ca să mergem la cinema. Luni dimineața ne-am dus după cumpărături. Filmul a fost plictisitor. Ah, da, m-am întîlnit cu soții Lansing într-un hotel din Castellón. Deși nu era decît patru după-amiază, el era deja beat. Am vorbit despre voi și mi-au spus că s-ar putea să treacă pe la tine cu-adevărat. Sînt foarte simpatici. Se întorceau în Andaluzia.

— Și lecția ta de engleză ?

— Bah, nu prea-mi pasă. Sînt prea bătrînă ca să mai învăț.

— Dar vorbești bine englezește. Cine-i profesorul tău ?

— Un băiat din oraș. Are de gînd să se facă vameș. La Madrid mă duc la o școală. Nu-i prea

scump și predă bine. Cu mine trebuie să aibă răbdare.

— Și te place ?

— E un țînc.

— Nu te-am întrebat ce vîrstă are.

— Cel puțin, nu o arată. De cele mai multe ori nici nu facem ore.

— Ascultă, e și el căsătorit ?

— Da.

— E mai în vîrstă decît mine ?

— Mult mai în vîrstă.

— Se poartă bine cu tine ?

— Bineînțeles.

— Mă bucur. Nu-i gelos, îmi închipui.

— L-am obișnuit să-și stăpînească gelozia. Poate cumpăra multe lucruri, dar pe altele nu. Iar dacă nu-i place, să-și caute alta.

— Dar te iubește.

— Îl ține obișnuința. Și-apoi, mă port cum trebuie. Ne cunoaștem de mult. Ia spune, ești gelos pe el ? — Rîserăm amîndoi. — Mă duc să-ți umplu paharul și să văd ce avem de mîncare. Rămîi la cină, nu ?

— Așteaptă puțin.

— Dar rămîi la cină ?

— Da.

— Dacă vrei, mîncăm în curînd. La opt.

— De ce așa devreme ?

— Ca să ai timp să te întorci acasă.

— În afară de limbi străine, mai predai și diplomația ?

— Mașina poți s-o lași la un garaj. Și să-ți iei o cameră la hotel, așa, de formă.

— Sau, poate, ca să se creadă că rămîn pînă...

— Nu, nu spune pînă cînd, zise ea cu glasul deodată schimbat. Vreau să-ţi spun ceva.

— Ce anume ?

— Îndată, aşteaptă că o să-ţi spun.

— Spune-mi acum.

— Acum ? — Se desprinse din îmbrăţişarea mea rîzînd. — Cum vrei să vorbim serios dacă nu-mi dai drumul din braţe ?

M-am ridicat şi eu în picioare. Angus aprinsese lumina. Ieşirăm pe coridor, ţinîndu-ne de mînă. În bucătărie îmi arătă fiecare colţişor miraculos al frigiderului şi al maşinii de spălat. În partea dîn faţă, cu ferestrele spre grădină, se aflau două odăi, una lîngă alta. Rămaserăm puţin timp în sufragerie, şi chiar mai puţin în dormitor. Mobilele erau acoperite cu un lac cafeniu strident. Pe pat strălucea o pătură albastră.

— Vino. Sus e dormitorul meu. Puţin cam pustiu, dar exclusiv al meu.

Împărţirea etajului de sus era diferită. Sub fereastra faţadei din spate, două fotolii şi o măsuţă ocupau colţul coridorului.

— Aici meditezi, admirînd priveliştea ?

— Eşti foarte isteţ.

— Nu, vorbesc serios. Te aşezi aici uneori seara, şi începi să te gîndeşti la ale tale. E frumos tot ce se vede. Oraşul, acoperişurile, străzile. Cu felinarele aprinse ar fi şi mai bine.

— Mult mai bine.

— Şi rîul. Niciodată n-am văzut rîul din partea asta.

Ușa cealaltă dădea în dormitorul lui Angus. Răsuci comutatorul ; sprijinită de ușă, în timp ce examinam odaia, îmi savura uimirea.

— E cea mai frumoasă odaie din casă.

— Bineînțeles, zise ea. Îți place cu-adevărat ?

— Nu mă așteptam să ai mobile moderne. Nici perdele portocalii. Nici ușa asta de lemn fără cioplituri.

Mi-am lăsat mîinile să alunece de pe umerii lui Angus pînă pe șolduri.

— Acum, tu...

— Iubito, am zis eu căutîndu-i gura.

— ...te duci să garezi automobilul și eu pregătesc cina.

Am rămas uitîndu-ne unul la altul cu o privire stranie, și apoi ne-am sărutat lung, cu răbdare sau, cel puțin, cu o răbdătoare încetineală.

Angus îmi dădu cheia de la ușa de intrare.

— Vrei să-ți aduc ceva ? Vreo sticlă cu ceva, vreo cutie de conserve ?

— Nu-i nevoie de nimic. Să nu întîrzii.

În centrul orașului se aprinseseră felinarele, cînd am făcut înconjurul pieței. Înainte de a ajunge la regiment, am găsit un garaj. Omul care era de serviciu n-a știut să-mi spună de unde puteam lua niște flori. M-am întors la cafenea ca să beau un gin. Chelnerița mi-a spus o adresă unde s-ar fi putut să-mi vîndă un buchet. Pe trotuarele din piață se plimbau fete la braț, băieți în grupuri, turiști, pe lîngă terasele înțesate ale barurilor ; în jurul chioșcului central de muzică alergau copii. Dincolo de vitrina prăvăliei lui Raimundo, cîțiva bărbați stăteau de vorbă.

A trebuit să trec printr-o curte întunecoasă, plină de umbre mișcătoare, ca să ajung la adresa pe care mi-o dăduse chelnerița. Am intrat în tindă, luminată de un bec plin de muște moarte. M-a primit o femeie de vreo patruzeci de ani, îmbrăcată în negru.

— Nu știu dacă domnului or să-i placă cele cîteva flori care au mai rămas. Pînă mîine nu ne mai aduc altele.

Am izbutit să fac un buchet, nu prea mare, în special cu garoafe. A trebuit să aștept pînă cînd un copil a adus restul de la o hîrtie de o mie. Plimbîndu-mă prin curtea interioară, înconjurată de fațade întunecate și acoperișuri galbene, regretam ideea pe care o avusesem, gîndindu-mă cu teamă la drumul pe jos, pînă acasă la Angus, cu buchetul de flori în mînă.

Cerul senin era acoperit de nenumărate stele cu o lumină dură. Pe străduțele cu pavajul plin de gropi se auzeau glasuri, lătrături ; de prin case se răspîndeau mirosuri înțepătoare. Într-o cîrciumă, răsunau piesele de domino pe marmura meselor.

Am lăsat buchetul pe consola de la intrare ; becul din bucătărie arunca un dreptunghi de lumină pe podea și pe perete.

— Am întîrziat mult ?

Rochia ei cu fusta foarte scurtă îi lăsa descoperiți genunchii și marginea de dantelă a juponului scrobit ; își pusese în picioare pantofi cu barete roșii, și ciorapi.

— Enorm.

La gît avea un șirag de mărgele colorate, asortate cu globurile țipătoare ale cerceilor. I-am

sărutat ușor buzele prea vopsite ; își ridică mîinile, și am văzut că într-una din ele ținea un deschizător de conserve.

— Îmi pare rău.

— Îmi închipui că te-au ținut mult la telefoane.

— Te înșeli. M-au ținut niște treburi personale.

— Te previn că sînt o foarte proastă bucătăreasă.

— Îmi închipuiam. Femeile frumoase gătesc foarte prost. Pot să fac un duș ?

— Știi unde sînt dependințele sus. Cred că ți-am pregătit totul.

Cînd am ieșit din baie, cu un prosop înfășurat în jurul mijlocului, am așezat florile pe pat. Am strigat-o din capul scărilor, și Angus urcă imediat. Intră, și rămase locului tăcută.

— Eram sigură că te-ai dus să telefonezi, zise ea în șoaptă.

— Iartă-mă că te-am făcut să urci, dar nu știu unde să găsesc o vază. Iar fără apă, florile astea nu țin... — M-am întrerupt, văzînd-o că se așază pe marginea patului, cu florile în poală, și cu ochii plin de lacrimi. — Dar, Angus...

M-am lăsat în genunchi la picioarele ei.

— Mulțumesc, zise ea, ciufulindu-mi părul.

— Te-ai întristat ?

— Nu, nu. — Clătina mereu din cap. — Nu din cauza ta, nici dintr-a mea.

I-am îmbrățișat picioarele și i-am sărutat genunchii.

— Hai, adu-mi o vază. Am să le aşez chiar eu.

— E un vas de flori în sufragerie.

Cînd am urcat din nou, am găsit-o lîngă perdele, pe care le trăsese, în penumbră. Mi-am văzut hainele strînse la un loc. Atunci mi-am dat seama că n-aveam pe mine decît prosopul. Am mîngîiat rochia lucioasă a lui Angus, şi ea se întoarse spre mine, trecîndu-şi un braţ pe după gîtul meu.

— A trecut acum ?

— N-a fost decît o amintire.

— Nu vreau să ai amintiri urîte.

— Vezi, ai grijă să nu te împiedici.

Arcurile patului se lăsară în jos, fără să scîrţîie. Angus, cu picioarele întinse şi folosindu-se de vîrfurile tălpilor, îşi scoase pantofii.

— Nu mă împac cu întunericul ăsta. Nu te văd deloc, păpuşo, iubito.

Am început să-i deschei rochia, dar ea se ridică de pe pat. Ascunzîndu-se parcă, cu trupul ghemuit, se dezbrăcă în grabă. Prin fereastră, se zărea cerul ; noaptea era senină şi călduroasă.

— Şi am lăsat cina pe jumătate pregătită.

— E foarte importantă cina ?

Sări în pat şi ne îmbrăţişarăm.

— Nimic nu e important.

Am observat că încuiase uşa. Parcă simţeam adierea unei brize uşoare în semiîntuneric. Angus mi se părea acum o femeie nouă. Sau, mai bine-zis, femeia care crezusem că este.

Cînd buzele noastre se despărţiră, îmi căută privirea cu aviditate.

— Oh, iubitule, mă faci să-mi pierd capul.

14

Tictacul accelerat, fără pauze, îmi călăuzi paşii după ce am coborît scara. Am intrat în bucătărie. Acolo, zgomotul motorului de la frigider părea un vacarm. Am băut un pahar cu apă şi am rămas cîteva clipe nehotărît, golit de orice urmă de voinţă. Eram sfîrşit, copleşit de oboseală şi de somnul care nu reuşea să mă cuprindă de mai bine de o oră. Am deschis din nou robinetul să curgă din plin şi mi-am vîrît capul sub şuvoiul năvalnic. Urcînd scara, am pierdut unul din papucii lui Angus. În dormitor se filtra puţină lumină. Cu multă grijă, m-am întins în pat cu faţa în sus.

Perdelele portocalii se zăreau ca două coloane întunecate. Cum stătea culcată cu capul întors în partea cealaltă, Angus mă atingea puţin cu şoldul. Am întins mîna spre ea. Timp de cîteva clipe, am sperat că voi dormi. Poate chiar adormisem... Dar deodată m-am simţit scăldat în sudoare, cuprins de furnicături în picioare. Rămîneam nemişcat, cu ochii întorşi spre golul ferestrei, socotind în gînd ce mişcări trebuia să fac ca să-mi aprind o ţigară. M-am surprins încercînd să-mi dau seama dacă vara se lumina de ziuă mai devreme sau mai tîrziu decît iarna. Am îndoit picioarele ; siluetele vagi ale genunchilor, ca două creştete, se înălţau în mijlocul întunericului. Într-o clipă sau două, aveam să ajung la marginea patului.

— Eşti treaz ?

M-am întors pe o parte. Angus rămînea în aceeaşi poziţie şi nici măcar nu-şi întoarse capul, după ce-şi murmurase întrebarea.

— Da.

Obrajii şi gura i se destinseră într-un zîmbet.

— Şi tu ?

— Şi eu.

— Nu poţi să adormi ?

— Printre picături.

— Încearcă să numeri oi sărind peste un pîrleaz, zise ea, cu un rîset scurt şi răguşit. La mine s-au perindat pînă acum vreo zece turme.

— Serios ?

— Cînd eram mică, mama mă sfătuia să spun rugăciuni.

— Şi dă rezultate ?

— Nu. Mai ales cînd am o insomnie puternică. Te-am auzit adineaori — ai coborît să faci un duş ?

— Am fost să beau apă.

— Miroşi a piele udă.

— Mi-am muiat capul în apă.

— Te simţi bine ?

— Da.

— Eu mă înăbuş tot timpul. E noaptea cea mai călduroasă din vara asta.

— Frigiderul tău huruie ca o ceasornicărie întreagă.

— M-am obişnuit cu el.

— Nici eu nu-l mai aud de-aici. Vrei să fumezi ?

Ochii lui Angus erau ca două mici licăriri. Mi-am schimbat locul, fiindcă-mi amorţiseră picioarele. Angus îşi stinse ţigara, fumată pe

jumătate, şi îşi puse mîinile pe pieptul meu. Atunci, cu o neobişnuită limpezime, mi-am amintit că nu-i trimisesem lui Juan, după cum îi făgăduisem sîmbăta trecută, cele trei sute de pesetas pe care i le datoram. Gîndul că uitasem făcu să-mi dispară senzaţia pielii lui Angus, a parfumului ei, a întunericului, a intimităţii trupurilor noastre.

— Ai văzut-o, cînd au găsit-o, nu-i aşa ?

Am simţit că somnolenţa mă părăsea.

— Iartă-mă, Angus, nu te-am auzit.

Angus îşi drese glasul, înainte de a vorbi din nou.

— Te întrebam dacă ai văzut-o pe fata aceea, care a fost găsită moartă marţea trecută.

— Da, am văzut-o. Dar de ce ţi-ai amintit deodată de ea ?

— Mă gîndeam.

— La biata fată ?

— Da.

Şi deodată, luîndu-mă prin surprindere, se aruncă în braţele mele şi se lipi toată de mine. Am crezut că era o pornire de dragoste pînă cînd am simţit-o tremurînd cu intermitenţă.

— Ce-i cu tine, Angus ? — Dinţii ei mă zgîriau uşor pe gît. — Sînt lîngă tine, fetiţo. Hai, linişteşte-te.

— Da.

— Ţi-e frică ?

— Dacă ai văzut-o, spune-mi un lucru : E adevărat că nu era desfigurată ? Fiindcă ai văzut-o.

— Vrei să spui, dacă era cumva rănită, dacă se vedeau urme de lovituri sau sînge ?

— Exact.

— Nu era. Avea o expresie liniştită, de parcă ar fi dormit. Am văzut-o chiar pe plajă, întinsă pe nisip.

— Ai văzut-o întreagă ? Vreau să spun, tot corpul ? — Am încuviinţat. — Şi era goală ?

— Da.

— Nu avea semne de lovituri nici pe corp ?

— Nu, nici pe corp.

Încet-încet, se opri din tremurat. Era linişte, şi o ţineam lipită de mine, cu tot trupul. Mă simţeam treaz acum, cuprins de un calm straniu. Angus îşi trase puţin faţa ; cu palmele împreunate, îşi potrivi palmele sub bărbia mea, iar vîrfurile degetelor i se mişcau uşor în îndoitura pleoapelor mele.

— Javier, nu mă minţi ? Nu mi-o spui pentru că te-au silit s-o spui ?

— Un moment, Angus, — glasul îmi scăpă de sub control, şi mă pomenii aproape ţipînd — ce vrei să spui cu asta ? Cine să mă silească să te mint ?

— Nu te supăra pe mine.

— Ba da, mă supăr. — M-am săltat puţin, sprijinindu-mă cu spatele de pernă ; Angus se ghemui la pieptul meu. — Te cunosc puţin, Angus, dar ştiu că te chinuie ceva. Ţi-e frică ?

— Nu numai frică.

— Dar şi frică. Ia să vedem, de ce-ţi închipui că ţi s-ar întîmpla şi ţie aşa ceva ?

— I se poate întîmpla oricăreia dintre noi. Oricărei fete ca mine, pot într-o zi să-i dea una şi s-o lase moartă. Oricine ştie asta.

— Şi cine ţi-a spus că fata care a fost găsită pe plajă a murit dintr-o lovitură ? Îţi repet, nu avea nici un semn de violenţă.

— Atunci, au otrăvit-o. Ce ştiu eu ?

— Linişteşte-te, Angus. Hai să discutăm în linişte. Să zicem că fata asta a murit de moarte violentă. De unde pînă unde să ţi se întîmple şi ţie la fel ? — Îşi luă mîinile de pe obrajii mei. — Eşti într-o situaţie cu totul diferită. Înţelege-mă, nu e acelaşi lucru. Ţi-e teamă să nu dai peste un tip bestial, care să te atace. Cu fata asta e altceva. Nu ştim cum a murit, nici măcar cine era. De ce trebuie să te identifici cu ea ? Haide, fetiţo, linişteşte-te. Căldura asta-i de vină că eşti atît de nervoasă. Şi lipsa de somn.

Angus încerca să rămînă nemişcată, dar plîngea în hohote, zbuciumîndu-se sub povara unei dureri tot mai mari. Am vrut să-i ridic capul, apucînd-o de bărbie, dar s-a împotrivit.

— Ba am de ce să mă identific cu ea. Ba am. Şi chiar din cauza asta şi plîng. Pentru că şi ea era o tîrfă, la fel ca mine.

— Ce tot spui, Angus ?

— Da, asta era, o nenorocită. Ca şi mine. La fel ca şi mine.

Se răsuci brusc, aproape dintr-un salt, lăsîndu-se în voia lacrimilor, cu faţa îngropată în cearşaf. Mi-am retras mîna de pe umerii ei şi am aşteptat. Îşi împingea picioarele, de parcă ar fi vrut să le înfigă în saltea, ca să-şi înăbuşe suspinele care o zguduiau.

Cerul alburiu părea un cîmp acoperit de zăpadă sau învăluit în ceaţă.

— O cunoşteai, Angus ?

Nu i se mai auzeau suspinele, care aproape că nu-i mai înfiorau umerii. Văzută de aproape, carnea ei, în locurile unde nu o înnegrise soarele, avea, de aproape, o albeaţă imaculată. Spinarea, uşor arcuită, se încreţea pe la subsuori. Angus îşi scoase mîinile de sub trupul ghemuit şi îşi întinse braţele pe deasupra capului. M-am aplecat să-i sărut degetele ; îşi lipi palma de buzele mele. Nu prea departe, trecea un camion.

— O cunoşteai ?

Se rezemă într-un cot. Şi în timp ce îi ştergeam cu un capăt al cearşafului pielea umezită şi lacrimile, ea se lăsa în voie, absentă.

— Cred că ar trebui să faci un duş.

— Da, murmură ea.

— Un duş bun, cu apă foarte rece. Iar eu o să pregătesc cafeaua. Ne-am cherchelit cu prea mult gin, după cină. Un duş, o ceaşcă de cafea şi o ţigară, ce zici, Angus ?

— Da.

Am aşteptat să se scoale, dar a rămas lipită de mine, sprijinindu-şi umerii de-ai mei. Eu fumam şi o simţeam trează. Ce absurd ca fata cu gura perfectă să fie prietenă cu Angus. Mă străduiam în zadar să-mi amintesc trăsăturile ei, cum arătau picioarele sau sînii. Poate că nu-i văzusem nici pleoapele, cînd m-am aplecat deasupră-i, tulburat de moartea ei.

Cu vîrful degetelor, am mîngîiat obrazul lui Angus.

— Era prietenă cu tine ?

Îşi strînse picioarele, întorcîndu-se cu spatele. Am sărutat-o pe îndelete şi am repetat întrebarea.

— Lasă-mă.

Am mai rămas cîteva clipe aplecat asupra ei. Apoi m-am sculat. Lumina electrică din baie m-a silit să-mi acopăr ochii. Sub duș, am început să mă simt mai bine. Pe un raft vopsit în alb erau îngrămădite cutiuțele, tuburile și borcănașele cu cosmeticele lui Angus. Mi-am frecționat gîtul și pieptul cu o colonie foarte mirositoare, care mă învioră.

Angus stătea cu fața în sus, cu ochii deschiși. M-am trîntit lîngă ea și am încercat să dorm. Întunericul din fereastră se subția. În liniștea nopții, dacă îți concentrai auzul, puteai auzi tot felul de zgomote.

Încetul cu încetul am simțit cum mă cuprinde somnul. Un drum care cobora spre un izvor. Indiferent ce se va întîmpla, a doua zi trebuia să aranjez chestiunea cu Juan. Degetele mîinii stîngi îmi ajunseră la dalele de pe jos. Gustul de nicotină îmi usca gura.

— Iartă-mă.

— Pentru ce să te iert ?

Schimbîndu-ne brusc poziția, ne-am ciocnit unul de celălalt.

— Pentru felul cum mă port. O să vezi, sînt o toantă.

— Bine, dacă nu vrei să vorbești...

— Ți-e somn ?

— Dar ție ?

— Nu, mie nu. Am trecut prin cîteva zile foarte proaste. Cel mai rău era că trebuia să tac. Mi-au spus să tac. Cînd i-am văzut fotografia în ziar, n-am mai putut să mă stăpînesc. M-am

dus la garda civilă, și acolo era unul de la poliție. I-am povestit că o cunoșteam pe Margot. Mi-a pus multe întrebări. De cum am ajuns, mă și căiam că m-am dus.

— În ce zi ai fost ?

— În ziua cînd te-am cunoscut pe tine — vineri. Toată după-amiaza m-a ținut închisă omul acela, și a trebuit să-i spun lucruri de care nici nu-mi aminteam. Apoi, cînd am ieșit, m-am dus să mă îmbăt, să văd dacă puteam să cad jos beată și să nu mă mai gîndesc. M-a tulburat mult cînd am aflat că stăteați chiar în stațiunea aceea. Aș fi vrut să te întreb o mulțime de lucruri, dar n-am îndrăznit. Polițistul mă amenințase că mă gonește din oraș dacă povesteam cuiva. I-am jurat că nu, că n-o să spun nimănui că am cunoscut-o pe Margot. M-a lămurit că era nevoie, ca să dezlege misterul, să nu povestesc nimănui. Dar grozav de rău îmi părea că mă dusesem, pentru că mi-au făcut fișă ; și-apoi, nu poți să te alegi decît cu necazuri cînd ai de-a face cu poliția. Pe scurt, am fost o proastă.

— Nu te-au mai interogat de-atunci ?

— Le-am spus tot ce știam. Că o cunoșteam puțin pe Margot, din barurile de la Madrid.

— Stătea la Madrid ?

— De vreo cinci sau șase ani. Înainte trăise în Franța.

— De ce nu te-ai dus la poliție pînă vineri ?

— Știu eu ? Pînă cu o zi înainte, adică pînă joi, nici nu văzusem fotografia în ziar. Apoi, am vrut să aștept pînă sîmbătă, cînd venea iubitul meu, să văd ce mă sfătuia el. Mă gîndeam chiar

să mă duc la Madrid, ca s-o caut pe mătușa lui Margot. Mă gîndeam la o groază de lucruri din astea. Nici acum nu înțeleg de ce m-am vîrît în încurcătură ducîndu-mă la poliție. N-ar fi aflat niciodată că eram prietenă cu ea. De fapt, nici nu eram prietene. Ne cunoșteam, atît. Dar prietene, nu. Oh, ce ciudă îmi e că m-am dus. Ascultă, am bănuit că au aranjat fotografia, ca să nu se vadă rănile.

— Angus, doar față de mine ți-ai călcat făgăduiala făcută poliției, nu-i așa ?

— La început, îmi ziceam că ai putea să-mi spui ce-ai văzut în stațiune sau ce-ai mai auzit pe-acolo. Apoi, m-am hotărît să nu te întreb nimic. Și, după cum vezi, adineaori n-am izbutit să mă mai stăpînesc. A fost o prostie din partea mea.

Am luat-o cu un braț pe după mijloc, iar cu mîna cealaltă am apucat-o de încheieturile mîinilor. Am silit-o să se uite la mine și am vorbit rar, măsurîndu-mi cuvintele :

— Înțeleg foarte bine, dar îți pare rău că ai avut încredere în mine. În nici un caz n-am să scot o vorbă despre povestea asta. Poți să te încrezi în mine, Angus.

— Javier, am impresia că te iubesc. Nici nu-i nevoie de prea mult timp ca să iubești pe cineva. Sau, cel puțin, ca să începi să-l iubești. Știu că ești un om deosebit, că n-o să-ți pierzi prea multă vreme cu mine. Dar mai știu și că ești un om bun. Asta se vede imediat, și e ceva care nu-mi scapă. Ai să mă ajuți să-mi redobîndesc liniștea ?

— Da, Angus, fetiţo.

— Mi se pare ciudat că am încredere în tine, dacă mă gîndesc cine eşti, şi că sîntem împreună de atît de puţin timp. Şi ce viaţă duc eu. Zilele astea, cînd mă simţeam atît de sîcîită, mi-am amintit de o mulţime de lucruri de cînd eram mică.

— Angus, de ce crezi că sînt bun ?

— Asta se vede.

— Din felul cum mă port cu tine ?

— Da, şi din asta. Şi ce drăguţ ai fost, mai deunăzi, cînd m-am cherchelit. Se vede că te gîndeşti la oameni.

— Nu, Angus.

— Javier, ştiu că nu i se spune unui bărbat că e bun. N-am vrut să-ţi spun. Pentru că voi, bărbaţii, vă supăraţi şi abia aşteptaţi să ne dovediţi cît sînteţi de răi.

— Nu, nu-i asta.

— Ba da, asta e. Dar nu te cred prost, ci, dimpotrivă, foarte deştept. Şi ştii totul despre femei.

— Pentru că am observat că ţi-ai pus ciorapi, pentru mine, în plină vară ?

— Nu mă lua peste picior.

— Ia uite, se face ziuă.

— Vrei o ceaşcă de cafea ?

— Stăm foarte bine şi aşa... Lipiţi unul de altul. Angus, fata aia, Margot, cum era ?

— O fată obişnuită. Ca mine. Dar nu avea un tip, pentru că nu-i plăcea să fie legată de nimeni.

— Mergea prin barurile de pe Gran Via ?

— Da, bineînțeles. De-acolo o cunoșteam. În unele seri, la prima oră, ne așezam împreună la o masă și vorbeam tot felul de lucruri. Niciodată nu-ți cerea bani, și nici nu-ți făcea vreo porcărie. Uneori, nici nu-ți făcea impresia că ar fi o damă. Vorbea la fel de bine franțuzește ca și spaniolește. Și nu vorbea urît niciodată. O tot sfătuiam să intre undeva ca secretară. De băut însă da, îi plăcea să bea.

— Cîți ani avea ?

— Vreo douăzeci și ceva, cred. Douăzeci și opt sau douăzeci și nouă.

— Angus, m-a impresionat mult moartea fetei ăsteia.

— De fapt, nici n-o chema Margot, știi. O dată am auzit-o spunînd că se numea Maruja.

— De cînd a fost găsită pe plajă, mă gîndesc întruna la o mulțime de lucruri.

— Adevărat ?

— Da. E atît de ciudat că ai cunoscut-o, că îmi povestești amănunte din viața ei... În ultimele zile, mi-am închipuit că avusese o viață diferită de cea care se duce în mod obișnuit. Întotdeauna ne închipuim că oamenii sînt altfel.

— Vezi cît ești de bun ?

— Prietenii mei îmi spun că mă port cam ciudat, și n-am fost de acord. Dar adevărul e, Angus, că nu mă simt ca de obicei. Îmi vin tot felul de idei, care nu mă preocupaseră niciodată, și văd altfel oamenii pe care-i cunosc de-o viață întreagă.

— Ești trist ?

— Trist ? Nu, trist nu. Dar, uneori, simt un fel de furie.

— Ce bine e cum stăm, tu și cu mine, aici împreună. Lipiți unul de altul.

— Angus, stai cuminte.

— Lasă-mă. Și ce-ai vrea să fac, dacă așa sînt ? Mi-ar place să fiu o femeie ca toate celelalte.

— Angus, prostuța mea, în nici un caz.

— Mă apucă furia cînd văd cît sînt de pătimașă. Da, nu rîde, zise ea lipindu-se de trupul meu. Și apoi, acum e vorba de tine.

Lumina era tot mai intensă. Văzduhul, liniștit și călduț, avea o mireasmă pătrunzătoare. După aceea, în strînsoarea brațelor lui Angus, cu o mînă pe plasturele pe care-l avea la șold, mi-am simțit trupul amorțit și ușor. În cîteva minute, soarele bătea în fereastră.

15

Pe balustrada terasei lui Amadeo, ultimele raze de soare iluminau glastrele. Ceasul meu arăta nouă fără cîteva minute. Din stradă, am auzit rîsetele copiilor. Ușa era deschisă spre vestibulul gol. Intrînd în living, m-am izbit cu genunchiul de un fotoliu. Am deschis ușile glisante și i-am auzit cum se întorceau în loc, tresărind.

— Nu v-am spus de o mie de ori, am zis eu răsucind comutatorul, că nu trebuie să vă uitați la televizor pe întuneric ?

— Oh, unchiule Javier, zise Leles, ne-ai întrerupt cînd era mai frumos.

Enrique se ridicase și, după ce aprinse lampa cu picior, stinse lumina indirectă din tavan.

— Așa da, am urmat eu. Cel puțin un bec, fie el și mic. Dacă nu, o să ajungeți să orbiți din cauza...

— Taci acum, zise Martita.

M-am așezat pe canapea și mi-am aprins o țigară. Cînd șeriful, gonind călare, îl doborî cu împușcături pe hoțul de vite, copiii bătură din palme. Așezați pe jos, cu picioarele încrucișate și cu gîturile întinse, uitară de mine. M-am aplecat, cu coatele pe genunchi, spre Joaquín.

— Ce-ți face comoara ?

— Bine.

— Ați fost pe plajă ?

— Da.

— Te-ai distrat ?

Sst !

— Tăticule, mă rugă Dorita.

— Cînd sînt oameni mari, zise José, e foarte greu să te uiți la televizor în liniște.

— Dacă vreți să plec...

— Nu pleca, zise Asun. Dar stai liniștit.

În saloon bătaia era iminentă. Imaginile se succedau repede. Am închis ochii. Muzica încetă și, în tăcere, se auzea respirația copiilor. Scrumul țigării căzu pe canapeaua de piele roșie a Martei. Am trecut repede cu mîna pe deasupra și m-am ridicat în picioare.

— Dă-i zdravăn !

— Atinge-l tare !

— Uită-te, Asun, ce cange are.

— Așa, ucide-l !

— Ce tip !

Am închis tiptil ușile. În grădină era noapte neagră. Am îngenuncheat pe pietrișul aleii, lîngă o gură de apă. Apa era rece și am simțit că mi se usucă cămașa. Angus o fi acum culcată în pat. Sau în bucătărie, cu țăcănitul continuu al frigiderului.

La capătul străzii, unul din felinare era stins. Cînd am intrat în grădina Claudettei, se stîrni o briză care se domoli imediat. Santiago, așezat pe verandă, nu mă văzu venind pînă cînd n-am început să urc treptele.

— Ia te uită ! Întoarcerea fiului risipitor. — Se săltă un pic din fotoliul de răchită. — Ce te-a făcut să revii în mijlocul familiei ?

— Bună.

— Haide, așază-te un moment. Femeile sînt pe la terenurile de tenis, iar Claudette și Emilio s-au dus să-i vadă pe soții Hofsen.

— Dora e și ea la tenis ?

— Au jucat pînă mai adineori. Așază-te și nu te mai gîndi la Dora, care nu și-a amintit de tine nici măcar o dată. Pînă pe unde-ai ajuns ?

M-am lăsat într-un fotoliu. Prin fereastră răzbătea din casă puțină lumină, care lăsa în penumbră colțul verandei.

— Nici pe-aici nu se clintește aerul, nu-i așa ?

— Ce vrei să bei ?

— Nimic, deocamdată. Cînd au sosit soții Hofsen ?

— Azi-dimineață. Amadeo, Marta și cu mine ne-am dus să-i vedem la ora cafelei. Dora a

luat prînzul la noi. La plajă nu se poate merge decît după şapte. Fiul tău Enrique şi-a scrîntit încheietura mîinii. Andrés îşi vede de siesta lui, pe care a început-o pe la patru. Eu, rîse Santiago, după cum se poate observa, urmăream tocmai să te atrag aici, ca să-mi spui dacă mai există o lume în afară de cea de aici.

— Există.

— O lume minunată, fără don Antonio.

Cu braţele încrucişate, îşi vîrî mîinile în mînecile scurte ale cămăşii verzi.

— Şi-a dat frîu liber ?

— În legătură cu politica internaţională. Categoric, de tine e încîntat. Zice că ai înţeles perfect evenimentele din Cuba, China, Congo şi din restul lumii răzvrătite.

— Dar numai el a vorbit. Ieri nu aveam benzină şi m-am dus să-i cer. Bine că n-a durat mult, dar nu m-a lăsat nici să respir cît şi-a ţinut discursul.

— S-a dus pe plajă, şi pînă şi copiii vroiau să fugă la zece kilometri, ca să nu-l audă. E marele pisălog al staţiunii.

— Şi Emilio e tot supărat ?

— Au prînzit tot aici, el şi cu Asun. — Sandalele de piele neagră ale lui Santiago luceau. — Masă pedagogică, cu discuţii. De o parte, Dora şi Emilio, de alta, Claudette, Asunción şi cu mine, tăcuţi, învăţînd metode educative. De care sărmana Asun nu duce lipsă, firește.

— Claudette e minunată, sînt de acord cu ea în toate.

— Din fericire, Emilio a avut rara delicateţe de a nu pomeni de tine în tot timpul prînzului.

— Va să zică, e tot supărat.

— E pornit... Andrés şi cu mine ne-am petrecut dimineaţa cu altoii noştri. Era minunat să nu auzi pe nimeni, să nu vezi pe nimeni şi să munceşti la ceva atît de inutil şi de frumos. În toamna asta, mă gîndesc să-i cer primarului un post de grădinar în parcul din Citadelă.

— Şi Elena ?

— Mi-a spus că Andrés îşi face siesta de la ora patru. Adineaori, mai juca tenis. Dora — zîmbetul lui Santiago păru amuzat — se aşteaptă să-i ceri iertare lui Emilio.

— Dora se aşteaptă mereu să fac lucrurile care îmi plac cel mai puţin.

— Ah, ascultă, fereşte-te de Ernestina. A făcut ce-a făcut ca lumea să ia în serios chestia cu petrecerea şi te cooptează printre organizatori, dacă nu eşti atent. O să-ţi ceară şi o cotă-parte.

— Iar am uitat să-i plătesc lui Juan !

— Cum ?

— Nimic, scuză-mă. Dar îi datorez lui Juan nişte bani, şi-mi amintesc aşa, deodată, cînd nu se poate face nimic.

Santiago îşi ridică un picior pe braţul fotoliului.

— Vrei să-mi spui, înainte de a sosi femeile, care-i versiunea neoficială a expediţiilor tale ?

— Dar ce-ţi închipui că am făcut ? Crezi că am o amantă în Barcelona sau în vreun alt loc de pe litoral ?

— Sau o nouă afacere.

— De contrabandă, fără îndoială.

— De contrabandă, rîse Santiago.

— Ascultă, nu. Uite, totul e foarte simplu. M-am întîlnit aseară cu Fermín. Tu nu-l cunoşti pe Fermín, cred, decît din auzite. Ştii, inginerul acela care se ocupă de electrificări. Ne-am pus pe vorbă, după cină, şi am băut şi cîteva pahare. În decembrie se întoarce la Madrid. Are nişte proiecte şi bănuiesc că are nevoie de bani. Ca de obicei.

— Dar toate astea, unde ?

— Ah, în oraş.

— Era şi acolo cald ?

— Da, foarte cald.

Vîrful ţigării lui Santiago licări în semiîntuneric. Dincolo de linia albăstruie a felinarelor, peste siluetele nelămurite ale copacilor şi acoperişurilor, străluceau cîteva stele. Auzeam în noapte un susur ca de apă sau de vînt.

— De mult n-am mai ieşit pe mare.

— Da, am adeverit eu.

— Fără îndoială că Elena...

Amadeo ieşi din casă şi începu să rîdă cînd mă văzu.

— Observ că nu poate omul să lipsească nici măcar o zi.

— Taci, că te cunosc. Explică-mi imediat ce ai făcut ieri. Îţi atrag atenţia că Dora e furioasă pe tine.

— Bei ceva ? întrebă Santiago.

— Eu, nu. Am făcut cel mai grozav duş din viaţa mea. — Şi Amadeo se aşeză pe un fotoliu,

îl trase lîngă al meu și mă bătu pe picior. — Hai, dă-i drumul.

— M-am întîlnit în oraș cu Fermín.

— Cu Fermín ?

— Da, cu Fermín.

— Și ce făcea Fermín prin oraș ?

— Ceva cu proiectele lui.

— Ce proiecte ?

— De electrificare. Se pare că dușul nu te-a limpezit prea bine. M-am întîlnit cu Fermín, am cinat împreună, am băut cîteva pahare de whisky, am stat de vorbă. Și eram atît de obosit, încît am rămas la hotel.

— Și azi-dimineață ?

— M-am sculat tîrziu. Raimundo a venit să mă caute și m-am dus în prăvălia lui să mă uit la niște unelte de pescuit. Și la prospectul unui motoraș de barcă de șaisprezece cai.

— Tare-aș avea poftă să ies pe mare, zise Santiago.

— Ascultă, ce vroiai să-mi spui de Elena, cînd a intrat Amadeo ?

— Nu știu, nu-mi mai aduc aminte.

— Elena mi-a spus că Andrés mai doarme. Andrés și cu el și-au petrecut dimineața cu...

— Da, mi-a spus Santiago.

— ...cu altoii. Ernestina a fost și ea în oraș. A plecat după masă, cu motoreta.

— De ce s-a dus Ernestina în oraș ?

— Bănuiesc că în legătură cu blestemata ei de petrecere. Ferește-te de ea. A calculat că o să ne revină cam cinci mii de căciulă.

— Care se vor ridica la şase sau şapte mii, zise Santiago.

— Ai lucrat la proiectul sanatoriului ?

— Pînă şi în timpul siestei. Marta dormea ca un buştean, iar eu întins pe pat, lac de sudoare, îmi cîştigam pîinea. A mea, a ta şi a copiilor noştri. — Amadeo se lăsă pe spate în fotoliu, şi îşi rezemă ceafa de mîinile încrucişate. — Nu-i o afacere.

— Dacă deranjez...

— Stai locului, am zis.

— Nu-i o afacere în momentul de faţă. Acum doi ani, aş fi fost primul care să te sfătuiesc. Dar acum, nu. Sau măcar încă vreo cîteva luni, ca să vedem încotro merg lucrurile. Am să-ţi trimit calculele mele.

— De-acord, am zis sculîndu-mă în picioare. Mă duc să salut doamnele.

— Încă n-ai văzut-o pe Dora ?

Santiago se ridică şi el, în timp ce Amadeo îşi luă mîinile de la ceafă şi îşi întinse braţele.

— În pergolă ne-am simţi mai bine.

— Dacă nu sînt ţînţari.

— Parcă aş bea paharul ăla de whisky pe care ni l-ai oferit.

— Nu sînt ţînţari, pentru că se pulverizează cu D.D.T.

— Seara, pe căldură, chiar şi în mijlocul grădinii trebuie să fie ţînţari.

— O să poţi să-ţi dai seama singur.

Coborînd treptele verandei, Santiago mă luă de braţ. Amadeo ne urma pe aleea de lîngă faţadă.

— Tare mi-ar plăcea să-l întîlnesc pe cel care a spus că clima în ţinutul ăsta e uniformă.

— Tu ai construit staţiunea. Ceilalţi — Amadeo ajunse lîngă mine — ne-am lăsat înşelaţi şi ţi-am cumpărat vilele.

— E minunat să poţi face afaceri exploatîndu-ţi aproapele.

— Santiago, aproapele meu.

Becurile electrice, ascunse în boschetele de cimişir, luminau slab pergola. În jurul mesei erau aşezate Elena, Dora, Marta. Don Antonio îi povestea ceva Ernestinei, care rîdea în hohote. Elena purta o rochie albastră cu bretele albe.

— Uite cine-a mai apărut, exclamă Marta.

— Bună seara la toată lumea, am salutat eu.

— Ia te uită, zise Elena. De unde l-ai pescuit ?

— Nu-i nimic. — Santiago puse o mînă pe spatele Elenei. — S-a dezvinovăţit perfect.

— Bună. — Dora îmi întinse obrazul. — N-am putut să te sun aseară. În ultimul moment, era prea tîrziu şi...

— Nu eram îngrijorată, mă întrerupse ea. I-ai văzut pe copii ?

— Adineaori erau acasă la tine — Marta, cu un pahar în mînă, îmi zîmbea — în faţa televizorului.

— Astă-seară, zise Amadeo, Rafael a adus filmul de la Montserrat.

— Ce film ?

— Bună seara, don Antonio...

— Nădăjduiesc că ai avut o călătorie plăcută, Javier.

— Da, dragă, filmul pe care l-am făcut în excursia la Montserrat...

— Ah, nu mi-am dat seama. Bine, dar trebuie să fie o minunăţie.

— Javier, am ceva de vorbit cu tine.

— Ştiu despre ce.

— Prietene, — don Antonio trecu printre fotoliul de metal şi măsuţa cu rotile — Ernestina o să-ţi toace pînă şi ultimele resturi ale contului la bancă.

— Văd că sînteţi însetaţi, aşa că am să fac eu onorurile casei, în locul Claudettei.

— Marta, eşti o bomboană, zise Santiago. Te ajut şi eu.

Ernestina mă trase într-un colţ al pergolei. I-am aprins ţigara. Cu un gest, am încuviinţat către Marta, care ridicase o sticlă de whisky.

— M-am încrucişat cu tine pe şosea. Sau, mai bine-zis, m-ai depăşit.

— În seara asta ?

— Veneam pe motoreta mea şi tu m-ai depăşit. Am strigat după tine, te-am urmărit cu optzeci, dar probabil că mergeai cu o sută. Nu le-am spus nimic aici.

I-am trecut un braţ pe după umeri şi Ernestina îşi duse o mînă la păr.

— De ce nu le-ai spus nimic ?

— Ah, dragul meu, de unde să ştiu dacă nu cumva n-aveai chef să se ştie de unde vii ?

— Ernestina, iubito, nu am secrete.

— Sînteţi cu toţii o adunătură de boşorogi. Şi tu, un nenorocit. Să ştii că petrecerea o să fie grozavă. Santiago o să instaleze luminile.

Marta îmi întinse paharul. Pe aleea ce ducea spre stradă am văzut-o venind pe Asunción.

— Bună, Javier. Am reuşit să-i trimit pe copii la casele lor. Acum or fi luînd cina.

— Eşti o comoară, Asun, remarcă Marta.

— Asun, am zis eu sărutînd-o pe amîndoi obrajii, ce frumoasă eşti în seara asta.

— Cînd te-ai întors ?

— Mai adineaori. Aseară m-am întîlnit în oraş cu un prieten. Cu Fermín. — M-am uitat spre Dora, care se ridicase. — Şi s-a făcut prea tîrziu ca să mai vin.

— Cu Fermín ? Noi am avut aici o zi splendidă de plajă.

— Da, am aflat.

— Ascultă, vino pînă aici, mă chemă Marta.

Am luat un scaun metalic şi l-am aşezat între Marta şi Elena. Elenei îi luceau picioarele încrucişate, pe care fusta le lăsa descoperite pînă deasupra genunchilor.

— Ce vrei să bîrfim ?

— ...Asta am învăţat-o chiar în Valencia, zise Amadeo.

— În timpul războiului, adăugă Santiago.

— Nu, nu era în timpul războiului...

— Ei, bine, ce vreţi să bîrfim ?

— Nu vrem decît să te avem între noi. — Marta îşi lipi scaunul de al meu. — Şi să ne povesteşti tot felul de lucruri.

— În timpul războiului, eu n-am fost în Valencia.

— Dar, Amadeo, de ce tăgăduiești că ai făcut parte din guvernul revoluționar ? Că erai un fel de căpetenie ?

— Ascultă, am un dulap plin cu decorații.

— Santiago ăsta, exclamă don Antonio.

— Și Andrés ?

— Nu-mi vorbi de Andrés, dragă, zise Elena rezemîndu-se de scaunul meu. Trebuie să fi luat un kilogram de pastile de dormit.

— Nu-mi plac glumele astea, zise Dora.

— Decorații de-ale roșilor, te asigur.

— Dar a băut ceva aseară ?

— Nimic, zise Marta.

— Chiar nimic. Avea chef să doarmă. Abia adineaori a reușit să se vîre sub duș. Nu cred că mai întîrzie.

Buzele Elenei aveau o culoare vie, care le subția. Ne privirăm intens cîteva clipe, ca și cum am fi vrut să ne sărutăm.

— Bine, hai să nu vă mai certați, zise Asunción. Adevărul e că Amadeo se pricepe să facă foarte bine pilaful.

— Să ne-o dovedească. Haide, pregătește în seara asta un pilaf.

— Ernestina, nu fi smintită. Pe căldura asta...

— Să nu negi, Javier, că ești un solitar.

— Cum ? Iartă-mă.

— Că în vara asta ești un solitar. Că nu-ți place să stai deloc cu noi.

— Dar, Marta...

— Așteaptă, Santiago, zise Marta ridicîndu-se. Trebuie să chem servitoarea, să mai aducă gheață.

Elena, după ce își aprinse țigara, își lăsă mîna stîngă pe fustă și i-am apucat-o pe furiș.

— Ești nebun.

— Îmi place rochia ta nouă.

— Iar tu ești nebun.

— Nu-mi aminteam de chipul tău. — Era o senzație cumplită să nu-mi amintesc de chipul tău. Și, cînd te-am văzut, mi-am dat seama...

— Că sînt frumoasă ?

— Nu numai de asta.

— Că mă iubești ?

— Nici.

— Mă dau bătută. Explică-mi senzația ta ciudată.

— Nu pot să ți-o explic. Parcă aveam nevoie de tine.

Ceilalți rîdeau tare. Amadeo mă atinse în treacăt, cînd luă unul din scaune. Servitoarea își făcea de lucru pe măsuța cu rotile. M-am întors s-o privesc pe Elena, care continua să zîmbească.

— Și atunci i-am spus că nu pun prinsoare decît dacă merg la sigur.

— Amadeo, strigă Asunción, să nu povestești istorii de-astea.

Elena întredeschise ochii.

— Javier, e o vară minunată. Sînt fericită pentru că mă iubești mai mult ca oricînd.

— Elena, te-ai gîndit că vreodată, cîndva ?...

— S-ar putea ști ce faceți voi aici în întuneric ? — Ernestina se așează pe jos, cu picioarele încrucișate și cu capul sprijinit de un picior al scaunului meu. — Amadeo o să ne facă

un pilaf și, după aceea, o să ne proiecteze filmul făcut la Montserrat.

— Amadeo e o podoabă.

— Cine-mi dă o țigară ?

Elena și cu mine îi oferirăm în același timp.

— Vrei un whisky ?

Tocmai o serveam pe Elena, cînd don Antonio anunță că pleacă.

— Da, Asunción, da. N-o cunoști pe Pura.

— Dar de ce nu vine și ea ?

— Oh, ea, ea...

— Ernestina.

— Poftim ?

— Du-te s-o aduci pe doña Pura.

Emilio și Claudette intrară în pergolă, ținîndu-se de braț.

— În nici un caz. Nu te supăra, draga mea, dar adevărul e că vreau și eu să ascult știrile de la radio.

— Le puteți asculta de aici, zise Santiago.

— Bună seara, salută Emilio.

— Sînt încîntată că sînteți cu toții, zise Claudette. Pînă și Javier ! E formidabil !

— Amadeo o să ne facă un pilaf.

— Pe care a învățat să-l gătească în brigăzile internaționale.

— Sărmanul Amadeo, ce om cumsecade este...

Elena se ridică și se îndreptă spre Asunción și Marta, dar mai înainte se opri cîteva clipe cu Emilio, în centrul pergolei. Pantofii cu barete îi marcau vinele de pe picioare.

— Ce mai faci, Claudette ?

Amadeo și Santiago îl conduceau pe don Antonio pe alee.

— Mă simt extrem de obosită. Dar tu ce faci ?

— Bine. Am fost în oraș.

— Ascultă, m-a întrebat Ursula Hofsen de tine. Să nu uiți să le faci o vizită.

— N-o să uit. Și Karl ?

— Mai slab, deși pare de necrezut. Berna nu le prieste.

— ...Dar pe Claudette n-o deranjează. Claudette !

— Spune, Ernestina.

Ernestina se sprijini cu mîinile de brațele scaunului în care ședea Claudette.

— Nu te superi dacă organizăm aici, în seara asta, o masă cu pilaf ? După aceea, Amadeo ne pune filmul de la...

— Firește că nu ! Dar va trebui să mă înlocuiți, pentru că sînt frîntă.

Claudette își aprinse o țigară. Elena se sprijinea cu mîinile de o masă, cu brațele întinse spre spate ; sînii îi întindeau rochia. Pe deasupra ramurilor, cerul era limpede, întunecos... Angus, întinsă în pat, cu fereastra deschisă, probabil că nu putea să adoarmă.

— Ai petrecut bine ?

— Ah, da, da.

— Ce mai e nou prin oraș ? Nu se mai spune nimic în legătură cu fata aceea ?

— S-ar putea să se afle cine este.

Claudette continua să stea cu privirile ațintite departe, într-un punct de pe pietrișul aleii.

— De ce ?

— Nu știu. Îmi închipui și eu. Poliția lucrează repede.

— M-am lovit ca o proastă în timp ce înotam. Îmi prepari un bitter ? zise ea rezemîndu-se în scaun.

— Bineînțeles.

Cînd am ridicat ochii, Elena mă observa. I-am întins Claudettei paharul ; am făcut cîțiva pași prin grădină, pînă la zidul scund de piatră, care șerpuia printre copaci. Din casă se auzea muzică.

— Eu i-am spus, zise Marta, dar tu, draga mea, habar n-ai ce se vorbește, habar n-ai niciodată.

— S-a îmbrăcat toată viața la o croitoreasă din Puente de Vallecas.

— Ești nemaipomenită, Elena, zise Dora. Javier, n-ai vrea să te schimbi ?

— Ba da. Ne întoarcem imediat, am anunțat eu.

— Nu se admit dezertori, ne preveni Claudette.

— Și partida de mus ?

— În zece minute sîntem înapoi. Dora vrea să vadă ce fac copiii și eu trebuie să mă schimb. Pe curînd.

Servitoarea împingea una din mese într-o zonă mai luminată. Claudette, care tocmai se ridicase, alergă spre Santiago, încărcat cu un vas cu punci. Dora mă luă de braț, pînă ce ieșirăm în stradă.

— Ești obosit ?

— Da.

— E foarte cald.

Pantalonii roșii ai Dorei contrastau cu sandalele cu barete aurii. Cînd dădurăm colțul, se

zări luna, mare și galbenă, deasupra munților. În grădina noastră, o lumină albă făcea umbrele să tremure.

Dora se îndreptă spre coridorul de la bucătărie. Înainte de a intra în dormitor, am întredeschis ușa de la odaia Doritei. Pe scară se aprinse lumina, și am auzit glasul lui Rufi.

Am rămas imobil sub șuvoiul rece al dușului. Poate că Angus dormea acum... Am simțit-o pe Dora mișcîndu-se prin dormitor.

— Îmi pare bine că vine Luisa. Pentru Ernestina. Sărmana, probabil că se plictisește aici, fără nimeni de vîrsta ei, fără un băiat.

Dora, îmbrăcată sumar, își punea pantofii, așezată în fața măsuței de toaletă. M-am oprit în ușa camerei de baie.

— Ai impresia că Ernestina se plictisește ?

— Ea și cu Luisa se înțeleg foarte bine. Or să se poată duce într-o zi să danseze. Vara trecută — Dora, cu spatele la mine, căuta o rochie în șifonier — veneau să le vadă niște băieți. Îți amintești ?

— Da.

Mi-am vîrît în buzunarele pantalonilor chibriturile, pachetul de țigări și o batistă.

— Oh, știi ceva, mai bine nu mă aștepta. Mai am încă multe de făcut. Amadeo vroia să jucați o partidă înainte de cină. Iar eu vreau să-i dictez lui Rufi o listă cu ce trebuie să aducă mîine Rafael. Tu ai nevoie de ceva ?

— Nu, mulțumesc.

Aplecată în fața oglinzii, își înroșea buzele.

— Bine, atunci pe curînd.

Pe cînd mergeam pe stradă, am avut certitudinea că Elena încercase, cu ultima ei privire, să-mi spună ceva. Am grăbit pasul. Ajungînd în grădină, am început să fluier în surdină. Luna era mai mică acum, şi trecuse de marginea povîrnişurilor. Am pornit pe aleile care înconjurau casa. În partea din dos, o fereastră era luminată.

— Elena, am şoptit.

Şi îndată, am rîs scurt, înăbuşit : mă aflam chiar sub smochin, lîngă colţul lui Joaquín, şi o aşteptam pe ea să apară. După ce mi-am răsucit ceasul, mi l-am pus din nou la încheietura mîinii.

O să vină şi o să ne strîngem în braţe. Mîinile mele vor simţi pe spatele ei gol carnea tare şi cît de mătăsoasă şi caldă îi e pielea bronzată. Apoi, cu gustul proaspăt al gurii ei, am s-o privesc şi o să mă simt mai bine. O să văd răsfrîngerea aceloraşi lumini şi în grădina lui Santiago şi o să aud murmurul nedesluşit de voci. Şi pe amîndoi ne va înfiora aceeaşi fericire în această insulă de umbre şi tăcere.

M-am întors pe stradă, năduşit.

16

— Leles, strigă Elena, nu mai azvîrli cu piciorul nisip ; o să ne orbeşti.

Fetiţa, cu fustiţa de pînză cu ciucuri albi şi albaştri prinsă de mijloc, mă privi nedumerită.

— Are dreptate tanti Elena, am zis eu și, întinzîndu-mă, i-am mîngîiat un picior.

Leles o porni spre malul mării.

— O să te ardă prea tare.

— Și tu.

— Vrei ulei ?

— Vreau să te întinzi lîngă mine.

Pe albastrul cerului nu se zărea nici un nor în care să ni se împiedice privirea. Am îngropat țigara în nisip și mi-am îndoit un braț peste pleoape. Elena mă atinse pe picioare cu prosopul. În ochi îmi jucau pelicule fine de puncte colorate.

— Ah ! Ce bine-i aici...

— Îhî, am consimțit eu, retrăgîndu-mi mîna și întorcînd capul, fără să deschid ochii.

— Aș vrea să mă bag în apă. Claudette zice că e rece.

— Claudette tot mai înoată ?

— Da.

Unghia Elenei mi se mișcă pe nas, ca și cum ar fi vrut să-mi dea jos niște fire de nisip. Îndată însă i-am simțit mîngîierea degetelor. Pe buzele uscate și întredeschise avea un mic zîmbet, foarte aproape de ochii mei.

— Aseară m-am chinuit tot încercînd să fiu măcar o clipă singur cu tine.

— Javier, ești un înger.

Mi-am răsturnat capul pe spate, cît îmi îngăduia gîtul, și am văzut pe dos pinii, verzi și nemișcați.

— Și-ți plăcea să mă privești printre toți ceilalți, știind ce chinuit eram.

— Ești îngerul cel mai dulce de care poate avea parte o femeie. Atît de taciturn, pentru că nu puteam să fim un moment singuri. Mă faci să mă simt de șaisprezece ani.

— Glumește cît vrei, dar să știi că am nevoie de tine.

— Unchiule Javier, unchiule Javier !...

M-am sprijinit în coate.

— Ce e ?

— Enrique nu ne dă lopățica lui, zise Asun.

— Enrique, dă-le și fetițelor lopățica.

Enrique făcu cîțiva pași spre noi.

— Sînt niște hrăpărețe.

— Bine, dar ele...

— Și-apoi, n-aveau decît să și le aducă pe-ale lor.

— Acuma o să le aducă, zise Dorita.

În depărtare, capul și brațele Claudettei erau o pată albă.

— Unde-i Joaquín ?

— Aici sînt, mămico. — Joaquín săpa un șanț la cîțiva metri de noi. — Te duci să construiești castelul sau nu ? Pentru că, altfel, nu sap canalul.

— Ba da ! — Enrique se opri în fața lui Joaquín. — Dacă n-am grijă eu, nu iese nici canalul. Ascultă, fă-l puțin mai larg.

M-am întins din nou pe o parte. Stomacul Elenei se ridica ritmic. Îi observam pielea, linia șoldurilor, mica adîncitură a buricului. Am întins mîna ca s-o mîngîie pe braț. Cînd Elena întoarse capul, m-am văzut reflectat în lentilele verzi ale ochelarilor ei. Acum copiii rîdeau. Am

auzit din nou zgomotul mării și am inspirat o gură de aer sărat.

— Ce-i cu Dora ?

— Nimic special. Vrea să-i cer iertare lui Emilio.

— E proastă nevastă-ta.

— Fă tot posibilul ca să ne vedem astăzi.

— După-amiază mergem în oraș.

— Cine ?

— Marta, Santiago, Claudette, poate și Dora. La cinema. De ce nu vii și tu ?

— Nu, nu. M-ar deprima. La ce oră plecați ?

— Devreme. Vrem să facem mai înainte niște cumpărături.

— Și cînd vă întoarceți ?

— Tăticule, tanti Claudette s-a înecat !

Elena se ridică dintr-un salt.

— Ce prostii spui, Enrique ?

— Nu-i o prostie, tanti Elena. Uită-te dacă o mai vezi. Ar trebui să plecăm cu piroga și s-o căutăm, fiindcă sînt sigur că s-a înecat.

— Enrique...

— Da, tăticule.

Elena, cu mîinile la spate, își potrivea costumul de baie ; netezi apoi prosopul, înainte de a se întinde iarăși.

— Are o imaginație sinistră fiul tău.

— Vă întoarceți la ora cinei, nu ?

— Nădăjduiesc, dar nu știu. Dacă rămîi toată seara singur, pe urmă o să-ți pară rău.

— O să văd... Trebuie să mă duc în sat ca să-i plătesc niște bani lui Juan. O să fac o plimbare, o să citesc puțin. Și mai trebuie să

examinez și referatul lui Amadeo în legătură cu sanatoriul.

— Cum e ?

— El zice că nu-i convenabil.

Mi-am aprins o țigară. La subsuoara Elenei luceau minuscule picături de sudoare.

— Cred că o să ne întoarcem la cină. Cel puțin, îți promit că am să fac tot posibilul. Andrés nu merge cu noi.

— Andrés.

— Ce-i cu Andrés ?

— Nimic, nimic. — Am rîs încetișor. — Probabil că-i vorba de gelozie.

— Javier, te rog...

— După cină, poate că vom putea face un tur pe șosea.

— Da, dragul meu, o să fac și posibilul și imposibilul.

— Te iubesc, dacă îl faci.

Mîna ei rămase cîteva clipe între nisip și spinarea mea.

— Și dacă nu-l fac, tot mă iubești.

— Tot.

M-am așezat cu picioarele încrucișate. Joaquín își vedea de construirea castelului. Enrique căuta ceva printre primele stînci, la dreapta noastră.

— Nu mi-ai văzut noul costum de bumbac imprimat.

Am pipăit pînza, care ieșea din sacul de plajă.

— Cum e ?

— Un pantalon care nu ajunge pînă la glezne și un bluzon drept.

— Un bluzon drept ?!

— Oh, nu. Să nu-ţi închipui aşa ceva, Javier.

Culcîndu-mă la loc pe nisip, am sărutat-o în treacăt pe umăr.

— Ai putea să devii mamă de zece ori în zece ani, şi tot ai avea şoldurile astea de fetişcană.

— Mai bine nu.

— În ochii mei, tu eşti o tînără elegantă. Cum erau tinerele elegante pe care mi le închipuiam eu în Salamanca, prin '37.

— Ba tu pari tînăr. Îţi lipsesc doar nişte coşuri pe obraz ca să fii un adolescent perfect. Eşti gelos, tăcut, mă urmăreşti... Numai coşurile îţi mai lipsesc. Te iubesc mult.

Rufi înainta greoi prin nisip, cu papucii ei de postav.

— Bună ziua.

— Bună, Rufi, zise Elena.

Copiii alergară să-i ia coşul de nailon, în care aducea lopăţelele şi cuburile. Cînd Rufi se mişca, de sub fusta neagră îi apăreau vinele albăstrui de pe picioare.

— Doriţi ceva ?

— Mulţumesc.

— Doamna Marta a zis că o să coboare îndată.

— Să n-aibă grijă, copiii sînt cuminţi.

— Bună ziua.

— Bună, Rufi. — Am căutat pachetul de ţigări prin nisip. — Vrei o ţigară, Elena ?

— Nu. Spune drept, nu-i nimic serios cu Dora ? Întreb, pentru că fumezi prea mult, şi asta înseamnă vreme rea.

— Nimic special. Ba chiar, azi dimineaţă a rîs de-o glumă pe care i-am povestit-o lui Karl.

— Atunci, care-i cauza ?

— Cauza ?

— Că fumezi prea mult.

— Mă simt ciudat. Tot repetîndu-mi-o, am ajuns să mă simt într-adevăr.

— În seara asta facem amîndoi o plimbare. Şi du-te s-o anunţi pe cotoroanţa aia de la căsuţă, că poate reuşim să evadăm într-o seară.

— Mîine-i duminică.

— Da, mîine-i duminică.

— Am impresia, am zis eu, că am rămas cu o mahmureală după toate aceste zile ploioase. Simt nevoia să ies la pescuit, să joc mus, să răspund la scrisori, să mă zbengui cu copiii. De nu, am să sfîrşesc prin a mă îndrăgosti de tine.

— Fii atent. Te mai gîndeşti încă la fata moartă ?

Am ridicat braţele şi am dat din mîini. Văzduhul tremura, în lumina excesivă.

— Mi se pare grozav de bună ideea cu căsuţa. S-ar putea inventa şi o poveste mai complicată, ca s-o ştergem pe litoral vreo două zile.

— Spune tu cum.

— De exemplu, să susţii că...

Ţipetele copiilor ne făcură să ne ridicăm. Claudette înota într-un ritm egal şi rapid, şi se vedea casca ei de cauciuc spintecînd apa. Cînd se apropie de mal, copiii intrară în mare. Claudette ieşi din apă şi începu să alerge, urmărită de puşti.

— E o minune, zise ea trecînd prin faţa noastră.

Pe cărare cobora Marta, cu un pantalon mov și o bluză neagră, fără mîneci. Elena își scoase ochelarii de soare, puse flaconul cu ulei într-o pungă transparentă, și se repezi după copii, alăturîndu-se urmăririi. Cînd sosi Marta, formau cu toții un grup, rîzînd întretăiat și gîfîit de atîta alergătură. După ce se descălță, Marta își trecu bluza peste cap și își scoase pantalonii. Claudette își vîrî în gură țigara pe care i-o întinsesem. Elena își strîngea părul sub cască. Am intrat în apă și am înaintat pînă cînd apa îmi acoperi gleznele.

Dimineața era o imensitate albastră și verde, iar pe stînci și pe linia nesfîrșită a coastei, cenușie. Cîțiva pescărași planau deasupra mării. Mi-am strîns mai bine centura costumului de baie și mi-am trecut mîinile peste obraji. Umerii mă usturau, arși de soare. Ridicînd privirea, l-am văzut pe Joaquin așezat pe nisipul ud, ținînd la piept mîinile pline de nămol și avînd pe chip o expresie preocupată.

— Hei, zise el părînd să se trezească, și apoi îmi zîmbi. De ce te uitai la mine ?

— Așa ! Să știi că ai brațele musculoase ca ale lui Tarzan.

17

Am lăsat să cadă jos chibritul, care mai arse cîteva secunde în nisip. Valurile încetaseră să mai tivească cu spumă albă țărmul. Gustul de

tutun mi se amesteca cu cel de sare, uscîndu-mi cerul gurii şi zbicindu-mi buzele. Juan sări din barcă, iar Amadeo, înainte de a ajunge la mine, stinse luminile. Acum nu-i mai vedeam pe copii pe covertă şi nici silueta nemişcată a lui Asunción lîngă chilă. Glasurile răsunau mai puternice. Amadeo rîdea, năduşit tot.

— Bine, e de-ajuns.

— Du-te cu băiatul să iei cina, Juan. Şi aminteşte-i lui Rafael sau lui Leoncio să-ţi dea banii.

— Da, don Javier, zise Juan.

— Să vă întoarceţi în sat cu furgoneta.

— Da, domnule.

Cu Juan alături, m-am îndreptat încet spre „Marta". Asunción încerca să-i ia pe copii. Celălalt băiat aştepta, cu mîinile în buzunarele jachetei de muşama.

— Mîine să veniţi după slujba religioasă, zise Amadeo.

— Amîndoi ?

— Da, aşa cum am amarat-o azi toţi patru, o putem lansa la fel mîine.

— Enrique, José, hai imediat acasă. — Asunción înconjură barca, cu sacoşa plină atîrnată de un braţ. — Trebuie să daţi exemplu celor mici.

Copiii porniră în fugă spre copaci. Băiatul se dădu cîţiva paşi înapoi, pentru a-i face loc lui Asunción.

— Vrei să te ajut să manevrezi barca ?

— Mulţumesc, Amadeo, mă descurc eu cu ei.

— Ia-i doamnei bagajul, îi zise Juan băiatului. Atunci aşa, don Amadeo, venim mîine.

— Mulțumesc, zise Asunción. Și voi, vedeți să nu întîrziați. Andrés și Emilio probabil că abia vă așteaptă, ca să-i scăpați de don Antonio.

— Poate că Santiago și femeile s-au și întors din oraș.

— Da, Amadeo.

În spatele lui Asunción, José și Martita trăgeau de capătul parîmei. Juan și băiatul, care cără sacoșa, o porniră spre cărare. Asunción alergă în urma copiilor.

— Vrei să te scalzi ?

Amadeo lăsă ceasul brățară pe bord și încuviință, dînd din cap.

— La revedere ! strigară copiii dintre pini.

Juan și băiatul nu se mai zăreau acum. Cînd Amadeo intră în mare, m-am așezat pe nisip. Barca mirosea a catran. Amadeo înainta, cu apa pînă la brîu, cu brațele larg desfăcute. Întunericul închidea orizontul la o depărtare foarte mică. Am ridicat capul, căutînd luna.

Pantalonii mă strîngeau la genunchi. Cerul era presărat cu stele strălucitoare. Deasupra mea, Calea Laptelui semăna cu o lungă fîșie de văl, sau cu o coloană de fum alb, risipindu-se ușor. Am îngropat țigara în nisip. La ora aceea, Angus o fi terminînd de cinat în vreun restaurant de pe litoral, sau o fi mergînd în mașina iubitului ei, tăcută, cu capul plecat într-o parte. Am închis ochii și am văzut limpede chipul lui Angus, mîinile ei încrucișate pe pîntece, buzele mari. Probabil că acum se întorsese în oraș. La cîțiva metri de aici, fusese găsit trupul despuiat al fetei care se numea Margot, ud de ploaia ce

căzuse cu intermitență în ziua aceea. Asunción avea să-i anunțe pe ceilalți că Amadeo și cu mine eram pe plajă. În vreo două ore, Angus se va întinde în patul vreunui hotel și se va dărui cine știe cărui bărbat. Apoi, nemișcată, se va gîndi la mine, la prietena ei moartă sau la ea însăși. Iar acum poate că Elena mă așteptă, nerăbdătoare.

Auzind plescăitul apei, am deschis ochii. Cerul mi se păru mai luminos. Înainte de a-l vedea pe Amadeo, i-am auzit răsuflarea.

— Ce făceai, te gîndeai ?

— Nu-i prea cald, am zis. Se poate respira. Cum a fost baia ?

— Magnifică. — Amadeo, cu mîinile pe șolduri, avea privirea pierdută spre pini. — Mergem să mîncăm ?

— Cînd vrei.

Se apucă cu mîinile de bordul bărcii, se săltă în brațe, își sprijini stomacul de barcă și se rostogoli pe covertă. Chelia îi lucea.

— Mi-e foame, zise el. Aerul de mare îmi face o foame de lup.

— Eu simt doar că am gura plină de sare.

— Cred că aș mînca un ied întreg.

Pe nisip se zăreau urme de pași, brazde săpate de prăjinile pe care se odihnea barca, șănțulețe lăsate de frînghii. Amadeo se îmbrăca, în picioare lîngă catarg.

— Îmi amintesc mereu de fata pe care au găsit-o moartă acum cîteva zile.

— De cîteva zile ziarele nu mai vorbesc despre ea, zise Amadeo.

— Probabil că nu mai e nimic nou în acest caz.

Sprijinit de marginea bărcii, am izbutit să-mi închei sandala.

— Gata ?

— Ţii minte că, atunci cînd ai ajuns pe plajă, corpul fetei era ud ?

— Nu, i-am şi spus poliţistului că nu era ud, şi zicînd asta, Amadeo îşi vîrî costumul de baie în buzunarul de la spate al pantalonilor.

— După părerea mea, cadavrul n-a venit pe apă.

— Nu vreau să spun asta, înţelege-mă bine. În ziua aia a plouat şi era logic ca fata să fie udă.

— Nici nu ştim de cît timp era acolo.

— Da, nici asta. Dar cred că de dimineaţă era acolo. Cu alte cuvinte, că a stat multe ceasuri expusă în ploaie.

— De ce de dimineaţă ?

— Îmi închipui că a fost foarte simplu s-o lase pe fată în zori de zi. Nimeni n-a mers pe plajă în ziua aceea, pînă cînd copiii s-au dus după-amiază să se joace.

— Emilio le-a interzis după asta plimbările. Ori de cîte ori vor să se ducă pînă undeva, trebuie să-i însoţească un om mare. Puştii sînt extrem de încîntaţi, pentru că aşa au zilnic ocazia să evadeze.

— Emilio e un cretin.

Şi Amadeo începu să rîdă. Mergeam cu capetele aplecate, atenţi la gropile şi pietrele de

pe cărare. După ce am urcat panta, ne-am oprit. Pe creasta muntelui se ivea luna.

— Mîine o să fie foarte cald, își dădu cu părerea Amadeo.

Cîțiva metri mai departe, începeau să se vadă luminile stațiunii. Din grădina lui Emilio ne strigă don Antonio. Amadeo se îndreptă pe alee spre cele două siluete din fotolii, dar eu am rămas cu mîna pe poartă, ferindu-mă de lumina felinarului.

— Cum a fost croaziera ? întrebă Emilio.

— Am navigat doar de-a lungul coastei, din sat și pînă aici. Cum te simți, don Antonio ?

— Foarte bine, Amadeo. Ei, Javier, nu intri o clipă ?

— Mă duc să fac un duș, m-am grăbit să răspund.

Deasupra ușii de la intrare se aprinse lumina.

— La revedere, strigă Amadeo.

Umbra lui Asunción, aplecată deasupra unei mese, apăru pe zid.

— Ne vedem mai tîrziu.

— De-acord, don Antonio.

Emilio rămînea tăcut în fotoliu. Am început să fluier, înainte de a mă întoarce cu spatele. Frunzele copacilor, de o parte și de alta a străzii, împărțeau lumina într-o dantelă de umbre. Dînd colțul, m-am ciocnit aproape de Andrés care, cocoțat pe bicicletă, stătea de vorbă cu Asun și cu José.

— Am stat pînă adineaori cu don Antonio la Emilio acasă, zise el sprijinindu-se cu celălalt picior pe pămînt. Pînă cînd au venit copiii.

— Nene Javier, începu Asun, mîine ne lăsați să venim cu voi pe mare ? Tăticu a spus că da.

— O să vedem.

— Fetele, rosti José, sînt o piedică în navigație.

Enrique îi chemă din celălalt capăt al străzii.

— Haidem, zise Asun.

— Da, vin și eu cu voi. Ei, și am dormit pînă aproape de șapte, spuse Andrés, căutîndu-și bricheta în buzunarele bluzei roșii. Mi-am îngăduit apoi mai bine de-o oră luxul îmbăiatului. O oră întreagă, toată baia numai a mea. Fiindcă Elena a plecat după prînz în oraș. Ca și nevastă-ta, dealtfel.

— Și nu știai ?

— Probabil că da. E nemaipomenit să dispui singur de baie. Am nevoie de timp și de mult spațiu ca să mă trezesc din mahmureală.

— Dar n-ai băut nici o picătură în seara asta.

— Nici o picătură. — Andrés, punînd și celălalt picior pe pămînt, sprijinea bicicleta între genunchi. — M-a și distrat don Antonio. Mai deunăzi mi-a încredințat un secret. Doña Pura, în tinerețe, a fost cămătăreasă. Nu ți se pare colosal ?

— Aș vrea să știu cine a inventat o asemenea poveste ?

— A fost cămătăreasă. Dădea bani cu împrumut. N-ai observat, nu-i așa ? Ei bine, Elena zice că da. Că întotdeauna a remarcat un aer de cămătar la foca asta de doña Pura. În vara asta, trebuie să recunoaștem că e simpatică.

Aproape că nu miroase. Bem mai tîrziu cafeaua împreună, nu ?

— Da, bineînțeles.

Andrés își urcă picioarele pe pedale. Așezați pe marginea trotuarului, Dorita și Joaquín se amuzau cu o revistă, pe care o țineau între ei. Auzindu-mă trecînd, ridicară o clipă capul.

— Ce faceți ? i-am întrebat.

Joaquín ne-a trimis un salut cu mîna liberă. Andrés o porni pe stradă în curbe largi. Din direcția opusă venea Rafael.

— I-ai dus pe Juan și pe băiat în sat ?

— Da, domnule.

Intrînd în grădină, mă gîndeam iarăși că probabil Santiago și femeile se vor întoarce tîrziu, obosiți. Toate luminile de la parter erau aprinse. M-am oprit o clipă pe verandă ca să-mi termin țigara. În spatele meu, se auzeau zgomotele obișnuite ale casei.

Am făcut un duș și m-am schimbat. Prin fereastra dormitorului pătrundeau miresmele grădinii. Gîndindu-mă că Elena și cu mine vom reuși totuși mai tîrziu să facem o plimbare prin împrejurimi, mi-am luat o jachetă de piele.

Am stins luminile din birou și din living. Pe coridor m-am întîlnit cu Leoncio.

— I-ai plătit lui Juan ?

— Da, domnule.

— Mîine, dacă ai puțin timp liber, vezi ce faci cu gura de scurgere de la piscină.

— I-am și anunțat pe zidari. Au zis că vin.

Rufi se chinuia cu Dorita, dîndu-i să mănînce un sandviș. María, care trebăluia la plita electrică, se întoarse cînd am intrat.

— Copiii ăştia sînt atît de morţi de somn şi de oboseală, că nici nu vor să mănînce.

— Nu-i adevărat, tăticule. — Enrique bău o înghiţitură. — Eu am mîncat şuncă.

— Dorita e o fetiţă foarte cuminte şi o să mănînce tot, nu-i aşa ? încerca s-o convingă Rufi.

Dorita mesteca încet, rezemată de chiuveta din bucătărie, jucîndu-se cu o mînă înăuntru, în apă. Rufi se lăsase pe vine lîngă ea, şi fusta neagră i se ridicase deasupra genunchilor.

— Dacă domnul doreşte, poate să mănînce.

— Mulţumesc, María. Am s-o aştept pe doamna.

— Doamna a spus că o să mănînce în oraş.

Am dat repede o raită pe aleile din spatele grădinii.

Dorita moţăia în braţele lui Rufi ; Enrique încă nu-şi terminase paharul de lapte.

— Acum, haide la culcare, ordonă María. Mai bine vă vîriţi în pat, decît să vă prefaceţi că mestecaţi aici.

Enrique se ridică în picioare.

— Noapte bună, băiete, şi somn uşor. — Am sărutat-o şi pe Dorita, care a deschis ochii. — Să visezi îngeraşi, fetiţa mea.

— Noapte bună. La revedere, María.

Am ieşit în urma lui Rufi şi a copiilor. M-am aşezat la masa din sufragerie, după ce am deschis radioul. Cineva ţinea o lungă conferinţă asupra situaţiei agricole. Între timp, mi-am aprins o ţigară.

Rufi veni cu castronul de supă aburindă.

— După asta adu-mi puțină carne.

— Da, domnule. Doriți un biftec ?

— Fără cartofi însă, Rufi.

Am terminat supa, și mi-am fumat și țigara. Crainicul prezenta niște cifre, pe un ton emfatic.

— Rufi, dă, te rog, radioul mai încet.

Rufi lăsă tava pe măsuță și răsuci butonul.

— E bine fript mușchiul, domnule ?

— Da, da, mulțumesc. Ieși în seara asta ?

— Cînd se întoarce doamna, mă duc puțin să mă plimb cu prietenele.

— Și Rafael ? Rafael e tot cu fata aceea ?

— Da, domnule, zîmbi Rufi. Din cînd în cînd se mai ceartă ei, dar sînt tot împreună.

— Ea lucrează la doamna Elena, nu-i așa ?

Rufi se sprijini de marginea mesei.

— Da, domnule. O cheamă Manolita.

— O știu, bineînțeles. Și dumneata, Rufi, nu te plictisești aici ?

— Să mă plictisesc ?

— Da, adică vreau să spun, fără un drăguț.

— Nu, nu, domnule, nu mă plictisesc. Mă distrez bine cu prietenele. E altfel de distracție, dar trăncănim și noi.

— Despre ce vorbiți ? Despre băieți, despre Madrid ?

— Și despre astea, da, domnule. Acum, de cîteva zile, despre biata fată moartă. Se spune că era o străină.

— Așa se spune ?

Rufi schimbă tacîmurile și așeză fructiera de argint mai aproape de mine.

— Mai vin pe-aici niște băieți care lucrează la camping, și ei ne-au spus. Nu mai mîncați nimic ?

— Nu, mulțumesc. Și ce spun băieții ?

— Că s-a otrăvit fiindcă n-o ducea bine cu bărbat-su.

— Dar fata asta stătea la camping ?

— Nu știu. Bărbatul ei trăiește în Anglia și nu se mai uita la ea. Atunci ea a venit în Spania, și trebuia să vină și el. Numai că n-a venit, și i-a scris o scrisoare în care-i spunea că vrea să divorțeze. Atunci ea s-a otrăvit. Un băiat de la camping, care-i prieten cu don Julio, inspectorul de poliție, zice că l-a auzit el spunînd așa. Dar mi se pare lucru ciudat că s-a dezbrăcat goală ca să se sinucidă. Pe de altă parte, știți dumneavoastră, străinele astea sînt cam trăznite.

— Și dumneata crezi că așa s-a întîmplat ?

— Eu cred că poliția nu știe care au fost motivele, pentru că altfel s-ar fi scris în ziare. De cîte ori descoperă ceva, anunță imediat, cu surle și trîmbițe. Iar în ziarele de săptămîna asta nu găsești nimic. Se pare că era grozav de frumoasă, foarte blondă. Dumneavoastră ați văzut-o, nu-i așa, domnule ?

Mi-am șters degetele cu șervețelul.

— Da, Rufi. Era într-adevăr frumoasă. Dar nu era blondă.

— Vedeți, dumneavoastră, lumea exagerează întotdeauna. Ați mîncat cam puțin.

— Mulțumesc, Rufi. Nu mai am poftă... Cînd am văzut-o, parcă era adormită. Avea o gură foarte frumoasă, o gură perfectă. Nu, nu cred că s-a otrăvit.

— Sărăcuța. — Rufi, după o lungă tăcere, clipi din gene. — Vă servesc cafeaua acum ?

— Da.

Am căutat sticla de coniac și, înainte de a mă așeza, mi-am dat seama că crainicul citea mai departe conferința. M-am așezat într-un fotoliu ca să-mi beau cafeaua. În aceeași clipă, s-a auzit deschizîndu-se ușa de la vestibul.

Dora, încărcată cu pachete, pe care i le dădu lui Rufi, veni lîngă mine.

— Sînt frîntă de oboseală. Dar tu ? Copiii s-au culcat ?

— Da, adineaori. Am fost în sat cu barca lui Amadeo. Ce mai e prin oraș ? Hai, ia o ceașcă de cafea.

— Am să beau o cafea, dar în picioare, dacă n-ai nimic împotrivă.

— Ai mîncat ?

— Ne-am dus la cofetărie, după ce am ieșit de la cinema. Santiago a fost formidabil. N-a tăcut nici o clipă, povestindu-ne tot felul de istorii amuzante. Marta, Elena, Claudette, Ernestina și cu mine nu ne mai opream din rîs.

— V-a plăcut filmul ?

Am închis radioul și am luat farfurioara și ceașca pe care mi le întindea Dora.

— Mă duc să mă culc. Da, n-a fost rău. Italienesc. Adevărul e că nu l-am înțeles prea bine. Filmele devin din ce în ce mai stupide și mai complicate. Mai ieși astă-seară ? Elena m-a rugat să-ți spun că se strîng cu toții la ea acasă.

— Mă duc și eu puțin pe la ei. — Am atins buzele Dorei în colțul gurii. — Somn ușor.

— Pe mîine.

Mi-am luat sticla pe verandă, am aprins o lampă și m-am cufundat într-unul din fotolii. Dora vorbea ceva cu María și cu Rufi. Apoi, María îl chemă pe Leoncio. Mă încălzisem și mi-am scos jacheta. Dincolo de coroanele întunecate ale copacilor, se zărea un petec de cer foarte negru, fără stele.

— Încă o dată, la revedere, zise Dora de la fereastra livingului.

— La revedere.

Casa se cufundă în tăcere. Mi-am golit paharul. Cînd Rufi străbătu grădina, l-am chemat pe Rafael la telefon, ca să-i spun să aducă a doua zi ultimele numere ale ziarului. Apoi, i-am telefonat Elenei.

— Așteptați puțin, domnule.

— Dacă doamna e ocupată, n-o deranja.

— Nu, nu. Zice că vine îndată.

— Mulțumesc.

Elena mă făcu s-o aștept cam mult.

— Iartă-mă, Javier. Drăcușorul ăsta de Joaquín e într-una din serile lui imposibile.

— Am aflat că v-ați distrat bine în oraș.

— Da... — și coborînd glasul : — M-am gîndit la tine.

— Fă tot posibilul să putem evada puțin, am zis eu încercînd să schițez un mic rîs ironic.

— Dar acum vii, nu ?

— Da.

— Amadeo, Andrés și Santiago sînt pe terasă. În clipa asta intră și Claudette.

— Te rog, rezistă, oricît ai fi de obosită, pînă la urmă. Nu s-a întîmplat nimic, dar trebuie să te văd singură.

— Bine, Javier.

Aerul mirosea a mare, a flori, a pămînt. Pe străzile luminate, paşii mei răsunau ritmic ; la urcarea pantei, am început să merg mai grăbit.

În hol nu era nimeni, aşa că am ieşit din nou în curte ; am urcat pe scara exterioară, de unde terenul de tenis, argintat de lumina lunii, oferea o pustietate spectrală.

Pe unul din colţurile terasei era aprinsă o lampă. Amadeo o servea pe Claudette cu un whisky.

— Şi ceilalţi ?

— Sînt jos, dîndu-i o mînă de ajutor Elenei, fiindcă servitoarele au ieşit.

M-am apropiat de şezlongul lui Andrés ; cu ochii închişi, ţinea un pahar cu amîndouă mîinile, rezemat de piept.

— Ai cinat ? l-am întrebat.

— Nu, şi nici n-am de gînd să mai cinez vreodată.

— Continuă să bei şi, pînă într-o oră, va trebui să te iau în spinare ca să te duc în pat. E şi Marta aici ?

— Puţin îmi pasă dacă mă iei sau nu în spinare. Ce ţară mai e şi asta ! Nu numai că te silesc să mănînci, dar nici măcar nu te lasă să bei liniştit. Trăiască libertatea !

— Marta s-a culcat, zise Amadeo.

M-am întins pe unul din șezlonguri. Claudette împinse puțin mai încolo lampa și rămaserăm în umbră. Apoi îmi oferi un whisky.

— Mai vrei ceva ? mă întrebă ea.

— Să-i iei lui Andrés sticla, zise Amadeo.

— Nu !

— Eu respect libertatea celorlalți. Andrés, — Claudette făcu o plecăciune spre el — te iubesc prea mult ca să-ți iau sticla.

— Acum, cînd încep să mă simt și eu bine...

Santiago apăru pe palierul scării, cărînd două șezlonguri. Amadeo se grăbi să-l ajute. În spatele lui urcau Elena, cu picupul, și Ernestina.

— Să știți că nu mă mai mișc de-aici, zise Amadeo, așezîndu-se într-un fotoliu de pînză.

Ernestina, care era în pijama, întrebă :

— De ce strigai, Andrés ?

— Nu strigam. Îmi apăram drepturile.

Elena îmi zîmbi și îmi dădu o palmă peste ceafă, cînd trecu pe lîngă mine. Santiago puse în funcțiune picupul și Ernestina se așeză lîngă șezlongul lui Andrés, pe jos, cu picioarele încrucișate.

— Nu te duci să te culci ? o întrebă Claudette.

— Ba da.

— Dar de ce așa devreme ?

Ernestina își înălță capul, ca să-mi răspundă.

— Mîine vine Luisa. Și trebuie să mă scol la șapte.

— N-o să te poți scula, zise Elena.

— Vai, draga mea, cînd mă gîndesc să mă scol cu noaptea-n cap !

Rezemată de balustrada terasei, silueta Claudettei era o linie precisă, pe care o întrerupeau ridicăturile sînilor sub pulover. Din cînd în cînd se auzea clinchetul bucăţelelor de gheaţă în pahare. Cum stătea picior peste picior, Elena bătea uşor în aer ritmul lent al blues-ului. Amadeo suspină.

— E bine aici, zise Ernestina.

— Partea proastă e că sîntem cam obosiţi.

Spre miazăzi, se zăreau, nemişcate, cîteva scame de nori, străvezii. Am băut o înghiţitură bună de whisky şi mi-am aprins o ţigară. Elena mă privea.

— A fost bun filmul ? întrebă Amadeo.

— Foarte antrenant. — Elena încetă să mă mai privească. — Pare bună melodia asta. Şi cunoscută. Ce-i ?

Ernestina întoarse capul spre picup.

— Vreo nerozie sentimentală din cele care îi emoţionează pe...

— Taci, Santiago. — Ernestina ascultă cîteva clipe, pînă cînd sunetul pianului fu acoperit de susurul suav al clarinetului. — „Poor Butterfly".

Mîinile îmi duhneau a tutun. Am încetat de a-mi mai sprijini bărbia pe degete şi am apucat paharul, pe care-l lăsasem pe lespedea terasei. Pijamaua Ernestinei era o pată albă în întuneric. Claudette se mişcă, aşa cum sta cocoţată pe balustradă.

— Dormeai, zise Amadeo.

— Nu, şi Santiago se rezemă mai bine în scaun.

— Javier, ce s-a mai ales de individul ăla care era contabil la tatăl tău ? Un bătrîn slinos ca doña Pura, şi cumplit de slugarnic. Cînd se raţionalizase tutunul, venea să-mi cerşească mereu cartela mea. Respingător.

— A murit.

— A murit ?

— Acum vreo doi sau trei ani.

— Mă bucur grozav.

— Andrés !

— Elena, iubito, mă bucur că a murit, pentru că era un exemplar de vechi slujitor de casă. Cu toată porcăria de casă pe umerii lui acoperiţi de mătreaţă, şi cu toate mişmaşurile contabilităţii pe conştiinţă. Mă bucur.

— Cum de ţi-ai amintit de el tocmai acum ?

— Pentru că vedeam tot felul de figuri omeneşti în nori. Nu-ţi mai aduci aminte, Javier ? — Brusc, Andrés se aşează pe marginea şezlongului. — Era un tip rîios, care descoperea mereu tot felul de chipuri omeneşti în hărţi, în flori, în fibrele lemnului. Mă bucur grozav că sînt un om de nimic, cum gîndeşte Elena despre mine. În seara asta mă bucur grozav că nu mi-am petrecut ultimii douăzeci de ani trăind la un loc cu contabili şefi şi alte asemenea murdării. Puteţi să mă credeţi.

— Andrés, dacă ai chef să faci butade, spune, dar nu-mi atribui gînduri pe care nu le am. — Elena se aplecă puţin înainte. — Niciodată nu te-am considerat un om de nimic, numai pentru că nu-ţi place să faci afaceri.

— Detest aşa-numitele afaceri.

— Ești un om foarte bun, zise Ernestina.

— Draga mea, ăsta sînt eu. De mic am fost foarte bun. Nu-mi plăcea să mă duc la dame, cînd mă lua cu el Javier...

— Ascultă, eu...

— ...și nu-mi plăcea lipsa de seriozitate comercială. În iarna asta am să înființez o universitate de seriozitate comercială. Am fost atît de bun și-mi place atît de mult să fiu bun încît, în ciuda bețiilor mele, toată lumea mă iubește. Nu-i așa că mă iubiți ?

— Te iubim mult, zise Amadeo.

— Și mai ales femeile. Am început să observ asta din ziua cînd am terminat războiul. La început, știind cît sînt de sensibil, m-am gîndit că sînt un papă-lapte. Apoi, mi-am zis, ce dobitoc ! dacă am sensibilitate, de ce s-o ascund ? Și i-am spus-o și mamei, odihnească-se în pace, mama care nu se gîndea să miște un deget pentru a spori averea familiei. Mama și-a jucat rolul de văduvă cu un singur fiu. După aia, sărmana și-a pus toate speranțele în Elena. Numai că Elena și cu mine ne iubim. Și din fericire, există Javier. Javier, tu ești sprijinul familiei. Fără tine, familia și-ar vedea reducîndu-i-se anual veniturile. Ești un sprijin formidabil, care nu ne lași să ne fleșcăim.

Ernestina rîse ascuțit, peste hohotele răgușite ale lui Amadeo.

— E adevărat tot ce spui, Andrés.

— Elena, sînt încîntat că-mi dai dreptate. Și că ai înțeles ce importantă este bunătatea pentru viața de toate zilele. Sînt încîntat că-l iubești

pe Javier, că-l iubești pe fiul nostru, că-i iubești pe prietenii mei. Nu vreau să par sentimental, Elena, dar au fost momente, la începutul căsniciei noastre, cînd mi-era teamă că n-o să iubești pe nimeni.

— Ești formidabil, zise Claudette.

— Ascultă, bărbate, și de ce, mă rog ?

— Te vedeam atît de frumoasă, atît de bine făcută, cu pielea asta frumoasă cu care te-a înzestrat Dumnezeu, încît păreai incapabilă de afecțiune. Blestemata mea de sensibilitate mă făcea mereu să bănuiesc acest lucru. Pînă cînd, într-o zi, am înțeles că și tu erai bună, Elena. Și atunci nu mi-a mai păsat că erai frumoasă.

— Cîte pahare de whisky ai băut ?

— Opt, Amadeo. Și întotdeauna cînd ajung la al doisprezecelea, vă explic viața mea. E foarte bine aici, cu voi și cu muzica asta și... cu tot. Dar mă gîndesc că se petrece ceva în jurul nostru, și nu știm ce este. De fapt, se pare că voi nici măcar nu știți că se petrece ceva.

— Ce se petrece ? întrebă Santiago.

— Îți spun că nu știu. — Andrés își aprinse o țigară. — Se petrec tot felul de lucruri. Să-ți spună Javier ce se petrece. El poate că știe.

— Pentru că citesc ziarele ?

— Nu citești ziarele. Don Antonio este singurul care știe ce scrie în ele. Dar toți sîntem de acord că ziarele nu scriu niciodată ce se petrece.

M-am apropiat de balustradă, lîngă Claudette. Elena puse o mînă pe fruntea lui Andrés.

— Uite, de exemplu, am zis eu, fata asta. Poliția continuă să cerceteze, dar nu știm nimic.

— Nu deveni funebru, Javier. Haide, Andrés, zi-i înainte, îl îndemnă Ernestina.

— Ești transpirat. Să-ți aduc niște prosoape umede ?

— Nu te deranja, Elena. — Andrés se lăsă să alunece, pînă cînd își sprijini capul de pînză. — Mă răcorește mai mult mîna ta decît toate prosoapele din lume. Cred că sînt atît de mulțumit, pentru că lumea mi se pare o porcărie solemnă și complicată. Și mă pricep foarte bine cînd e vorba de porcării. Spune, Santiago, cînd Claudette ocupă baia, n-o detești ?

— Ar vrea să mă asasineze.

— N-o detesta, Santiago.

Amadeo se ridică în picioare, sprijinindu-se de genunchii Ernestinei.

— Hai să dansăm, haide.

Elena, aplecată peste Andrés, îl sărută pe buze, mîngîindu-l încetișor pe umeri.

— Cred că mă duc să mă culc, am zis eu.

— Ești obosit, nu ?

Amadeo și Ernestina dansau. M-am uitat la Claudette, care îmi surîdea.

— Ei, atunci pe mîine, la toți.

— Javier, iubitule, nu pleca. Promit că n-o să mai amintesc de vremea cînd mă îmboldeai și mă împingeai să merg la dame.

— Zău că sînt obosit. — Santiago lăsă să cadă o bucățică de gheață în paharul său gol ; Andrés și Elena ședeau tot îmbrățișați, ea cocoțată pe genunchii lui. — Petrecere frumoasă.

Am coborît repede treptele, pînă la primii copaci. De sus, rîsetele, vocile neinteligibile și amestecate, muzica se revărsau în valuri discontinue. M-am sprijinit de un trunchi, apăsîndu-mi cu toate puterile trupul de scoarța zgrunțuroasă. Brusc, n-am mai putut îndura și am luat-o la goană.

Cînd am ajuns pe plajă, m-am oprit lîngă barca lui Amadeo. Mîinile îmi tremurau. Încetul cu încetul, am simțit că mă contopesc cu singurătatea plajei. Valurile ajungeau, mici și spumoase, din îndepărtarea vărgată de razele lunii. După multă vreme, m-am întors. Încet-încet, ținîndu-mă cît mai departe de vila lui Andrés.

18

Am deschis ochii și am zărit lumină în baie. Robinetele erau probabil deschise la maximum. M-am întors pe partea cealaltă, încercînd să-mi continui somnul. În jaluzelele din fereastră jucau razele soarelui. Apoi, am văzut-o pe Dora ocolind patul și ducîndu-se spre șifonier ; își puse pe ea niște pantaloni și o bluză largă, portocalie.

Pleoapele îmi erau grele și aveam pielea umedă de sudoare. Am împins la o parte cearșaful cu piciorul și am luat perna în brațe. Dora fredona în surdină. Se auzi un strigăt în grădină, iar apoi o motocicletă trecu pe stradă. Am

întredeschis ochii. Dora, în picioare, ridica puțin jaluzelele. Motocicleta se îndepărta.

— Javier.

Am văzut-o trăgînd perdelele.

— Javier, Javier.

Mîna Dorei îmi mișca umărul.

— Ce-i ?

— E zece și jumătate, Javier.

— Zece și jumătate ? — M-am întins pe spate, cu brațele în sus. — Bună dimineața.

— Don José María e bolnav.

— Pentru Dumnezeu ! Presupun că nu-i nimic grav.

— Au anunțat prin Rafael că-i bolnav și că n-o să poată veni în dimineața asta.

— Cum e vremea azi ?

— Te anunț că la douăsprezece trebuie să te duci în oraș. A, e cald, foarte cald. Am să-i spun lui Rufi să-ți aducă aici micul dejun.

— Și ziarele.

După ce Dora ieși, m-am așezat în pat și mi-am aprins o țigară. În odaie se simțea un aer stătut. Cînd m-am întors din baie în pat, m-a apucat tusea. Apoi mi-am adus aminte de Elena.

— Domnu'...

Era vocea lui Rufi. Din țigară nu mai rămăsese decît scrumul ; am strivit mucul și m-am acoperit cu cearșaful.

— Intră.

— Bună ziua. Domnu' s-a odihnit ?

— Da. Mulțumesc, Rufi. Deschide fereastra, te rog. Și lasă jaluzelele ridicate. Arăți bine în dimineața asta.

— Am dormit buștean.

Țineam tava pe pîntece, sprijinită pe genunchii îndoiți. Rufi îmi dădu ziarele înainte de a deschide fereastra.

— Te-ai distrat aseară ?

— Da, domnule. Don José María e bolnav și n-o să vină.

— Ah, da.

Rufi aduna rufăria Dorei, împrăștiată pe spătarul fotoliilor, pe scaun, pe jos. Intră și ieși de mai multe ori din baie. Cînd îmi puse papucii sub pat, fruntea îi atinse cearșaful ; m-am oprit din citit. Părul lui Rufi avea un luciu uleios. Cînd se ridică, privirile ni se întîlniră.

— Mai doriți ceva ?

— Mulțumesc. Sper că azi n-o să ai multă treabă.

Rămase la mijlocul ferestrei, pe fundalul albastru al cerului, combinat cu verdele ramurilor.

— Poftim ?

— Vreau să spun că azi e duminică și că trebuie să termini repede.

— Am să încerc, domnule. În seara asta mă duc în sat. Rafael ne ia cu furgoneta. Fetele celelalte vor să meargă la camping, dar Rafael și cu mine ținem să ne ducem în sat. Și cum Rafael e șeful, rîse Rufi, mergem unde-i place lui. Iertați-mă, nu vă las să citiți.

— Nu-i nimic. Dacă mai aştepţi un moment, poţi să duci tava jos.

Am băut încet ce mai rămăsese din cafea. Rufi, cu mîinile încrucişate pe pîntece, privea pe fereastră, cu un zîmbet uşor.

— Nu mai doriţi nimic ?

— Absolut nimic.

M-am săturat repede de ziare. Cu mîinile la ceafă şi cu gustul proaspăt al ţigării în cerul gurii, reconstituiam pe îndelete în minte trupul lui Angus. Mi-am lăsat trupul să lunece pînă am rămas întins. Lumina, filtrată de pleoape, juca într-o înşiruire vertiginoasă de pete de culoare. Apoi, Enrique şi Dorita intrară să-mi dea o sărutare. Casa, grădina, strada se umplură de zgomote, de glasuri, care păreau foarte aproape.

Din pat, am telefonat acasă la Elena.

— Nu, nu e Andrés. Cum crezi că Andrés ar putea să fie sculat la ora asta ?

— Ah, tu eşti, Santiago...

— Andrés va putea fi văzut abia după vreo oră. Tocmai s-a dus să facă un duş. Vrei să-i spun ceva ?

— Nu, nimic. Telefonam aşa, într-o doară. Sînt încă în pat. V-aţi culcat tîrziu azi-noapte ?

— Nu prea tîrziu. Exact în clipa cînd Elena a declarat că nu ne mai dă nici o picătură de whisky. Ţii minte ce spiritual a fost Andrés ? Ei bine, după aceea s-a întrecut pe sine. Am ieşit să dăm o raită şi se oprea în faţa fiecărei

vile, și ne servea povestea stăpînului ei sub formă de predică. Ceva senzațional. Ah, să nu uit. Caută să te eschivezi fiindcă don José María nu vine în dimineața asta, și femeile au și început să pună la cale o escapadă în oraș. Amadeo a coborît pe plajă. Pînă în jumătate de oră o lansăm pe „Marta" la apă.

— De-acord. Ascultă, Elena e pe-acolo ?

— E cu Ernestina și Luisa, care tocmai a venit.

— Atunci lasă.

— Așteaptă s-o chem.

— Nu, nu, nu. Spune-i doar să-mi dea ea un telefon cînd o să poată.

— Va să zică știi, într-o jumătate de oră pe plajă. Și păstrează secretul.

— Pe curînd.

M-am apucat din nou să răsfoiesc ziarele. Am citit faptele diverse și m-am ridicat să caut un pix ca să dezleg jocul de cuvinte încrucișate. În grădină, Leoncio examina un strat de flori. José alerga pe stradă, făcîndu-se că n-o aude pe Dora care-l chema de pe verandă. Dincolo de acoperișuri, de terase, de copaci, pe albastrul uniform al cerului, umbra împărțea muntele în două. Coroanele pinilor, nemișcate, păreau să trimită dimineții și mai multă lumină. Ședeam așezat pe pat și dezlegam cuvinte încrucișate. Din cînd în cînd, mă poticneam și rămîneam gînditor, ca și cum aș fi încercat să-mi amintesc ceva foarte important sau aș fi fost pe punctul să-l descopăr.

Le-am auzit glasurile apropiindu-se pe coridor. Dora deschise uşa şi le lăsă să treacă pe Ernestina şi Luisa.

— Am venit să te vizitez, fiindcă se bănuieşte că o să rămîi în pat pînă deseară.

— Luisa, arăţi superb. Lasă-mă să te admir. — Am ridicat o mînă spre ea, pe care mi-o strînse, în timp ce se apleca să mă sărute pe obraji. — Senzaţional de frumoasă. Bună, Ernestina.

— Ba tu arăţi bine. În ziua cînd întîlnesc un tip ca tine, îi cad în braţe.

— Vă las cu leneşul ăsta, zise Dora. Dar să nu-l ţineţi prea mult de vorbă, că la douăsprezece plecăm.

— E unsprezece şi un sfert, Dora. Hai, aşezaţi-vă — Dora închise uşa — pe unde puteţi.

— Îmi plac alcovurile matrimoniale, zise Ernestina.

Luisa se aşeză pe marginea patului, îşi puse picior peste picior şi îşi aranjă părul.

— Eşti mai zveltă.

— Iar tu eşti fermecător.

— Arăţi cu cinci sau şase ani mai mare, ceea ce îţi stă bine, pentru că trebuie să ai foarte puţini. — Reverele rochiei în carouri îi cădeau moi peste claviculele osoase. — Cîţi ani ai, Luisa ?

— Douăzeci şi doi. Dar tu ?

— În ziua în care te-ai născut, stăteam vîrît într-o tranşee cu noroiul pînă la urechi.

— Luisa s-a născut în august, aşa că nu putea să fie noroi în tranşeele tale blestemate

despre care tot vorbești. — Ernestina se întoarse, cu una din periile Dorei într-o mînă. — Nu-mi închipuiam că pot să existe mînere de perie cu atîta argint încrustat.

— Luisa, cînd ne-am văzut ultima dată ?

— Ultima dată ne-am văzut la nunta fiului lui Joaquín Maroto, în mai. De-atunci nu m-am mai îndrăgostit nici măcar o singură dată. — În timp ce vorbea, Luisa tot apăsa mecanismul pixului, și vîrful intra și ieșea cu pocnituri ritmice. — Și am petrecut un sezon infernal în Zarauz ; noroc că a fost scurt, grație scrisorii lui Andrés care mă invita la petrecerea de joi.

— Joia care vine e petrecerea ?

— Da, domnule. — Ernestina îmi trecu peria prin păr. — Așa de mult te interesează petrecerea. Te anunț, Luisa, că este...

— Mi-au spus să vă transmit multe complimente și să le...

— ...insuportabil.

— ...trimiteți copiii la Zarauz, pentru că altfel se prăpădesc. Mama ta este slăbuță, cum o știi, fără reumatisme sau fandoseli. Ei, și acum, povestește tu. Ești tot îndrăgostit de Dora, firește.

— Tot, zise Ernestina așezîndu-se lîngă mine cu picioarele întinse.

— Și continui să cîștigi o groază de bani ?

— În ultimul timp, n-are cine să-i cîștige.

— Bătrînul meu zice că o să dea faliment. De ce spune Ernestina că ești insuportabil ?

— Pentru că este. Nu-l interesează nimic.

— Nu mă interesează petrecerea ta.

— Sau poate ești prins pînă peste cap cu afacerile. — Luisa își apăsă mîna pe una din gleznele mele. — Mă însărcinez să reîntinerese ambianța... Ascultă, cred că ați avut o crimă pe-aici în sezonul ăsta.

— O crimă captivantă. Ca-n filme.

— Nu se știe dacă a fost o crimă. Nu se știe nimic. Și-apoi, este la fel de captivantă pe cît sînt eu episcop.

Înainte de a apuca să ridic receptorul telefonului, care începuse să sune, îl ridică Ernestina.

— Alo.

— Probabil că-i Elena.

— Sîntem cu el... Păi, în pat, dragă... Întreabă dacă vrei ceva de la Andrés ?

— Nimic. Ne vedem mai tîrziu.

— Zice că nimic, că o să-l vadă... Da... Noi ne continuăm turul de vizite... Pe curînd.

Luisa se sprijinea pe pervazul ferestrei.

— Acum o să plecăm, ca să te poți scula.

— Ia spune-mi și mie, Ernestina, cum de reziști aici, fără un curtezan.

— Prostii ! — Ernestina izbi cu palma în saltea, și se ridică. — Hai, scoală-te !

Luisa făcu cîțiva pași și apoi se opri, cu mîinile în șolduri și cu picioarele depărtate.

— Probabil că ne-am săturat de bărbați, înțelegi ? Cum e la tine cu afacerile.

— Mă bucur că ai venit, Luisa. Și iartă-mă pentru felul cum te-am primit.

— La revedere, Javier.

— La revedere, scumpule. — Ernestina aruncă peria pe patul Dorei.

Am căutat pixul printre cutele cearşafului, am îngrămădit ziarele pe jos şi mi-am aprins o ţigară, înainte de a forma numerele pe discul telefonului. Aproape imediat, răspunse Elena.

— Eu sînt. Tocmai au plecat Ernestina şi Luisa. Eşti singură ?

— Da. Ce vroiai ?

— Să stau de vorbă cu tine.

— Nu cred că avem prea multe de vorbit.

— Elena, ce-i cu tine ?

— Nimic. — Am observat sforţarea ei de a-şi schimba tonul vocii. — Pe scurt, ce doreai cînd m-ai sunat mai înainte ?

— E uşor de ghicit, nu ? Vreau să te văd şi să vorbesc cu tine, fiindcă aseară...

— Mai bine să nu-mi mai vorbeşti despre aseară.

— Eu sînt cel care ar trebui să fiu supărat. Vreau să te văd, tocmai ca să vorbim despre ce s-a întîmplat aseară.

— Ce s-a întîmplat aseară ?

Am trecut receptorul la cealaltă ureche, în timp ce coboram glasul.

— Prevăd că va fi greu să ne înţelegem prin telefon. S-o lăsăm pentru cînd vom fi singuri. Ce faci înainte de prînz ?

— S-ar putea să rămînem la prînz în oraş.

— Evadăm după micul dejun ?

— Imposibil.

— De ce ?

— Din cauza Luisei.

— Dar ce legătură are Luisa ?

— Ascultă, Javier, Luisa a venit la noi azi-dimineață și bănuiesc că Andrés...

— Ascultă...

— Lasă-mă să vorbesc !

— Foarte bine. Spune.

— Poate că Andrés va avea chef să ieșim pe aici, pe la vreo plajă. În orice caz, vino și tu.

— N-aveam de gînd să viu. Ba mai mult, n-am de gînd să mă duc în oraș și să-mi petrec după-amiaza contemplîndu-te ca pe o străină, fără să putem sta singuri măcar cinci minute. Nu, n-am de gînd să merg ! N-am chef să se întîmple ca aseară. Cînd o să vrei să mă vezi, anunță-mă tu.

— Aseară, ascultă-mă odată, Javier, aseară rezistam pentru tine, numai pentru tine. Deși mă dobora somnul, am rămas pentru că vroiam să fim o clipă singuri. Și cînd colo, ai șters-o pe neașteptate, într-o clipă. Să nu-mi spui acum...

— De ce-am șters-o aseară ? De ce ?

— Asta aș vrea să știu și eu.

— Ei bine, am șters-o pentru că n-am mai putut suporta conversația aceea stupidă, care nu mă interesa deloc. Și să te văd, pe deasupra, în rolul încîntător de nevastă a bărbatului tău. Înțelegi acum ?

— Ce vroiai să fac ?

— Cel puțin să fi ținut seama de faptul că eram și eu acolo. Că te așteptam.

— Ești un prost, Javier.

— Nu, un prost, dar m-am săturat.

— Dragul meu, nu știu de ce te-ai săturat.

— De tine, de mine, de viața pe care o ducem, închiși ca niște șobolani. Asta-i o gaură de șobolani în aer liber. Iar tu, Elena, nu faci nimic ca să înlături dificultățile.

— Gata, Javier. Destul cu prostiile. Ești nedrept, și o știi foarte bine. Și dacă te-ai săturat de mine, caută-ți alta.

Am lăsat scrumiera pe noptieră și m-am ridicat cu fața la ușă, așteptînd ca buzele să formuleze cuvintele. În receptor, pe deasupra tăcerii, se auzea un bîzîit uniform și constant.

— Să nu mai spui așa ceva.

Elena se grăbi să răspundă :

— Lasă-mă în pace. Tu ești de vină că spun asta. Eram atît de liniștită azi-dimineață...

— Nu spuneai că ți-e lehamite de cele petrecute aseară ?

— Ba da, firește că mi-e lehamite ! Dar eram liniștită, închipuindu-mi că o să-mi dai o explicație, și nu mă puteam aștepta la izbucnirea asta de proastă dispoziție și de... În fine, la revedere.

— Așteaptă !

— Ce ?

— Eu nu merg în oraș și...

— Ai mai spus-o.

— Te rog, Elena, nu-mi place să mai fie și alții cînd sînt cu tine.

— Toate astea le știu de foarte mulți ani. Și alte lucruri, pe care credeam că le știi și tu. Dar ești plictisit, sau nervos, sau scîrbit, indi-

ferent de ce e vorba, și îți verși nervii asupra mea. Nici mie nu-mi place să joc teatru ore întregi ! Dar ai uitat că sînt măritată ?

— Dacă vreodată, ca aseară, sînt pe punctul să uit, ai tu grijă să-mi reamintești.

— Ești nedrept, nedrept, și rău intenționat.

— Ba tu ești. Fiindcă îți închipui că-mi vărs asupra ta nemulțumirile mele.

— Dar așa e, Javier. Dacă nu, ce motive ai avea să te porți astfel ?

Am rămas tăcut, cu gîtul uscat, cu genunchii rezemați de tăblia patului, ascultînd tăcerea și bîzîitul. Trecu un timp pînă se auzi din nou vocea Elenei :

— Haide, Javier... Ne vedem în curînd.

Îndată ce-am auzit țăcănitul telefonului, am azvîrlit receptorul pe pat. În grădină copiii țipau. Am apucat receptorul și l-am lăsat în furcă.

Tocmai băgasem în priză aparatul de ras, cînd sună din nou telefonul. Grăbindu-mă să scot cordonul aparatului, am azvîrlit jos de pe poliță, în chiuvetă, savoniera, paharul cu periuța de dinți, niște bigudiuri ale Dorei, cutia de talc.

— Da...

Rufi manevrase butonul în momentul cînd am ridicat receptorul, așa că timp de cîteva secunde n-am auzit nimic..

— Alo, alo...

— Ascultă, Javier, sînt tot eu, Santiago.

— Ce s-a întîmplat ?

— Vino, omule, ești așteptat. Acum am scăpat și eu de Asunción, dar biata Claudette a picat. Știu că Emilio mă caută.

— Bine, vin îndată.

— Amadeo probabil că e gata să pună motorul în funcțiune. Dar se poate să stai încă în casă la ora asta ? Tocmai duminică dimineața ? Te cam lenevești, prietene ! Hai, grăbește-te.

Pe pielea umedă de sudoare, mașina de ras nu aluneca ; am renunțat să mă mai rad chiar peste tot pe gît. Cînd eram încă la duș, Dora mă strigă din grădină. Am găsit cu greu un prosop ; în cele din urmă încetă să mă mai strige, cînd am apărut la fereastră.

— Javier, știi ce oră e ?

Automobilul era în fața intrării. Pe stradă, Emilio și Asunción, înconjurați de copii, se îndreptau spre casa noastră. Cîțiva metri în urma lor, soții Hofsen stăteau de vorbă cu Marta.

— Da, vin acum.

Leoncio își vedea mai departe de răzoarele cu flori. Ernestina apăru pe motoretă, cu Claudette pe locul din spate, claxonînd întruna. Printre copaci, pata portocalie a bluzei Dorei se apropia de stradă.

Mi-am pus cămașa și pantalonii. Rufi urcă scările, cîte două deodată. Am străbătut holul, ascultînd larma din grădină.

— Javier.

Am așteptat în pragul vestibulului ca Dora să se apropie.

— Cum, nu te-ai îmbrăcat ? N-o să mai ajungem.

— N-am chef să merg în oraș, Dora.

— Și ai de gînd să nu mergi la slujba religioasă ?

— N-am nici o poftă de slujbe.

Enrique și José se cățărau pe verandă. Am străbătut coridorul, am trecut prin bucătărie și am ieșit în spatele grădinii.

— Bună ziua, domnule.

María încolăcea furtunul de stropit.

— Bună ziua.

Am încercat să deschid poarta de plasă metalică spre interior, pînă cînd mi-am amintit că se deschidea în afară și am împins-o cu piciorul.

Și imediat, sandalele mi se umplură de praful de pe drum. Mergeam repede, fără un țel anume. Deodată, Joaquín mă ajunse din urmă, sufocat de propria-i respirație.

— De unde-ai apărut ?

— Stăteam ascuns în grădina casei tale.

— Ceilalți te caută cumva ca să te lege de-un copac ?

— Nu. Pot să merg cu tine ?

Am smuls o nuia uscată dintr-un tufiș. Joaquín mergea alături de mine, respirînd rar și cu putere.

— Mă ascunsesem ca să nu merg cu ele.

Cînd ieșirăm din pădurícea de brazi, în față ne apăru marea, strălucind de lumină, ca o imensă pată de culoare schimbătoare.

— Uite-o pe „Marta". Vrei să-i strigăm ? Sînt sigur că or să ne aștepte.

Păcănitul motorului răsuna atenuat de distanță. Angus s-o fi trezit acum într-o cameră de hotel. Pînă și Rufi știa ce să facă într-o după-amiază de duminică. Barca înainta ușor, fără tangaj. Am inspirat adînc aerul diafan, mireasma-i călduță, pătrunzătoare.

— Se duc spre Palma, zise Joaquín.

— Nu.

Joaquín îmi aruncă o privire, cu acel soi de uimire speriată și visătoare pe care i-o cunoșteam atît de bine.

— Nu ?

I-am trecut brațul pe după umeri.

— Palma se află, am zis eu ridicînd mîna, într-acolo.

— Serios ?

— Da.

Joaquín își descreți fruntea și surîse, cu toată fața.

— Ascultă, mergem în crîngul de pini ?

— Ne ducem să ne scăldăm. E foarte cald.

19

Luisa, în mijlocul hamacurilor și scaunelor de pînză, ședea cu bărbia în piept, atentă la mîinile ei, în timp ce aprindea bricheta.

— Spune, ai zăcut pînă acum făcîndu-ți siesta ? mă întrebă Claudette.

Mi-am sprijinit mîinile pe tuburile nichelate ale unuia dintre scaune și am întîlnit privirea Luisei, care tocmai ridicase capul.

— Ce-i, somnorosule ?

— M-am sculat de trei ceasuri. În costum de baie îți stă și mai bine, Luisa.

— Și de la cinci, ce-ai făcut ? Așază-te aici, lîngă mine. — Claudette bătu în pînza scaunului în timp ce închidea cartea. Vremea e superbă.

— M-am învîrtit prin casă, am pus ordine în hîrtii... Ce citești ? — Apucînd cartea, am atins picioarele Claudettei. — Văd că ai și făcut baie, Luisa.

— E o încîntare Mediterana voastră. Stau toată ziua aici. — Luisa se ridică în picioare, fără să se sprijine cu mîinile în nisip. — Și am de gînd să intru ultima oară azi în apă. Veniți și voi ?

— Eu intru chiar acum.

M-am întins pe șezlong, cu mîinile în buzunarele pantalonilor.

— Da, e-adevărat că vremea e minunată. — Am închis ochii : — Ieri, buletinul meteorologic ne promitea vreme bună pentru toată săptămîna. Din cauza anticiclonului din Azore.

— Foarte interesant. Și, mai ales, foarte liniștitor.

Am deschis ochii și am văzut-o pe Asunción, schimbînd rochița uneia din fetițe, în cort, la vreo zece metri de noi. Claudette continua să rîdă, cînd mi-am întors capul spre ea.

— Nu te înțeleg.

— Văd. Vreau să spun că, așa cum merg lucrurile aici în stațiune, e liniștitor ca cineva să vorbească despre vreme.

— Şi cum merg lucrurile în staţiune ?

— Ştii la fel de bine ca şi mine, zise ea aşezîndu-se picior peste picior. Dora nu vorbeşte cu tine, Marta nu vorbeşte cu Amadeo, Joaquín fuge de maică-sa de cum se face dimineaţă, Emilio ţipă la oricine se apropie de el, iar Santiago parcă a amuţit. Fericirea paşnică, aşa se numeşte asta. Accesibile sînt doar Ernestina, Luisa şi tu, care, cel puţin, profiţi de rarele momente cînd poţi fi văzut, ca să vorbeşti de anticiclon.

— Şi tu.

— Poftim ?

— Adică şi tu — mi-am schimbat poziţia — eşti accesibilă. Ce-i cu Santiago ?

— Se plictiseşte. Ieri a petrecut clasica şi îngrozitoarea seară de duminică.

— Are nevoie de tine.

— Eşti foarte perspicace.

— De ce ?

— Există anumite expresii, pe care nu te-am auzit niciodată să le fi folosit. E mişcător să spui că Santiago are nevoie de mine. Îmi vine să cred că tu ai nevoie de cineva.

— Am nevoie de voi toţi. Pînă de curînd, nu înţelegeam cum de nu l-ai smuls pe Santiago din ţara asta. Cum se face că tu, care ai trăit cea mai mare parte a vieţii în Franţa, poţi să rezişti aici.

— Oh, oh, dar cum vine asta, Javier ? Totdeauna ai apărat modul de viaţă spaniol, susţinînd că e cel mai bun. Explică-mi ce-i cu tine.

Am ridicat mîinile într-un gest ambiguu.

— S-ar putea să fiu obosit.

Claudette se descălță, azvîrlindu-și sandalele cît colo. Pe mal, fetițele îl țineau pe Enrique și încercau să-l îngroape în nisip. Din cort, José le strigă să-l aștepte și pe el. Cîțiva metri mai încolo, Elena înota pe spate, cu un soi de voluptate în arcul pe care-l trasa cu brațele. Soarele, spre asfințit, zugrăvea suprafața apei cu reflexe în diferite tonalități. M-am cufundat iarăși în hamac. Claudette, care tocmai își potrivea pe cap o cască galbenă de cauciuc, părea, așa cum stătea, cu părul ascuns, un băiat.

— Ceea ce mi se pare inexplicabil e că poți să suporți mediul ăsta. Cu trecerea anilor, devin tot mai revoluționar.

— Cu trecerea anilor, devenim toți neurastenici.

Claudette alergă spre linia tivită cu spumă ; cînd apa îi ajunse la genunchi, se aruncă cu capul în valuri. Copiii, potoliți acum, stăteau tăcuți laolaltă. Mi-am schimbat locul, cu fața spre mare.

— Bună, Javier !

— Bună, Asunción ! Nu te scalzi ?

Asunción, sprijinindu-se în coate, își ridică pieptul și capul din nisip.

— Vreau să profit de ultimele raze ale soarelui. Dar Dora ?

— A rămas acasă.

Claudette se îndepărta înotînd într-un ritm uniform. Printre gene, am văzut-o pe Elena ieșind din apă, oprindu-se cîteva clipe cu copiii, apropiindu-se cu capul în jos și cu trupul legă-

nat, de mine, cu pielea bronzată strălucind de picături de apă.

— Ce-i ?

— Vrei să-mi aprinzi o ţigară ?

Întinse un prosop colorat peste hamacul din stînga mea. Primul fum pe care-l trase îi acoperi fruntea.

— Văd că ai făcut o baie bună.

— Nu te-am văzut pînă acum.

— Am sosit doar de cîteva minute.

Cu picioarele întinse, îşi puse un călcîi pe glezna celuilalt picior.

— L-ai văzut pe Joaquín ?

— Nu.

Razele soarelui, aproape orizontale, mă făceau să strîng ochii. Elena fuma, uitîndu-se neliniştită încoace şi încolo. Îi puteam zări muşchii încordaţi pe coapsele cărnoase.

— Ce-ai făcut ieri după-amiază ? mă întrebă ea.

— Am dormit şi m-am plimbat. Am făcut o plimbare pe cinste. Cînd v-aţi întors din oraş, mă culcasem. Azi-dimineaţă, împreună cu Amadeo, am dus barca în sat.

— Astăzi am fost pe plajă de la douăsprezece.

— Chiar adineaori, cînd te-am văzut ieşind din mare, m-am gîndit că în vara asta viaţa mea a depins în întregime de tine.

— Nu se vede, zise ea zîmbind.

M-am îndoit din mijloc, am întins braţul şi i-am mîngîiat curba bărbiei. Privirea şi surîsul Elenei se îndreptară domol asupra-mi.

— Acum eşti liniştit ?

Rămaserăm cîteva clipe ochi în ochi, dar fără să zîmbim. Mi-am retras mîna. Asunción citea o revistă.

— Nu, nu sînt.

Buzele ei nerujate erau puţin crăpate în lumina crepusculului. Mi-am aranjat mai bine cureaua pantalonului şi m-am aşezat din nou, cu braţele sprijinite de genunchi.

— De ce mă priveşti ?

— Mi-ar plăcea să te sărut, să te sărut la nesfîrşit. Să te ţin strîns în braţe. Şi să uit de tot.

— De tot ? — Îşi ghemui picioarele. — De ce te-ai purtat atît de oribil ieri, la telefon ?

— Nu ştiu, am minţit eu.

— De ce n-ai vrut să ne însoţeşti la slujba de la biserică ?

— Tot nu ştiu.

— Nu ştii nimic.

— Nu, nu ştiu nimic. Stau ceasuri întregi, zile întregi, singur. Şi ştiu din ce în ce mai puţin ce se întîmplă.

— Ce se întîmplă cu tine, vrei să spui. Pentru că nu se întîmplă nimic, Javier. Totul continuă la fel.

— Poate.

— Ieri te-ai purtat oribil, iar alaltăieri seara şi mai rău.

— Să lăsăm asta, Elena. Nu vreau să mă cert din nou. Cînd ne putem duce la căsuţă ?

Se aplecă din hamac ca să îngroape mucul de ţigară în nisip. Expresia feţei îi era iarăşi obişnuită, aproape indiferentă sau distantă.

— Cred că săptămîna asta. Mîine nu, bineînțeles. Nici poimîine. Nici joi, fiindcă cu pregătirile pentru petrecere... — Tăcu, văzînd că mă ridic în picioare.

— La revedere.

Am făcut doi sau trei pași, înainte de a-i auzi glasul.

— De ce toate astea, Javier ?

— Mă duc acasă, am îngăimat eu. Am uitat...

— De ce ? — În liniștea ce se lăsase, răsună glasul Claudettei și, imediat, cel al lui Asunción. — Ce vină am eu că Dora îți face viața mai imposibilă ca oricînd ?

Cu mîinile încrucișate și cu picioarele depărtate, zîmbea. Dintr-odată, am avut conștiința propriului meu gest. M-am răsucit și am pornit repede, ridicînd mici norișori de praf.

Glasurile și rîsetele lor ajungeau pe cărare deformate de distanță. Dintr-o clipă în alta, umbrele vor învălui marea.

Andrés, Santiago, Amadeo și Emilio, care jucau o partidă de mus în grădina lui Emilio, nu mă văzură trecînd prin fața casei ; apoi am dat peste Joaquín.

— Ce cauți pe-aici ?

— M-am uitat ce făceau zidarii, la piscină. Cînd o s-o umpli ?

— Unde ți-ai petrecut toată ziulica ?

— Pe-aici. Pot să merg cu tine ?

— Ascultă, du-te imediat pe plajă și liniștește-o pe mama ta. — Joaquín se rezemă de trunchiul unui copac. — Mă auzi ?

— Da.

— Atunci, du-te pe plajă.
— Va să zică, nu pot să vin cu tine ?
— De ce ?
— Vreau să vin cu tine.
— Nu.

Joaquín rămase locului, aruncînd cu vîrful piciorului pietricele lîngă tulpina copacului. Rafael, pe vine, demonta una din roţile furgonetei.

Leoncio coborî treptele verandei.
— A sosit Vicente.
— Spune-i să vină ca să stăm de vorbă.

M-am aşezat pe unul din fotoliile de răchită. Rufi mătura lespezile într-un colţ al vilei.

— Rufi, vrei să aduci nişte sticle de bere ? Şi ginul.
— Îndată, domnule.

Vicente, însoţit de Leoncio, se opri la capătul aleii de pietriş.

— Bună seara, am zis eu ridicîndu-mă. Ce mai faci ?

— Bună seara, don Javier. Vă rog să mă iertaţi că vă deranjez.
— Vino şi aşază-te aici.

Leoncio se întoarse în casă. Vicente se uită la iarbă, înainte de a călca pe ea ; se apropie călcînd aproape în vîrful picioarelor. Dintr-un buzunar al jachetei cu dunguliţe, scoase un pachet de ţigări americane, abia desfăcut. Tocmai ne aprinseserăm ţigările, cînd Rufi lăsă tava pe masă.

— Îţi place berea ?

— Da, domnule, foarte mult. — Vicente, așezat pe marginea scaunului, întinse mîna spre paharul plin de spumă. — Mulțumesc.

— Știi, eu te cunoșteam, dar nu făceam legătura cu numele.

— Sigur, zise el zîmbind. Așa se întîmplă. În sat ne-am văzut de mai multe ori. M-a prezentat Juan, vă amintiți ?

— Firește, am răspuns eu luînd o înghițitură de gin.

Vicente luă țigara cu mîna cealaltă și își aplecă ușor capul, în timp ce ridica paharul, pînă cînd își înmuie buzele.

— E foarte bună, zise el.

— Mi-a spus Leoncio că ai mai fost.

— Da, domnule, v-o fi spus Leoncio. Nu era ceva urgent. Știu cît de ocupat sînteți mereu. De multe ori am spus că don Javier nici în concediu nu se oprește din lucru. Cînd nevasta mă caută la prăvălie și mă îndeamnă să mai las treaba, asta-i spun eu, că don Javier, care este un domn, nici în concediu nu încetează să muncească.

— Dumneata ai o prăvălie în sat, nu ?

— Da, domnule. De coloniale, espadrile, drogherie și articole de curățat.

— Și cum merg treburile ?

Vicente încetă să mai fixeze berea și ridică din umeri.

— Prost. Iarna a fost foarte grea, da, domnule, foarte grea. Și nici vara nu-i mai bună. Mai mult de jumătate din ce vînd dau pe datorie.

— Eşti de prin partea locului ?

— Sînt de fel din Almería. Dar am trăit mulţi ani pe lîngă Rioja.

— Bine, Vicente, poţi să-mi spui despre ce-i vorba.

— Nu vreau să vă mai reţin, don Javier. Dumneavoastră poate vreţi să-i vedeţi pe domnii aceia şi eu...

— Care domni ?

Am împins scrumiera la marginea mesei, spre el. Vicente împinse braţul stîng, cu ţigara în sus, ca o torţă, pînă cînd scutură scrumul lung. Apoi îşi muie din nou buzele în bere.

— Pe domnii aceia de la poliţie.

— A venit inspectorul ?

— Da, domnule, don Julio, şi altul mai tînăr, pe care nu ştiu cum îl cheamă. Mai adineaori au trecut pe-aici — Vicente făcu semn cu capul spre tufişul de cimişir de la poartă — şi au salutat-o pe soţia dumneavoastră.

— Or fi venit pentru cazul cu fata moartă.

— Da, domnule, pentru asta vin.

— Dar eu n-am de ce să-i văd. De ce crezi dumneata că eu... ?

Vicente, cu chiştocul ţigării între degetul mare şi arătător, întinse braţul spre scrumieră. Cureaua de piele neagră, cu cîţiva centimetri mai jos de marginea pantalonului, îi strîngea pîntecele umflat.

— Prin sat se spune că dumneavoastră ştiţi care-i cheia problemei, că de-aia v-a şi consultat poliţia, ca să ştie ce-i de făcut. Sînt cîţiva băieţi mai tineri în sat cărora le e teamă să nu

pățească ceva. Știți, don Javier, că săracii sînt întotdeauna bănuiți. Și cum băieții sînt și cam neciopliți, cam aprigi la mînie, de ce s-o ascundem între noi...

— Dar nu știu nimic, l-am întrerupt eu cu un rîs scurt. Și poliția nu-mi spune nici mie nimic. Totuși, cred că n-are rost să vă temeți că va fi arestat cineva, dacă nici unul n-o cunoștea pe moartă.

— Nu, domnule, nici unul n-o cunoștea, se grăbi Vicente să adauge. Adică, asta spun ei. După mine, dacă-mi îngăduiți, e vorba de-o răfuială. În ținutul nostru îi știm pe străini. Buni ca să lase parale, dar și mai buni ca să aducă necazuri... Dumneavoastră, care ați văzut-o, don Javier, și care sînteți un om cu carte — lumina fluorescentă de pe verandă împărțea în zone de umbre masa și gazonul — cred că v-ați făcut o părere. Ce să vă spun eu ? Știți, unora le e teamă, pentru că mulți au avut de-a face cu străinele. Înțelegeți, don Javier, sînt băieți tineri, și ele îi atîță, le cumpără tot felul de fleacuri... Unii dau tîrcoale prin camping... În unele seri parcă-i o casă dintr-acelea, iar ei niște stricați. Să-mi fie cu iertare.

— Bine, Vicente, dar totdeauna au existat lucruri din astea mai mult sau mai puțin pe-ascuns. Nu cred că cineva din sat este amestecat. Dacă mă întreabă poliția, așa am să spun.

— Mulțumesc. Știam eu că dumneavoastră le luați partea oamenilor sărmani. Da, domnule, știam.

— Altceva ?

Vicente mai bău o înghițitură de bere, se ridică o clipă de pe scaun și scoase un plic dintr-un buzunar al jachetei. Joaquín intră în grădină pe aleea centrală ; cînd o văzu pe Rufi, porni în goană spre ea.

— Dacă aveți o clipă liberă...

— Da, spune, și am întors capul de la Joaquín.

— Uitați care e treaba. Știți că am o prăvălie în sat. Puteți să întrebați pe oricine și-o să vă spună ce bine aprovizionată este. Nu-i ca prăvăliile alea sărăcăcioase obișnuite din satele noastre. Eu, vedeți dumneavoastră, m-am îngrijit întotdeauna ca afacerile să-mi meargă bine și, ca să meargă bine, trebuie să muncești din greu. Așa zic eu, că dacă nu muncesc bine, mai bine să nu muncesc deloc. Iată, de pildă — Rufi și Joaquín dădură colțul casei — eu nu aduc leșia în sticle. Nu, domnule. Aduc leșia în tuburi de plastic, din aceea concentrată. Asta, ca să vedeți cum mă străduiesc să fiu la curent cu tot ce apare nou pe piață. Și, într-o zi, m-am gîndit că în stațiunea aceasta nu sînt prăvălii. Da, da, știu că...

— În stațiune nu pot fi prăvălii.

— ...că în stațiune nu e voie să deschizi o prăvălie. Știu, don Javier. Și bine faceți că nu îngăduiți. Aveți posibilitatea să trăiți fără prăvălii, și fără cinematografe, și fără primărie, și foarte bine faceți. Dar într-o zi mi-a trecut prin cap și mi-am dat seama că lucrurile, să-mi fie cu iertare, pot fi schimbate, spre folosul dumneavoastră. Ca să înțelegeți clar, — lăsîndu-se

puțin pe spate în scaun, își sprijini paharul pe pîntece — Rafael se duce în fiecare zi în oraș cu furgoneta după cumpărături. Dacă ar exista un depozit, să zicem în baracă, Rafael n-ar mai trebui să facă mereu toate drumurile astea. S-ar duce la depozit, ar lua ce are nevoie, și gata. Dumneavoastră ați economisi transportul și, pe deasupra, ați putea cîștiga un comision.

— Cum ?

— Nu m-am gîndit să reduc prețurile, dar aș putea să vă dau un comision, dacă îmi îngăduiți să fac un depozit în baracă. Pe hîrtia asta este explicat totul, în scris. — Vicente așează plicul lîngă scrumieră și sticla de bere. — Dacă v-ați deranja s-o citiți, ați vedea că eu...

— Vicente, îți înțeleg ideea. Dumneata ai pretenția să fii singurul furnizor al stațiunii, și acolo ți-ai trecut condițiile. Așa-i ?

— Așa-i. Singurul furnizor.

— Vezi dumneata, eu nu hotărăsc singur în problemele stațiunii ; există un consiliu de administrație. S-a stabilit să nu existe prăvălii și nici un fel de localuri publice în stațiune. Nu pot să-ți promit decît un lucru : că propunerea dumitale va fi studiată.

— Foarte mulțumesc, don Javier.

— Nu hotărăsc numai eu singur.

— Dar — și Vicente lăsă paharul pe masă, iar vorbele i se împletiră cu un soi de rîs — dumneavoastră sînteți cel mai de seamă.

— Nu sînt decît unul dintre ei, Vicente. Cînd se va hotărî ceva, am să-ți comunic.

Vicente se ridică în picioare, şi în clipa aceea am simţit în spate o mişcare, care m-a făcut să întorc capul. Joaquín şi Leoncio coborau treptele verandei.

— Mulţumesc nespus de mult pentru toate, don Javier. Şi salutări soţiei dumneavoastră. Rămîneţi cu bine.

— N-ai pentru ce, omule.

În paharul lui Vicente rămîneau cîteva degete de bere, un lichid gălbui cu băşicuţe nemişcate. Joaquín, întins într-o rînă, smulgea liniştit firicele de iarbă. Leoncio închise poarta grădinii.

— Ai fost pe plajă ?

— Mă plictisesc cu ele.

— Te plictiseşti ?

— Nu ştiu decît să facă întruna castele, să te îngroape în nisip sau să se joace de-a piraţii.

Pe cerul alburiu, stelele începeau să sclipească. Mi-am terminat ţigara şi paharul de gin.

— Pleci ? mă întrebă Joaquín.

— Am de lucru.

Am apucat plicul lui Vicente cu aceeaşi mînă în care ţineam sticla. Dora, care-şi pusese un pantalon negru şi o bluză vişinie foarte strîmtă, vorbea cu Rufi în vestibul.

— Ai grijă, Rufi, să nu mă deranjeze nimeni.

— Cînd doreşte domnul să cineze ?

— Javier, eu am mîncat.

— Ah, bine.

Am pus plicul lui Vicente pe birou, am aprins lampa de masă şi m-am aşezat pe divan. Frun-

zele copacilor sclipeau în lumina lunii. Am inspirat aerul, care mirosea a pământ. Ginul mă moleşi, îmi schimbă gîndurile şi îmi produse un somn ciudat, liniştitor.

— Javier ! strigă Andrés.

— Lasă-l pe Javier, dragul meu. Dacă lucrează, lasă-l în pace.

— Dar poate că i-ar plăcea să se plimbe pe şosea.

După ce trecură mai departe pe stradă, m-am ridicat, cu gura uscată, pe jumătate adormit, dar cu o luciditate ciudată, ca o flacără rece pe frunte. Joaquín, aşezat într-un fotoliu din hol, tăia poze dintr-o revistă.

— Nu te duci la culcare ?

Lăsă foarfecele lîngă telefon.

— Imediat.

— Dar e douăsprezece.

— Mă duc la Rufi să-mi dea un pahar de lapte. Poliţaii au plecat. Au fost pe plajă şi apoi s-au pus pe taclale cu unchiul Amadeo. Dar n-au vorbit nimic important, ştii ?

— Te-apuci acum să-i spionezi pe poliţişti?

Aerul nemişcat din grădină reuşi să mă liniştească. Brusc, lîncezeala tristă ce mă cuprinsese se preschimbă într-o nevoie de mişcare. Era prostesc şi absurd să mă aştept ca şi ceilalţi să treacă prin stările mele de deprimare sau de nostalgie.

Am pornit grăbit pe stradă. Felinarele făceau să apară şi mai verde frunzişul copacilor, al tu-

fișurilor și al cimișirului. O bucată de drum am fugit. Apoi i-am auzit pe ceilalți, plimbîndu-se pe șoseaua întunecată. Era și vocea Elenei.

20

Fata urcă o treaptă, se sprijini cu o mînă de balustradă și strigă în sus că sosisem.

— Ești sigură că s-a trezit ?

Angus cobora cîte două trepte deodată și în goană capotul verde de brocart i se desfăcea. După ce am închis ușa odăii din fundul coridorului, ne-am sărutat. Cînd buzele ni s-au despărțit, și în timp ce ne priveam în ochi, mi-am dat seama că se auzea muzică de la radio.

— Îți place să tragi oamenii pe sfoară. Nu te așteptam decît joi.

— Am făcut rău c-am venit azi ?

— Știi bine că nu.

— Aș fi putut să vin și ieri.

— Haide, lasă-mă, zise ea și, desprinzîndu-se din îmbrățișare, închise radioul. Mă bucur atît de tare că ești aici, încît nici nu-mi vine să cred că-i adevărat.

— Angus, ce-ar fi să plecăm toată ziua undeva, pe-aici, pe litoral ? Să schimbăm ambianța.

Cu ochii umezi, se străduia să păstreze pe față un zîmbet vesel. I-am sărutat din nou buzele, neliniștite și dornice.

— Haide, haide, să mergem. — Îmi îndepărtă mîna de pe piept și își închise capotul. —

Aşteaptă. Nu sînt decît zece minute de cînd ai venit.

Se întoarse îmbrăcată cu nişte pantaloni albi şi o bluză în dungi albastre şi negre, strînsă pe şolduri ; în mînă avea un coş de răchită.

— Sînt gata.

— Ai luat costumul de baie ?

— Şi prosoape.

— Ascultă, Angus, m-am gîndit că nu-i indicat să apar aşa, pe neaşteptate. Să las maşina la poarta casei tale şi...

— Domnişoară, — fata se sprijini de tocul uşii de la bucătărie — a venit avizul de plată pentru lumină.

— Şi ai plătit ?

— Cum era să plătesc, dacă n-am bani ? A zis că se întoarce imediat.

— Dacă vrei...

— Nici vorbă. — Angus urcă cîteva trepte. — Partea proastă e că va trebui să aştepţi.

— Nu-ţi face griji din pricina mea.

Fata, rezemată de uşă, mă cerceta cu o prefăcută indiferenţă distrată. Am deschis uşa spre grădină. Pe stradă, o femeie mîna cinci porci, care ridicau un nor de praf. Înăuntru, se auzeau glasurile lui Angus şi al fetei, căutînd ochelarii de soare.

— Iartă-mă. Totdeauna se întîmplă astfel de lucruri în momentele cele mai nepotrivite.

— Lasă, n-are importanţă. — De pe locul meu, din maşină, am deschis portiera ; Angus, înainte de a intra, aşează pe bancheta din spate coşul şi pachetul cu prosoapele şi costumul de baie. — Repede, să fim numai noi doi, singuri.

Renunță să coboare geamul mașinii, ca să pună mîna pe degetele mele îndoite pe volan. Pe șosea, își rezemă capul pe umărul meu, cu ochii închiși. Soarele, care era acum sus, învăluia dimineața într-o culoare egală, sublimiată de lumină și de căldură.

— Trebuie să stabilim un loc unde să te aștept. Nu-i bine să las mașina la poarta casei tale.

— Asta așa e. — Rămase nemișcată, cu capul pe umărul meu. — Pentru care din noi nu-i bine ?

— Pentru tine, firește.

— De-acord. O să ne întîlnim în vreun bar, dacă ții neapărat, suspină Angus. Dar acum să nu mai vorbim de asta, pentru că am impresia că vrei să pleci deja. Și apoi, dacă vrei să știi, puțin îmi pasă dacă se află despre noi. N-are decît să afle cine-o vrea.

Pe amîndouă părțile șoselei, portocalii alcătuiau coridoare de umbră. După o porțiune mai dreaptă, urma o pantă destul de înclinată, cu pavajul bun. În stînga, lăsarăm în urmă cimitirul, deasupra rambleului care susținea orașul spre șosea. Marea îndepărtată era o îngrămădire de licăriri, o pată tot mai diluată la margini.

— Asta înseamnă că v-ați certat.

Angus întredeschise ochii.

— Poftim ?

— Faptul că puțin îți pasă dacă se află de noi. Înseamnă că v-ați certat la sfîrșitul săptămînii.

— Niciodată nu mă cert cu el.

— Atunci ?

— Sînt foarte sîcîită.

— Da, te înțeleg.

— Îmi place să fac din cînd în cînd ce-mi trece prin cap.

— Tocmai de asta mă și aflu acum cu tine.

— Înseamnă că și tu ești scîrbit ?

— Da, mi-e scîrbă de multe lucruri, dar, în primul rînd, de mine.

— Te iubesc mult.

— Azi-dimineață m-am dat jos din pat și aproape că m-am vîrît în mașină îmbrăcat doar în pijama. Ca să vin să-ți povestesc cît sînt de scîrbit.

— Hai, povestește-mi totul, fără să lași nimic deoparte.

Angus își luă capul de pe umărul meu. Pe brațul pe care-l sprijinea de fereastră, soarele îi poleia cu aur puful. La o încrucișare am fost nevoiți să ne oprim din cauza unui camion care ieșea dintr-o stație de benzină și încurcase circulația.

— Nu-mi plac orășelele astea de pe-aici, zise Angus. Totdeauna se zgîiesc la tine. Ai idee încotro mergem ?

— Mai e puțin și ajungem. Dacă locul nu-ți place sau îți trezește amintiri neplăcute, căutăm altul.

— Haide, acum poți să pornești. Numai că trebuie să mergem încet.

— Îți place viteza ?

— Mă încîntă.

Prin geamurile coborîte, vîntul aducea rafale de miresme tari. Angus cînta fără să se oprească, un cîntec după altul. Se întrerupse doar ca să-mi

aprindă o țigară. Dar în ciuda cîntecelor ei, cîțiva kilometri am uitat că era acolo, din cauza traficului de pe șosea, care se întețise ; și-apoi, eram atent să nu trec de intersecția care ducea spre plajă. Pe zidurile cîte unei case vedeai anunțuri de hoteluri, campinguri, restaurante, indicîndu-se și ce distanță era pînă la ele. În față, se și înălțau primele siluete ale munților, desenate pe albastrul cerului.

— Abia aștept să mă bag în apă. Și tu ești încălzit. Am un costum de baie nou, știi ? Vroiam să-l inaugurez cu tine. E alb, tot, din astea moderne, cu spatele gol. În fine, nu cred că te pricepi.

— Ți-am spus că ești frumoasă ?

— Nu mi-ai spus nimic.

— Cred că-i pe-aici pe undeva.

— Așteaptă puțin. — Angus își scoase capul pe geam. — Hai, treci acum, că nu vine nimeni din spate. Bine că nu-i multă lume.

Pe terasa expusă la soare, scaunele erau răsturnate pe mese. O frînghie cu steguțe albe și albastre se întindea de la una din coloanele pergolei pînă la acoperișul restaurantului. La capătul drumului de pămînt, trecurăm peste o lungă zonă de pietriș. Cînd ne-am apropiat de nisip, am frînat ; Angus alergă spre mal.

M-am dezbrăcat în automobil. Pe plajă erau șase sau șapte persoane, o furgonetă și un scuter. Cîțiva se instalaseră pe niște dune mici la jumătatea distanței dintre restaurant și țărm. Am întins cîteva prosoape în umbra mașinii și am

scos coşul lui Angus, pachetul de ţigări şi chibriturile.

— Mă duc să caut nişte băutură !

Angus se întoarse de pe ţărm.

— Am spus că mă duc pînă la restaurant să caut nişte băutură.

Pe dune, o fată stătea la soare, cu picioarele depărtate şi o batistă pe faţă. Chelnerul mă făcu să aştept pînă să găsească un deschizător pentru sticle. Pe terasă, steguleţele atîrnau nemişcate.

Angus îşi pusese costumul de baie ; aşezată pe jos, îşi ţinea strîns cu braţele un picior îndoit. După ce băurăm cîteva înghiţituri, o pornirăm în fugă, ţinîndu-ne de mînă, pînă la apă.

— Arată minunat !

— Parcă ai vrea să mănînci marea, zise Angus.

Era grozav să înoţi în apa rece, menţinînd picioarele la suprafaţa caldă. Vălurelele se spărgeau întruna, şi crestele lor albe închideau ieşirea din golf. Angus se vîrîse în apă, dar rămăsese aproape de mal. Într-un ritm lent, am ajuns pînă la unul din promontoriile de pămînt şi stînci, care mărgineau cornul plajei. Obosit, mă lăsam legănat de valurile blînde, cu capul plin de lumini schimbătoare şi de culori tari. Simţeam pe sub piele muşchii relaxaţi de căldură. M-am întors înotînd cînd pe spate, cînd craul sau bras.

— Am cam îmbătrînit.

M-am lăsat să cad pe nisipul zgrunţuros, la umbră, foarte aproape de Angus, care îşi întin-

dea picioarele la soare. Își pusese o pălărie țuguiată de pai verde lucios.

— Vrei să te ungi cu puțină cremă ? — Am refuzat clătinînd din cap. — N-ai îmbătrînit deloc. Dar ai stat în apă aproape o oră.

Cu bărbia în mîini, vedeam foarte aproape coapsa lui Angus, marginea costumului de baie și plasturele de pe șold.

— Ți-a mai trecut rosătura ?

— Da, mi-a mai trecut.

— Văd că tot mai ții plasturele...

— Arată urît ?

— La tine nimic nu arată urît.

Glasurile și rîsetele celorlalți aveau o sonoritate transparentă. Fîșia curbă de nisip părea să continue pînă la albul nedesluşit al orizontului, peste marea tot mai liniștită.

— Ce căldură ! am zis eu.

— Dar aici e foarte bine. La ce te gîndești ?

— La nimic. La tine.

— E foarte bine aici. — Angus își duse brațele la spate, cu mîinile în nisip. — Am auzit că inspectorul de poliție a fost ieri în stațiune.

— Da, ieri după-amiază. Au pus cîteva întrebări, de rutină, au dat tîrcoale pe-acolo, dar n-am stat de vorbă cu ei.

— Atunci, nu știi nimic nou ?

— Nimic. Te-au sîcîit din nou ?

— Nu, nu. — Pe sus, trecu, huruind, un avion ; pielea lui Angus, negricioasă, părea aspră. — Sînt mai liniștită, știi ? Mă gîndesc la Margot cu mai mult calm.

Mi-am apăsat buzele pe degetele lui Angus. Trupul ei mirosea plăcut, puţin acrişor sau sărat. O auzeam fredonînd încetişor, în surdină. Simţeam că eram gata să adorm.

— Ascultă, ascultă, strigă Angus.

Întorcîndu-mă pe jumătate, am rămas întins pe spate, orbit de lumina puternică. Chelnerul, cu jacheta albă, pantalonii negri şi cravata de smoking, se apropia cu paşi stîngaci prin nisip.

— Te-am trezit.

— Nu-i nimic... Şi-aşa a ajuns soarele peste mine.

— Ce-ai zice dacă am mînca chiar aici ? Bună ziua.

— Bună ziua, zise chelnerul, lăsînd tava de alamă în lungul piciorului.

— Sînt de acord.

— Ne-ai putea aduce ceva de mîncare ?

— Sigur că da, doamnă.

— Ce aveţi ?

— Eu mă duc puţin în apă. Ce comanzi tu e foarte bine, Angus.

— Avem mezeluri şi friptură rece. Cutii cu midii, scoici... Mai e şi biban.

În apă, amorţeala continua. M-am îndepărtat doar cîţiva metri. Pe plaja goală, umbra furgonetei şi a automobilului cădeau în altă parte. Cei de pe dune stăteau întinşi. M-am temut că, pînă la urmă, soarele îmi va coji vopseaua de pe automobil. Am făcut cîteva flexiuni pe mal, în timp ce apa mi se usca repede pe piele şi costumul de baie se zvînta.

Chelnerul și Angus mutau prosoapele la umbră. Cînd am ajuns lîngă ei, aranjau prînzul. Țigara, pe care Angus o ținea în colțul gurii, îi desena pe față o linie piezișă ; cu ochii întredeschiși și trăsăturile încordate, deschidea cutiile de conserve. Chelnerul se îndepărtă. Am desfundat sticla de vin și am umplut cele două pahare de material plastic.

— E strașnic să mîncăm așa.

Am sărutat-o alene pe buze. Înainte de a mă depărta de fața ei, mi-a așezat mîna pe ceafă și și-a lipit strîns gura de a mea. Am apucat-o cu brațul pe după umeri.

— Uite ce încălziți sîntem.

— Hai să mîncăm, prostuțule.

— Dar nu ne vede nimeni.

— Javier, nu fi aiurit. La masă, am spus. Dacă n-o să-ți placă ceva, tu ești de vină fiindcă te-ai dus să te scalzi la ora mesei. — Ne sărutarăm pe obraji. — E rece vinul ?

— Destul de rece. Și bun. Bea-l repede, înainte de a se încălzi.

— Îmi place să mănînc așa. Cînd sînt cu el și ne ducem pe plajă, se încăpățînează întotdeauna să mîncăm la restaurante. Și trebuie să ne ducem îmbrăcați. Partea cea mai proastă e desertul. Uneori, beau pînă la șase cafele.

— Cum se numește el ?

— De ce vrei să știi ?

— Din curiozitate.

— Stai să-ți pun pate de ficat. Gustă și midii, sînt delicioase... E un bărbat ca oricare altul.

— Ai vorbit cu el despre Margot ?

— Nu vorbim aproape niciodată despre nimic. O cunoştea pe Margot, a văzut-o odată prin barurile de pe Gran Vía. I-am prezentat-o şi, pe urmă, mi-a spus că nu-i genul lui. Dar spune chestii dintr-astea pentru că îşi închipuie că aşa se cuvine. Ca şi cum ar fi obligat, înţelegi ?

— Da.

— Ca să nu mă simt prost. Acum şase ani, cînd a început legătura noastră, ziceam că n-o să dureze mult. Pe-atunci, credeam în multe lucruri, care, mai tîrziu, am văzut că nu există. Credeam că există un tip special de bărbat, care o să facă din mine o femeie cinstită. Sau, uneori, aşteptam să găsesc un altfel de bărbat, care să facă din mine o femeie de viaţă, dar de clasă înaltă, înţelegi ? cum s-ar zice, de salon. Am rămas cu el, ne-am obişnuit unul cu altul, acum ne cunoaştem... În sfîrşit, se poartă frumos cu mine şi nu-mi drămuieşte banii. Numai că ne-am spus tot ce era de spus. Şi, în plus, îmbătrînind, a început să se poarte mai bine cu nevastă-sa şi cu copiii. Eu continui să-i plac, fiindcă sînt discretă. Dacă rămîne văduv, n-o să se însoare cu mine, categoric, dar nici n-o să renunţe niciodată la mine.

— Îmi pare rău că încă nu ai întîlnit genul tău special, am zis umplînd paharele.

— Acum nu-l mai caut. Lucrurile stau altfel decît cum ţi le închipui, nu-i aşa ? Genul

special îl cunosc acum. E unul ca tine, de exemplu.

— Ascultă, ăsta-i un compliment sau o insultă ?

— Asta înseamnă că-mi placi.

— Hai, mănîncă puţin.

— Ei da, nu fac decît să vorbesc. E foarte bun vinul.

— Începe să se încălzească.

— La fel ca şi mine, rîse Angus. În timp ce dormeai, mă uitam la tine şi mi-am amintit de noaptea pe care am petrecut-o împreună. Închipuie-ţi, sînt doar cinci zile de cînd am petrecut prima noastră noapte.

— Cinci zile ? Azi e marţi.

— Sigur. Şi a fost vineri, săptămîna trecută. Adică, în noaptea de joi spre vineri. De cîte ori te văd, mă mir de cît de puţin timp ne cunoaştem.

— Pentru că ne vedem foarte puţin.

— Depinde de tine să îndrepţi lucrurile. — Angus sorbi o înghiţitură lungă ; eu mi-am aprins o ţigară. — Ai dormit cam puţin. Ce, nu poţi să dormi ?

— Ba da, dorm foarte mult, am zis eu.

— Somnul trage la somn. N-ai vorbit cu inspectorul de poliţie ?

— Nu, ţi-am mai spus că nu. De ce ?

— Nimic, mă întreb numai dacă or fi ştiind ceva. Uneori, îmi vine să cred că nu vor descoperi niciodată ce s-a întîmplat cu Margot. Haide, termină-ţi friptura de vitel, e foarte suculentă.

— Nu mai vreau. N-avea grijă, or să descopere. Pînă la urmă, poliția ajunge întotdeauna să descopere.

— Așa spunea și el duminică. L-am întrebat dacă credea că poliția o să descopere totul și mi-a spus la fel ca tine, că da. Dar nu știu. Cel puțin, așa se întîmplă în filme. O să vedem.

— Cu ce se ocupă omul tău ?

— Cu afaceri de construcții. Face case și reparații de clădiri. E un bărbat capabil și muncitor, să știi. Înainte de-a ne cunoaște, a lucrat în sindicate. Și a ajuns un fel de șef acolo. În război, se pare că s-a purtat foarte bine. Am văzut o fotografie de-a lui ca militar, cu o mulțime de decorații. Dar l-au prins cu ceva urît și l-au dat afară de la sindicate. O afacere cu niște camioane, știi ? A trecut printr-o perioadă grea, după cum mi-a povestit, dar a ieșit repede din încurcătură. Cîștigă bine, îți spun, și cunoaște multă lume, tot felul de oameni importanți. Din cauza asta nici nu prea putem ieși uneori în Madrid, pentru că imediat se întîlnește cu cineva și îl vede cu mine. Dacă are atîția cunoscuți... Astă-iarnă mi-a cumpărat televizorul, ca să nu mă plictisesc în casă.

— Întinde mai aproape paharul.

— Am băut toată sticla ? O să rămînă mîncare.

— O s-o strîngă chelnerul.

— Mai bine o păstrăm să avem de-o gustare. Am început să mă îngraș.

Angus strînse farfuriile, resturile de mîncare, îngropă cutiile goale, scutură prosoapele. Apoi

își scoase pălăria. Liniștea părea să pîrîie de căldură.

— Te rog să nu te uiți pe sub mașină, fiindcă vreau să-mi schimb costumul de baie.

— Îți promit. Am uitat să-i spunem chelnerului să aducă niște cafele.

În pergolă, steguleţele erau ca niște triunghiuri încrustate pe cer. Angus apăru în fața automobilului, aranjîndu-și slipul costumului de baie.

— Mă duc eu imediat.

— Pe căldura asta ? Nici să nu te gîndești. O să vină el. — Angus se întinse lîngă mine și ne aprinserăm țigările. — E bine aici.

— E chiar minunat.

Picioarele și brațele noastre lipite îmi transmiteau căldura ei, mireasma trupului ei, o moleșeală copleșitoare.

— Ți-e somn, Angus ?

— *Yes, my love.*

— Și mie.

— Am băut amîndoi cam mult.

Sub piept, nisipul era tare. Pielea lui Angus se vedea ușor umezită. Toată zarea apărea ca un ansamblu de lumină orbitoare în mișcare.

— Cum merg orele de engleză ?

— Așa și-așa.

— Dar continui lecțiile ?

— De cîteva zile n-am mai învățat nimic. La ce-o să-mi folosească... Vezi și tu ce i-a folosit lui Margot că știa franțuzește.

— Mi-ai spus că se numea Maruja, nu-i așa?

— Îhî.

Gura deschisă a lui Angus era atît de aproape de a mea, încît îi simţeam răsuflarea. Prosopul mirosea a pămînt, a cremă uleioasă, a sudoare. Somnul mă cuprindea încet-încet, în timp ce Angus se tot mişca, schimbîndu-şi poziţia.

M-am trezit brusc. Soarele mă ardea de la mijloc pînă la picioare. Încercînd să n-o trezesc pe Angus, am dat drumul la frîna automobilului şi l-am împins puţin, pînă cînd umbra acoperi prosoapele. Lîngă mal înotau cîţiva copii; o femeie, cu o fustă trasă peste costumul de baie, rîdea pe dune. Răsuflarea lui Angus ieşea cu un uşor fîşîit uniform, ca un suspin. I-am trecut braţul pe după umeri. Aveam nu atît vise, cît mai curînd închipuiri, întretăiate de zgomote. Pe pleoape, simţeam o senzaţie de calm, o culoare palidă şi răcoritoare. Am început să mă întreb care era cauza acestei fericiri. Femeia de pe dună strigă ceva, în timp ce ridica braţul într-un salut, spre stînci. Angus murmură ceva, şi m-am întors pe-o parte. Pe stînci urcau nişte siluete, pe care nu m-am obosit să le număr. Strigară şi ei ceva, dar glasurile li se pierdură în depărtare. Mă tot chinuiam să descopăr ce oare îmi pricinuia o stare atît de plăcută cînd, întorcînd capul, am zărit ochii deschişi ai lui Angus şi surîsul ei somnoros.

— Uf, ce bine am dormit, iubitule.

— Şi eu.

Angus se întinse peste umerii mei. Mă mîngîia încetişor, în timp ce gîngurea, scoţînd nişte sunete alintate. Deodată, copiii o porniră în

goană de pe mal spre dune, și Angus se opri. Se așeză, rîzînd, și își aprinse o țigară. Una din bretelele costumului de baie îi alunecă pînă pe braț.

— Ascultă, Angus, cine ți-a spus că poliția a fost ieri în stațiune ?

— Am auzit la cofetărie. Cum de ți-ai amintit deodată de asta ?

— Nu știu. Mă gîndeam și eu, așa.

— Da, la cofetărie. Seara, povestea băiatul de la bar.

— Va să zică se vorbește de întîmplarea asta la oraș ?

Angus își potrivi breteaua pe umăr.

— Sigur că da.

— Ce-ai zice — și dintr-un salt m-am ridicat în picioare — dacă am pleca de-aici ?

— Unde ?

— Într-alt loc. O fi existînd vreo plajă mai pustie, cred.

Angus se apucă să strîngă lucrurile. Stătea în genunchi și rîdea, mulțumită și grăbită. Mi se părea și mai tînără ca de obicei ; trupul ei îmi sugera o profundă senzație de neajutorare, de parcă ar fi fost un copil plăpînd, prea puțin dezvoltat.

— Ar fi mai bine să nu ne îmbrăcăm.

— De-acord. Uite, s-a și făcut șase. Cum mai trece timpul, nu-i așa ?

În mașină, aerul frigea. Ajungînd la restaurant, i-am plătit chelnerului consumația. Cei de pe dune se uitau la noi.

— Coboară geamul de tot, Angus. Şi acum, să-i dăm drumul cu o sută pe oră şi să vedem dacă se răceşte cuptorul ăsta. — Angus îşi lipi trupul de al meu. — În orice caz, ai grijă să nu răceşti tu.

— Să răcesc ? Cam mult a costat consumaţia, nu ? Mereu te jecmănesc pe la restaurantele astea. Şi mai ales dacă e vorba de o pereche, cînd miros ei că-i vorba de o legătură.

— Noi doi sîntem o legătură, Angus ?

— Sigur, ce altceva sîntem ? Fie că-ţi place sau nu. Sau, dacă vrei, sîntem logodiţi. Îmi vine să rîd cînd mă gîndesc că am putea fi doi logodnici. De veacuri n-am mai avut un logodnic. Margot zicea că are un logodnic în Franţa. Aşa era ea, un pic cu gărgăuni. Îi plăcea să înşire verzi şi uscate despre Franţa, să le spună bărbaţilor că era franţuzoaică. Şi nu era — adevărul e că părinţii ei au plecat în Franţa pe vremea războiului.

— Angus, cîţi ani aveai tu cînd a început războiul ?

— Trei sau patru. De ce ?

— Aşa, nimic. Cînd mă gîndesc că tu aveai patru ani iar eu stăteam vîrît în tranşee, cu noroiul pînă la ochi.

— De care parte ai fost ?

— Cum ?

— Am impresia că mergi cam repede. Acum s-a mai răcorit înăuntru.

— Pune-ţi ceva, dacă ţi-e răcoare. Cu naţionaliştii, firește.

— Noi stăteam pe vremea aceea la Bilbao, dar nu-mi aduc aminte de nimic. Ba da, mi-aduc aminte de o zi cînd mama m-a scos afară, și străzile erau pline de lume, și toți cîntau. Și erau steaguri peste tot.

Șoseaua principală se îndepărta de coastă ; am trecut cu mașina pe un drum lateral, care șerpuia printre măslini și portocali. Angus se rezemă de fereastră, stînd picior peste picior, într-o atitudine de moliciune plină de gingășie.

— Ești nespus de frumoasă, Angus.

— Cred că arăt ca o paparudă. — În depărtare se ivi orașul, cocoțat pe o înălțime care înainta în mare. — Te simți mai puțin plictisit în după-amiaza asta ?

— Mă simt perfect, Angus. Mulțumită ție.

— Bănuiesc că te sîcîie tot felul de probleme, necazuri, și chestii din astea. Vino să mă vezi oricînd ești prost dispus. Noi doi ne înțelegem bine.

— Da, Angus. Și nici nu sînt măcar necazuri, ci niște prostii. Știi cum e lumea. Cu puțin timp în urmă, am avut o discuție cu un prieten, și de cîteva zile nu ne mai vorbim. E un nătărău, cu o mulțime de copii și de prejudecăți. Nu prea-mi pasă, dar a înveninat toată atmosfera.

— De ce sînteți prieteni ?

— Oh, vezi tu... Stă în stațiune, ne cunoaștem de ani de zile, avem prieteni comuni...

— Și atmosfera cu soția ta ?

În orășel, legat de pămînt printr-o limbă îngustă de nisip, o parte din zidurile care îl înconjurau ajungeau pînă pe faleză. Pe deasupra

caselor gălbui și albe se deslușea castelul ; în golful mititel se reflecta lumina amurgului.

— Ai mai fost pe-aici vreodată, Angus ?

— Da, zise ea și încetă să mă mai fixeze cu privirea. Odată m-am urcat în castel și țin minte că m-a apucat amețeala.

Șoseaua, tăiată în partea de jos a orașului, continua să șerpuiască de-a lungul coastei. Ne-am oprit la un chioșc, ca să cumpărăm cîteva sticle. În stînga șoselei se vedea o tabără de rulote, cu corturi de campanie de culoare portocalie. Linia dreaptă a plajei se pierdea în depărtare.

— Ce infect e pavată șoseaua.

— Să rămînem aici.

— Foarte bine. — Am parcat mașina la marginea drumului. — Se pare că nu prea e multă lume.

— Nu-i nimeni. — Angus mă sărută, înainte de a ne da jos din mașină. — Și povestește-mi totul, în întregime, cînd începi să povestești, auzi ?

— Dar...

— În întregime. Sau nu-mi mai spune nimic. Haide, să intrăm în apă.

În nisipul fin al plajei se aflau, pe jumătate îngropate, două cuiburi de mitralieră, cîteva cazemate de ciment fără acoperiș, în formă pentagonală, deschise spre uscat și cu niște creneluri alungite spre mare. M-am oprit o clipă acolo, pînă cînd m-a strigat Angus.

M-am aruncat în apă și am început să înot. În dreapta, rămînea castelul cu soarele în amurg luminîndu-i zidurile. Angus, cu apa pînă la brîu, rîdea singură. Ne îmbrățișarăm și o pornirăm înot împreună. În apă, trupul lui Angus avea o fermitate lunecoasă. Cînd am ieșit, soarele coborîse jos de tot. Am alergat pe plajă, în timp ce Angus aducea prosoapele din mașină. Ne așezarăm, rezemați cu spatele de o cazemată. Marea arunca din cînd în cînd valuri line, neînspumate.

— Cu nevastă-mea se întîmplă ceva deosebit...

— Ascultă, nu vreau să știu nimic. Nu ține seama de ce-am spus mai înainte.

— De fapt, Angus, cred că cea mai mare greșeală din viața mea a fost că m-am însurat.

— Și e de-ajuns.

— Da. Adică, ea s-a dovedit a fi cu totul altfel decît mi-am închipuit. Și asta de mulți ani încoace. Niciodată nu mi s-a mai întîmplat să mă înșel atît de mult asupra unei persoane.

Angus rămase mult timp tăcută, ghemuită sub brațul meu. Din cînd în cînd ne sărutam și atunci pe față îi apărea un surîs. Înserarea ștergea contururile clare ale orașului, le estompa de parcă le-ar fi îndepărtat ; în liniștea ce se așternuse mă simțeam și eu nemișcat, potolit. Nu era nici urmă de adiere ; cîțiva nori risipiți pluteau în depărtare.

— La ce te gîndești ? am întrebat-o.

— La noi. Dacă n-ar fi fost întîmplarea cu Margot, n-am fi fost acum aici.

— Cine știe ?

— De fapt, nici eu nu-ți povestesc totul. — Angus se desprinse de lîngă mine. — Am văzut-o cu două zile înainte de a fi fost găsită moartă.

— Pe Margot ? am întrebat-o ridicînd capul. Și ai vorbit cu ea ?

— Da. Era duminică. Seara m-am dus la localul acela unde ne-am cunoscut noi doi. — Nisipul curgea într-un șuvoi lin din pumnul lui Angus. — Tocmai dansam cu un tip cînd au intrat ei. Am văzut-o în primul rînd pe Margot. M-a văzut și ea îndată și ne-am făcut semn una alteia.

— Dar cu cine era ?

— Cu niște băieți și niște fete. Erau două perechi, plus Margot și tipul ei.

— Un moment, Angus. — Ea lăsă să-i cadă nisipul din mîini. — Ai spus toate astea la poliție ?

— Da. Ție nu știu de ce nu ți-am spus. Nu știu, Javier. Poate pentru că...

— Lasă, nu te mai gîndi la asta, Angus.

— ...mă gîndesc că nu însemn nimic în viața ta. Că legătura noastră o să se termine. Iartă-mi toate prostiile astea. Mă simt ca și cum, dintr-odată, n-aș mai ști să trăiesc, ca și cum aș fi uitat să trăiesc. Mă găsesc tare neroadă. Mă înțelegi, nu-i așa ?

— Te înțeleg foarte bine. Va să zică, erau șase. Tineri ?

— Cu alte cuvinte trei perechi. Unde-am pus țigările ? Ah, mulțumesc. Da, tineri. Două-

zeci pînă la treizeci de ani. Una dintre fete era şi mai tînără, să fi avut vreo nouăsprezece. Au început să danseze. Erau destul de băuţi. Margot, mai ales. Mi-am dat seama că vroia să-mi spună ceva, şi ne-am făcut iar semne. Dar nu mă puteam descotorosi de tipul cu care eram. Alteori, îmi venea să cred că Margot uitase de mine. Se grozăvea, făcea pe nebuna, şi se săruta mereu cu tipul. Erau făcuţi, ce mai... În sfîrşit, pînă la urmă ne-am dus amîndouă la toaletă şi acolo am stat de vorbă. Mi-a povestit că-i cunoscuse la Madrid şi că făceau o călătorie pe toată coasta.

— Ţi-a spus cine erau ?

— Nu, mi-a zis doar că erau plini de bani, şi că totul era minunat. În fine, lucruri din astea. Urmau să treacă apoi şi în Franţa. Pe ea au căutat-o la Madrid, ca să fie pereche cu băiatul care era singur, înţelegi ? Celelalte două nu erau dame, erau nişte domnişoare, dar Margot spunea că se înţelegeau foarte bine împreună. Că o întrebau cum se descurcă şi că tipii erau încîntători. Mi-a mărturisit că o ducea bine cu tipul ei. Adevărul este că mai mult am vorbit eu. Iubitul meu nu venise în ajun, nici nu mă anunţase, nici nimic, şi eram dezorientată. Îi explicam că mă simţeam foarte abătută, că o invidiam. Ea nu mi-a spus altceva, decît că petrecea foarte bine.

— Ei erau spanioli ?

— Da.

— Unde stăteau ?

— Nu știu.

— Vreau să spun în noaptea aceea.

— Erau cu două mașini. Bănuiesc că stăteau ei undeva. Probabil că nu rămîneau mult timp într-un loc. Eu îi vorbeam tot timpul de mine, fără să mă interesez de nimic. Spune și tu, cum puteam să-mi închipui ce-o să se-ntîmple ? Și apoi, m-am gîndit că mai adăuga un pic și de la ea în ce-mi povestea. Ce porcărie de viață, Doamne! — Ochii umeziți ai lui Angus străluceau în semiîntuneric. — Eu îmi ziceam că Margot era o lăudăroasă, și biata de ea avea să moară ! Pînă la urmă, mi-a propus să merg cu ei. A zis-o cu jumătate de gură, mai mult pentru că m-a văzut deprimată. Și acum stau și mă gîndesc, dacă mă duceam, ce m-aș.. ?

— Nu te mai gîndi la asemenea lucruri, am întrerupt-o eu.

— Ei, și cum stăteam noi așa de vorbă, a intrat una din fetele din grupul ei. Le-am lăsat acolo rîzînd.

— N-ai mai aflat nimic altceva ?

— Erau amețiți cu toții ; Margot cădea de-a-npicioarelea, iar eu abia mă țineam să nu pic jos. O porcărie. Cînd am plecat, nici măcar n-am observat numerele mașinilor. Știu că erau multe mașini afară, dar nu m-am uitat la nici un număr.

— Te-a întrebat asta poliția ?

— Asta, și alte mii de lucruri. Dar nu știu decît tot ce ți-am povestit ție acum. Nenorocita de ea, ce beată era !

Noaptea încă nu coborîse, dar pe cerul azuriu apăruseră cîteva stele. Angus răspundea parcă fără chef sărutărilor mele ; deodată, rîse :

— Dar nu aici, Javier.

— Uite, parcă le-au făcut special pentru noi.

Am înconjurat cazemata, urmat de Angus, şi ne-am întins pe nisipul extrem de fin, care umplea interiorul pînă aproape de creneluri.

— Javier, iubitul meu, ce idee bună ! E-atît de plăcut aici. Ascultă, — mîna mea o mîngîia pe pielea coapselor, — de aici trăgeau în mare, nu ?

Vor fi pus aici trei vechi mitraliere. În nopţile cu lună, băieţii vor fi fumat cu ţigările în căuşul palmelor, vorbind despre femei. Dinţii lui Angus mi se înfigeau uşor în braţ. Pe Andrés, care încă n-o cunoştea pe Elena, îl tîram prin bordeluri, ca şi cum ar fi fost lucrul cel mai important din lume, să nu rămînă cast dacă îi era dat să moară a doua zi.

Prin deschizătura crenelului, marea se zărea liniştită în lumina difuză.

— Javier, e clipa pe care am aşteptat-o toată ziua, dar nu-mi închipuiam că o să fie atît de fericită.

Elena era la liceu, în timp ce eu şi cu Andrés eram purtaţi dintr-un loc într-altul ; acasă, se făceau mai multe rugăciuni şi se cîştigau mai mulţi bani ca oricînd. Cei de la mitraliere trăgeau noaptea ca nebunii. Comandantul trupelor ieşea să vadă cum ne canoneam cu cablurile telefonice şi striga la noi. Acasă, în Salamanca, nu se ştia ce sînt păduchii. Oamenii îi vedeau

pe afișele de propagandă sanitară, dar credeau probabil că păduchele verde era un fel de țînțar. ...Și Elena era elevă de liceu în vremea aceea.

Rămaserăm întinși, abia îmbrățișați, ascultînd cum vălurelele izbeau nisipul.

— O să mă îndrăgostesc de tine și o să încep să sufăr.

— Angus, fetițo...

— Ba da, și am să te iubesc toată viața.

Nu doream nimic altceva decît să stau acolo, cu ochii întredeschiși, pe nisipul călduț, în timp ce Angus îmi dădea cîte un sărut molatec.

— Mă duc să mă scald.

Am văzut-o prin deschizătura crenelului cum intra în mare. Apoi se întoarse goală, șiroind de apă.

— Mă îmbrac într-o clipă. Stai, nu te mișca. Îți aduc eu hainele.

Am zărit silueta lui Angus lîngă mașină, de cealaltă parte a șoselei.

— Am în mine toată lenea de pe lume.

— Știi cît e ceasul ?

— Nu știu.

— Unsprezece.

— Ți-e foame ?

— Nu. Dar ție ?

— Nici.

— Să nu bei bere, fiindcă e foarte caldă.

— O să bem ceva rece pe drum. — Am aprins farurile. — Ar fi bine să ne întoarcem pe unde-am venit. Șoseaua asta e imposibilă.

— Sărăcuțul de tine, acuma trebuie să și conduci. Ești fericit ?

— Foarte fericit, Angus.

Dincolo de luminile oraşului, castelul rămînea în umbră. Angus încetă să mai cînte cînd ajunserăm pe şoseaua principală ; se rezemă de mine şi închise ochii. În cerul gurii simţeam sarea, nisipul şi oboseala. Cîmpiile miroseau a flori de portocal. În semiîntuneric, desluşeam franjurile bluzei lui Angus.

Cînd am ajuns, am trezit-o.

— Oh, de ce m-ai lăsat să dorm ? Şi eu, care vroiam să-ţi spun atîtea... Hai, intră să bei ceva.

— Dacă intru, nu mai plec.

— Mai bine. Intră.

— Trebuie să plec.

— Vii mîine ?

— Nu ştiu dacă am să pot.

— Fă tot posibilul. Chiar şi numai puţin de tot.

— Am să fac tot posibilul. Dacă pînă la patru n-am venit, înseamnă că...

— O să te aştept toată ziua.

— Nu-ţi uita lucrurile în maşină.

— N-avea grijă, că nu las urme. — Angus închise încet poarta grădinii. — Pe mîine, iubitule.

Înainte de a ajunge în staţiune, mi-a fost teamă că voi adormi. Luminile paralele ale farurilor mă hipnotizau. Pe aici, pe coasta stîncoasă, marea lăsa dîre lungi de spumă.

Clopotniţa capelei era luminată. Am lăsat maşina în stradă şi am văzut-o pe Rufi, despărţindu-se de grupul fetelor ce-l înconjurau pe Rafael.

— Bună seara la toți, le-am răspuns eu. Ce faci, Rufi ?

— Bună seara, domnule.

— S-au culcat copiii ?

— Da. Doamna s-a dus la doamna Asunción. Puțin mai înainte, a telefonat domnișoara Ernestina.

— Ce vroia ?

— Nimic, să știe dacă v-ați întors. S-au adunat cu toții la doamna Asunción.

— Bine, Rufi. — Am apăsat comutatorul luminii din vestibul. — Adu-mi sus un pahar cu lapte, te rog.

Cînd am ieșit de la duș, am auzit-o pe Rufi bătînd în ușa dormitorului.

— Un moment. — Mi-am pus pijamaua. — Intră.

— Vi l-am adus rece și fără zahăr.

— Mulțumesc.

— În seara asta au fost polițiștii în sat. Au arestat patru băieți.

M-am oprit din băut. Rufi, la ușă, stătea cu brațele încrucișate.

— În sat ?

— Da, domnule. Patru băieți tineri. Se zice că sînt pescari.

Mi-am aprins o țigară.

— Mîine, te rog să mă scoli devreme.

— La zece ?

— Da, pe la zece. S-a mai întîmplat ceva ?

— Nu, domnule. Copiii au stat toată ziua la plajă.

— La revedere, Rufi.

— La revedere, domnule. Și somn ușor.

Așezat la picioarele patului, am pus mîna pe telefon, în timp ce încercam să mă hotărăsc, și simțeam în gură parcă gustul buzelor lui Angus. Am stins lumina. Apoi, am căutat scrumiera. Pe fereastra deschisă, printre perdelele pe jumătate trase, vedeam cum lumina felinarelor cădea pe frunzele copacilor. Mai tîrziu, am simțit ceva neobișnuit și m-am gîndit că venise Dora să se culce.

21

— Cînd a spus că se întoarce ?

Ernestina lustruia cu pielea de căprioară geamul reflectorului. Am mai făcut cîțiva pași. Bluza, care-i ieșise din pantaloni, îi descoperea puțin mijlocul, și puteam ghici coastele sub pielea bronzată. Termină de lustruit reflectorul, se răsuci în loc și zîmbi. Mi-am întors privirea spre treptele verandei, pe care cobora Luisa.

— Ți-am spus de un milion de ori că o să se întoarcă.

— Bună, zise Luisa.

— Aș vrea să se facă odată noapte...

— Bună.

— ...ca să le încerc. — Ernestina mă apucă de mînă, ca să se poată ridica în picioare. — Știi că Santiago s-a declarat de acord adineaori să dau jos o bucată din zid ?

— Santiago e nemaipomenit.

— Dar... ce spuneai ?

— Că Santiago nu vede de ce să nu dau jos o bucată de zid, ca grădinile să fie astfel unite. Un fel de trecere, lămuri Luisa.

— Și Amadeo ?

— Nu cred că Amadeo o să se opună, dacă Santiago a fost de acord.

— Amadeo vine și el acuma ; zice să începem să măsurăm.

— Bine... Ascultă, Luisa, știi la ce oră se întoarce Rafael ?

— Oh, ce sîcîitor ești, dragul meu, cu nenorocitul ăla de Rafael.

— Nu cred că mai întîrzie mult, mă lămuri Luisa. S-a dus să aducă niște lucruri care au sosit cu trenul de dimineață.

— Lucruri pentru petrecere, zise Ernestina. Dacă nu dai o mînă de ajutor, cel puțin nu ne sta în drum.

Amîndouă traversară gazonul și se cocoțară pe zidul de piatră. Am ieșit în stradă. În grădină își făceau de lucru doi electricieni. Elena și Dora vorbeau pe verandă. Soarele pîrjolea pămîntul. Prin cîteva ferestre deschise se zăreau siluete în mișcare. M-am oprit lîngă colțul ultimei grădini, de unde vedeam marea. Dar chiar și aici ajungeau cîteva glasuri, nedeslușite, prin aerul cald și parcă îngroșat. Departe, o barcă se apropia de sat.

M-am întors încet, căutînd umbra. Fără să-mi dau seama, am început să urc spre casa Elenei. Deodată, l-am auzit pe Andrés strigîndu-mă ; am ridicat capul și l-am descoperit pe Joaquín, așezat pe marginea trotuarului. Am făcut cîțiva

pași și am intrat pe alee. Andrés, în pijama, se sprijinea de pervazul ferestrei de la etaj.

— Ce cauți pe-aici la ora asta ?

— E trecut de douăsprezece.

— Intră puțin să stăm de vorbă.

— Nu pot. Trebuie să mă întîlnesc cu Rafael.

— Ce atmosferă mai e ? Au început flecărelile ?

— Fac pregătiri de petrecere. După cît se pare, petrecerea o să fie poimîine.

Andrés se îndreptă în mijlocul ferestrei.

— La naiba, atunci mă întorc în pat.

— Pe curînd.

— Dacă-l vezi pe-acolo pe fiul meu, comunică-i că de trei zile nu l-am mai văzut.

M-am întors în stradă și m-am așezat pe bordură. Joaquín mă privi, pe față cu un soi de zîmbet.

— L-ai auzit pe taică-tău ?

— Da.

Asfaltul, pe care dansau umbre și mici discuri de lumină, își pierdea luciul negru spre margine, unde începea pămîntul. Mă uitam la o frunză de salcîm din șanț, unde se îmbinau două șiruri de lespezi.

— E bine construită cetatea asta.

— Ce ? întrebă Joaquín.

— Nimic. De ce nu te joci cu ceilalți ?

— Toată lumea vrea să mă joc mereu.

— Tatăl tău ar vrea să te vadă.

— Am auzit. Ascultă, grozav mi-ar plăcea să mă arunc de pe trambulină. Mai ții minte ce bine săream anul trecut ?

— Da, ţin minte.

— Dar dacă am uitat, dacă mi-e frică şi nu mai ştiu să sar ?

— Nu ştiam că poate să-ţi fie frică. — Dar deodată am renunţat la seriozitatea mea prefăcută. — De fapt, vroiam să spun că e o prostie să-ţi fie frică, pentru că nimeni nu uită să sară de la trambulină. E la fel ca înotul. E mai mult sau mai puţin greu de învăţat, dar dacă înveţi, nu mai uiţi niciodată.

— Atunci, umpli piscina ?

— Da.

Se ridică sprijinindu-se cu o mînă de umărul meu, deşi se şi săltase în picioare.

— Mă duc să-l caut pe Poker.

— Stai puţin.

Dar Joaquín coborî panta în fugă, prin mijlocul străzii. M-am pomenit singur şi caraghios, aşa aşezat pe marginea trotuarului. Nu auzeam decît freamătul pămîntului în soare, şi murmurul îndepărtat al mării. Şovăiam dacă să mă întorc acasă, sau să-mi continui plimbarea ; dar n-am fost în stare să aştept închis într-o odaie întoarcerea lui Rafael, deşi mi-era silă de saluturi şi conversaţii obositoare. Înainte de a da colţul, am avut presimţirea că am să dau peste Elena pe strada cealaltă.

— Bună ziua.

— Bună, Claudette. E adevărat că Santiago le-a lăsat pe smintitele alea două să dea jos o bucată din zidul de piatră ?

— Oh, rîse Claudette în timp ce-şi schimba în mîna cealaltă sacul de pînză, Santiago e în-

cîntat de ideea petrecerii. Înțelege-l și tu, se plictisește de moarte.

— Ba nu-l înțeleg deloc. Pe el, mai puțin decît pe oricine. Dacă te duci la plajă, te însoțesc o bucată de drum.

Pielea de pe picioarele Claudettei era parcă mai plină de pistrui în dimineața aceea.

— Păi, e foarte simplu. Tot anul nu face decît să bîrfească viața de la oraș, zicînd că ar fi fericit la țară, că ar munci mai bine, — Claudette mergea cu cîțiva pași înaintea mea, cu mîinile aproape complet vîrîte în buzunarele șortului alb, cu sacul de plajă în spinare, — și cînd se îngroapă la țară, e incapabil să facă ceva. Petrecerea asta este o adevărată supapă pentru el, speră să vadă chipuri noi. De fapt, chipurile de care e sătul în timpul iernii la Barcelona.

— Asta se numește neliniște.

Claudette zîmbi.

— Exact.

— Și atunci, înseamnă că o să vină toată lumea ?

— În principiu, cam cincizeci de invitați.

— Și unde or să încapă atîția oameni ?

— Totul e aranjat. Și-apoi, e vorba doar de o singură noapte pe care o vor petrece aici, deși unii vor dori apoi să mai rămînă un timp.

Noaptea trecută vîntul măturase plaja. Trestiile erau pe jumătate acoperite de nisip. Cînd mi-am întors ochii de la întinderea mării, Claudette, desculță, tocmai începea să-și scoată pantalonii.

— Ce cald e, am zis.

Am rămas privindu-ne, pînă cînd am crezut că descopăr în ochii ei o teamă plină de uimire.

— Foarte cald.

— Da, Claudette.

Îşi scoase bluza, trăgînd-o peste cap. Mîinile îi întîrziau la ceafă, aranjîndu-şi părul. Sînii, doar în parte acoperiţi de costumul de baie, aveau o rotunjime gingaşă de fată. În timp ce se apropia de mine, i-am descoperit creţurile mărunte din colţul pleoapelor.

— Javier, dragul meu, ce privire lacomă ai!

Obrajii îmi ardeau, în timp ce încercam să zîmbesc.

— Iartă-mă.

— Nu face nimic. — Şi îmi făcu cu ochiul — Chiar e un pic măgulitor.

Mîna îi zăbovi o clipă pe braţul meu. Dar înainte de a face vreo mişcare, ea o şi pornise în goană spre apă. Mi-am scos cămaşa şi m-am întins cu faţa în jos, apăsîndu-mi-o pe dosul mîinilor. Nisipul era încins, dar mirosea altfel decît nisipul din cazemată. Angus avea un trup plăcut, robust, oarecum diferit de al femeilor din lumea mea. În apa ce se răsfrîngea, acea bucată de spumă, solidificată parcă, putea fi Claudette. Mult timp am rămas locului, nehotărît dacă să mă arunc în apă sau nu. Chiar de-ar înota mai repede decît mine, tot aş izbuti s-o ajung. Am luat cămaşa, şi mi-am acoperit capul şi umerii. Eram tot numai o apă. Am crezut că o să adorm. În seara aceea Angus mă aştepta, plină de nerăbdare. Picioarele Claudettei, un surîs al Elenei, spinarea Martei — toate

aceste senzaţii vizuale fugare se înşiruiau, cumplit de clare şi de dureroase.

Mi-am ghemuit trupul, în timp ce soarele îmi ardea din nou spatele cu o înverşunare lentă. Înainte de a apuca să mă uit la ceas, le-am auzit glasurile. Am pornit spre ei, în timp ce-mi puneam cămaşa.

— Bună ziua, don Javier.

— Ştiam eu că erai aici, zise Joaquín.

— Pe toate le ştii tu. Bună, Rafael. Acum du-te să faci o baie şi întoarce-te repede.

— Domnişorul Joaquín mi-a spus că m-aţi căutat.

— N-am nimic de făcut. Pot să rămîn cu voi.

— Da, te-am căutat. — Joaquín încercă să mă ia de mînă. — Uite, tanti Claudette a intrat în mare şi o să se pomenească tare singură, cînd o să iasă. Aşteapt-o aici.

— Va să zică, nu vrei să vin cu voi ?

Rafael, zîmbind, îl mîngîie pe Joaquín pe cap şi mă urmă. La capătul cărării, l-am aşteptat să mă ajungă din urmă.

— Ar fi mai bine să vorbim aici.

— Cum doriţi.

— Ascultă, mai deunăzi a fost pe la mine Vicente, cel cu prăvălia din sat. Poate că ştiai.

— Da, domnule, ştiam.

Rafael îşi încrucişă braţele. Cînd am luat-o spre cîmp, trecu în stînga mea.

— Vroia să discute de afaceri.

— Îmi închipuiam. De mult timp tot încearcă să deschidă o prăvălie aici.

— Ceva în genul ăsta, da. Dar mai vroia şi altceva. — Lumina dimineţii scotea în relief pietrele faţadelor. — Zicea că dacă poliţia arestează pe cineva din sat, să intervin.

Rafael se oprise în acelaşi timp cu mine. Se uita pe deasupra umărului meu, tot cu braţele încrucişate şi cu fruntea încruntată, fără să-şi schimbe expresia.

— Dar Vicente a fost alaltăieri, nu ?

— Ia o ţigară. — I-am întins pachetul şi cîteva secunde şovăi dacă să ia. — Aşa e, luni. Uite un foc.

— Nu-i nevoie, don Javier. După dumnea-voastră.

Rafael îşi încrucişă din nou braţele. Privirea îi stăruia într-un punct oarecare, în spatele meu. Am aşteptat să înţeleagă, şi abia după aceea am pornit mai departe.

— Atunci, Vicente ştia că aveau să-i aresteze.

— Aşa cred şi eu, am zis, deşi pînă în clipa aceea mă îndoisem de acest lucru. Dacă vine cu douăzeci şi patru de ore mai înainte ca să...

— Dacă ştia, înseamnă că cei din sat fuseseră anunţaţi.

— Exact. Şi acum, spune-mi ce s-a întîmplat aseară.

Rafael trase un fum lung de ţigară. Eram atît de nerăbdător, încît simţeam o furnicare în picioare.

— Au venit şi au ridicat patru băieţi. Azi-dimineaţă vorbea toată lumea la gară. Am întrebat cine erau, dar în oraş nu li se ştia numele. Se zice doar că sînt pescari. Unii bănuiau că

sînt vinovați, dar alții ziceau că nu, că era o prostie să-i învinuiești pe băieții ăștia. Dar nimeni nu știa cine sînt.

— Dar de ce-i bănuiau ? Ce vină le pune în spinare ?

— Că ar fi omorît-o pe americanca aia, ca să-i ia dolarii.

— Spuneau asta oamenii la gară ?

— Da, oameni pe care nu-i cunoașteți paznicul depozitului, niște bătrîni, și...

— Ce spunea paznicul ?

— Că da, că au bătut-o pînă au lăsat-o în nesimțire și că au mers oleacă prea departe. Dar nu se poate pune preț pe ce spun toți tercheaberchea ăia din gară. Trăncănesc vrute și nevrute și ajung apoi să creadă propriile lor scorneli.

— Ascultă, dacă-i vorba să mă duc la poliție și să mă interesez de situația lor...

— Vă duceți la poliție ?

— ...trebuie să știu care-i situația. Înainte de a mă băga unde nu-mi fierbe oala.

— Da, domnule, vă înțeleg. Dar asta se spunea în oraș.

— În după-amiaza asta iei furgoneta și te duci în sat.

— Da, domnule.

— Te duci drept la prăvălia lui Vicente și cumperi ceva, orice o fi. Important e să stai de vorbă cu el. De îndată ce-ți povestește versiunea lui, îmi spui numele băieților și te vîri într-o cîrciumă.

— Da, domnule.

— În cîrciuma unde vine de obicei multă lume.

— Atunci, ar fi mai bine să mă duc pe la şapte sau opt, cu puţin timp înainte ca oamenii să iasă pe mare.

— Bine, foarte bine. Faci cum ştii, dar află ce spun unii şi alţii. Chiar de-ar fi şi numai vorbe de clacă.

— Da, domnule.

— Şi, firește, nu spui nimic nimănui din staţiune.

— N-aveţi grijă, domnule. Am înţeles, don Javier. Cînd o să discutaţi cu inspectorul ?

— Asta-i treaba mea.

— Bine, dacă nu mai aveţi să-mi daţi alte dispoziţii...

— La revedere şi mulţumesc, Rafael.

Am strivit cu piciorul mucul de ţigară. Dincolo de tufişuri, valuri istovite se spărgeau de stînci. Spuma abia dacă ajungea la marginea întunecată a stîncilor, rămînînd parcă imobilizată de soare, fără să cadă, impregnînd piatra. M-am oprit la umbra primilor copaci. Vroiam tocmai să mă aşez pe pămîntul presărat cu bobiţe uscate, cînd am simţit că se apropia cineva.

— Vă rog, don Javier, mi-am adus aminte că doamna Marta m-a însărcinat în seara asta să...

— Tu, Rafael, fă ce ţi-am spus. — Băiatul încuviinţă, dînd din cap întruna. — Şi nu te mai îngriji de altceva.

— Ar fi bine să vorbiţi dumneavoastră cu dînsa.

— Am să vorbesc.

— Vă mulţumesc. Nu vă duceţi la masă ?

— Da, mă duc îndată.

Mi-am şters fruntea cu batista şi m-am aşezat pe pămînt, care răspîndea tot felul de mirosuri acrişoare. La cîţiva metri, un pin solitar înălţîndu-se dintre tufişuri împărţea în două întinderea mării. Picuri mari de răşină străluceau la soare pe trunchiul copacului. Am închis ochii. Zumzetul insectelor îmi zbîrnîia dureros în dosul frunţii.

Am încercat să nu mă gîndesc la nimic, în timp ce mergeam spre staţiune. Cînd am ajuns aproape de cărare, am auzit glasurile copiilor şi ale femeilor întorcîndu-se de pe plajă. Odată ajuns acasă, am văzut că eram tot numai o apă.

Am zăbovit sub duş, stînd nemişcat sub şuvoiul călduţ. Am îmbrăcat un costum şi mi-am pus şi cravată, deşi am lăsat-o nestrînsă. În sufragerie, unde se afla Dora, Dorita spunea că Enrique rămăsese acasă la Elena.

— Ai de gînd să ieşi ? mă întrebă Dora, aruncînd o privire spre haina mea pe care, cînd intrasem, o pusesem pe spătarul unui scaun, şi servindu-se din castronul ţinut de Rufi la înălţimea mîinilor ei.

— Da, trebuie să mă duc în oraş. Cred că mă întorc pe seară. Ah, bineînţeles...

— Nu vreau mezeluri, zise Dorita.

— A mîncat măsline.

— Măsline ? se miră Dora.

— Da, măsline. — Rufi puse feliile în farfuria fetiţei. — Şi acum nu-i e foame.

— Dar cine ţi-a dat măsline ?

— Leles.

— Ah, Dumnezeule, fetița mea, nu știi că măslinele îți fac rău ?

— Dar îmi plac foarte mult.

— „... încheiat radiojurnalul..."

— Domnul servește pește ?

— Da, mulțumesc, Rufi. Îți spuneam, Dora, că...

— Ah, da, iartă-mă, Javier. Îmi spuneai...

— În seara asta Rafael are de făcut niște treburi foarte importante pentru mine. După cîte știu, și Marta avea nevoie...

— Rufi, pune mai încet radioul ăla, te rog.

— ...ca Rafael să-i facă niște comisioane. S-o anunți pe Marta că are o treabă foarte importantă. N-am timp acuma să-i telefonez.

— Da, de-acord, dar petrecerea...

— Leles zice că or să vină o mie de persoane.

— Petrecerea, știu. Rafael n-o să lipsească toată seara.

— Mi-a spus Claudette că ai fost pe plajă.

— M-am dus puțin, dar era foarte cald.

— Te-a căutat Amadeo.

— Ce vroia ? am întrebat-o, încercînd să prind privirea lui Rufi.

— Ah, nu știu. A stat puțin pe verandă cu Elena. Eram atît de ocupată, încît aproape că n-am avut timp de el. Te întorci pe seară, da ?

— Da. — Paharul îmi tremură cînd am vrut să-l duc la buze. — Ajunge. Mulțumesc, Rufi.

— Se spune că au fost arestați cinci sau șase oameni din sat.

— Cred că numai trei, doamnă.

— Bănuiesc, am zis eu după ultima înghiţitură, că nu e nimic important.

Se pare că Dora tocmai spusese ceva, socotind după expresia ei.

— Iartă-mă, Dora, dar nu te-am auzit.

— Ziceam că în seara asta ne întîlnim, noi, cucoanele, pentru...

Rufi, cu şorţul mai strîns pe trup ca de obicei, părea hotărîtă să-şi păstreze aerul solemn pînă la sfîrşitul mesei.

22

Cu şervetul pe umăr, omul mergea în faţa noastră, întors puţin într-o parte, pe coridorul lung şi îngust. Împinse uşa, o ţinu deschisă şi aprinse lumina. Angus se opri, cu capul întors spre mine, în momentul cînd omul ne lăsă să trecem.

— Da, e bine, am zis eu.

O pată de umezeală se zărea într-un colţ, pe verdele închis al peretelui. Mi-am aplecat capul şi, cu gura lui Angus lipită de a mea, am închis pe jumătate ochii la lumina becului electric.

— Aş vrea să ştiu de ce oare n-or fi punînd un abajur.

Angus se apucă să aşeze scaunele. Am ajutat-o să mute masa. De-abia ne aşezaserăm, că omul şi bătu la uşă.

— V-am adus şi nişte calmari foarte proaspeţi, fripţi adineaori.

— Grozav mai îmi plac calmarii, zise Angus.

— Dacă doriţi ceva, — şi omul făcu semn cu degetul mare, pe deasupra umărului drept — puteţi să mă chemaţi.

— Mulţumesc.

Cum a ieşit, m-am repezit la uşă. Auzind hohotul de rîs al lui Angus, am încercat să zîmbesc.

— Iartă-mă, Javier, dar erai atît de caraghios cînd te-ai repezit la uşă şi n-ai găsit zăvorul. Să te strici de rîs, nu alta.

— Nu există zăvor, am zis.

— Bineînţeles, tocmai de-aia.

Am luat-o pe după umeri cu braţul. Şi astfel se scurse un lung răstimp, în care am şi uitat de ce rîdea Angus. Apoi, cu obrazul ei lipit de gîtul meu, am simţit ultimele tresăriri de rîs, ca nişte zvîcnituri neregulate.

— Nu vrei să bei ?

Vinul avea un gust acidulat, de urcior de pămînt. Printre sărutări, Angus îşi aduse aminte de calmari.

— Sînt foarte buni, nu-i aşa ? În oraşul ăsta au întotdeauna peşte proaspăt. Chiar n-ai fost niciodată aici ?

— Niciodată. Am trecut de cîteva ori cu maşina, dar nu m-am oprit.

— E un oraş mare. Are şi o linie de tramvai. Şi multe fabrici. Ce bine-mi pare că mă aflu cu tine aici !

— Da, şi mie.

Angus îmi apucă mîinile pe deasupra mesei şi mi le strînse.

— Sigur ?

— Sigur.

În scrumieră, ţigara mi se prefăcea în scrum. Bluza neagră a lui Angus îi lunecase pe umeri, lăsînd să i se vadă decolteul rotund. Poate că Claudette uitase de roşeaţa mea de azi-dimineaţă. Brusc, am surprins privirea lui Angus. Avea gura întredeschisă, cu o rămăşiţă de zîmbet, puţin amuzat, puţin iscoditor.

— Ce e ?

— Nimic, nimic.

— Şi totuşi, ai ceva.

— Sînt... Nu ştiu. Sînt nervos. Ca un licean.

— De ce ţi-e ruşine — şi îmi mîngîia pieptul cu o mînă voit înceată — că eşti nervos ?

— Ieri au fost arestaţi nişte pescari din sat.

Angus, apropiindu-se de mine, trase hîrşîind scaunul pe dalele ceruite. În aer se simţea un uşor miros de murdărie de pisică.

— Dar ce-au făcut ?

— Nu sînt sigur nici măcar cîţi au fost arestaţi. Dar probabil că e în legătură cu Margot, pentru că în sat se aşteptau la aşa ceva. Aseară s-a întîmplat.

— Tu crezi că i-au ucis ?

— I-au ?

— Pe Margot şi pe cei care erau cu ea.

Am început să păşesc prin spaţiul strîmt dintre scaune. Angus umplu paharele. Cu mîinile în buzunarele pantalonilor, am rămas apoi privind liniile sinuoase de pe tăblia de bachelită a mesei.

— Nu ştiu nimic, Angus. Mă simt năucit. Iată, am impresia că oamenii sînt altfel decît

am crezut întotdeauna că sînt. Crede-mă, n-am simțit niciodată pînă acum așa ceva. Dar de la o vreme... Parcă am ochelari de cal, care se îngustează tot mai mult și mă lasă să văd tot mai puțin.

— Cred că înțeleg ce vrei să spui. E ceva ciudat, nu-i așa ? Ca și cum ai vrea să intri în pielea altuia, ca să afli ce gîndește.

— Dar mie nu mi s-a mai întîmplat asta niciodată.

— Ai știut întotdeauna ce doreai de la ceilalți.

— Toată viața mea nu m-am gîndit nici măcar o clipă la categoria de oameni care mă preocupă acum.

Angus surîse vag și dădu pe gît paharul, dintr-o înghițitură.

— Ar trebui să faci ceva, zise ea.

— Mi-e silă să văd doar cu ochii, și să gîndesc doar pe baza unor lucruri învățate cu mulți ani în urmă. Și care acum nu-mi mai sînt de folos, pentru că simt că sînt lucruri false. De fiecare dată cînd încep să spun : eu, eu, eu, ceva mă mustră și îmi atrage atenția că nu trebuie să încep astfel. Atunci, încerc să gîndesc cam cum ar gîndi tinerii aceia pe care i-au arestat, sau șoferul meu, sau servitoarea, sau jandarmul. Totul mi se încîlcește în minte și mă apucă istericalele. Și pînă la urmă, pentru ce ? Ce mă privește pe mine ?

— Ne privește pe toți. Margot era prietena mea, iar tu ai văzut-o moartă. Și după aceea, m-ai cunoscut pe mine.

— Dar știu bine că toate astea nu mă interesează.

— Nu, nu-i adevărat, zise Angus, fără să zîmbească, cu trăsăturile încordate și ochii larg deschiși.

— Uite, de fiecare dată cînd descopăr ceva, un soi de adevăr, îmi apare imediat o altă idee, un alt adevăr. Nu mai știu încotro s-o apuc.

— Eu zic că ar trebui să faci ceva.

— Să fac. Nu știu. Mă sperie cuvintele, ca și cum pînă acum aș fi trăit doar din cuvinte. Ascultă, Angus, tu...

Angus se ridică, ocoli masa și veni în brațele mele, încolăcindu-mă cu ale ei și strîngîndu-mă tare. Mîinile ei, încleștate pe spatele meu, mă linișteau. Petele de umezeală de pe perete, becul golaș, lumina ba mai puternică, ba mai slabă, sticla goală, farfurioarele de faianță albă, cu resturi de calmari, scrum și chiștoace — toate aveau în ele o dură realitate care se suprapunea peste senzația tot mai puternică de mulțumire dată de apropierea lui Angus.

La chemarea mea, omul sosi ștergîndu-și mîinile pe șorțul cu dungi verzi și negre. Înțelese ce-i ceream, înainte de a-i explica pînă la sfîrșit. Prin geamul mat din jumătatea de sus a ușii ce dădea spre bar, pătrundea o lumină puternică.

Omul îmi dădu cheia și îmi explică și care era ușa. Am chemat-o pe Angus. Culoarul de la etaj era acoperit cu o mochetă nouă, albastră ; capetele aurite ale cuielor care o fixau de podea străluceau în penumbră. Cheia se răsuci fără

greutate în broască. Angus deschise puțin fereastra și trase perdelușele. M-am așezat pe marginea patului de fier alb, peste cuvertură, cu o țigară în mînă, dar am aruncat-o în chiuvetă cînd Angus, pe jumătate dezbrăcată, veni lîngă mine.

După aceea, m-a cuprins somnul. Angus se sculase și atîrnase hainele în cuierul din perete. Inima îmi bătea ritmic.

M-am deșteptat, simțind-o că se mișcă. În fereastră aproape că nu se mai zărea lumină. Odaia părea mai mare. Am stat un timp gîndindu-mă dacă era bine să mă prezint la poliție și ce dificultăți comporta asta. Angus mă sărută cînd m-am hotărît să mă trezesc.

— Te simți bine ?

— Foarte bine, am răspuns, cu glas murmurat.

Perdelușele atîrnau nemișcate în golul ferestrei. Amîndoi eram moleșiți. Ne-am răcorit cu apă rece, și cînd am văzut-o pe Angus din nou îmbrăcată, mi s-a părut tulburător de frumoasă.

— Angus, cred că într-adevăr am să fac ceva. Măcar să mă duc să mă informez. Presupun că au avut motivele lor ca să-i aresteze, dar probabil că băieții n-au făcut nimic. Nu-i o prostie să ne frămîntăm atîta pentru niște necunoscuți ? Cînd lucrurile or să se lămurească, au să le dea drumul.

— Da, Javier. Încearcă — deschizînd ușa, Angus coborî glasul — să afli dacă știu cum a murit Margot.

Coborîrăm scara în tăcere. La bar, unde era acum îmbulzeală, i-am făcut semn omului. A ieşit de după tejghea şi i-am plătit pe coridor. Ne însoţi pe un coridor mai scurt pînă la uşa din dos, care dădea pe o străduţă pustie, unde ne explică pe unde să ajungem pe strada principală.

Deşi se făcuse acum noapte, era tot zăpuşeală ; becurile felinarelor din faţa caselor erau înconjurate de un abur fierbinte. Angus fredona. O luarăm pe o stradă laterală, cu vitrine luminate, şi ieşirăm, nu pe strada principală, ci într-o piaţetă, cu o fîntînă în mijloc. Dincolo de dalele de piatră din jurul fîntînii, pe pămîntul bătătorit, dansau cîteva grupuri de oameni. Era prea multă lumină şi prea multă lume, dar Angus se arătă foarte mulţumită descoperindu-le.

— E sărbătoarea sfîntului Hilario, doamnă. Serbările ţin pînă luni.

— Mulţumesc, zise Angus către bătrînul ce-i răspunsese la întrebare.

Ne făcurăm loc pînă în primele rînduri. Pe o mică estradă de scînduri, sprijinită pînă la jumătate de bazinul fîntînii, cîntau cei din orchestră.

— Ascultă, asta-i tenora [1], zise Angus.

Dansau ţinîndu-se de mînă, cu braţele ridicate aproape tot timpul ; întreg cercul se mişca într-un ritm studiat şi minuţios, în timp ce îşi împleteau şi îşi despleteau picioarele. Am închis ochii. Aerul, mai răcoros acum, împrăştia

[1] Instrument de suflat specific orchestrelor populare catalane.

prin piață arome ciudate, ca de levănțică sau cimbru.

— Ce mult aș vrea să știu...

Angus, la cîțiva pași de mine, se apropie de un grup de dansatoare, care rămăsesră brusc nemișcate, cu brațele căzute. Una dintre fete avea niște espadrile foarte albe, cu șireturi late înfășurate pînă la jumătatea pulpei. Norul de praf se ridica în sus, ajungînd pînă la estrada muzicanților. Cînd terminară de cîntat, aplaudarăm. Într-un bar din piață băurăm cîteva coca-cola. Ne întoarserăm pe strada mare, plină de trecători, care umpleau trotuarele și mijlocul drumului și unde la capăt se înălțau niște aparate de bîlci. Mirosea a friptură, a benzină, a sudoare. Mi-am aruncat haina pe umăr și am cuprins-o pe Angus de mijloc. La o tarabă i-am cumpărat un batic de mătase neagră. Mîncarăm apoi gogoși și băurăm cîteva pahare de rachiu.

Se făcuse tîrziu cînd ne-am suit în automobil, pe care-l lăsasem pe o stradă din apropiere. Pe șosea, am accelerat. Cît a durat călătoria, am ascultat muzică la radio, pe care-l deschisese Angus.

Am lăsat-o pe Angus în apropierea pieței, cu făgăduiala că am să revin în curînd. Am oprit mașina înainte de a intra în stațiune și am fumat în tihnă o țigară. Era o noapte înstelată. Rafael m-o fi așteptînd să-mi comunice rezultatul cercetărilor sale prin sat. Elena o fi aflat de la Dora că aveam să mă întorc, după cum anunțasem, abia seara. Și-or fi ținut reuniunile, și-or fi continuat pregătirile pentru petrecere,

vor fi stînd acum osteniți, după cină, iar Andrés probabil că era beat. Am băgat în viteză, fără nici un chef. După puțin timp, au apărut luminile albăstrui din Velas Blancas.

— E Javier, zise Marta.

Din întuneric, se repezi în goană Joaquín. Elena stătea, cu fusta ridicată peste genunchi.

— Bună seara la toată lumea, am zis. Cum merg treburile ?

23

De aici, cu bărbia sprijinită de bord, marea părea o imensă lamă de aramă pusă la soare, pe care trebuia s-o privești cu ochii întredeschiși. Amadeo își trecu un picior și pe urmă și pe celălalt pe deasupra picioarelor mele. Soarele îi lumina perii blonzi de pe piept. Se așeză la pupă, lîngă Santiago, care ținea cîrma.

— Așa e greutatea mai bine distribuită.

— M-am așezat prost aici ? am întrebat.

— Nu, omule, stai bine acolo.

— Ziceam, don Antonio, că piața nu poate să ne facă figura, că mai sînt mulți ani pînă atunci, începu Santiago.

— Dragul meu, — don Antonio își potrivi ochelarii negri și își mișcă scaunul de pînză pe care ședea, fără să-și ia mîna de pe capătul atîrnat al vergii — dar chiar ne și face figura.

— Nu piața.

— Știu ce vrei să spui. Dar n-ai dreptate. Sau, cel puțin, nu întru totul.

— Claudette, nu te așeza lîngă țeava de eșapament, o să-ți arzi spatele.

Am deschis ochii. Claudette, care se apropiase de grupul de la pupă, se ungea pe piele cu o cremă albă, unsuroasă. Andrés, întins pe niște scînduri la proră, își ținea capul în mîini. Brațul lui don Antonio forma un unghi drept cu cablul. M-am răsucit pe jumătate, obosit de mare și de soare. Mă ustura pielea dar m-am hotărît să nu mă gîndesc. Vîntul mirosea puternic a sare.

— Cum poți să crezi că or să ne lase baltă ? Or să-i distrugă doar pe proștii de sărăntoci.

— Amadeo, vreau să cred că așa e, zise Santiago.

— Chiar așa va fi, întări don Antonio.

— De-acord, dacă o spuneți dumneavoastră. Ei bine, atunci de ce se vorbește că or să scoată blestemata aia de lege ?

— Santiago, cînd am venit la Madrid în '39, nici măcar nu văzusem cum se pune o cărămidă peste alta. Și încă făcusem războiul la geniu. Dumneata știi că am început cu o întreprindere imobiliară, la care n-am renunțat nici acum, deși astăzi nu prea mă mai interesează. În vremurile acelea, a trebuit să învățăm temeinic cum merg treburile. Pentru toată viața. Și te asigur că am înțeles.

Pantalonii albi atîrnau fleșcăiți peste sandalele lui don Antonio. Uneori marea izbucnea într-o răbufnire de spumă. Pe deasupra conversației, duduitul motorului mărea distanțele. Costumul de baie galben al lui Andrés și picioarele lui depărtate rămîneau mai departe nemișcate.

Claudette făcu cîțiva pași, compensînd mișcările vasului cu balansul șoldurilor sale.

— De-acord, don Antonio. Nu vreau să spun că nu aveți dreptate. Dar de ce e nevoie să ni se dea o lege, sau ce-o fi asta ? Ca să ne ruineze ?

— Ascultă, știi ceva ? strigă Amadeo. Îți cumpăr eu partea ta din societatea asta a voastră. Ți-o cumpăr și lasă-te de zvonuri.

— Te plictisim, Claudette.

— Oh, nu, nu. Îmi place să ascult cînd se vorbește de afaceri.

— Ai să vezi dacă pe mine or să mă ruineze. Nu înțelegi că nu se poate ? Da, or să ne oblige să închiriem, dar se va putea închiria mobilat sau pe doi ani, cu revizuiri periodice, sau vor urca chiriile, sau dracu' știe ce.

— Amadeo !

— Iartă-mă, draga mea. Tu, Santiago, înțelegi ceva ? Da sau nu ?

— Înțeleg, dar nu văd de ce a trebuit să se facă tot acest talmeș-balmeș.

— Prietene, — și don Antonio își ridică mîna pe parîmă — dar ce motiv au avut să vină cu planul ? Ei zic că nu se mai putea continua astfel. Ei, tinerii. Să nu discutăm. Vor plan, fie și plan. Au studiat mai mult decît mine, sînt la curent cu multă știință economică din cărți, în fine, după cum se spune popular, le știu pe toate. Atunci, să le și facă. Din fericire, — și glasul lui don Antonio răsună mai sonor — putem avea încredere în ei, pentru că, într-adevăr, sînt cinstiți, și nici proști nu sînt. Dar ce-or să facă fără noi ?

— Nu înțeleg, zise Amadeo. Acum eu sînt cel care nu mai înțeleg.

— Dar poate că mă înțelege Javier ? — M-am sprijinit în coate și m-am uitat la don Antonio, care își scosese ochelarii. — Ei, ia să vedem, cum or să facă ceva fără noi ? Noi sîntem apa, iar ei albia. Ar putea să ne ducă prin locuri nu prea plăcute, dar dacă încearcă să ne devieze pe unde nu vrem să mergem, riscă să rămînă pe uscat. Fără apă, rîse don Antonio. Și apa este aceea care face rîul. Nu-i așa, Javier ?

— Da, don Antonio.

— La fel și cu problema asta a caselor. Oamenii au nevoie din cînd în cînd de o măsură asemănătoare, de ceva demagogie, pentru că oamenii sînt foarte primitivi și neciopliți. Trebuie să-i salvezi, chiar împotriva voinței lor. Oare nu se plîng unii neîncetat de incultură, de problema școlilor și de alte baliverne de-astea ? Va să zică așa. Atunci, să-i asculte pe cei care știu un pic mai mult decît ei ! Iar cei ce știu un pic mai mult, să învețe de la noi, care ducem greul.

— Don Antonio al nostru merită să fie ministru ! zise Santiago, lăsînd cîrma sub brațul lui Amadeo.

— Fiindcă citesc mereu, prietene, fiindcă citesc întruna. De Menéndez y Pelayo [1] nu mă despart o clipă, stă mereu pe noptiera mea.

---

[1] Marcelino Menéndez y Pelayo (1856—1912), critic și istoric literar spaniol.

— Bine că mi-am adus aminte, Amadeo, zise Claudette, am terminat romanul.

— la spune, e mai bun decît *„Bonjour tristesse"* ?

— Într-un anumit sens mi-a plăcut mai mult.

— Dar e adevărat că e cam fără perdea ?

— Ah, dragul meu, asta pe mine mă lasă rece.

— Am să-ţi dau să citeşti unul bun. — Don Antonio se ridică de pe scaun, fără să dea drumul vergii. — Din cele de dinainte de război. Eu nu le citesc, doar le recomand. Nu citesc decît lucrări serioase, şi cîte un roman poliţist ca divertisment. Uite, mai deunăzi mi-au trimis operele lui Ramiro de Maeztu [1], ştiţi despre cine e vorba.

— Un scriitor foarte important.

— Extrem de important. A fost ucis de revoluţionari. Ei, şi mi-au trimis şi cîteva romane poliţiste, dar legate în piele, ca dintr-o serie de opere complete. Uite că s-au gîndit pînă la urmă să publice romanele poliţiste în ediţii legate.

— Pe urmă, ţi-l dau pe cel de Françoise Sagan.

— Mulţumesc, Claudette. Aruncăm undiţa ? Şi Andrés ăsta, care doarme tot timpul...

— Lasă-l, omule. Nu-l trezi.

Amadeo virase în cerc ; într-o clipă, satul avea să apară pe linia difuză a coastei. În rarele

[1] Ramiro de Maeztu (1875—1936), scriitor spaniol, din grupul numit „generaţia de la '98".

momente de tăcere, motorul răsuna ba mai tare, ba mai încet, ca și cum, uneori, elicea s-ar fi împiedicat, iar alteori s-ar fi învîrtit în gol. La proră, Claudette și Santiago îl treziseră pe Andrés, care se freca la ochi și nu știu ce tot spunea de mahmureală și de ficatul lui făcut bucățele. Don Antonio citea ziarul. Amadeo, cu sprîncenele încruntate, privea în gol.

— Vrei ? îmi oferi Claudette o țigară.

— Nu, mulțumesc. Am gura prea uscată ca să pot fuma.

— Mă duc să pregătesc niște coca-cola.

— Ascultă, omule, sau schimbi direcția, sau ajungem să debarcăm tocmai în Castellón.

— Dumneavoastră vreți să beți ceva, don Antonio ?

— Da, draga mea, mulțumesc, — lăsă ziarul pe genunchi. — Sper că ați terminat cu pregătirile pentru petrecere. O să fie o reușită.

Claudette sări pe cambuză și își puse mîinile pe covertă.

— Nici nu știți cîte amănunte mai rămîn de rezolvat. Dar și eu am impresia că o să fie o reușită.

— Și acum, ce ?

— Acum o duci bine, zise Andrés. Claudette, frumoaso, dă-mi cîteva picături de gin.

Sub soarele arzător, înaltul cerului apărea pîclos. Am băut o înghițitură. De partea cealaltă a bordului treceau în zbor pescărușii care,

din depărtare, păreau să atingă apa. Cu brațele întinse pe piept, m-am simțit mai odihnit sau, cel puțin, fără gînduri, fără amintiri.

— Ai adormit ?

M-am ridicat dezorientat. Vasul nu se mai mișca. Pe plajă, se desluşeau limpede siluetele copiilor, ale căror glasuri ajungeau pe vas neinteligibile şi slabe. O mreană, de curînd desprinsă din cîrligul undiței, sălta spasmodic pe scîndură. Cînd mi-am întors privirea de la mreană, am descoperit-o pe Claudette stînd pe vîrfuri la bord.

— Rămîi aici sau vii în sat ?

— Nu, nu, rămîn aici.

— O să vă plictisiți.

— Trebuie să stau negreşit, don Antonio.

— Dar tu, Javier ? întrebă Andrés. Mîncăm toți cinci în sat, ei ?

— Nu, eu nu vin.

— O să facem o partidă de mus !

— La revedere.

— Ai avut o idee senzațională, Amadeo. Peşte prăjit, vin şi mus. Javier, spune-le că nu ştim cînd ne întoarcem.

Andrés se repezi spre mine, cu mîinile întinse, dar am sărit în apă înainte de-a mă împinge. Cînd mi-am scos capul afară din apă, le-am auzit rîsetele şi, puțin după aceea, duduitul motorului. Claudette, care înota într-un ritm egal, se opri.

— Ai obosit ?

— Nu, i-am răspuns eu.

— Nu sînt decît patru sau cinci minute.

Soarele îmi închidea ochii, îmi încălzea trupul, îmi transforma mușchii în gumă. Pielea Claudettei, fără crema uleioasă, trebuia să miroasă bine, atît de netedă și atît de umedă.

— Cum merg lucrurile cu Dora ?

— Prost.

— Se observă.

— Pentru că vorbesc puțin ?

— Pentru că nu te interesează nimic.

Ernestina și Luisa vîsleau în barca de cauciuc, împinsă din spate de Enrique și José. Emi aruncară asupra noastră și ne încăierarăm, au aruncară asupra noastră și ne încăierăm, auzind tot timpul glasul certăreț al lui Emilio. Dora alergă dinspre corturi. Deodată, o mînie oarbă mă făcu să mă reped la Emilio.

— Javier, zise Claudette.

Nu-i mai auzeam. Emilio, care tăcuse și el, probabil că a înțeles brusc, pentru că se dădu înapoi, ieșind din apă.

Eram în plin avînt, cînd o groapă de pe fundul nisipos mă făcu să cad, aproape la picioarele lui Emilio, îmbrăcat în costumul lui de baie caraghios, care-i ajungea pînă la jumătatea coapselor. M-am ridicat în picioare și am văzut că toți se uitau la mine. Asunción, într-un costum de baie în culori violente, rămăsese între corturi cu gura căscată și cu o enormă găleată de plastic în mînă. Deși mă durea glezna, am încercat să nu șchiopătez.

— Te-ai lovit ?

— Nu.

— N-ai de gînd să te duci acasă așa, doar în costum de baie ?

— Am de gînd să mă duc acasă așa, Dora. — Mi se tăia respirația. — Fără să țipe nimeni la mine.

La mijlocul cărării, m-am oprit să-mi frec glezna. Apoi mi-am continuat drumul spre casă mai încet. Asfaltul trotuarelor îmi ardea tălpile picioarelor.

Sub duș, durerea deveni mai ascuțită. Rufi mă anunță că nici Dora și nici copiii nu vor veni la masă. După ce-am mîncat, m-am instalat într-un hamac din grădină, la umbră.

— Doamna întreabă cum vă mai simțiți cu glezna.

— Spune-i că nu mă doare.

Eram moleșit și picoteam, iar durerea persistentă mi se transmitea acum și în genunchi. Am băut puțin coniac. Leoncio meșterea la canalele de scurgere. Am intrat apoi în casă, unde penumbra mă mai răcori. Înainte de a mă hotărî să telefonez, am rămas multă vreme întins în întunericul din dormitor. Cînd Elena a ridicat receptorul, am auzit ca un zgomot de fond al glasului ei murmurul conversațiilor.

— Fie că ești ocupată sau nu, încearcă să scapi.

— Tocmai mă gîndeam să te sun.

— E cinci. La cinci și jumătate ?

— N-am să pot sta mult, doar un moment. Așteaptă-mă în crîngul de pini.

— Foarte bine, la şase.

— Da, mai bine.

Glasul Elenei trăda oboseala. În timp ce mă îmbrăcam, am început să fluier. Am băut un whisky cu un deget de sifon. Rufi tăia pătrunjel lîngă piscină, care era tot goală. Cînd să pornesc spre crîngul de pini, un băiat sună la intrare. M-am apropiat cînd băiatul, după ce întrebase de Dora, îi dădu lui Rufi o cutie plată, învelită în hîrtie de mătase.

— Din partea cui vii ?

Tresări văzîndu-mă, în clipa cînd Rufi se dădu la o parte.

— Din partea domnului Vicente. Mi-a spus să vin şi să las cutiile.

— Ah, bine. Stai în sat ?

Băiatul se mişcă puţin ; Rufi continua să stea tot cu cutia sub braţ.

— Sînt bomboane. Domnul Vicente m-a trimis să le dau doamnelor. Da, stau în sat. Este gratis, ştiţi ? Nu aveţi nimic de plată.

Rufi, zîmbind, închise poarta, în timp ce băiatul se făcea roşu la faţă.

— Rufi, dacă întreabă cineva de mine, m-am dus să dau o raită pe şosea.

Băiatul se aplecă să ridice celelalte două cutii, la fel cu cea pentru Dora, pe care le lăsase pe jos. Am aşteptat să le ia, ca să-i întind banii.

— Nu, domnule. Sînt gratis.

— Da, ştiu. Asta-i pentru tine, ca să te duci la cinema.

— Dar... — fruntea i se încreţi a mirare, — aşa... Bine, mulţumesc.

— Aşadar, stai în sat. — Am pornit pe stradă în sus. — Cîţi ani ai ?

— Doisprezece.

Băiatul mă urmă prin mijlocul drumului. La colţul străzii care ducea spre casa lui Asunción, m-am oprit.

— A doua vilă pe stînga este una din cele pe care le cauţi.

— Dar eu nu v-am spus...

— Drăguţule, e foarte uşor de ghicit unde te-au trimis. Doisprezece ani, zici ? Îi cunoşti pe cei pe care i-a luat poliţia alaltăieri ?

— Da, domnule. Unul e vărul meu. José Flix îl cheamă. Mă lua cu barca, ca să învăţ meseria.

— Şi tu crezi că au făcut ceva ?

— N-au făcut nimic, domnule.

— De ce ? Ce zic părinţii tăi ?

— Mama zice că ceva trebuie să fi făcut ei, dacă i-au luat. Iar domnul preot zice că nu i-or fi luat pentru ceva bun. Dar José n-a făcut nimic.

Băiatul, care se urcase pe trotuar, făcu un gest de nerăbdare spre strada mărginită de copaci.

— Sper că în curînd... Vreau să spun că sînt sigur că e nevinovat. — Băiatul zîmbi. — La revedere.

— Bună ziua, domnule. Şi mii de mulţumiri pentru bani.

În timp ce mă îndepărtam, l-am auzit pornind în goană. Drumul în pantă prin crîng îmi redeşteptă durerea la gleznă. Cînd am ajuns la izvor, nădușisem şi gîfîiam de oboseală. M-am aşezat pe un trunchi de copac. Printre petele

precise de lumină și umbră pe care le împărțeau ramurile, cerul încins avea o mireasmă tare. Am renunțat să fumez, ca să nu dispară aroma de rășină și de pământ uscat, acoperit de ace.

La șase și jumătate m-am ridicat în picioare. La primii pași, durerea îmi îndoia piciorul. Am mers dintr-o parte în alta a poienii, ca să nu mi se răcească glezna, încercînd să uit criza de furie pe care mi-o pricinuise Emilio.

În partea aceea a crîngului de pini, umbra se și lăsase, iar amurgul și freamătul serii, care în cîmp deschis mai întîrziau încă, își vesteau prezența. Am mai fumat o țigară. Apoi, m-am așezat din nou, cu coatele pe genunchi. Mi-am zis că o să mai aștept un sfert de oră ; îmi dădeam seama cum trece timpul și termenul propus, dar mă simțeam împăcat, uitînd de mine, lăsînd imaginația să zburde în voie.

— Javier.

Glasul Elenei, atît de aproape, mă făcu să tresar. Ne îmbrățișarăm fără vlagă. Gîfîia după atîta urcuș și avea un zîmbet încremenit pe față.

— Trebuie să mă ierți, Javier. Nici nu știi ce greu mi-a fost să scap. Și, pe deasupra, cu gîndul că așteptai aici. Crede-mă, îți spun...

— Lasă, Elena. Nici măcar nu știu ce oră e.

Ne-am așezat pe trunchiul pe jumătate afundat în frunze moarte și am scos pachetul de țigări.

— Înseamnă că nu erai nerăbdător ?

— Nu, nu eram. Sau, cel puțin, nu în sensul în care crezi tu. — Odată cu primul fum, ideile

mi se conturară cu o stranie luciditate. — Genul ăsta de amănunte încep să aibă foarte mică importanţă pentru mine. Deşi într-o zi...

Mîinile Elenei le căutară pe ale mele. În lumina nesigură a înserării, faţa ei pierdea din relief.

— Într-o zi ?

— Pari mai tînără.

— Nu, nu, rîse ea. Răspunde-mi la întrebare.

Am răsucit ţigara între degete, am aşteptat să slăbească strînsoarea mîinilor ei şi mi-am repetat mie însumi că totul era foarte limpede.

— Că într-o zi tot ce e între noi o să se termine.

Cu coada ochiului, îi vedeam braţele pline, şi piciorul stîng rîcîind pămîntul.

— De ce ?

— Pentru că de fiecare dată sînt tot mai puţin de acord cu aceste lucruri.

— Adică, vrei să spui, cu cele cu care ai fost de acord în ultimii ani, nu ?

— Nu ţipa la mine, Elena.

— Ţip la tine pentru că eşti rău intenţionat, pentru că m-am săturat să te aud că te-ai săturat. Săturat de ce ? De mine ? Spune-o odată, dar clar. Uite, m-am plictisit de trupul tău, de sărutările tale şi de mîngîierile tale, pentru că noi, bărbaţii...

— Elena, taci din gură.

— ...avem nevoie din cînd în cînd de schimbare. Dar spune-o fără aiureli, fără ocolişuri. Fără să mă fierbi atît !

— Nu de trupul tău, cum spui tu.

— Jinduieşti să mă părăseşti ?
— Vrei să asculţi ?
— Nu pot să ascult nişte mofturi prosteşti. Ţi-e lehamite de orice în vara asta şi începi să inventezi tot felul de poveşti în legătură cu noi. Ce-ţi lipseşte ?
— Tu-mi lipseşti.
— Dar, Javier, timp de trei zile...
— Nu vreau să-mi lipseşti nici un moment.
— Nu fi...
— Vreau să am ce-i al meu. Iar tu eşti a mea. Ai de gînd să pricepi odată şi să nu mă mai zăpăceşti cu spaimele tale de femeie bătrînă ?

Abia am făcut o mişcare, că am şi simţit-o toată, într-o îmbrăţişare disperată. O sărutam cu furie, fără să-mi las buzele să se odihnească o clipă, încercînd să-i spun adevărurile nerostite pe care pînă atunci nu le mărturisisem nici faţă de mine însumi. Dar, în acelaşi timp în care aveam încredere că mă înţelege, presimţeam că efortul era zadarnic. Desprinzîndu-ne unul de altul, rămaserăm gîfîind.

— Iubitule, trebuie să plec.
— Nu acum, Elena.
— Ba da, iubitule. M-or fi căutînd. E foarte tîrziu. Şi nu uita că în seara asta sosesc primii invitaţi.
— Oameni care pe tine nu te interesează.
— Ştii că-mi pare mai rău decît ţie, şi o porni înainte. Duminică îţi promit o seară întreagă de fericire.

Coborîrăm rapid. Cînd ajunserăm aproape de şosea, iarăşi prinserăm să ne sărutăm.

— Şi-acum să nu începi să te crezi un neînţeles. La revedere, Javier, e foarte tîrziu. Diseară ne vedem, iubirea mea.

Am rămas tremurînd tot, păstrînd în mine parfumul pielii ei, fără nici un alt miros sau gust. Apoi, mi-am imaginat cum am putea sta noi de vorbă, fără ţipete, fără reproşuri absurde, care, pe bună dreptate, ne puteau duce foarte departe. M-am întins pe pămînt. Printre ramurile pinilor se zăreau stelele. Acum mă simţeam răcorit. Din cînd în cînd, un zvon înfiora crîngul. Puţin cîte puţin, m-am lăsat în voia apatiei, a tristeţii care mă reconforta. Şi cum stăteam aşa cu ochii închişi, chinuit de durerea din picior, o lumină strălucitoare parcă mă şfichiui, făcîndu-mă să mă ridic de jos.

Dincolo de şosea, întreaga zare era inundată de lumină. Peisajul luase o înfăţişare fantastică. Am ajuns la marginea crîngului, şi acolo am înţeles. Am continuat să mă îndrept spre staţiune, unde se încerca iluminaţia pentru petrecere.

24

Talpa pantofului îmi alunecă pe bara scaunului şi am fost nevoit să mă agăţ de masă. M-am examinat după aceea în oglindă şi mi-am potrivit nodul de la cravată ; cînd s-a întors Raimundo, am lăsat paharul gol lîngă farfurioarele cu migdale şi alune.

— Termină-ţi paharul de whisky şi să comandăm alt rînd.

Raimundo îşi strînse mai bine cureaua şi îşi aranjă nodul cravatei. În paharul meu, gheaţa se topise. Am văzut că Raimundo era foarte păros pe dosul mîinilor. Am comandat încă două pahare de whisky ; după prima înghiţitură, m-am simţit mai bine.

— S-a dus drept în stomac.

— Mie ce-mi place mai mult este whisky-ul, zise Raimundo sughiţînd şi ducîndu-şi mîna la gură. Dacă n-ar fi atît de scump...

— Şi îl mai şi falsifică.

— Cine-l falsifică ?

— Nu ştiu. Îţi dai seama că nu ştim niciodată cine face toate lucrurile ?

Raimundo chibzui cîteva clipe la întrebarea mea, şi apoi clătină din cap. Chelia îi năduşise.

— Cînd stau şi mă gîndesc la ce spuneţi, don Javier, îmi dau seama ce puţin ştim. — Bău rar, cu ochii mijiţi. — Jack Evers. E bun.

— Am cîteva sticle de Johnie Walker, pe care... Ascultă, Raimundo, într-una din zilele astea o să iau două sticle de Johnie Walker şi o să le bem împreună, tu şi cu mine.

— Dumneavoastră puneţi whisky-ul şi eu pun coniacul. Vă place coniacul ?

— Grozav de mult. E o binecuvîntată binecuvîntare a Domnului.

— Poftim ?

— Adică, vreau să zic, coniacul e o binecuvîntare divină. Şi să n-ai grijă pentru treaba aia de la minister.

— N-am nici o grijă, dacă ştiu că puneţi o vorbă bună. Fac cinste cu o sticlă pe care am adus-o din Franţa, în săptămîna mare. Fine Champagne Napoléon de Courvoisier. Vedeţi dumneavoastră, don Javier, cum stau lucrurile.

— Da. Ce anume ?

— Lucrurile.

— Adică chestia cu ministerul ?

— Nu, domnule. Că m-am dus în Franţa în săptămîna mare.

— Ah, da. Franţa e o ţară tare coruptă.

— Dacă n-aş fi fost burlac, cum sînt, nu cred că m-aş fi dus în Franţa. Vreau să spun, nu m-aş fi dus în Franţa fiindcă am avut eu aşa chef. Şi ca să aduc coniac. Vă place coniacul ?

— Coniacul e o binecuvîntare a cerului. Mulţumesc, Raimundo.

— Serviţi o ţigară, ca să trageţi un fum în sănătatea coniacului. Un fum...

— Abia am stins ţigara.

— ...pe care vi-l ofer eu. Un Kent cu filtru.

— Mulţumesc... Aprinde tu, haide. Mulţumesc, Raimundo.

— În sănătatea dumneavoastră, don Javier.

— Lăsă bricheta pe o dungă, într-un echilibru precar. — Ei, şi după părerea mea n-au decît să se ducă la dracu. Ce-i pasă unei persoane de valoarea dumneavoastră ?

— Şi tot mai sînt aici. Adică, prietenul tău a plecat la Barcelona, şi ei tot mai sînt aici. José Flix şi ceilalţi trei.

— Pe vremuri, don Julio şi cu mine am fost încurcaţi cu două surori. Venea pe atunci mai des. Chiar aici l-am invitat la cîteva pahare şi n-a refuzat. Se duce acum mai la sud, fiindcă zice că aici nu e peşte. După mine, cred că are o legătură în Alicante.

— E-adevărat că nu e peşte.

— Da, dar cum vine asociatul meu, mergem toţi trei la prăvălie şi să vedeţi ce sfoară nouă am primit. Şi nişte undiţe cu plumb şi cu oglinjoare, pe care mi le-au adus din Portugalia.

— Cine-i aia ?

— Care ?

— Aia.

— Aia care tocmai a intrat ?

— Da.

Raimundo se răsuci pe taburet. În cofetărie mirosea a frişcă şi a cafea cu lapte. Zăpuşeala nopţii care intra prin ferestre se amesteca cu aerul greu din local ; cîteva tuburi de neon răspîndeau o lumină tremurată. Fata se aşeză la o masă, unde mai şedeau cîteva femei.

— E o bucăţică bună.

— Foarte bună. — Am căutat o farfurioară pe care să-mi sting ţigara. — În oraşul ăsta aveţi nişte femei pe cinste, Raimundo, grozav de frumoase.

— Da, domnule. Iarna însă nu mai e acelaşi lucru.

Cînd chelnerul, surîzător şi confidenţial, se opri în faţa noastră, tăcurăm. Raimundo făcu

semn cu capul în sus, ca și cum ar fi împuns ; celălalt rîse.

— Ce gustări doresc domnii ?

Ne umplu paharele, luă farfurioarele și puse altele cu migdale, alune și sandvișuri cu anșoa.

— Da, iarna e cu totul altceva. Mi-ar plăcea să fie întotdeauna vară. Chiar dacă sîntem tot timpul asudați.

Raimundo își trecu mîna peste chelie, de la ceafă pînă la sprîncene.

— De-aia zic eu, don Javier, că vara e mai bine, pentru că omul se simte mai în formă.

— Fata asta are niște șolduri de zeiță.

— Păi, de-aia este orășelul ăsta atît de frumos vara... După asta o să mergem la prăvălie, o să vedeți undițele și apoi dăm o raită prin camping. Seara, e o minunăție. La camping o să bem cîteva păhărele cu niște nemțoaice pe care le cunosc, două fete din Heidelberg ce se pregătesc să fie secretare în industrie, două puicuțe foarte apetisante. Au sînii cam mici, dar sînt grozav de apetisante. Ați spus ceva ?

— Nu.

— O să ajungeți la timp la petrecere. Ce mai, e abia opt sau cam așa ceva, și asociatul meu nu mai poate să întîrzie. Hei, Ramirez, spune-ne cît e ceasul !

— Zece fără un sfert exact, don Raimundo.

— Ca să vezi !

— Da, văd.

Cînd o chelneriță a făcut radioul mai încet, rumoarea conversațiilor s-a mărit. Bărbații ridicau brațele în sus, de li se vedeau subsuorile

asudate. Mi-am potrivit cravata, înainte de a coborî de pe taburet pe podeaua plină de mucuri de țigări, șervețele de hîrtie și rumeguș.

— Acum mă duc eu.

— În fund, la dreapta, după ce coborîți treptele.

— Mulțumesc.

— Și n-aveți grijă, o să vă păstrez locul.

Cîteva priviri m-au urmărit înainte de a ajunge la ușă. La capătul treptelor de piatră roșiatică se aflau două uși negre, cu un chip de bărbat pe una și o coamă de femeie pe alta. Mirosea tare a dezinfectant. M-am spălat pe mîini și mi-am examinat în oglindă firele de păr alb și zbîrciturile de pe frunte. Săpunul avea un miros urît și prosopul era umed, așa că pînă la urmă m-am șters cu batista. Murmurul nedeslușit din cofetărie ajungea pînă acolo. Am urcat treptele strîngînd nodul de la cravată și, cînd am ajuns la bar, asociatul lui Raimundo se ridică de pe taburetul meu. Raimundo făcu prezentările. Băiatul rămase în picioare, între noi doi.

— Cum spui că te cheamă ?

— Agustín Riva.

— Riva ?

— Da, domnule, la ordinele dumneavoastră.

— Servește-te, te rog, cu un pahar.

— Îmi pare rău că am întîrziat. Jordi m-a anunțat la atelier, și a trebuit să mă duc acasă să-mi pun o haină mai acătării. De aceea, vă rog să mă iertați.

— Dar ne-am simţit foarte bine aici, nu-i aşa, Raimundo ?

— Sigur că da. Ţi-am spus, Agustín, că don Javier este un domn, un domn adevărat, dar foarte prietenos. Ţi-am spus eu ?

Agustín dădu din cap, fără să-şi scoată mîinile din buzunarele pantalonilor de piele.

— Şi dumneata eşti burlac ?

— Nu, domnule, m-am însurat astă-primăvară.

— Şi a şi lăsat-o pe nevastă-sa cu burta la gură.

Agustín, zîmbind, îşi înclină puţin capul pe umărul drept.

— Ascultă, mai toarnă un whisky.

— Nu, mulţumesc. Mie, ca de obicei, Ramírez.

— Îndată, un coniac la domnu'.

— Şi vreţi camioanele pentru pescuit ?

— Nu, domnule, zise Agustín, Pentru transporturi.

— Să-mi daţi o notă cu toate datele necesare, şi-o să mă ocup eu de rest.

— Da, domnule. Acuma, vara, n-o fi prea multă lume în Madrid. Şi, după ce-am aşteptat aproape douăzeci şi trei de luni, mai putem aştepta pînă în septembrie, dacă socotiţi dumneavoastră.

— Acuma, nu mai începe şi tu cu mofturi şi dă-i lui don Javier datele, că o să ştie el ce să facă.

— Ziceam şi eu aşa, fiindcă e sezon de vilegiatură.

— Nu-l băgaţi în seamă pe tontul ăsta. Ai hîrtie ?

Agustín îşi căută pixul şi ceru o coală de hîrtie. Se apucă să scrie încet pe tăblia barului, în spatele lui Raimundo care tocmai comandase încă un rînd de whisky. Cafeneaua se umpluse şi mai mult. Dintr-o clipă în alta, s-ar fi putut să intre şi Angus.

— Cea mai simpatică dintre nemţoaice vorbeşte puţin spaniolește.

— Bine, Raimundo, într-o zi cînd o să am timp am să vin să văd ce-i cu puicuţele alea ale tale.

— Dacă nu era petrecerea dumneavoastră, ne duceam chiar acuma. Sînt fete bune şi, mai ales, tinere, mă înţelegeţi. Aşa e vara, da, domnule. — Raimundo îi făcu peste umăr o observaţie lui Agustín. — Să nu uiţi nimic, că pe urmă don Javier n-o să poată face recomandarea. În octombrie, am de gînd să mă duc la Madrid. De-asta îmi place mie Madridul, ca să mă distrez cincisprezece sau douăzeci de zile. Pînă la ora opt sau nouă, afaceri, apoi chefuri şi distracţii.

— Va să zică, Raimundo, după părerea ta, n-ar trebui să trec pe la comisariat.

— Să nu treceţi, pentru că, zic eu, ce treabă are un om de afaceri ca dumneavoastră cu tipii ăştia ?

— Omule, cei din sat...

— Ştiţi dumneavoastră ce-au făcut ? Şi dacă au omorît-o ei ?

— De ce s-o omoare ei ?

— Dumneavoastră, don Javier, vă pricepeți mai bine ca mine, dar părerea mea e că n-au avut nici un motiv.

— Nu, într-adevăr nu există vreun motiv.

— Păi, atunci e cum v-am spus. Săptămîna viitoare veniți într-o dimineață, vedeți uneltele, mîncăm ceva și ne ducem apoi cu fetele pe plajă. Cea mai urîțică știe puțin spaniolește. Dumneavoastră vorbiți nemțește ?

— *Nein. Ich habe in Heidelberg verloren.* Nu, nu. *Ich habe mein Herz in Heidelberg verloren. Ich habe ein Kameraden* [1].

— Eu nu știu decît patru fraze pe englezește. Cu franțuzoaicele mă înțeleg, știți dumneavoastră, catalana și franceza sînt verișoare bune, dar pe nemțește nu știu o iotă. Dumneavoastră vorbiți, și eu fac treaba. — Raimundo începu să rîdă, pînă cînd îl văzu pe Agustín apărînd din nou între taburetele noastre, cu foaia de hîrtie într-o mînă. — Ai scris totul ?

— Citește.

— Da' ce, eu știu ce trebuie scris ? Eu sînt asociatul cu banii. Mai ia un pahar.

— Nu, că mi se suie la cap. Zic că am pus acolo toate datele.

— Da, omule, n-ai nici o grijă. — Am vîrît nota în portofel. — Ei, atunci pe luni, sau pe marți. Ascultă, cît face tratația ?

— Nu vă deranjați, domnule, că tot nu vă primește nimeni banii, zise Agustín.

---

[1] Nu. Am pierdut în Heidelberg... Mi-am pierdut inima în Heidelberg. Am un camarad (germ.).

Pe stradă, lîngă mașina mea, despărțirea a durat mult. Agustín surîdea ba la frazele noastre, ba la rîsul congestionat al lui Raimundo. Am ieșit îndată din oraș, evitînd să privesc luminile. În fața jandarmeriei am accelerat, dar ajuns pe șoseaua principală teama mă făcu să încetinesc. Farurile unui camion mă luară prin surprindere, orbindu-mă. Cu un scrîșnet alarmant, roata dreaptă din față atinse pămîntul de pe marginea șanțului. Am frînat și am stat să fumez o țigară.

După cîțiva kilometri, m-am mai oprit o dată. În noaptea senină nu se clintea o frunză, nici pe ramurile cele mai înalte ale copacilor. Am aprins luminile de poziție și m-am dezbrăcat. Plaja era un fel de golfuleț pietros, pînă la care apa ajungea în clipociri domoale. Cînd să intru în mare, mi-am dat seama că nu-mi scosesem ceasul de la mînă. M-am aruncat în apă, în timp ce capul mi se învîrtea, amețindu-mă.

Nu m-am depărtat de mal, dar m-am scufundat de cîteva ori. Vălurelele călduțe mă mîngîiau pe tot trupul, amintindu-mi de răsuflarea lui Angus. Cînd am ieșit din apă, m-am lăsat să cad pe nisip, căutîndu-mi o poziție comodă. Mă gîndeam să mai intru o dată și să înot puțin, pentru că simțeam iarăși alcoolul dansîndu-mi prin creier, dar, deodată, fără să știu de ce, am văzut chipul fetei, gura ei desăvîrșită, lumina pătrunzînd în dimineața aceea pe ferestrele barăcii. Am rămas prostit, nemișcat.

Hainele îmi erau pline de nisip. Cînd m-am îmbrăcat, m-a luat cu frig, așa că am ridicat

geamul mașinii. Formele lucrurilor, limitele lor, iluminate de faruri, își recăpătaseră consistența. Îmi simțeam gîtul uscat, de atîta alcool și sare, și mă chinuia setea. Am accelerat, părîndu-mi rău că mă îndepărtam de Angus. În curînd apăru iluminația neobișnuită a stațiunii.

Mașinile, parcate pe amîndouă trotuarele, umpleau străzile. În fața casei noastre se afla un microbuz. Un zumzet intermitent, printre copaci și vile, în luminile de pe verandă și în reflectoarele din grădină, răspîndea ritmul nervos al petrecerii pînă în ultimul colț al casei. De cum am intrat în dormitor, mi-am văzut smochingul întins pe pat.

După ce m-am schimbat, am rămas un răstimp rezemat de pervazul ferestrei. Nucleul petrecerii se concentra în vilele lui Amadeo și Santiago. Se desluseau rochiile colorate ale femeilor și petele albe ale cămășilor sub smochinguri. Din cînd în cînd, sunetele și muzica descreșteau și apoi se amplificau, de parcă ar fi bătut vîntul. Mă gîndeam unde i-or fi lăsat pe copii, cînd am simțit pe cineva în spatele meu.

— Iertați-mă, domnule. Am văzut lumină în cameră și am urcat ca să vă întreb dacă nu deranjăm sau dacă aveți nevoie de ceva.

— Mulțumesc, Rufi. Să mă deranjați, cine ?

— Păi, sîntem noi jos, domnule. Șoferii și o parte din personalul de serviciu care a venit cu invitații. Facem cu schimbul.

Rufi își rezemă genunchii de marginea patului.

— Vă distrați ?

— Foarte bine, domnule.

— Îţi stă foarte bine cu pieptănătura asta, Rufi.

— Domnul a observat ? Ştiţi, e minunată petrecerea. A venit o formaţie de flamenco şi mai sînt încă două orchestre. Ca la cabaret. Şi e atît de multă lume ! Eu, iertaţi-mă, domnule, sînt aşa, veselă, fiindcă am băut cinci sau şase pahare de vin.

Ajungînd aproape de ea, m-am oprit.

— Mă bucur, Rufi. Să bei pînă o să cazi jos.

— Vai, domnule !

— Pînă o să cazi ameţită. Ţi-o spun eu. Peste puţin timp, o să vin la petrecerea voastră şi vreau ca pînă atunci să te ameţeşti. — Rufi pufni în rîs. — Ai înţeles ?

— Sînteţi omul cel mai drăguţ din lume.

Pe străzi am întîlnit cîteva chipuri cunoscute şi am schimbat cîteva saluturi. Printre palmierii pitici din faţa vilei lui Emilio se auzeau frînturi de cuvinte.

Santiago mă primi la intrarea în grădină. Cu greu am făcut rost de un pahar de whisky. Mîna dreaptă îmi transpirase şi ajunsese să mă doară fălcile de-atîtea zîmbete, cînd am reuşit să beau prima înghiţitură. Se dansa pînă şi pe terenul de tenis.

— Cei din formaţia de flamenco sînt la Claudette, zise Amadeo.

— Te căuta Dora. Ştii cît e ceasul ?

— N-am putut veni mai devreme.

— Partea proastă a petrecerii e că mulţi tipi...

— E unu fără un sfert, Asunción.

— ...se îndoapă cu whisky.

— Nu, știu cît e ceasul.

— Zice că-i islandez. Din Islanda, nu din Irlanda, înțelegi?

— Pleci ?

— Un moment, Asun. Vreau doar să arunc o privire pe-aici.

Din semiîntuneric, așezată pe iarbă, cu rochia de seară ridicată pînă peste genunchi, mă strigă Ernestina.

— Ce faci aici ? am întrebat-o.

— Ce porcărie de petrecere !

M-am ghemuit lîngă ea. Părul roșcat îi era răvășit.

— Aranjează-ți decolteul.

— Îl cunoști pe Polo Orduña ? Ei, află că după zece minute m-a crezut cherchelită, și gata cu mîinile pe mine.

— Și a reușit ?

— Nu se poate să existe o petrecere, chiar și o porcărie de garden-party ca asta, fără ca unul să caute neapărat să umble cu mîinile pe tine ? Și numai după zece minute. Oamenii au pierdut măsura. Luisa e făcută foc.

— Vino cu mine, vrei ?

— Strașnic, vin îndată.

Pe estradă o țigancă blondă ridica un nor de praf, încheindu-și freneticele sevillane. În timp ce lumea aplauda, mi-am schimbat paharul gol cu unul plin. Claudette înălță capul, cînd m-am așezat în fața scaunului ei.

— Un colț de pace. Cum de e mai multă lume în casa ta decît în cea a Martei ?

— E ca un fluviu. Vin și pleacă.

— Ești frumoasă cu rochia asta albastră de pai. Sau din ce-o fi. Aici e o insulă de pace.

— Și o sticlă de whisky sub scaunul tău. Gheață n-am. Acum ai picat ?

— Da. Tu ce faci ?

Claudette ridică mîinile pentru cîteva clipe ; continuă să înfășoare șuvița de celofan roșu pe celofanul alb al pachetului de țigări, pe care îl împăturise cu grijă. Toată lumea tăcu, iar pe estradă, fata, ghitaristul și cîntărețul de flamenco îi dădeau zor, pe deasupra capetelor mulțimii.

— Ai fost în oraș ?

Aș vrea să te văd și să nu te văd,
aș vrea să-ți vorbesc și să nu-ți vorbesc.

— Pînă mai adineauri. Am fost să văd ce pot face pentru băieții din sat.

aș vrea să te-ntîlnesc singură
și n-aș vrea să te întîlnesc

Care băieți ?

— Cei pe care i-au arestat.

Și ce-au făcut băieții ăștia ?

Durerea și ceea ce nu-i durere

Nu știu.

totu-i durere pentru mine

— Atunci, pentru ce te-ai dus ?

ieri sufeream vrînd să te văd

— Nici asta nu știu. Inspectorul care se ocupă de caz nu era acolo.

azi sufăr fiindcă te-am văzut.

— Neplăcute probleme. — Mîinile ei continuau mișcările măsurate, dar Claudette surîse cînd îmi întîlni privirea. — Nu mă amuză deloc.

— Ești minunată.

— Pentru că a fost adevărată chestia cu sticla de sub scaun ?

— Pentru asta — am ținut dopul între dinți — și pentru toate. Cîntă bine băiatul ăsta. — Mi-am turnat mai mult de jumătate de pahar. — Petrecerea pare să fie grozavă.

— Ce te așteptai ? Cei care se agită sînt cei care se distrează cel mai bine la petreceri. Hai, dă-i drumul, fii sociabil și încheie afaceri.

— N-am chef de afaceri.

Am o durere, durere,
încît aproape pot spune
că nu eu am durerea :
durerea mă are pe mine.

Pe rochie rămăseseră fîșiuțele răsucite de celofan. Cîteva picături de sudoare apăruseră pe fardul de pe piept.

— Caută-ți o femeie.

— Pe a mea ?

— Sau pe oricare alta. Ce-i cu voi, bărbaţii ?

— Dar cu al tău, ce-i ?

— Trece săltăreţ din grup în grup, şi îşi rupe tălpile dansînd cu puştancele.

— Claudette, eşti geloasă.

— Şi pe urmă se trezeşte că-i obosit şi mă iubeşte şi mai mult. Numai că nu prea mai are forţă ca să mi-o demonstreze.

— Claudette, dacă mai vorbeşti aşa, mă duc la Ernestina, deşi e beată şi ea.

— O fi avînd şi ea problemele ei, ascultă-mă pe mine. Dar grozav aş vrea să fie ale mele. Ce-i cu tine de nu-ţi joci rolul de bărbat iberic ?

— Claudette, draga mea, cum de-ai venit să trăieşti în ţara asta ?

— Toate ţările sînt la fel.

— Mi-ar plăcea să fiu amantul tău, dacă nu l-ai iubi atît de mult pe Santiago.

— Caută-ţi o femeie. Pe a ta, sau pe oricare alta. Şi nu mai sta lîngă mine, fiindcă m-ai deprimat. Un om matur are nevoie de o legătură.

— Mă preocupă băieţii ăştia.

— Se distrează şi ei.

— Acum or fi stînd închişi acolo, cu nasul în zidurile umede.

— Despre ce băieţi vorbeşti ?

— Ai văzut-o pe Elena ?

— Cum, tu n-ai văzut-o pe Elena ? E minunată, omule !

Un grup năvăli din grădina alăturată, prin deschizătura făcută în zidul de piatră. M-am apropiat de grupul din jurul lui Amadeo şi al

dansatoarei ce-l însoţea în piruetele sale. Şi deodată mi-am dat seama că Amadeo avea, pe deasupra smochingului, o rochie şi un lung şirag de perle.

M-am întors încet lîngă Claudette, care răsucea din celofan o nouă figură.

— Acum face pe muierea, nu ?

— Cum terminăm paharul, ne ducem să dansăm împreună.

— De-acord. — Claudette îşi încrucişă picioarele, iar eu m-am tolănit în scaun. — Dacă stai să te gîndeşti, o petrecere te poate face fericit.

În grădina Martei, orchestra alterna cîntecele italieneşti cu ritmurile antileze. Mi-am terminat paharul şi am adormit.

Era ziuă, deşi încă nu răsărise soarele. Claudette, foarte palidă, îşi întinsese picioarele cu vîrfurile vîrîte într-un colţ al scaunului meu. Pe albastrul şters al cerului dăinuiau cîteva petice de nori. Văzduhul uscat era încins.

— Cred că ai înţepenit de tot.

M-am ridicat în picioare şi mi-am întins larg braţele, aproape ducîndu-le spre spate. Claudette mă privea surîzătoare în timp ce mă aplecam spre obrazul ei. Închise ochii şi o sărutai între sprîncene.

— Nu te duci să te culci ?

— O ultimă înghiţitură ?

— N-aş mai putea.

Pe ringul de dans, trei perechi se mişcau în ritmul lent al orchestrei. Ernestina îşi rezema capul pe umărul lui Polo Orduña. Andrés şi Santiago erau în fruntea unei procesiuni de vreo

șase sau șapte, cu Marta în coadă, care stropeau cu gin trandafirii. Cîntau cît îi ținea gura și, așa cum îi auzeam din stradă, dintr-o dată dimineața mi se păru mai largă și mai pustie.

25

Prin crăpături pătrundea o lumină foarte puternică. Mi-am amintit că mă sculasem să beau apă. Îmi simțeam limba umflată, lipită de cerul gurii care era uscat ; buzele le aveam jupuite și arse. Somn nu-mi era, dar n-aveam energie nici măcar să mă mișc. Apoi mi-am amintit cum arătau obrajii Claudettei, cu cîteva ore mai înainte, în zori.

— Adineauri dormea încă, zise Rufi.

— Atunci trezește-l. Dacă a întîrziat cu Rafael, trezește-l, căci o să se supere că nu l-am chemat.

— Da, doamnă.

Ușa se deschise încetișor. Cîteva clipe, pînă cînd am simțit lumina crescînd printre pleoape, n-am știut ce treabă avea Rufi în dormitor.

— Domnule, e trecut de douăsprezece.

— Foarte bine.

Am zăbovit mult sculîndu-mă din pat, făcînd un duș și îmbrăcîndu-mă. Eram atît de vlăguit, încît aproape că nu mai țineam minte nimic, temîndu-mă că în minutul următor voi fi obligat să gîndesc sau să fac cine știe ce. Dora intră să mă anunțe că întreba lumea de mine.

— N-am chef să văd pe nimeni. M-am salutat la petrecere cu toată lumea.

— Javier, oamenii...

— Dora, n-am chef să văd pe nimeni. Iar dacă rămînem fără prieteni, cu atît mai bine!

Dora trînti ușa. Telefonul sună și am ridicat grăbit receptorul.

— Ce-i cu tine? întrebă Andrés.

— Nimic. De ce?

— Pari plin de dulceață. S-a produs cearta de dimineață?

— Tu cum te simți?

— Complet dărîmat. Pe la nu știu ce oră ne-am apucat să stropim grădina cu gin! Pînă a apărut Claudette și ne-a fugărit cu mătura prin toată stațiunea. Te-ai distrat?

— M-am plictisit de moarte.

— Dragul meu, dar n-a fost rău deloc. S-au jucat tot felul de jocuri prostești. Pe mine, care nu sînt bun de nimic, m-au pus să alerg beat. Ia spune, te-ai îmbrăcat? Amadeo zice să vii pe aici. Te sun de la el de-acasă.

— Nu pot acum.

— Zice că trebuie să mergeți la plajă, fiindcă așa s-a înțeles cu tipul ăla căruia urmează să-i vindeți blocurile.

— Să vîndă el tot ce vrea. Nu pot să mă duc pe plajă și nici în alt loc. Am treabă.

— Așteaptă. — Andrés, depărtat de receptor, întreba ceva cu glas tare.

— Javier...

— Spune.

— Zice să vii, că altfel treaba se compromite.

— Să facă el ce vrea, ţi-am mai spus-o ! Sau tu ! ! Nu ţii şi tu de firmă ? De ce trebuie să scot numai eu castanele din foc ?

— Bine, bine, potoleşte-te. Las-o aşa, e foarte bine. La revedere.

Şi mă lăsă cu vorba-n gură, ţinînd prosteşte receptorul. Dar chiar înainte de-a fi terminat să mă încalţ, sună iar telefonul.

— Sînt eu, Amadeo.

— Da, ştiu. Ce s-a întîmplat ?

— Ăsta zice că nu vrei să vii.

— Nu, nu vin.

— Ai uitat că a rămas să vorbim cu Jubachs, cel de la Imobiliara ?

— Da, înţeleg că de trei sau patru zile te scapi pe tine la gîndul că o să vină tipul ăsta. Vinde-i cum vrei toate locuinţele pe care le poftești. Eu am treabă.

— Javier, să fim rezonabili. Jubachs nu e o persoană atît de importantă ca tine, şi o ştie. I-ar place să se joace cu tine de-a investiţiile în stil mare, la un pahar de vin, în jur cu cinci sau şase femei frumoase în costum de baie. Vrea să cumpere blocurile alea, care au început să se eternizeze. Sînt sigur.

— N-am de gînd să vin. De ce insişti ?

— În interesul tuturor.

— Puteţi să-i faceţi foarte bine jocul tu şi cu Andrés, cu cele patru sau cinci femei bine în jur. Şi spune-le să aibă grijă să-şi pună în valoare graţiile. Dacă urcă preţul cu un milion, lasă-le să-l şi sărute.

— Javier.

— Nu, Amadeo, n-am de gînd să vin.

— Dar ce-ai de făcut ?

— Multe lucruri, mai degrabă decît să-l suport pe nenorocitul ăsta.

— Niciodată nu te-am văzut făcînd aşa ceva. Bine, dacă nu vrei să vinzi, nu se vinde şi gata ! Dar nu-i bine să procedezi astfel, cu totul inexplicabil. Nu-i bine !

— Care articol din statute te autorizează să-mi dai sfaturi ?

— Cum vrei.

M-am grăbit să trîntesc receptorul în furcă, înainte să întrerupă el conversaţia. După ce mi-am pus cămaşa şi cravata, am căutat o jachetă de vară călcată. De la fereastră, am văzut-o pe Dora cu Luisa, în costum de baie ; în lumină, pielea bronzată şi întinsă apărea întărită. Copiii alergau pe o alee şi ele îi strigau din stradă. Pe albastrul cerului, pinii de pe munte îşi conturau verdele cu o precizie orbitoare. Copiii rămăseseră singuri în grădină, pînă cînd cineva — probabil Asunción — îi va duce pe plajă. Apoi va ieşi Leoncio să lucreze la arbuşti, în timp ce la bucătărie María va pregăti, plină de nervi, prînzul, şi Rufi va îngîna un cîntec după altul.

— Rafael !

Copiii ridicară capul în acelaşi timp cu Rafael.

— Unchiule Javier, cobori îndată ?

— Plec chiar acum.

— Cînd doriţi dumneavoastră.

În hol, Joaquín îmi sări în braţe.

— E prea cald ca să te duc şi pe tine. E gata furgoneta ?

Rafael încuviinţă în tăcere. Copiii se luară după noi pe stradă.

— Dacă nu vă daţi la o parte, vă calc pe toţi, îi ameninţă Rafael.

Rîzînd, se porniră să ţopăie în faţa furgonetei, pînă cînd Rafael deveni serios. Glasurile lor se îndepărtau în freamătul dimineţii însorite. La prima curbă, în faţa noastră se ivi marea.

— Îţi plac copiii ?

— Da.

— Păi, e cazul să te însori.

— Ei, mai am timp.

Crîngul de pini, în stînga, avea poieni atrăgătoare, umbrite, unde puteai să te întinzi, cu o sticlă de băutură rece la îndemînă.

— Azi e sîmbătă sau duminică ?

— Sîmbătă.

— Fumezi ?

— Mulţumesc.

— Ai fost în oraş ?

— Pînă la nouă şi jumătate.

— Era ceva nou ?

— Nu, nimic.

— Te duci şi mîine ?

— În afară de poştă care trebuie ridicată, mai am de dus pe cineva la ultima slujbă de la biserică.

— Da, e mai bine aşa. Ştii, dacă auzi ceva...

— Cum doriţi.

Rafael încetinea la curbe şi lua pantele cu o viteză moderată. Dus pe gînduri, îmi ziceam că

Rafael conduce mai bine decît mine, cînd deodată am tresărit, dîndu-mi seama că-mi vorbea.

— Ce spuneai ?

— Că nu se cuvine să vă dau eu sfaturi, dar....

— Spune, omule.

— Dumneavoastră, don Javier, — și își întoarse ochii de la parbriz cu un zîmbet rapid — cred că aveți prea multă încredere în oamenii ăștia. Vreau să spun, că vi se povestesc lucruri care nu sînt cu totul adevărate.

— Adică exagerează, vrei să spui ?

— Da, așa-i. E greu să-i înțelegi.

— De ce crezi că-i greu ?

— Nu, eu nu dau vina pe ei. Nici pe dumneavoastră, bineînțeles. Fiecare trăiește în alt fel și, de aceea, fiecare este altfel. Și cînd e nevoie să se înțeleagă unii pe alții, uneori vezi că nu se poate. — Roțile săltară de pe pavaj pe nisip, unde Rafael frînă, la umbra primei case dinspre plajă. — Dar, la urma urmei, cine sînt eu ca să vă atrag atenția ?

— Tot nu văd ce interes ar putea avea ei ca să mă tragă pe sfoară.

— Vedeți dumneavoastră, sînt neîncrezători, pentru că-s pățiți. Și nu pot să înțeleagă de ce vă amestecați în treburile lor.

Juan înainta pe trotuar, cu pantalonii suflecați pînă aproape sub genunchi, urmat de un băiat. Ne strînserăm mîinile și o pornirăm mai departe pînă la mesele și scaunele de sub tarabă.

— Dacă vă puteți lipsi de mine, zise Rafael, mă duc după niște cumpărături.

— Bine, du-te.

— Ia-l și pe băiat, dacă ai nevoie de el, zise Juan.

— S-a făcut bine feciorul tău ?

— Nu-l mai scutură frigurile. Dar nu-i încă vindecat de tot. Vă mulțumesc pentru întrebare.

Marea, printre bărcile trase la mal, părea liniștită, distingîndu-se doar prin licăririle de lumină. O dungă șerpuitoare de spumă murdară mărginea plaja, pînă la digul unde se înghesuiau bărcile cele mari. Băiatul se așezase pe nisip, lîngă noi. Cîrciumarul aduse o sticlă de vin alb, o farfurie cu pește prăjit și zeamă de lămîie, pentru mine. Juan avea pielea uscată, cu un strat foarte fin de sare pe cutele adînci de pe obraji.

— Așa-i, nu se știe de ce i-au ridicat.

— O fi pentru ceva, don Javier.

— Crezi ?

— Alaltăieri au fost pe-aici domnii, zise deodată băiatul. Pe seară a venit și domnul Karl.

— Are dreptate. Au mîncat aici.

L-am văzut pe Vicente trecînd grăbit strada. Sări peste bordură.

— Bună ziua, don Javier.

— Bună, Vicente. Ia loc să bei cîteva pahare de vin.

Juan, care se ridicase la sosirea lui Vicente, își schimbă locul ca să mă lase la mijloc.

— Ați aflat ceva ?

— Nu, Vicente, încă nu. Am avută multă treabă zilele astea. — Doi bărbați salutară și rămaseră tăcuți, cu brațele încrucișate. — Cu o seară înainte am fost în oraș, dar inspectorul se dusese în capitală. Se întoarce abia mîine. Să

vedem ce-au făcut băieții ăștia, dacă au făcut ceva.

— Ceva tot trebuie să fi făcut ei, dacă i-a luat garda civilă, zise Juan.

— Ce știi tu ?

— Dar cine anume sînt ?

— José Flix, Juan Caballs, Feliciano Tormillo și José Hervás. Cel mai mare e Juan, care are douăzeci și trei de ani.

— Bine, dar cu ce se ocupau ? — Vicente muia cu vîrful limbii foița de țigară. — Cu pescuitul, nu ?

— Don Javier, zise Vicente, știți și dumneavoastră că viața e grea în satul ăsta. Eh, uneori mai cumpără și ei cîte un lucru.

— Nu-i pentru asta, zise Juan. I-au luat pentru doamna care a fost găsită pe plaja de la Velas Blancas.

În jurul nostru se strînsese acum vreo duzină de bărbați, care ascultau discuția nemișcați, cu ochii mijiți. Vicente turnă vin în cele trei pahare. Băiatul, care se ridicase de pe nisip, se alăturase bărbaților. Lămîia avea un gust oribil.

— Au percheziționat și acasă la ei ?

— Da, se grăbi să răspundă Juan. Chiar dacă n-au omorît-o, poate că au luat din lucrurile pe care le avea asupra ei. Străinele au întotdeauna dolari sau lucruri de preț.

— Cine a spus că era străină ?

Cercul se deschise, pentru a face loc unui om de vreo patruzeci de ani, cu părul foarte negru, care-mi întinse mîna.

— Miguel, președintele Corporației, zise Vicente.

— Mi-a făcut plăcere, don Javier.

— Încîntat. Ia loc lîngă noi.

Băiatul apropie un scaun și mai aduse un pahar. Miguel se uita la cei care ne înconjurau. După ce sorbi din vin, îmi zîmbi.

— Cel mai mult suferă femeile, zise Juan. Ele nu se pot obișnui ca băieții să ducă viața asta. Ele cred că lucrurile mai sînt ca pe vremuri.

— Ascultă, Juan, vorbi unul din grup, ești sigur că băieții au omorît-o pe doamna ?

— Dar tu, tu ce crezi ? ! Ești tare isteț, așa că așteptăm să auzim părerea ta.

— Ascultă, zise Vicente, Jaume te-a întrebat pentru că nu-i bine să învinuiești pe cineva.

— Eu n-am învinuit pe nimeni.

— Haide, Juan, spune-i domnului că ei au omorît-o.

— Cine te-a poftit la vorbă, nătărăule ?

— Tăceți din gură, zise Miguel. Vedeți, domnule, lucrurile sînt așa cum vedeți și dumneavoastră. Pe-aici se crede că băieții ori s-au apucat să cumpere de contrabandă, ori au făcut vreo prostie în camping, ori sînt amestecați în dandanaua cu străina.

— Cine a spus că era străină ?

— N-ați văzut-o ?

— Ba da.

— Ei, nu se poate să nu fi fost străină. O femeie înaltă, frumoasă, îngrijită. Avea pielea foarte îngrijită. Și sînii tari.

— Miguel, exclamă unul, vezi c-o să ne iei mințile.

Oamenii rîseră, în timp ce Miguel zîmbea, aşteptîndu-i să se potolească.

— La fel a spus şi unul din garda civilă. Englezoaică ori suedeză. O să vedeţi. Vicente ne-a spus că dumneavoastră, don Javier, vă interesaţi de soarta băieţilor. Vă mulţumim din toată inima, pentru că sînt nişte băieţi buni, deşi poate că îşi fac de cap, dar n-au pe nimeni care să-i apere. Dacă o să puneţi o vorbă bună să se poarte bine cu ei, să ştiţi că vă mulţumim cu tot respectul, că sînteţi un domn care a făcut mult pentru locurile astea, de cînd cu staţiunea şi celelalte. Pe-aici, don Javier, lumea vă preţuieşte.

— Exact asta i-am spus-o şi eu domnului, zise Vicente.

— Mulţumesc tuturor. O să fac tot ce pot. Mai întîi vroiam să ascult ce spuneţi voi, să ştiu ce gîndiţi despre toată întîmplarea.

— Eu v-am spus, zise Miguel.

— Dacă au făcut ceva, vor trebui să plătească.

— Taci din gură, Juan.

— Pe băieţi îi ispitea campingul, mă înţelegeţi ? Femeile îşi făceau poftele cu ei, să-mi fie cu iertare. — Vicente scoase un rîs întretăiat. — Dar cum am mai spus, astea ţin de vîrsta lor necoaptă.

— De vîrstă şi de lipsa de minte. Le plăcea şi tutunul bun, le plăceau şi băuturile scumpe, coniacul, şi să-şi pună basmale de mătase la gît. Credeţi că se mai gîndea careva să iasă pe mare ? Într-o bună zi, nu va mai exista un singur om

în tot satul ăsta care să știe să țină cîrma, nici să arunce un cârmac.

— Juan, domnul a venit să se intereseze de băieți.

— Știu și îi mulțumesc, și dînsul știe asta.

— Da, știu, Juan.

— Dar e nevoie de o învățătură de minte.

În lumina soarelui, vinul din sticlă era străveziu. M-am ridicat. Oamenii făcură cîțiva pași în afara umbrarului.

— Dacă doriți să aruncați o privire la barcă...

— Mulțumesc, Juan.

— Atunci, rămîneți la masă, mă pofti Vicente.

— Nu, trebuie să mă întorc acasă. — Ne îndreptarăm spre furgonetă. — N-am uitat problema dumitale, Vicente. Cînd am un răspuns, te anunț eu.

— Mulțumesc, don Javier. Să vă răsplătească Sfînta Fecioară pentru tot ce faceți în folosul nostru, al oamenilor sărmani.

Rafael, sprijinit de volan, privea șirul de pescari care, ca la înmormîntare, murmurau cîte o frază cînd îmi strîngeau mîna.

— Cam în zece minute ajungem în stațiune.

— Da, adeveri Rafael. E trei și un sfert.

Cînd am coborît, l-am văzut pe Andrés culcat în iarbă, ținîndu-și genunchii cu mîinile și rîzînd de Emilio. Ernestina, Marta și Amadeo, în costume de baie, stăteau cu copiii pe verandă.

— Sînteți niște libidinoși, niște feciori de lele !

— Emilio, — Asunción îl trăgea de braț — liniștește-te.

Emilio se uită la mine, cu ochii congestionați, cu fața și gîtul acoperite de sudoare.

— Nevastă-ta era și ea acolo, află de la mine.
Am continuat să tac.
— Ai scăpat una bună.
— Copiii au descoperit că mai mulți tinerei, din cei care au venit ieri, s-au cocoțat într-un copac de unde se vede foarte bine solarul.
— Și nevastă-ta, află că era și ea acolo, goală-goluță !
M-am îndreptat spre treptele verandei.
— Emilio, nu mai dramatiza cu nevastă-mea.
În același timp cu vocea lui ridicată, am auzit suspinele Dorei.
— Stăteau foarte frumos în copac, continuă Amadeo, și proastele astea se despuiau foarte liniștite pe terasă.
— Dar de unde era să ne închipuim ?
Am intrat în birou, urmat de Andrés și de Amadeo care erau încîntați de afacerea încheiată cu Jubachs. Dora încetă cu plînsul și cu reproșurile cînd sosi momentul să meargă la dejunul de douăzeci de persoane din casa Elenei. Eu am rămas să mănînc cu Enrique. Înainte de desert, am trimis-o pe Rufi să-l caute pe Joaquín. Ne-am închis toți trei în living ca să jucăm — ei doi contra mea — o partidă de șah. Mă gîndeam că la ora aceea Angus și-o fi așteptînd iubitul.

26

Pe mare se zăreau lumini. Bărcile ieșiseră cu o oră înainte, la puțin timp după ce ajunsesem pe drumul de pe stînci. Aveam în minte scri-

soarea lui Angus adusă de Rafael la prînz — cînd am auzit zgomot de paşi. În întuneric se desluşeau pantalonii albi ai Elenei şi, puţin mai închisă la culoare, pielea braţelor şi a feţei ei.

— Iartă-mă. Aştepţi de mult ?

— Abia am venit. Vrei să facem o plimbare ?

— Mergem spre golf. E o vreme spendidă, nu-i aşa ? — Mă sărută pe buze. — Tocmai vroiam să plec, cînd a sosit Ursula. Discută într-una întîmplarea de ieri-dimineaţă.

— Dar cine erau imbecilii din copac ?

— Nu se ştie. Au fugit cînd au apărut copiii. Eşti mulţumit ?

— Vreau să vorbesc ceva cu tine, Elena.

— Bine.

Drumul cobora printre stînci şi pini. Dincolo de linia plajei, noaptea avea o vagă luminozitate, fără stele, fără lună, răspîndită la fel pe toată întinderea zării. Parfumul Elenei mă moleşea. Cîteva clipe am stat la îndoială, dar seducţia ei mă hotărî să nu mai amîn momentul.

— Dacă vrei, zise ea cu un surîs, putem să facem baie.

— Păcat că n-am putut să ne repezim pînă la căsuţă... Ţi s-ar strica machiajul şi pieptănătura asta atît de desăvîrşită.

— Îţi place ? Claudette zice că mă întinereşte cu zece ani.

— Claudette e foarte amabilă.

— Chiar nu mă întineresc cîrlionţii ăştia ?

— Da, eşti foarte frumoasă.

Ne-am aşezat pe nisip, în golf, şi am început din nou să ne sărutăm. Pe urmă, am fumat o ţigară, în tăcere. M-am ridicat, crezînd că aud nişte paşi. Elena privea în larg, cu buzele uşor întredeschise într-un zîmbet vag.

— Ascultă, vreau să-ţi spun un lucru important.

— Ah, da, iartă-mă. — Se întoarse spre mine şi îşi sprijini braţele de genunchii mei.

— Aş vrea să vorbim în linişte, fără scene. De douăzeci şi patru de ore, îi suport Dorei o scenă la fiecare zece minute. Şi mi-e destul.

— Te pisează să te împaci cu Emilio, să te duci la liturghie, să asişti la mesele mele de gală, — şi zicînd asta începu să rîdă — să lucrezi la hîrţoagele tale. De ce nu vrei, într-o noapte... ? Eu cred că asta-i trebuie.

— N-o judeca pe ea după tine. Fapt e că detest scenele. De-acord ?

— De-acord. — Clipi din ochi, parcă vrînd să surîdă. — Dă-i drumul, cînd vrei.

Nisipul era mai fin decît cel de pe plaja din staţiune ; dacă era şi vreo pietricică, avea de obicei forma plată a unui ban. Mi-am frecat mîinile, neştiind cum să încep.

— Aş vrea ca tu şi cu mine să plecăm.

— Unde ?

— Nu ştiu. Dealtfel, mi-e indiferent unde o să mergem. În străinătate. În Italia, de pildă. Sau în Mallorca. E totuna. Important e ca tu şi cu

mine să mergem undeva unde să trăim împreună. Pentru totdeauna.

Elena rămase mult timp tăcută, şi credeam că înţelesese totul, chiar şi numai din intonaţia vocii mele. Am sărutat-o pe umăr, rotund ca o gutuie şi, tot ca o gutuie, puţin cam aspru. Deodată, mă întrebă :

— De ce ?

— Nu ştiu de ce. Pentru tot. Mi-ar trebui mult timp ca să-ţi explic.

— Explică-mi.

— Pentru că... pentru tot.

Îşi rezemă gîtul pe genunchi ; faţa îi era întoarsă în sus, parcă neştiutoare. M-am dus pînă la mal, unde valurile lăsau resturi de alge. M-am uitat cum mi se muiaseră sandalele şi m-am gîndit că apa mării le încreţea pielea, şi că Elena o fi continuînd să stea în aceeaşi poziţie. M-am întors. Elena, fără să se mişte, îmi surîse.

— E frumos să-i spui aşa ceva unei femei, după atîţia şi atîţia ani. Îmi închipuiam că eram logoditi şi că acum te-ai hotărît, în sfîrşit, să te căsătoreşti cu mine.

— Da, e frumos. Tu şi cu mine nu aveam bani ca să ne căsătorim... — M-am întrerupt, văzînd cum se apropie spre mine gura ei întredeschisă.

— Ascultă, Elena, fără mofturi din astea. Ceea ce-ţi spun este serios.

Ea îşi coborî privirea spre una din mîinile mele care o ţineau de umeri. Brusc, se trase înapoi şi încetă să mai zîmbească. Aproape de rădăcina părului, pielea i se încreţi în riduri

lungi, de la o tîmplă la cealaltă, brăzdîndu-i fruntea.

— Ai dreptate, sîntem prea bătrîni ca să mai fim logodnici.

— Măcar de-am fi !

— Bine, Javier, şi-acum termină odată ce-ai de zis.

— Altă dată, lasă.

— Cum ?

Mi-am dres glasul, înainte de a repeta :

— Altă dată.

Lumina serii părea să-şi aibă obîrşia în vreun loc nevăzut. M-am rezemat în coate. Sîngele îmi zvîcnea în piept şi în degetele mîinilor. Fie ce-o fi, după cel mult o oră voi bea un whisky mare, cu multă gheaţă. Elena se rezemă de mine.

— Termină ce ai de spus. Prefer să discut, decît să te văd aşa.

— Ai auzit ce-am avut de spus. Vreau să plec cu tine. Firește, sînt convins că e greu. Că sînt multe piedici, vreau să spun. Dar dacă vrem, toate obstacolele pot fi depăşite. Ştii că pot să cîştig bani în orice loc de pe lume. Spuneam de Italia, pentru că am acolo legături comerciale. Sau în Franţa. E acelaşi lucru — toate astea o să le discutăm. E unul din nesfîrşitele lucruri asupra cărora trebuie să ne înţelegem. Bani am destui. O să luăm cu noi suficient de mulţi ca să trăim şi mai departe ca pînă acum.

— Ai greutăți materiale ?

— Nu, știi că nu.

— M-am temut că...

— Crede-mă, nu-i vorba de asta. Dar trebuie să plecăm, pentru că toată viața noastră e falsă, Elena, plină de minciuni, care uneori pot fi comode, dar pînă la urmă se întorc împotriva noastră. Nu pot continua, avînd conștiința încărcată a legăturii noastre. Și toate celelalte. Lumea nu-i așa, știi ? Lumea e făcută din altfel de oameni.

— Știu.

— Nu știi. Crezi că o înțelegi, dar în realitate nu ții seama de ea fiindcă nu te-a preocupat niciodată. Pentru că te gîndești la ceilalți oameni cu idei preconcepute. La fel făceam și eu pînă de curînd. Există oameni cărora nu le e teamă.

— Sigur ?

— Sau dacă le este, și-o ascund. Acum nu mă mai tem de nimic, Elena. În afară de perspectiva de a continua astfel pînă la capătul vieții.

— Mi-am retras mîna, pe care se odihnea obrazul ei, umedă de sudoare. — De ce să nu putem, tu și cu mine, să trăim liberi și fericiți ?

— Dora, Andrés, cei doi copii ai tăi, fiul meu.

— Și ce ? Mai devreme sau mai tîrziu, totul va răbufni. Să căutăm măcar să răbufnească în felul cel mai acceptabil.

În timp ce îmi aprindeam o țigară, Elena își aranjă pieptănătura și gulerul bluzei.

— Dar nu-i nevoie să răbufnească.

— Ba da ! Știi foarte bine că da ! Cum vrei să-ți explic ? Într-o bună zi, ne vom sătura să nu putem fi împreună. Sau că tu ești cu bărbatul tău. Sau vom fi descoperiți.

— Așa că, vrei să plecăm ?

— Da.

— Să ne părăsim familiile și să izbucnească scandalul ?

— Puțin îmi pasă de scandal. Dealtfel, lucrurile astea se uită ușor. Cunoști și tu o mulțime de oameni la Madrid care trăiesc împreună, fără să fie căsătoriți. Pînă și Sirman. Ea este măritată cu altul. Și, după cum vezi, omul deține o funcție importantă.

— La cei patruzeci și șase de ani ai tăi și la cei patruzeci ai mei...

— Treizeci și șapte, Elena.

— E același lucru, Javier.

— Da, e același lucru, pentru că vîrsta n-are legătură cu asta. Știm foarte bine că se poate trăi așa.

— Și pînă cînd o să dureze ?

— Nu fi nedreaptă.

— Ține seama că nu e o aventură, că va fi ca o căsătorie.

— Tu pentru mine nu ești o aventură.

— Ba da, Javier. Și plictisitoare, după cum descopăr în ultima vreme. Dacă n-ar fi fost o aventură, n-ai fi îndrăznit să-mi propui un asemenea lucru.

— Te simți jignită ?

— Firește.
— De ce ?
— Cred că-i limpede.
— Nu, nu văd ce e limpede.
— Pentru mine, pentru reputația mea de femeie cinstită. Cu ce obraz o să mă mai uit la oameni, după ce voi fi fugit cu tine ?

Mi-am trecut mîna peste față, apăsîndu-mi tare obrajii și buzele. Elena mă privea întrebătoare, cu umbra unui surîs triumfător.

— N-ai înțeles. După aceea nu va mai trebui să te uiți la nimeni. La nimeni cunoscut. E vorba să părăsim totul pentru totdeauna, să începem din nou. Tu și cu mine. De la un punct mort.
— Nu-i nevoie să-mi vorbești atît de rar, ca și cum ai mesteca vorbele.
— Elena...
— Da, da, da. Te-ai săturat de toate !
— M-am săturat pînă-n gît. Nici nu-ți închipui cît. Sînt sătul, obosit, sleit, distrus. Plictisit pînă în vîrful unghiilor. Să aud aceleași nerozii, să particip la aceleași minciuni, ale soțului tău, ale lui Amadeo, ale lui Emilio, pînă și ale Claudettei, care știe că totul e fals, și rabdă. Dar eu nu mai vreau să rabd ! Toată viața am dobîndit ce-am vrut, și acum n-am de gînd să renunț. Ultimii douăzeci de ani au fost buni, sînt de-acord. Am făcut războiul, l-am cîștigat și ne-am apucat să împătrim averea pe care o aveau familiile noastre înainte de '36. Dar acum — gata. Tot împătrindu-mi averea, făcînd copii,

mergînd pe la mese și petreceri, luîndu-mi amante și suportînd tot felul de idioți pentru a obține permise de import sau contracte cu optzeci la sută profit, am pierdut din vedere alte lucruri.

— Ca, de pildă, să trăiești în Franța cu o amantă.

— Tu nu ești amanta mea. Elena, te rog.

— Ba da, Javier. Dar, ia spune, de ce te-ai săturat ?

— Mi-e teamă că într-o zi mă pocnește vreo angină pectorală, care mă lasă mort pe loc. Pe o plajă, ca nenorocita asta de tîrfă, sau în scaunul vreunui blestemat de consiliu de administrație. Și mi-e teamă să mor cu-atîta minciună în mine, și cu-atîta dorință de a trăi curat. Cînd îți spun toate astea, nu-mi veni cu reputația ta de femeie cinstită.

— Pe care n-o am, nu-i așa ?

— Aceea de care vorbești tu, nu. N-ai mai mult decît aceea pe care o simți.

— Nu înțeleg.

— Aceea pe care știi că o ai înăuntrul tău.

— Crezi că mie nu mi-e rușine de legătura noastră ?

Dintr-o dată, mi-am dat seama că nu mai ședeam locului, ci pășeam dintr-un capăt al golfului în celălalt. M-am oprit și am strîns-o cu furie în brațe.

— Dă-mi drumul !

— Nu. O să asculți totul.

— Să-mi dai drumul !

Mă împinse și fugi cîțiva pași, spre stînci. Am rămas liniștit o vreme, fără s-o văd, pierdut în gînduri. M-am așezat în același loc, cercetînd urmele din nisip. Cînd am simțit-o că se apropia, îmi veni s-o sugrum, lăsînd-o despuiată, ca Margot, pînă cînd gura desăvîrșită i-ar fi rămas înghețată și rigidă, pentru că ghicisem, ca într-o străfulgerare, că avea să-mi vorbească pe tonul acela blînd și împăciuitor, cu care și începu să-mi spună :

— Ne purtăm ca niște copii.

— Lasă, Elena. Du-te acasă.

— Așa nu, Javier.

— Mă iubești ? am șoptit.

— Mult de tot. Tocmai fiindcă te iubesc atît, știu că toate astea sînt ceva trecător, un fel de boală. Ești preocupat și ai devenit nervos. Țipi la Emilio, la Dora, la copii, la Amadeo. Deodată dispari, te încui ca să rămîi singur. Chiar și jignești lumea, cum ai făcut cu mine adineaori, cînd mi-ai propus aberația asta. Sau vorbești urît de biata femeie omorîtă pe plajă. Înainte nu erai așa, Javier. Și o să-ți treacă, pentru că, în fond, nu ești așa.

— Pînă acum.

— Ce-i cu tine ? Ce cauți cu oamenii aceia ciudați, cu pescarii, cu cei din oraș ? Vrei să te schimbi ? Oricui îi place...

— În ziua cînd m-am dus la gară s-o aştept pe Ernestina, am văzut privirea omului care ne-a deschis uşa vagonului. Ne-am dus pe urmă la hotel să-l trezim pe bărbatul tău, care se îmbătase ca un porc. Iar eu mă gîndeam la privirea omului aceluia şi la ce-o fi viaţa lui.

— De asta vrei să rupi cu toate ? — Rîse din toată inima, agăţîndu-se de mine, aproape ca şi cum ar fi vrut să mă stîrnească. — Eşti fenomenal, fantastic şi minunat. O să deschizi portierele. Nu te supăra, prostuţule. O să deschizi portierele pe Via Veneto, iar eu o să spăl scările şi birourile. Javier, visurile astea se fac la douăzeci de ani.

— La vîrsta aceea eu mă băteam pe străzile Madridului, care mai tîrziu mi-a deschis porţile şi a început să mă admire.

— Dar, chiar aşa, mă vezi pe mine spălînd scările ?

— Dar, chiar aşa, de ce nu vrei să înţelegi ? Îngenuncheată pe nisip, mă sărută pe obraz. Coborî glasul, în timp ce-mi murmura cuvintele în dreptul ochilor :

— Am înţeles foarte bine. Şi te iubesc mai mult decît pe oricine pe lume, mai mult ca pe mine însămi, pentru că numai tu însemni ceva pentru mine. Am să ţi-o dovedesc toată viaţa. Există momente rele şi bune, ştii şi tu prea bine. Acum sîntem într-un moment rău — dar, cum te iubesc, nu contează.

— Elena, am încercat eu să rostesc cu o intonaţie neutră, cred că s-a făcut tîrziu.

— Da, — și mă mîngîie pe buze — foarte tîrziu. O iau înainte, dar vezi să nu întîrzii. Sîntem invitați la cină la soții Hofsen. Apoi, o să dansăm. O să rezistăm pînă tîrziu, tu și cu mine, nu ?

Înainte de a o lăsa să părăsească golful, am alergat spre ea.

— Mulțumesc, îmi zise.

— Ascultă. Doar da sau nu. Plecăm, tu și cu mine ? Da sau nu, pur și simplu.

Fața i se contractă, ca și cum o durere profundă ar fi sfîșiat-o pe dinăuntru, sau ar fi primit o lovitură puternică, sau l-ar fi văzut pe fiul ei atîrnînd de streașina casei. Mi-am dat seama că întîrzia în mod teatral cu răspunsul și am bănuit că va spune nu. Închise și deschise ochii. Am simțit că-mi tremură mușchii obrazului.

— Javier, te iubesc mult de tot.

În timp ce se depărta, m-a cuprins o asemenea poftă să mă iau după ea și s-o pocnesc, încît m-am grăbit să mă dezbrac și să intru în mare. Am înotat pînă cînd au început să mă doară brațele. Am ieșit din apă, mi-am aprins o țigară și m-am întins pe nisip, la lumina lunii care răsărise, rotundă și aurie. Angus mă anunța în scrisoare că „moșul" ei n-o să vină deloc la sfîrșitul acestei săptămîni.

Ce surprinzătoare era, și te făcea să rîzi și aproape să plîngi, imposibilitatea de înțelegere cu femeia cu care ai trăit ani de zile, cu femeia care a primit și a dăruit — numai în teorie, cum

îmi apărea acum atît de limpede — adevărata viață în tot acest timp. Era surprinzătoare acea imposibilă sinceritate, pe de altă parte atît de evidentă. Trupul mă asculta cuminte, nu se răzvrătea. Numai în cap îmi dăinuia o vîltoare de idei, de senzații adînci.

După ce m-am îmbrăcat, eram aproape mulțumit. Fluieram un cîntecel mergînd pe cărare, în timp ce mi se întărea tot mai mult hotărîrea de a-i părăsi pe toți. Inclusiv pe Elena. Cu zîmbetul pe buze și spre binele meu. Din cînd în cînd, în timp ce mergeam, la cină, la desert, în mijlocul conversațiilor, al dansului, sau la atingerea furișă a trupurilor noastre, îmi aminteam, și neliniștea, ca un bulgăre plin de neastîmpăr, mă sufoca.

27

Spre seară — trebuie să fi fost spre seară — tăvălugul încetase să mai funcționeze. Picuratul unui robinet în baie meliță tăcerea. Printre jaluzelele din fereastră pătrundea multă lumină. Mi-am trecut mîna peste obrajii nerași.

— Enrique ! strigă Rufi, probabil de pe verandă.

M-am gîndit să fumez o țigară. Mi-am amintit de o atitudine a lui Angus, cu corpul aplecat pe marginea patului, căutîndu-mi papucii. Am adormit din nou, înainte de a fi întins mîna pînă la

noptieră, unde se afla tava și paharul cu suc de portocale.

M-am trezit greu de tot, recăzînd mereu într-o somnolență istovitoare ; în dreptunghiul ferestrei, licăreau stelele. Nu numai că fuseseră trase perdelele, dar mi se luase și tava. Stăteam nemișcat, și totuși eram nădușit și aveam un gust amar, de fiere, în gură. Negreșit că eram atît de bolnav cît spusesem dimineața. Stelele sclipeau, mici, nenumărate. După ce mi-am aprins o țigară, mi-am pus termometrul. Rezemat de perne, moleșit de căldură, lăsam să treacă timpul. Dora vorbea cu cineva în grădină. Rufi ducea spre pergolă scaunele de răchită, fotoliile și scaunele metalice, ceea ce anunța o reuniune. Mișcîndu-mă, îmi alunecă termometrul de la subsuoară. Am aprins un chibrit și am constatat că aveam treizeci și șapte de grade și șase linii. Joaquín îl strigă pe Enrique din stradă. Ramurile copacilor filtrau printre umbrele frunzelor răsfrîngerea felinarelor pe pervazul ferestrei.

Așteptam ca o adiere, chiar și o scurtă suflare să pătrundă pînă la pat. M-am dus să beau apă la chiuveta din baie. Întorcîndu-mă, am descoperit pe noptieră un pahar plin și altul gol, lîngă o cană cu limonadă.

Noaptea aducea cu o limpezime netă mici zgomote, ecouri, șoapte. Treptat, am început să disting mobile, contururile pereților, pata întunecată de pe patul Dorei. Gustul amar în cerul gurii stăruia. Dacă aș reuși să mă scol și să mă

spăl pe dinți, aș putea ajunge bărbierit în pergolă, cu un pahar de gin în mînă.

— Mă duc, doamnă.

— Da, zise Enrique.

— Se întoarce, doamnă. Copilul zice că o să fie aici înainte de cină.

Angus avea picioarele scurte, bine făcute, cu pielea întinsă și uimitor de netedă. Cu plasturele acela pe șold, pe locul unei rosături, care indica de cît de puțină vreme ne cunoșteam, fiindcă îl văzusem mereu lipit acolo. Am început să fac socoteala. La motoreta Ernestinei, înainte de a se modifica zgomotul motorului, schimbătorul de viteze produse un scîrțîit... O lună, sau poate mai puțin. Timpul scurt cît durează o rosătură. Mi-am aprins altă țigară și-am băut un pahar de limonadă, care îmi lăsă un gust metalic.

— Dora.

Umbrele și luminile cădeau pe tavan.

— Dora !

Mi s-a părut că aud scîrțîind pietrișul pe alee.

— Au și venit ?

— Nu. Încercam motoreta. S-au dus s-o caute pe Asunción și stau acolo, bînd cîte un păhărel.

— Oh, spune-le să nu mă lase cu buzele umflate, te rog.

— Ce face Javier ?

— Doarme înainte. Spune-le neapărat, Ernestina. Să nu se apuce de băut acasă la Emilio.

— Nici o grijă.

La ora aceea le-or fi dînd să mănînce în cazarma gărzii civile, în timp ce Angus, așezată la barul din cofetărie, o fi luînd al doilea pahar de coniac, cu gîndul la mine. Sau la Margot, care o sfîrșise rău. Sau la iubitul ei, sau la băieții băgați la arest, sau pur și simplu la propria ei copilărie. Prin '36, Andrés și-a luat bacalaureatul, cu trei ani mai tîrziu decît ar fi trebuit. Războiul nu-l făcuse să se maturizeze, ca pe ceilalți, și nici măcar perioada de după război nu-l îmbătrînise. Pe Elena o avea la cheremul lui. Cum o aveam eu pe Angus. Amantul necunoscut — eu — Angus, eu — Andrés — Elena. Dacă nu intervenea războiul, afacerile n-ar fi prosperat. Puteam să fac o întoarcere în trecut sau să-mi închipui ce ar fi fost prezentul fără război, gîndindu-mă doar cum trăiau mama mea și restul familiei. Enrique și Joaquín, în 1980, vor avea un iaht ca să petreacă șase luni pe an în insulele grecești...

Mi-am zis că ar fi trebuit s-o pălmuiesc pe Elena, că aveam datoria s-o fac să înțeleagă, chiar și cu palme. Deodată, le-am auzit glasurile, într-o rumoare nedeslușită.

M-am așezat pe pat. Inima îmi bătea slab dar într-un ritm grăbit, parcă imediat sub piele. M-a speriat gîndul că aș fi adormit din nou, dacă nu i-aș fi auzit venind. M-am dus în baie pe întuneric și, după ce m-am spălat pe dinți, mi-am ținut timp de cîteva minute capul sub robinetul cu apă rece.

Cu prosopul în mîini, am rămas rezemat de tocul ușii, lîngă măsuța de toaletă a Dorei.

Lumina strălucea pe borcănașele de argint, se răsfrîngea în oglindă. Stăteau de vorbă și rîdeau. M-am așezat pe taburetul albastru, rotund, foarte aproape de fereastră. Văzduhul liniștit era încins. Cîteva scame subțiri de nori se mișcau pe cer, spre sat.

— Dar mai este. Rufi !

— Partea proastă cu bicarbonatul e obișnuința, pentru că după aceea nu poți să te mai lipsești de el.

— Ce tot șușotiți ?

— Da, doamnă ; îndată.

— Vai, dragă, lucrurile noastre.

— Cîrpe ?

— Cunoaștem pe cineva... De fapt, și tu, Santiago, îl cunoști.

— Pe cine ? Iartă-mă, nu te-am auzit.

— Martínez. Administratorul delegat de la Textiles Bresós.

— Ah, da.

— Azi-dimineață, am citit în ziar.

— Și, se va putea vedea de aici ?

— Purta mereu un flacon cu bicarbonat în buzunar. Îl agita, lua o înghițitură și vorbea mai departe. Pur și simplu, nu mai putea să renunțe la el.

— Nu vrei să mai bei ?

— Ne ducem puțin pe plajă.

— E o noapte minunată.

— Da, mîine, neapărat. Cam pe la douăzeci şi două şi un sfert, în direcţia nordvest-sudest. Scria în ziare.

— Pentru copii o să fie ceva magnific. Dar se va vedea ?

— Dora, nu-l trezim pe Javier cu vorbăria noastră ?

— Oh, nu, nu. Adineaori dormea. O mai fi avînd febră.

— Javier, mergem pe plajă să bem o... !

— Nu vrei să taci, Andrés ?

— Drept să-ţi spun, sărurile de fructe mie îmi plac mai mult, pentru că nu-mi răscolesc intestinele. Dacă am mîncat ceva picant, imediat mă ameninţă o criză de colită.

— Picant ?

— Antonio, te rog, ce conversaţie !

— Dar e adevărat. Mănînc tuslama, de pildă, şi în ziua următoare...

— Dumneata mănînci tuslama ?

— După cum vezi, dragul meu — la vîrsta mea şi încă mai mănînc tuslama. Dar e adevărat, a doua zi am pîntecele răscolite. Cu sărurile de fructe, nu.

— Şi atunci, ea a zis că asta nu i-o iartă.

— Femeile iartă întotdeauna.

— Taci, Amadeo. Ai să vezi, i-am zis. Dacă nu-l ierţi, o să plece şi totul o să ia o întorsătură mai urîtă. Cu atît mai mult cu cît ea nu putea să se întoarcă la părinţii ei.

— Înainte de război, sărurile de fructe aveau un efect mai mare.

— Şi, ce-a făcut ?

— Ce era să facă ? Era pe picior greşit.

— Nu mă sîcîi, plecăm îndată. Şi nu mai bea.

Am pus la loc cutiuţa pe tăbliá de cristal a măsuţei de toaletă. După ce m-am întins în pat, am încercat să nu-i mai aud. M-am apucat să-mi imaginez, în primul rînd, o croazieră pe Mediterana. Din cînd în cînd, mi-era teamă că va urca cineva să se intereseze cum mă mai simt. Ce bine era să navighezi sub bătaia soarelui, înfruntînd o briză puternică şi răcoroasă.

Ceva mai tîrziu, i-am auzit plecînd. Am continuat să stau treaz multă vreme. Liniştea era aproape totală. Înainte de a adormi, am băut două pahare de limonadă. Peste ţîrîitul greierilor, mi s-a părut că i-am auzit întorcîndu-se.

Mîna Dorei se aşează pe fruntea mea înfierbîntată. În fereastră stăruiau răsfrîngerile felinarelor. Am mormăit ceva şi m-am întors pe o parte. În zori m-am trezit, Stînd nemişcat în aşternut, am urmărit cum se lumina de ziuă. Auzeam răsuflarea Dorei în somn. Termometrul îmi arăta că aveam treizeci şi şase cu patru linii. Eram mulţumit. Îmi aminteam de conversaţiile auzite în seara trecută şi îmi aminteam şi gîndurile mele, ca ceva lipsit de sens şi, mai ales, foarte îndepărtat. Limonada, care-şi pierduse aciditatea, era călduţă. Păsărelele ciripeau. Rafael stinse felinarele din staţiune. După micul dejun, m-am hotărît să fac o călătorie în oraş. Totul o să fie uşor.

— Tăticule.

Dorita, care stătea pe patul maică-si, se apropie să mă sărute.

— Ce faci, fetița mea ?

— Foarte bine. Mergem să ne scăldăm. Mama a mutat mobilele. Te-ai făcut bine ?

— Da.

Enrique intră în goană, în urma lui Rufi. Amîndoi copiii miroseau a colonie ; dar plecară din cameră cînd intră Dora.

— Foarte bine. Îndată o să-mi aducă Rufi micul dejun.

— Ar fi mai bine să nu te dai jos din pat. Ai avut o noapte foarte agitată.

— Ce s-a mai întîmplat ieri ?

— Oh, a fost foarte plăcut. Schimb locul mobilelor în living, ca să fie mai multă lumină.

Rufi intră cu tava, pe care o așeză pe măsuța cu picioare pliante.

— V-am adus corespondența și ziarele, domnule.

— Mulțumesc, Rufi.

Dora închise șifonierul.

— Nu trebuia să iei budincă. O să-ți facă rău.

— Mi-e foame.

— Să fac legătura cu telefonul de-aici ?

— Nu, Rufi. Cum e afară ?

— Foarte cald.

Am citit ziarele cu conștiinciozitate, în timp ce-mi beam ceaiul rece. Erau cîteva scrisori, facturi, o notă de la Vicente, în care propunerea era explicată pe larg, un plic voluminos de la biroul din Madrid, cu obișnuitul raport al Emi-

liei. În dosul perdelelor albe de la fereastră, dimineața strălucea pe fondul verde al copacilor. Din cînd în cînd cîte un glas mai puternic sau cîte un zgomot îmi distrăgeau atenția.

— Or să vină să te vadă Elena și Claudette.

— Ai terminat cu livingul ?

Dora se opri în fața mea cu o expresie uimită.

— Nu.. Va mai dura cel puțin trei zile.

— Ah.

— Te simți mai bine ?

— Da, foarte bine. Mă scol îndată.

Notam niște cifre, cînd Rufi îmi aduse mîncarea.

— Doamna spune că dacă nu aveți nevoie de dînsa, nu mai urcă. Că e tare obosită.

— Să nu-și facă griji.

Aplecîndu-se să ridice de jos halatul meu, i se văzură coapsele. O șuviță de păr îi cădea pe fruntea transpirată. Îmi puse în ordine hîrtiile și aranjă patul Dorei.

— E bun peștele ?

— Grozav. Ce mai e nou, Rufi ?

— Nimic special, domnule. Se umple piscina. A zis Maria că vine mai tîrziu să vă vadă.

— Nu trebuie să se deranjeze. Ești drăguță azi, Rufi.

— Vai, cu ziua pe care o avem... Mai doriți ceva ?

— Nu mulțumesc. S-au întors copiii ?

— Încă nu. Domnișoara Luisa a rămas să mănînce cu doamna.

Rufi trase perdelele. Înainte de a adormi, am lăsat în scrumieră ţigara pe jumătate fumată.

Cînd m-am trezit, am crezut că se înserase, dar, ridicîndu-mă în capul oaselor, am văzut că arşiţa după-amiezii era în toi. Am învîrtit ceasul, pornindu-l de la ora la care se oprise. Duşul şi loţiunea de ras mă înviorară.

Casa părea pustie, cînd am coborît. Livingul, răscolit tot, mirosea a praf. M-am aşezat pe verandă şi am băut un suc de roşii. Apoi m-am apropiat de piscină.

Ernestina mă ajunse din urmă aproape de şosea.

— Dragul meu, era şi timpul să te mai vedem. N-ai murit ? Haide, urcă şi vino cu mine în oraş.

— Cum o să merg în ţinuta asta ? — Am încălecat pe locul din spate al motoretei, ţinîndu-mă cu mîna de umărul Ernestinei. — Mă laşi după vreo doi kilometri.

— De-acord. Andrés, Marta şi Amadeo mă aşteaptă. Ţin-te bine că pornesc.

Vîntul stîrnit de viteză mă înviora. Sub bluza verde, bretelele i se înfigeau în carne.

— Miroşi minunat.

— Ce spui ? mă întrebă ea întorcînd uşor capul.

— Că miroşi bine. Şi conduci cu mai multă siguranţă decît anul trecut. Opreşte înainte de crîngul de pini.

După ce m-am dat jos, a oprit motorul.

— N-au decît să mă aştepte. Stau să fumez o ţigară cu tine. — Ne aşezarăm pe marginea şanţului. — Va să zică, ţi-au trecut colicile ?

— Da. Povesteşte-mi ce se mai întîmplă prin lume.

— Nu se întîmplă nimic. Se repară şoseaua mai jos. Îmi dai un foc ?

— Ah, iartă-mă. — Avea buzele umede şi fardate cu ruj. — Tot te mai plictiseşti ?

— Închipuie-ţi că ieri am avut o conversaţie serioasă cu Santiago şi cu Amadeo. Erau de faţă şi Luisa cu Andrés, dar băuseră mult şi nu spuneau decît prostii.

— O conversaţie serioasă ?

— Da, da. Eu eram făcută foc, nu mai ştiu de ce. Amadeo şi Santiago susţineau că am nevoie să mă mărit, că dacă Luisa şi cu mine ne-am duce la doctor, ne-ar spune că trebuie să ne măritäm. M-a înfuriat grozav ce spuneau, pentru că bărbaţii nu se gîndesc decît la asta. Tu ce crezi ?

— Uneori mai treci şi prin momente proaste.

— Aşa mă gîndeam şi eu. — Sări în picioare dintr-un salt ; pantalonii păstrau întipărită forma genunchiilor. — În octombrie, cînd o să ne întoarcem la Madrid, totul o să fie altfel. Dar, ia spune, crezi că mi-ar sta bine măritată ?

— Dacă te măriţi bine...

— Cum ?

— Uite-aşa, fetiţo.

— Mulţumesc, Javierón. — Îmi ciufuli părul cu mîna. — Nu te sărut, pentru că sîntem singuri.

— Ţi-e teamă să nu mă năpustesc asupra ta ?

— Nu se știe niciodată cum poate să reacționeze un convalescent. Ne vedem deseară. Ciao !

Dădu cîteva accelerații înainte de a băga în viteză.

— Să nu te iei la întrecere cu mașinile, la întoarcere.

— Nici o grijă, tăticule.

Ridică mîna stîngă mai sus de umăr, făcîndu-mi semn. Șoseaua era pustie ; am stat o vreme observînd denivelările din asfalt, pămîntul negru de la marginea gropilor, și umflăturile ca niște clăbuci sau bășici. Avusesem de gînd s-o pornesc peste cîmp pînă la mare, dar mi-am adus aminte abia după ce intrasem în crîngul de pini. Am urcat sus de tot, pînă am ostenit. Am fumat cîteva țigări, și pe urmă îngropam chiștoacele cu grijă, sub mantia acelor de pin ascuțite. Cu căderea serii, aroma de rășină se făcea mai puternică. Luna contura amănunțit peisajul, făcînd umbrele mai compacte. M-am oprit să-mi leg șireturile la pantofi, înainte de a-mi continua drumul pe marginea șanțului, spre stațiune.

În fața casei, se afla mașina lui Amadeo. Rufi mă anunță că ceilalți se aflau în grădină la Elena, unde se va duce și ea după ce va termina de preparat niște sandvișuri.

— Grăbiți-vă, mă zori ea, urcînd treptele verandei cu pas sprințar, de i se legănau faldurile șorțului negru, că altfel n-o să vedeți satelitul.

Împinse ușa batantă a coridorului spre bucătărie. Am stins luminile în vestibul. În birou totul era bine rînduit. În bucătărie, de unde se răs-

pîndea un abur cald de unt, nu se afla nimeni. Am pornit prin grădină, neavînd o direcție anume. Fără să-mi dau seama, am ieșit în stradă. În casa familiei Hofsen fuseseră lăsate aprinse luminile din living. Și, deodată, m-am hotărît să mă duc chiar în seara aceea în oraș.

Așteptau cu toții la capătul șanțului, pe scaune de pînză și fotolii de răchită, pe care le așezaseră în mijlocul drumului, acolo unde copacii nu împiedicau vederea. Copiii alergară în întîmpinarea mea. Rufi și celelalte fete împărțeau gustări, răcoritoare și whisky ; tăvile și sticlele se odihneau pe zidul grădinii lui Andrés.

— Cum te mai simți ? Așază-te aici, lîngă mine.

— Bună seara, don Antonio. Dar doña Pura ?

— Aici, dragul meu, mă salută ea din cercul de fotolii.

— Cred că douăzeci de mii de kilograme.

— Oh, Andrés, dumneata o iei în glumă.

Andrés îmi întinse un pahar gol.

— Nici mie nu-mi intră bine în cap, zise Karl.

Prin gulerul desfăcut al cămășii lui don Antonio, ieșeau cîțiva peri albi și negri, foarte groși. De pe bordura trotuarului, pe care era așezată cu Ernestina, Amadeo și Dora, Claudette îmi făcu semn cu mîna.

— Păi, trebuie să vă intre, prieteni. Sînt cuceririle științei și ale tehnicii moderne. Ca pe urmă să se mai spună — se întoarse, în timp ce se sprijinea de fotoliul meu — că America e degenerată. Iată degenerarea !

Văzînd brațul lui don Antonio ridicat spre cer și auzind exclamațiile sale, copiii începură să strige ; într-o clipă, erau cu toții în picioare, cu capetele îndreptate în sus. Cînd obosiră să tot scruteze orizontul sau își dădură seama că fusese la mijloc o neînțelegere, se așezară la loc. Rufi căra sîrguincioasă, cu un zîmbet nervos încremenit pe față, o găleată de plastic plină cu sticle și bucăți de gheață.

— Dar nu-i încă patru și un sfert. Doamnele mele, nu-i încă patru și un sfert !

— Antonio, dragul meu, am auzit. Dealtfel, tu ești cel care ne-ai anunțat că o să treacă satelitul pe cer.

— N-am spus, Pura, că o să treacă satelitul, fiindcă știu foarte bine că n-o să apară înainte de douăzeci și două și cincisprezece minute.

— Ce satelit ?

Andrés izbucni în rîs. Cîteva secunde, don Antonio și cu mine ne privirăm absolut nemișcați. Apoi, Andrés se grăbi să povestească în dreapta și în stînga ce întrebasem.

— N-ai citit în ziare ?

— Ba da, firește. Uitasem. Vreau să spun că uitasem de ce ne-am strîns aici.

— Nu, să nu rîzi, Andrés. Oameni ca Javier sînt cei care fac lumea.

— Eu...

— Da, dragă Javier. Pura, pune-ți șalul, că s-a răcorit. Viața creează două categorii de oameni. Cei care fac lucrurile, și noi, simplii muritori, care le contemplăm. Sînt convins că în clipa asta chibzuiai vreo afacere, vreo mare operație finan-

ciară, care va da la vremea ei roade frumoase pentru patrie. Și ai uitat de spectacol. Să nu rîdeți. Oameni ca Javier, care muncesc în fiecare clipă, sînt cei care au realizat miracolul de a așeza minunea aceea pe cer.

— Ce spune don Antonio, că nu-l aud bine ? întrebă Santiago.

— Că Javier — și rîsul întretăia cuvintele Luisei —a inventat satelitul.

Așa cum mă aflam în centrul atenției generale, am înțeles că mi se cerea să continui a părea derutat, ca un clovn. Că pînă și don Antonio îmi cerea să particip la succesul acestui număr. Elena, care ieși în clipa aceea din grădină, se așeză pe bordură, lîngă Marta. Era în șort, iar în picioare avea niște pantofi fără toc, argintii, ca o femeiușcă de duzină.

— Nu, nu, nu ! — Don Antonio încerca, pe un ton conciliator, să se facă auzit în mijlocul vacarmului. — Eu n-am spus așa ceva.

Joaquín se apropie încet, pînă cînd aproape că se așeză pe unul din picioarele mele.

— Ți-e somn ?

— Simt că a început să se răcorească, așa că pune-ți jacheta.

— Ia tu șalul.

— Nu. Sînt doar puțin obosit.

— De ce nu te bagi în pat ?

— După cum îți spuneam...

— Vreau să văd trecînd satelitul, murmură Joaquín.

— ...n-ar fi trebuit să rîdem de Javier.

— Bineînțeles ! zise Amadeo. Mai ales că a inventat satelitul.

— Și pe noi ne păcălea că are colici. Construia sateliți, asta făcea.

În semiîntuneric, ca două globuri lucitoare reflectînd lumina, străluceau genunchii Elenei. I-am căutat zadarnic privirea. Angus o fi acum la fereastră — dacă citise ziarele — sau în piața orașului, pîndind și ea cerul. Puteam să mă ridic și, în cinci minute, să fiu pe șosea la volanul mașinii.

— Direcția nordvest-sudest.

— Don Antonio, vorbi Asunción, dacă nu ne explici dumneata mai pe înțeles...

— Voi, bărbații, întrerupse Dora, folosiți mereu niște termeni care ne fac să ne simțim niște proaste.

— Scumpele mele doamne, aparatul ceresc va zbura, să zicem, dinspre Montserrat spre Mallorca — și lăsă să-i cadă brațul, pe care-l mișcase pe deasupra capului dinspre spate spre față.

— Ah.

— Și-acum, să vorbim serios, domnilor. Eu, care sînt bătrîn, sau cel puțin mai bătrîn ca voi, mă simt în seara asta puternic și tînăr, ca cel mai tînăr din cei ce s-au strîns aici.

— Trăiască don Antonio ! strigă Ernestina.

— Trăiască !

— Pentru că, în seara asta, ne scoatem o mulțime de spini, de spini dureroși, pe care în ultimii ani, mai precis de la Suez, îi aveam înfipți în inimă.

— Manolita, un whisky, te rog.

— De ce de la Suez ?

— În seara asta nu-i vorba de atîtea şi atîtea kilograme, nici de atîtea aparate, nici de atîtea minunăţii, care zboară pe cerul Domnului. Nu-i vorba de ele, cu toate că aceste lucruri minunate zboară. În seara asta, pe deasupra capetelor noastre uimite trec curajul, inteligenţa şi cinstea unui popor întreg.

— Ai adus binoclul ?

— Dar la ce oră e ?

— Mai sînt trei minute, draga mea.

— Nu, nu l-am adus. — Aplecat spre Joaquín, am văzut-o pe Elena, fumînd şi şuşotind cu Claudette. — Nu ştiu unde l-am pus.

— Am să ţi-l dau puţin pe-al meu. E binoclul cu care se duce mama la teatru.

— Bine.

— Este de la bunica, ştii ?

— Mulţumesc, Rufi. — Am băut paharul de whisky dintr-o înghiţitură şi m-am ridicat şi eu în picioare.

— Poate că întîrzie.

— Parcă am aştepta să vină trenul, nu crezi ?

Stăteam acum în picioare cu toţii, cu faţa spre crîngul de pini, abia dacă mai rosteau cîte o vorbă. Treptat, toate binoclurile fură ridicate la ochi. M-am împiedicat de Elena.

— Iartă-mă.

— Te simți, mă întrebă ea, coborînd mîinile, mai bine ?

— Da, mulțumesc.

În față copiii, după aceea ei și, la cîțiva metri mai în spate, servitorii, Leoncio, Rafael, grădinarul soților Hofsen, un bărbat cu pantaloni de catifea și legătură neagră pe cap. Rufi stătea cu gîtul întins, cu mîna streașină la ochi.

— Acolo, acolo.

— Unde ?

— Spune, unde ?

— Unchiule Amadeo, ăsta-i unul din cei care se duc pe lună ?

— Să tacă odată copiii ăștia !

— Eu nu văd nimic.

— Ba da, femeie ! Uite, sclipește.

— Spune, unchiule Amadeo, ăsta poate să ajungă pe Lună ?

Ultimii metri i-am coborît în goană. În întuneric, îngenuncheat lîngă tufiș, mi-am vîrît trei degete în gură.

Cînd m-am liniștit, aveam peste tot corpul o sudoare rece care mă făcea să tremur. I-am auzit apropiindu-se și am încercat să mă scol. Mîinile lui Andrés mă apucară de subsuori, în timp ce Claudette mă ținea de mijloc.

— Pot și singur, am murmurat.

— Haide, vino să facem o plimbare. Ce ți-a venit să bei, după o zi de colici ?

— N-a fost din cauza asta.

— Te simți mai bine ? mă întrebă Claudette.

— Mă duc acasă.

M-am desprins de ei. Felinarele de pe stradă răspîndeau o lumină puternică, fără pîlpîituri.

— Hai, nu fi încăpățînat. Cum o să te culci acum ?

— Știu bine ce am de făcut.

— Ce spui ?

Strigătele lor erau undeva departe, foarte departe. Claudette alergă și mă ajunse din urmă.

— Am spus că știu bine ce trebuie să fac.

Andrés o opri, în timp ce eu continuam să merg poticnindu-mă, aproape plîngînd de furie că nu puteam să-mi controlez picioarele.

— Nu fi proastă, lasă-l în pace. Fiecare se lecuiește cum vrea de beție.

28

Bătrîna se apăra de soare sub o umbrelă mare, galbenă, care-i acoperea și coșul cu poame uscate. M-am îndreptat spre ea, traversînd strada.

— Își fac somnul de după-amiază.

— Nu-i nimeni ? am întrebat-o, cu un picior pe treapta de la intrare.

— Ba da, dar își fac somnul de după-amiază. E ceva urgent ?

O rază de soare aprindea în culori mai vii pachetele de țigări și de gumă de mestecat. Bătrîna se opri din curățatul boabelor, pe care le îngrămădea în poală.

— Nu-i urgent.

— În orice caz, puteți să bateți. Prima ușă, pe stînga.

Deasupra bătrînei, peste umbrela aplecată, se afla o fereastră acoperită cu un stor, împărțită în două, și cu pervazul verde mîncat de soare și de ploi.

— Mulțumesc. Oricum, am să intru.

— De fapt sînt acasă, dar își fac somnul de după-amiază.

Era o ușă făcută din panouri și, înainte de a ciocăni în ea cu degetul, am așteptat să se risipească întunericul de la intrare.

— Bună ziua.

Băiatul termină de încheiat haina largă și ridică apoi capul.

— Ce doriți ?

— Vreau să-l văd pe inspectorul de poliție.

— Ce inspector ? Aici nu-i poliția. Ce aveți de spus, spuneți-mi mie.

— Dumneata ești șeful ?

— Nu.

M-am hotărît să mă prezint.

— Dumneavoastră sînteți proprietarul stațiunii Velas Blancas ? Iertați-mă, domnule, nu v-am recunoscut. Cu ce vă pot servi ? Sergentul e aici.

— Vezi dacă poate să mă primească.

— Vă rog să așteptați un moment.

Intră înăuntru, dar ieși iar după cîteva clipe, aranjîndu-și centura.

— Urmați-mă.

Spre capăt, acolo unde începea scara, pavajul de dale se continua cu altul de pietre. Mirosea a igrasie.

— Aveți grijă. Nu se vede prea bine.

Înainte de a ajunge la primul etaj, am dat de un palier. Băiatul mă conduse printr-un coridor lung, care se termina într-o sală. L-am așteptat să se întoarcă.

— Poftiți.

Coridorul final avea cîteva trepte, o fereastră cu geamurile murdare ce dădea spre o curte interioară cu zidurile văruite, cu o frînghie plină de rufe puse la uscat. Am intrat într-o odaie, plină de rafturi cu acte ; se vedeau mai multe mese și mașini de scris.

— Așteptați o clipă. Aici e răcoare.

— Da, e o temperatură foarte plăcută.

— Sergentul e ocupat, știți. Dar vine acușica.

— Nu mă grăbesc.

Băiatul aranjă cîteva hîrtii pe masa de sub fereastră, păstrînd o atitudine de deferență politicoasă față de mine. M-am apucat să socotesc în minte cîtă hîrtie o fi înmagazinată pe rafturi. Deodată, băiatul făcu drepți, bătînd din călcîie. Sergentul, care se apropie cu mîna dreaptă întinsă spre stomacul meu, avea părul de la tîmple umezit.

— Ce mai faceți ? Vă rog să mă iertați, dar nu vă așteptam.

— Nu-i nimic. Azi-dimineață m-am hotărît să vin.

— N-aveți nevoie de nimic, domnule sergent ?

Sergentul se întoarse brusc, uitîndu-se mirat la băiat, în lumina ce pătrundea pe fereastră, și îmi indică un fotoliu de piele roasă. Băiatul făcu un gest și-mi zîmbi, după care luă din nou poziție de drepți și ieși din birou.

— Nădăjduiesc că nu s-a întîmplat nimic special la Velas Blancas, zise sergentul, întinzîndu-mi punga cu tutun.

— Nu, e un loc liniștit, știi și dumneata. — Am șovăit în fața pungii deschise. — Nu s-a întîmplat niciodată nimic, pînă la cazul fetei aceleia.

— Foița e înăuntru.

Am așezat foița pe degete și am presărat tutunul pe ea.

— Cazul fetei găsite pe plajă.

— Da, da.

— Am crezut că-l întîlnesc aici pe inspectorul care se ocupă de caz. L-am cunoscut în stațiune și, în plus, e prieten cu Raimundo, cel care are magazinul cu articole de... — Mi-am trecut limba peste marginea foiței. — Din timpul războiului n-am mai răsucit o țigară.

— Se vede. Pe asta n-o s-o puteți fuma, o să se desfacă de la primele fumuri. Luați din ale dumneavoastră.

— Servești ? — și i-am oferit pachetul peste masă.

— Nu, tutun fin nu fumez. Păi, don Julio nu-i aici, dar dacă vă pot fi de vreun ajutor...

— Vezi dumneata, există anumite obligaţii, obligaţii de vecini, am putea spune. Oamenii din sat au venit la mine.

— Băieţii o duc bine.

Degetele sergentului răsuceau încet foiţa în jurul tutunului, în contrast cu ultimele sale cuvinte, spuse foarte repede.

— Da, îmi închipui. De fapt, nici nu mi-ar fi trecut prin minte că s-ar putea să n-o ducă bine. Dar aş putea să ştiu pentru ce au fost arestaţi ?

— Eu nu pot să vă spun, pentru că e vorba de o anchetă preliminară. Dar fiindcă sînteţi o persoană serioasă, respectabilă, şi înţeleg că vă interesează ce fel de oameni aveţi în sat, am să vă comunic singurul lucru care mi-e permis. Băieţii sînt implicaţi în legătură cu femeia găsită pe plaja din Velas Blancas.

— Foarte implicaţi ?

— Credeţi-mă, îmi pare rău. Mîine o să vină don Julio, de ce să nu vorbiţi cu el ?

— Mîine ? Da, am să revin mîine. Vezi dumneata, sînt nişte băieţi tineri, cinstiţi, ştii mai bine ca mine. E greu să crezi că au comis ceva grav. Să fi omorît-o pe femeia aceea, vreau să spun.

Îmi susţinea privirea cu o expresie atentă, ironică, aproape inchizitorială. M-am ridicat în picioare, iar el a făcut la fel, după cîteva clipe, circumspect.

— Don Julio se ocupă de acest caz. Eu, în ceea ce mă priveşte v-aş lăsa să-i şi vedeţi. Băie-

ţii o duc bine. Dacă le-aţi adus ceva, tutun, mîncare sau ziare, lăsaţi pachetul şi o să le fie transmis imediat. Dar mai mult nu pot să fac. Credeţi-mă, îmi pare rău.

— Nu le-am adus nimic. Nici măcar nu-i cunosc. Poate că i-am zărit vreodată, dar în general nu prea dau atenţie la lume. Am să revin mîine.

— Nu trebuie să vă lăsaţi impresionat — în spatele meu, în întunericul coridorului, respiraţia astmatică a sergentului îi întretăia cuvintele — de ceea ce spun familiile.

— Grija lor e firească.

— Da, e firească. Dar nu trebuie să vă lăsaţi impresionat. Vin la dumneavoastră, care sînteţi un om bun, cu plîngerile lor şi vă impresionează.

M-am oprit la picioarele scării, pe pietrişul denivelat şi umed. Cînd trecurăm prin faţa lui, soldatul duse mîna la chipiu. Ne luarăm rămas-bun pe trotuar. Cînd am dat colţul, am întors capul ; sergentul vorbea cu bătrîna de sub umbrela galbenă. Pe strada următoare mi-am scos haina.

Într-un colţ al cafenelei, care era aproape goală, am băut un gin cu multă gheaţă. Chelnerii purtau o conversaţie tărăgănată cu fata care avea peste părul negru o bonetă de dantelă scrobită. Pe ceafă i se scurgeau cîteva picături de sudoare.

Cînd am ieşit din cafenea, era umbră pe stradă. Am traversat piaţa. Pe străzile pustii, mă stră-

duiam să nu mă las năpădit de gînduri. Căutam să rămîn calm, ca şi cum ar fi fost vorba de obţinerea unei autorizaţii de import.

Angus îmi deschise uşa. Pe coridor, îmi puse primele întrebări. Îndată după aceea, ieşi din încăperea din fund ca să-mi pregătească ceva de băut.

— În primul rînd să fie rece, Angus.

— Da, n-ai nici o grijă. Eşti topit de căldură, aşa-i ?

Lumina se reflecta pe vopseaua neagră şi roşie a motoretei lui Angus, pe leandrii roşii din curticica interioară. Mi-am lăsat capul pe spătarul fotoliului.

— Te-ai trezit ? — Din semiîntuneric, Angus îmi surîse, cu o clipă înainte de a mă îmbrăţişa.

— Cît e ceasul ?

— Opt şi jumătate.

— Cum se poate ?

— Uite că se poate. — Mă sărută pe obraji. — Oboseala şi, apoi, mîncarea, căldura... Te-am lăsat să dormi. Dar oricum, tot nu te-aş fi putut deştepta nici cu tunul. Vrei ceva ?

— Aş bea o ceaşcă de ceai.

— Nu ştiu unde o să ajungem, oftă, dîndu-se jos de pe genunchii mei, cu căldura asta.

Am urmat-o pe Angus în bucătărie, care era luminată de tuburi cu neon.

— Mi-ai spus că nu i-ai văzut pe băieţii aceia, şi nici pe poliţist.

— Inspectorul vine mîine.

— Şi, o să-l cauţi ?

M-am rezemat de chiuvetă, cu mîinile în buzunarele pantalonilor, simțind la spate răcoarea faianței. Angus puse apa la fiert.

— Da.

— Și sergentul, cum a fost ?

— Foarte amabil. Chiar extrem de amabil. Mai mult decît mine, care aproape că n-am rezistat la amabilitatea lui. — Mi-am aprins o țigară. — Mulțumesc. — Angus puse scrumiera pe masa acoperită cu mușama. — Nu mi-a spus absolut nimic. Scuze și amabilități. Cred că mă bănuia pînă și pe mine.

— Pe tine ? Locurile astea sînt groaznice.

— Nu propriu-zis mă bănuia, cît parcă mă compătimea, ca și cum mi-ar fi reproșat ceva, bătîndu-mă pe umăr. „Dar ascultă, domnule, cum de te lași păcălit de ei ? De ce te interesează sărăntocii ăia pe care i-am arestat ?"

— Ar fi trebuit să-i răspunzi... Dar mai bine cu oamenii ăștia să te abții. Firește că te interesezi de ei ! Pentru că ești un domn și dacă domnii n-o să aibă grijă de cei săraci, nu știu cine ar putea s-o facă.

— Angus, ești tare amuzantă.

Apucînd vasul cu apă în care pusese la răcit ceainicul, întrebă :

— De ce ?

— Ești tare drăguță cînd vorbești atît de serioasă de lucrurile astea, despre săraci și bogați, și mă uit la brațele tale — mă cuprinse de mijloc — atît de frumoase, și la culoarea pielii tale...

— Din cauza luminii. Du-te înăuntru în cameră, că îți aduc îndată ceaiul. S-a și răcit.

— Vrei să-mi pui și o feliuță de lămîie ? Îl beau aici.

— Ah, da, iartă-mă. Așteaptă să-ți dau zahărul.

— Mulțumesc, Angus. — Rămase cu mîinile la piept, uitîndu-se la mine. — Nu-mi închipui ce-au putut să facă băieții ăștia.

— Nu te-a lăsat să-i vezi ?

— A apucat să spună că nu se poate, chiar înainte de a i-o cere. Unde pun ceașca ?

— În chiuvetă.

— Mă duc să fac un duș.

— Urc cu tine, ca să văd dacă ai tot ce-ți trebuie.

Înfășurat în prosop, cu hainele și pantofii sub braț, am intrat în dormitor. Angus se întinsese în pat. Am stins lumina.

Mai tîrziu, am fumat o țigară, liniștit, privind stelele țintuite pe cerul albastru al nopții. Angus cînta sub duș. Cînd ne-am îmbrățișat, i-am simțit pielea răcoroasă și parfumată.

— Zilele astea mă tot cuprindea somnul, fără să-mi dau seama. Ca și cum aș fi fost bolnav.

— Dar nu ești.

— Nu. Mă simțeam ciudat. Poate de-aceea... Spune, cum arătai la zece ani ?

— Ce-ți trece prin minte ? Ca toți copiii, cred. Nu-mi aduc aminte.

— Aveai jucării ?

— Da, bineînțeles. — Apăsîndu-mă cu mîinile pe obraji, mă sili s-o privesc. — Toți copiii au jucării. Am păstrat pînă acum cîtva timp un ursuleț de pluș. Într-o zi însă l-am aruncat — știi, era foarte vechi și, în plus, era o prostie să-l țin.

— Mi-ar place să știu mai multe despre copilăria ta.

— Acasă duceam lipsuri. Încă de mică m-au învățat că toate lucrurile costă bani. Și că părinții mei nu aveau.

— Mie mi se dăruiau mereu prea multe jucării, Angus. Cel mai bun tren electric adus din Germania, patru sau cinci jocuri mecanice, un aparat fotografic, pistoale cu aer comprimat... O mulțime de jucării.

— Nu prea înțeleg ce vrei să spui.

— Firește, iubito. Uite ce-i, m-am gîndit că n-ai avut niciodată o bijuterie scumpă, o bijuterie cum are nevastă-mea, sau cum au prietenele ei.

— Nu, niciodată.

— Am să-ți cumpăr o bijuterie scumpă. Și multe altele.

— Știi ceva, asta-i ca în cîntecul ăla : „Vrei o rochie ? Ba mai multe. Și-un colier ? Da, cu briliante."

— Vrei un colier cu briliante, Angus ?

— Ești formidabil. — Rîdea cu hohote în brațele mele. — E grozav, omule. Dar crezi că am să primesc așa ceva ?

— Într-o zi o să fii bătrînă și o să ai nevoie de ceva pus deoparte.

— Lasă prostiile ! Sigur că o să fiu bătrînă. Dar sînt mulți ani pînă atunci. Și, ce ? Trebuie să-ți storc ție paralele în stil mare pentru bătrînețea mea ?

— Nu mi-o lua în nume de rău, Angus, dar înțelege, vroiam să fac ceva pentru tine, să-ți demonstrez... În fine, nu mi-o lua în nume de rău. Mai bine aș dormi mai departe.

— Gîndești prea mult. Ar trebui să mai călătorești. Călătoriile sînt bune. Uneori, cînd mă simt prost, mă duc la Madrid. În locuri mai muntoase.

— Și te simți mai bine ?

— Nu.

— Ar fi grozav să facem o călătorie. De exemplu, în Franța, sau la Mallorca.

— La Palma e grozav de frumos. Margot spunea că la Paris era plăcut, dar nu chiar așa cum se spune. Așa se întîmplă întotdeauna : ți se spune că un lucru este grozav, apoi te duci și nu ți se pare atît de nemaipomenit cum îți închipuiai. Cu filmele se întîmplă la fel. De-aia nu-mi place să-mi povestească cineva un film, nici să mi-l laude, că pe urmă mă plictisesc. Doamne, da' mult mai vorbesc ! Și prea repede. Cred că te-am zăpăcit.

— Cum ? Nu, nu, nu. Nu mă amețești.

— Ascultă, mă duc să pregătesc niște sandvișuri și le aduc aici.

— Nu mi-e foame.

— Trebuie să mănînci ceva înainte de-a pleca. O să ajungi tîrziu și n-o să ai decît mîncare rece.

— Am mașina în garaj.

— Da, şi ce-i cu asta ? Sau vrei să rămîi toată noaptea ?

— Haide, haide, şi am împins-o jos din pat. Şi nu pune prea multă salată.

Noaptea coborîse învăluind locurile unde cîmpiile se pierdeau la marginea crîngurilor. Culorile se amestecau, ca şi zgomotele care răsunau în depărtare. M-am întins din nou în pat. Totul mi-era clar în minte. Totul era parcă hotărît. Doar că trebuia să-mi înăbuş un mic rîs nervos, cînd mă gîndeam la Elena.

Angus aşează tava pe saltea.

— Mama spunea că numai porcii mănîncă şi dorm, în acelaşi loc.

— Am de gînd să nu dorm toată noaptea, Angus.

— Adevărat, vrei să rămîi ?

— Nu, nu aprinde lampa.

— Foarte bine. Jos e o căldură de cuptor.

— Angus, am început eu, aş vrea să trăiesc cu tine. Să rămîn să stau cu tine, pentru că e cea mai mare prostie să nu fiu împreună cu fiinţa care mă iubeşte şi pe care o iubesc. Atunci cînd am întîlnit această fiinţă.

— Javier, zise ea.

— Ne stabilim undeva. La o anumită vîrstă, — şi zicînd asta am luat un sandviş — chiar dacă nu mai crezi în ea, ai în schimb idei mai clare şi, mai ales, mai practice despre dragoste. Tu şi cu mine, dacă vrei, o să începem o viaţă nouă împreună.

Furculița zornăia pe farfurie. Angus își trecu ușor unghiile ascuțite ale mîinii peste pielea gîtului. Am aruncat sandvișul și m-am străduit ca sărutul meu să nu fie încărcat de nerăbdare pătimașă.

29

— Pe terasa oricărui bar din piațetă o să fie mai puțin cald, zise Julio.

— Cum vrei dumneata.

Cînd am ieșit pe ușa casei ca o cazarmă, aerul era un fluid vîscos care ardea pielea și o umezea. Prăvălia lui Raimundo nu se deschisese încă. Pe terasă nu mai rămăseseră libere decît două mese.

— Mai bine aici, decît în văgăuna aceea, nu-i așa ? Și putem să bem și niște bere. E rece berea, băiete ?

— E înghețată, don Julio. Domnii doresc ceva scoici ?

— Nu, zise el.

— Sau raci, sînt grozavi.

— Nu obișnuiesc să iau nimic înainte de prînz.

— Ai niște crevete ? Atunci, adu-mi o porție. Și repede halbele acelea.

— Am zburat !

Julio își descheie gulerul de la cămașă, și își slăbi nodul de la cravată. Apoi, își aranjă dungile la pantaloni, puse picior peste picior și își ridică ochelarii pe nas.

— Vă necăjiți pentru băieții ăia ? Zău că nu vă înțeleg.

— E simplu. Nimeni nu se ocupă de ei.

— Ba neamurile lor vin toată ziua și-l pisează pe sergent.

— Dar dumneata, le-ai văzut neamurile ?

— Nu.

— În schimb, eu le-am văzut. Și trebuie să se ocupe cineva care poate vorbi cu dumneata. Sînt zece zile de cînd au fost închiși. De marțea trecută, mai precis. Nu-i drept.

— De ce nu-i drept ? Știți ce-au făcut ?

— Nu, bineînțeles că nu. — Chelnerul așează tacîmurile. — Dar e nedrept, pentru că stau închiși de zece zile fără o acuzație.

— De unde știți că n-au fost puși sub acuzație ?

— Dacă au fost puși, de ce nu li se dă un avocat, care să ceară eliberarea lor provizorie ?

— Oamenii ăștia n-au bani de avocat și nici motiv să fie apărați în această problemă.

— Iartă-mă, dar e nedrept.

Don Julio ridică din umeri, cu un rîs aproape tăcut și cu ochii mijiți. Am băut pe nerăsuflate mai mult de jumătate de pahar. Aștepta să-mi șterg cu batista care mirosea a colonie sudoarea de pe frunte, de pe gît și de pe mîini, și abia apoi se opri din rîs.

— Vedeți, nu trebuie să judecați pripit. E bine ca băieții ăștia să stea acolo. Sînt bine îngrijiți, nu le lipsește nimic...

— Libertatea.

— Oh, mă rog, dar numai pentru puțin timp.

— Atunci, înseamnă că n-au făcut nimic ?

— Ei, poate că nu.

— Văd că nu vrei să mă lămurești.

— Ba da, vreau. Și am să vă spun probabil mai mult decît îmi este îngăduit, ca să stați liniștit și să nu tulburați satul cu atitudini filantropice.

Cînd m-am uitat la el, a încetat să mai zîmbească și să vorbească. Sîngele îmi zvîcnea în pumni. Îmi venea să-l tăvălesc prin praful din piațetă. Deodată, am observat că pe obrazul stîng un mușchi îi tremura spasmodic. Își întoarse privirea spre vîrfurile lăcuite ale pantofilor săi albi cu negru. Acum, cînd îi descoperisem ticul nervos, m-am simțit mai sigur pe mine.

— Iertați-mă, vorbi el. N-am vrut să vă supăr cu vorba aceea despre filantropie.

— Nu face nimic.

Mi-am terminat berea și am mai comandat două.

— Mi-ați ascuns faptul că știați cine era moarta.

— Abia după ce m-ai întrebat dumneata mi s-a spus cine era.

— Să nu discutăm acest lucru. Știți cine era și sînt convins că n-ați spus nimănui pe-acolo.

— N-am spus nimic.

— Vă cred. În general, nu-i bine să dăm în vileag tot felul de lucruri. Pe urmă se încîlcesc toate.

M-am temut de un șantaj în legătură cu Angus, în ciuda tonului firesc al glasului său. Paharul de bere îmi trimetea în palme o răcoare trecătoare. Într-un colț al pieței, doi inși îmbrăcați în haine ponosite de catifea cafenie stropeau cu un furtun pietrele străzii. Cînd don Julio dădu pe gît berea, am văzut cum i se mișca mărul lui Adam.

— Dumneata știi că fata a trecut prin oraș însoțită.

— Da, știu. Și locul unde a fost apoi.

— Și cu cine.

— Exact, și cu cine. Vă asigur că în acest moment știu aproape totul. De aceea... Vreau să spun că de aceea îi țin închiși pe pescari.

— Nu înțeleg. Ei n-au omorît-o...

— Dar cine a spus că au omorît-o ?

— Vrei să spui că au omorît-o tipii cu care era ?

— Nădăjduiesc să pot răspunde curînd la aceste întrebări.

— Atunci, de ce nu le dai drumul la băieții ăștia ?

— Vă repet că se simt bine. Probabil că nu au nimic de-a face cu ceea ce urmăresc să aflu — dar e încă o supoziție. S-ar putea să aveți de-a face mai mult dumneavoastră. Înțelegeți-mă ! se grăbi el să declare, vroiam să spun că probabil ei nu i-au făcut nimic moartei. Dar trebuie să aflu cine i-a făcut, înainte de a le da drumul.

— Cine i-a făcut, ce anume ?

— Credeți-mă, don Javier, trebuie să aveți încredere în mine. Dacă nu aveți, mergeți la judecător. În fine, judecătorul e de cincisprezece zile plecat în concediu. Dar dacă-l întîlniți, n-o să scoateți de la el nici jumătate din cît v-am spus eu.

Mă durea capul și fără să-mi dau seama am făcut un gest cu mîna, ca de lehamite sau descurajare, pe care inspectorul păru să-l interpreteze că-i dădeam dreptate, așa că zîmbi.

— Bine, îmi pare rău că te-am reținut.

— Dumneavoastră, don Javier, zise el, lăsîndu-se pe speteaza scaunului, nu deranjați niciodată. L-ați văzut pe Raimundo ? Cred că se pregătea să plece la pescuit astă-seară. Eu însă trebuie să mă întorc la Barcelona.

— Mulțumesc pentru tot. Chelner !

— N-aveți pentru ce. Ascultă, băiete, domnul nu plătește, să știi.

— Am înțeles, don Julio.

— Vin rar pe-aici, dar sînt o adevărată autoritate. Am să-i las vorbă sergentului că-i puteți vedea pe deținuți cînd doriți.

— Mulțumesc încă o dată.

— N-aveți pentru ce. Am să vă țin la curent.

Degetele îi erau unsuroase. Intră înăuntru, la bar. Pe masă rămîneau, negre și uscate, crevetele.

* * *

Slujnica așeza fața de masă în încăperea din fund ; îmi spuse că Angus se pregătea să se

îmbrace. Am stat să fumez o ţigară, înainte de a urca.

Apa se scurgea pe dalele albe din baie.

— Se poate ? — Patul era încă nefăcut.

Angus se întoarse spre mine, tresărind speriată. Înaintea goliciunii, i-am observat roşeaţa puternică din obraji.

— Ah, bună.

— Te-am speriat ? Iartă-mă.

— Nu, nu. De fapt, m-ai speriat oleacă. — Se duse spre şifonier, jenată şi grăbită. — Cum a mers totul ?

— Bine. Dar ce-i cu tine ?

— Nimic.

Pe noptieră, răsucit şi rupt, se vedea pansamentul de plasture. Angus, care îmi urmărise privirea, rămase o clipă cu gura întredeschisă.

— Angus, nu înţeleg.

Se agăţă de gîtul meu, plîngînd. Am izbutit s-o fac să se aşeze pe pat, ţinînd-o tot în braţe ; i-am desfăcut pumnul, care ascundea bandajul şi plasturele înroşit de o substanţă chimică.

— Nu vreau să te aud plîngînd aşa. — Am sărutat-o pe gură. — Nimeni nu trebuie să se teamă sau să sufere atît. Nu există nimic pe lume care să merite atîtea suspine. De-acord ? — Cu blîndeţe, cu gura lipită de urechea ei, am culcat-o pe pieptul meu. — Şi mai ales acum, cînd va trebui să ne suportăm unul pe altul. Ce te-a speriat ? — Tăgădui clătinînd din cap. — Va trebui să te obişnuieşti să nu avem secrete

unul față de altul. O să fie greu, nu-i așa, Angus ? Eu n-am reușit niciodată să mă încred cu totul în cineva, fără nici un fel de rezerve. De asta mi-am dat seama de curînd. Că n-am fost niciodată unit cu adevărat de nici o femeie. Și tu, Angus, ai iubit vreodată pe cineva atît de mult încît nu i-ai ascuns nimic ? — Clătină din nou capul pe pieptul meu ; avea obrajii scăldați în lacrimi. — De-acum înainte, totul are să fie altfel.

Rămase nemișcată, în timp ce mă aplecam peste șoldul ei. Pe coapsă, pe o bucățică de piele foarte albă cît o monedă mai mare, erau tatuate două litere : B.G.

— Angus, tu porți mereu plasturele ca să acoperi aceste litere ?

Cînd m-am desprins de ea, se strînse într-un spasm, îmbrățișîndu-și picioarele. Un fir de salivă îi curgea din colțul gurii. Se chircise — o minge de carne tremurîndă. Am atins-o pe umăr și deodată, cu o mișcare bruscă, se descolăci.

— Sînt inițialele lui ?

— Da.

— Vezi, și abia acum cîteva zile mă gîndeam la rosătura ta.

— Eram foarte tînără și m-am lăsat însemnată. Ca un animal, așa cum sînt însemnate vitele !

— Lasă, Angus, nu mai vorbi prostii.

— Ca un animal, da. Cum făceau în satul meu cu junincile care fătau, sau cu oile. El zicea...

— Angus, trebuie să uiți. Acum mergem pe plajă ca să-ți povestesc ce-am discutat cu inspec-

torul. Apoi o să facem planuri ca să începem, tu și cu mine, totul de la zero. Mă asculți, Angus ? Restul nu trebuie...

Glasul slujnicei se auzi strident :

— Domnișoară, poftiți la masă !

Angus sughiță și glasul i se sugrumă în gît.

— Acum coborîm, și zicînd asta am început să rîd. Sînt multe lucruri frumoase și vesele pe lumea asta. Nu vreau să plîngi.

Cîmpiile, arse de soare, erau cuprinse în dreptunghiul ferestrei, într-o singură pată orbitoare. M-am întors, în timp ce Angus își încheia capotul vișiniu. Ochii și-i șterse pe scări.

— Să nu se vadă că ai plîns, ca să nu-și închipuie fața că mă port rău cu tine.

— Sînt o proastă, Javier.

— Ne ducem pe plajă și ne scăldăm cinci ceasuri. Sau șase. Pînă apar stelele. O să căutăm un restaurant cu...

— Dar ești lac de sudoare. Și obosit, zise Angus, apucîndu-mă de bărbie.

— Nu ! Mă simt mai bine ca oricînd.

În odaia din fund, pe fața de masă gălbenă, fumega castronul cu supă. Din fericire, în cameră domnea un semiîntuneric odihnitor.

30

— Se zice că ați fost ieri împreună cu polițaiul, fiindcă vroiați să descoperiți niște lucruri.

— Ce lucruri ?

— Lucruri.

— Cine zice ?

— Păi, ştiţi dumneavoastră. Se vorbea azidimineaţă la piaţă. Şi în prăvălia unde aţi cumpărat cămăşile şi şosetele, cînd m-am dus să iau pachetul.

Femeia purta o rochie verde, mărginită cu dantelă neagră la decolteul pătrat, şi în picioare avea nişte papuci albaştri. Am ridicat ochii şi nu i-am deslușit decît buzele.

— Şi ce se mai spunea ?

— Asta. Că de-asta aţi venit în oraş. Şi că fără dumneavoastră poliţaiul ar mai bîjbîi încă.

— Şi de arestaţi, ce zic ?

— Că or să-i condamne. Şi că...

— Vrei să aprinzi lumina ?

Deschise apoi puţin fereastra spre curtea interioară. Rămase nemişcată, gîndindu-se la ceva, nehotărîtă. Mîinile, roşii şi aspre, se sprijineau, puse una peste alta, pe pîntece.

— Mă duc, dacă nu mai aveţi nevoie de nimic.

— Nu, mulţumesc, n-am nevoie.

— Şi mîine, o să ieşiţi din nou ? Vă întreb pentru masă. Ieri a rămas jumătate din mîncare, iar azi a prisosit toată.

— O să-ţi lăsăm un bilet, dacă ieşim devreme.

— Să nu uitaţi. Şi puneţi biletul pe măsuţa din coridor. Bună ziua, domnule.

Se auzi poarta grădinii. Angus păşea de colocolo la etajul de sus. În curticica interioară, aşe-

zat pe motoretă, am fumat o țigară. Pe cimentul de pe jos, cădea o fîșie de lumină din odaia din fund. In șanțul de scurgere, astupat de cîteva frunze din tufișul de leandri, se evapora un rest de apă murdară. Pereții casei păstrau căldura zilei. După ce-am urcat scara, tot trupul îmi era din nou năduşit. Am aşteptat pe întuneric în dormitor.

— Vrei să aprind ?

— Nu, nu. E o seară foarte luminoasă.

— Dar mai ales e o căldură infernală.

Angus lăsă să cadă jos prosopul şi se trînti pe pat. M-am aşezat pe margine, cu o mînă sub spatele ei.

— Te mai ustură umerii ?

— Nu. Crema ta mi-a făcut foarte bine, i-am răspuns eu.

Angus oftă, întinzîndu-se. La un radio deschis pe undeva răsuna un cuplet vechi. Aveam nisip în sandale.

— Mă scol imediat.

— Ai chef să te îmbraci ?

— Cît e ceasul ?

— Aproape nouă. Eşti obosită.

— Îmi pun pe mine o rochie şi dăm o raită. Îmi place puțină animație, după două zile de plajă.

— Cum vrei.

— Şi, în plus, trebuie să le luăm ceva băieților ălora.

— Aş putea să cumpăr eu — Angus se răsuci pe o parte, lipindu-şi buzele pe brațul meu. — Eşti moartă de somn.

— Da.

— Ei, hai, dormi.

Am continuat să stau așezat, cu o oboseală binefăcătoare. Cînd mi-am tras mîna de sub spatele ei, Angus se mișcă puțin. Am închis fără zgomot ușa dormitorului. Am băut o coca-cola în bucătărie și apoi am stins lumina în odaia din fund.

Pe măsură ce mă îndepărtam de locurile periferice ale orașului și pătrundeam pe străzile mai animate care duceau spre piațetă, mă simțeam tot mai vioi și mai vesel. La tutungerie am cumpărat patru cartușe de țigări și chibrituri, iar într-o cofetărie două cutii cu bomboane. Am zăbovit destul de mult alegînd reviste, romane de aventuri și povestiri ilustrate, la chioșcul din piață ; vînzătoarea mi-a făcut un singur pachet, învelindu-le pe celelalte într-un ziar vechi din Madrid, pe care-l legă cu o bucată de sfoară.

Raimundo vorbea cu niște prieteni în ușa unui bar. Deasupra săgeților de pe fațada Corporației strălucea o cruce formată de becuri. Pe strada principală, magazinele se închideau ; claxoanele automobilelor izgoneau de pe drum trecătorii, sau îi sileau să se suie pe trotuare. Fetele, îmbrăcate în rochii viu colorate, se plimbau în grupuri de cîte patru sau cinci. Cînd am intrat, peste rumoarea conversațiilor și prin aburul din cofetărie, am auzit, clar și sec, glasul Elenei.

— Va să zică, te faci că nu mă vezi ? zîmbi ea, de la o masă de lîngă vitrină.

— Nu te văzusem. — Am aşezat pachetul pe un scaun şi m-am aşezat în faţa ei ; fîşiile de plastic ale jaluzelei se mişcau cu un zgomot metalic. — Eşti singură ?

— Dar tu ? Nu te aşteaptă marea ta dragoste ? Şi biata Dora, atît de senină, închipuindu-şi că eşti la Barcelona pentru afaceri. Găsesc că arăţi foarte bine, ştii. Ceva mai bronzat.

— Ce faci aici ?

— Îmi beau sucul de roşii.

— Ai şi tu o mare dragoste în orăşelul ăsta ?

Încetă să mai zîmbească, parcă nemaiavînd puterea să-mi susţină privirea. Avea părul strîns în sus. Rochia albastră strîmtă în care era îmbrăcată, de o nuanţă mată, nu i-o mai văzusem niciodată.

— Javier, — şi cu o mişcare din sprîncene îmi dădu de înţeles că chelneriţa aştepta să-i comand ceva.

— Ah, da. Un whisky, te rog. Sec.

— Imediat.

— Iar eu te găsesc foarte atrăgătoare, cu gura asta atît de bine rujată. Socotind după cum arăţi, abia ai sosit din staţiune.

— N-am pe nimeni în orăşelul ăsta.

— Am spus-o doar ca să te necăjesc.

— Îţi place să mă necăjeşti, acum ?

— Da.

— Serios ? Ia o ţigară. — Mîinile noastre se atinseră. — Cel puţin, eşti foarte sincer.

— Ca să ajung la nivelul tău, Elena. Duminica trecută m-ai trimis la dracu, iar acum trei minute, de cum m-am aşezat, ai început să-mi vorbeşti de biata Dora şi de marile mele iubiri. Cînd erai una dintre ele, nu ziceai „biata Dora" despre nevastă-mea. Nu, nu, te rog, prefer sinceritatea. În viaţa mea începe ceva foarte hotărîtor, şi nu pot să mai umblu cu minciuni.

— Nu te-am trimis la dracu'.

— Duminică. Sînt... Stai, luni, marţi, miercuri, joi şi astăzi. Da, cinci zile. Nu-i prea mult ca să fi uitat.

— Şi, mai ales, de-aceea eşti aici, nu-i aşa ? Ca să-mi aminteşti tot ce-i neplăcut. — Chelneriţia sosi aducîndu-mi paharul de whisky, şi Elena întoarse capul, uitîndu-se în stradă printre fişiile jaluzelelor. — Am venit pentru tine.

— Dar m-ai întîlnit din întîmplare.

— Aveam încredere în întîmplare.

— Nu vroiai mai curînd să adulmeci ce făceam ?

— Ba da.

— Şi ce-ai aflat ? — N-am mai putut să mă stăpînesc : — Dacă eşti dispusă să continui cu sinceritatea ta de duminică...

— Dar ce ţi-am făcut, Javier ?

— Ceva mai încet, te rog. Nu sîntem în golf, cu scena fugii noastre.

— Eşti jalnic. Asta n-aş fi bănuit niciodată, că ai fi atît de smintit încît să ai o legătură cu o femeie pierdută, doar la şaizeci de kilometri de copiii tăi. Să fii în gura întregii lumi.

— Haida de ! Toate astea le-ai aflat prin baruri şi magazine ?

— Da, întrebînd — furia o făcu să-şi aplece chipul peste masă, cu pumnii strînşi la tîmple — şi vorbind cu prietenul tău, Raimundo. Domnul trăieşte cu o damă. Domnul îşi petrece ziua pe la garda civilă şi la poliţie. Domnul s-a vîrît pînă peste cap într-o treabă urîtă. Pentru că ei cred că tu...

— Ce spun ?

— Mii de prostii.

— Ca, de exemplu...

— De exemplu, că nenorocita aceea era prietena cuiva din staţiune. Că i-ai cumpărat pe pescari, ca să ascundă ce-ai făcut tu sau vreun prieten de-al tău. Că nevastă-ta e amestecată şi ea.

— Toate astea se spun ? Uluitoare mai e aşazisa imaginaţie populară. Mai vrei un suc, sau preferi un whisky ?

— Blestemata ta da imaginaţie populară ! Nu vreau nimic ! Cum poţi să trăieşti printre asemenea oameni ? Tu, o fiinţă atît de normală, de serioasă şi de inteligentă. Şi de valoarea ta, şi cu felul tău sigur de-a fi, care te-au făcut mereu să triumfi şi care...

— Odihneaască-se în pace. Acum trăiesc cu o tîrfă. Şi ascultă, Elena, — mi-am încrucişat bra-

ţele peste masă şi mi-am înfipt degetele în bicepşi — să nu îndrăzneşti să-i mai spui tu damă sau femeie pierdută. Nu-ţi îngădui.

— Javier... Iartă-mă, dragul meu. Văd că-i greu...

— Foarte greu.

— Lasă-mă să vorbesc !

— Foarte greu. O ştii bine, fiindcă mă cunoşti. Am destulă voinţă pentru asta, şi pentru mult mai multe. Şi am s-o fac. Am de gînd să mă descătuşez de fleacurile şi prefăcătoriile voastre. Ca să trăiesc cinstit. Şi poţi s-o strigi în gura mare chiar în seara asta, acasă la mine şi în toate casele din staţiune.

— Bine... Haide, comandă-mi un whisky, te rog. Sper să fii foarte fericit cu ea toată viaţa. Parcă aşa se spune în asemenea ocazii ?

M-am lăsat pe speteaza scaunului, mi-am terminat paharul de whisky şi, cînd m-am sprijinit iar de masă, am izbutit să vorbesc cu un glas care mă linişti pe dată :

— S-ar putea să nu dureze toată viaţa. Ştii din experienţa noastră că partea proastă a oricărei aventuri este că se sfîrşeşte, transformîndu-se în obişnuinţă.

Cofetăria era aproape goală, ca şi strada, care părea acum mai mare şi mai iluminată. Elena luă o înghiţitură, enervată, cu ochii plini de lacrimi mari, ca cristalele de la lampa din sufrageria mamei lui Andrés.

— O să dai naștere la și mai multe bîrfeli cu scîncetele astea ale tale.

— Javier, — se prefăcu ea că nu auzise, — e ceva definitiv ?

— Păi bine, tocmai asta te întrebam și eu duminică, atunci cînd nu m-ai crezut.

— Vrei să mă însoțești pînă la mașină ?

Se sprijinea de brațul meu. Eu mergeam cu mîinile în buzunarele pantalonilor, avînd poftă să fluier un cîntecel care-mi răsuna în cap. Elena făcea pași mici și repezi, pe tocurile ei înalte. Deschise portiera. Cînd se așeză, i-am zărit coapsele. Răsuci cheia în contact și mă privi.

— Ți-ai uitat pachetul.

— O să-l iau imediat. Elena, — am început să închid portiera, — trebuie să te întorci în căminul tău. Sînt sigur că ți-ai petrecut ziua cine știe unde, fără să ai grijă de cinstea ta. — Portiera se închise cu un țăcănit. — La revedere.

Am traversat prin fascicolul farurilor aprinse, ridicîndu-mi mîna ca să-i fac semn. După o clipă, se auzi duduitul motorului.

Chelnerița păstrase pachetul în dosul tejghelei. M-am așezat pe o banchetă. Beam, fluieram în surdină și fumam. Cîteva minute, am fost singurul client. Ceva mai tîrziu, la bar și la mese s-au strîns bărbați și perechi, și toți comandau cafea — simplă, cu lapte, cu frișcă, fără frișcă, cu două bucăți de zahăr, cu o bucată sau fără zahăr. Whisky-ul îmi făcea bine. Au sosit apoi

două perechi de turişti, care vorbeau cu accent din Extremadura : în maşina lor, parcată în faţa cofetăriei, se îngrămădeau valize, pungi de nailon şi reviste străine. M-am amuzat privind picioarele celor două femei, trupurile lor în pantaloni strîmţi, mîinile îngrijite. Cea mai în vîrstă îşi etala cu satisfacţie unghiile violete.

Cu pachetul sub braţ, am zăbovit pe străzile pustii. Pe unele se aflau felinare, iar pe altele becurile erau atîrnate de nişte bare în formă de S, fixate la înălţimea primului etaj. Deşi eram transpirat, parcă nu-mi mai era atît de cald. În apropierea casei lui Angus, m-am împiedicat într-o hîrtoapă. Şi am luat-o la fugă, alergînd fără nici un efort. Sprijinit de grilaj, mi-am tras răsuflarea. Am lăsat pachetul în bucătărie şi mi-am vîrît capul sub şuvoiul robinetului de la chiuvetă. Am urcat încet, cu paşi şovăitori. Cu infinită grijă să nu fac zgomot, m-am dezbrăcat. Angus era o mare pată albicioasă. Aşternutul era călduţ. Am muşcat perna, ca să-mi înăbuş rîsul subit care mă cuprinse amintindu-mi de expresia Elenei, la volan. Eram fericit de rîsul meu înăbuşit, pe care nu-l împărtăşeam cu nimeni.

Aveam gîtul uscat şi nasul înfundat — şi asta mă trezi. Ochii lui Angus străluceau, aţintiţi asupra mea. M-am ridicat într-un cot. Pe cer mai erau stele.

— Cum te simţi ? murmură Angus. Ai avut un vis urît.

— Nu. De ce ?

— Dormeai liniştit şi, deodată, ai tresărit de parcă te-ar fi înţepat ceva.

— Mă duc să beau puţină apă. Vrei să-ţi aduc ceva ?

Am apucat pe dibuite pantalonul. Cînd m-am întors, Angus fuma, aşezată pe pat cu picioarele îndoite sub ea. Mîinile ei mă mîngîiară încet, de la tîmple pînă la ceafă. Apăsarea degetelor ei pe vertebrele de la ceafă mă liniştea. În apropiere, se auzi cîntînd un cocoş.

— Ştii că e cinci şi jumătate ? Curînd se va lumina de ziuă.

Am rămas lipit de picioarele ei.

— Nu ţi-e somn ?

— Nu.

— Hai să lăsăm visele. Ştii, am cumpărat nişte lucruri pentru băieţii din sat, dar nu-mi aduc aminte unde am lăsat pachetul. M-am ameţit bine cu cîteva pahare de whisky pe care le-am băut. Era o vreme grozavă. Şi nu atît de cald. Nici acum nu-i prea cald. În cinci minute o să adorm buştean. La ce te gîndeşti ?

— Te ascultam. E adevărat că te simţi bine ?

— Minunat.

Încetasem să-i mai mîngîi pielea, şi adormisem cufundîndu-mă într-o apatie deliberată, cînd Angus se mişcă. Imediat, i-am simţit trupul, dinţii şi gura.

— Oh, iar sînt o proastă.

— Angus, iubito... — şi am căscat.

— Nu înţelegi.

— Ce trebuie să mai înțeleg acum ?

— Că te iubesc.

— Da, da, știu.

— Ba dormi și nu știi. Niciodată n-o să știi.

— O să aflu puțin cîte puțin. Avem multă vreme în fața noastră.

Angus rămase uitîndu-se pe fereastră. Se așează în fotoliu, apucîndu-mă de mîini și atunci am întredeschis ochii.

— Sînt furioasă că dormi.

— Și eu, dar mi-e foarte somn.

După cîteva secunde, mi-am aprins o țigară.

— Știi, la început, cînd mi-ai spus, credeam că minteai. Dar acum știu că mi-ai spus adevărul.

— Ce rost au toate astea ?

— Sînt tare nervoasă.

— De ce ?

— M-am trezit și am început să mă gîndesc la cele ce am vorbit în aceste ultime trei zile. În legătură cu noi doi.

— Noaptea lucrurile capătă proporții.

— Tu și cu mine nu putem trăi împreună.

— Angus, te rog... E gata să se facă ziuă.

— Ce contează ! N-o să mă suporți nici șase luni. Sîntem atît de diferiți... Vreau să spun că sînt o femeie simplă, iar tu ești obișnuit cu altă educație, altă viață. Eu, de pildă, n-am cultură.

— Angus, încetează să mai vorbești prostii.

— E mai bine s-o spunem. Fără să vrei, o să te plictisești de o femeie ca mine.

— Complex de inferioritate, sau teamă ?

— Amîndouă — rîse ea.

— Sau încerci să scapi de mine ?

— Nu, asta nu. Dacă pleci, o să sufăr. Deşi ar trebui să fiu pregătită. — Am negat clătinînd din cap. — Ba da. Pentru că n-o să mă suporţi mai mult de şase luni.

— Dacă nu mă laşi să dorm, n-o să te suport nici şase zile.

— Dar cui îi arde de somn, cînd eu îţi vorbesc de dragoste ?

Şi se lipi şi mai mult de mine. Ameţit de somn, privindu-i faţa încordată, am strîns-o în braţe cu patimă, recăzînd apoi în somn, istovit.

31

Angus mă ajuta să găsesc mînecile halatului.

— Dar n-a spus nimic altceva decît că era urgent ?

— Doar atît.

— Dă-mi ţigările. Şi chibriturile.

— Nu mai sînt chibrituri. Ia bricheta mea.

Rafael privea pe fereastra odăii din dos. Cînd am intrat, se întoarse.

— Bună ziua, domnule. Doamna Elena m-a însărcinat să...

— S-a întîmplat ceva, Rafael ?

— Inspectorul de poliţie se află în staţiune.

— Bine. Ei şi ?

— Doamna Elena m-a trimis să vă anunț. domnule. Inspectorul ar vrea să le pună cîteva întrebări copiilor.

Cămașa roșie a lui Rafael avea o pată de grăsime pe piept ; strănută. Cu nervii încordați, am spus :

— Nu, copiilor nu.

— Poftim, domnule ?

— De ce copiilor ?

— Se pare că arestații au spus ceva. Sau lumea din sat.

Am încetat să mai pășesc de colo pînă colo. Rafael își ținea batista.

— Spune-i doamnei Elena că plec imediat. — Mi-am aprins o țigară. — Și că, în nici un caz, să nu-i lase singuri pe copii cu omul acela.

— Am venit cu furgoneta.

— Du-te înainte. Eu vin cu mașina.

Cînd am intrat în dormitor, Angus se ridică, dar nu se apropie de mine.

— Trebuie să pleci ?

— Da, poliția e acolo.

Începu să se agite, îmboldită parcă de cineva. Cînd am ieșit din baie, ea îmi și strînsese lucrurile. M-am dus iar în baie și m-am întors cu aparatul de ras și periuța de dinți ; am închis valijoara. În timp ce mă îmbrăcam, îmi făceam repede planul ce să întreprind cînd voi ajunge în stațiune. Dar, în timp ce Angus îmi întindea vreo haină sau trecea dintr-o parte în alta a odăii, mă gîndeam că ar trebui să-i spun și ei

ceva în clipa următoare, că nu era drept să plec așa, în tăcere.

Și, deodată, m-am pomenit la poarta grădinii, ținută întredeschisă de Angus.

— Nu-ți face griji, că n-o să fie nimic. Mă întorc repede. — Închise ochii și dădu din cap, încuviințînd. — Serios, mă întorc repede. Poate chiar în seara asta. Sau mîine dimineață. Totul rămîne neschimbat între noi.

— Du-te, zise ea. Nu mai pierde timpul.

Pe șosea, cu lumina orbitoare a soarelui în parbriz, am simțit forța deznădăjduită a sărutului pe care mi l-a dat Angus, cu cîteva secunde înainte de a fi ieșit din casă. Dar, imediat, am uitat ce pătimașă fusese gura ei— apăsam pe accelerator, în afară de curbe, cu o hotărîre constantă. În fiecare clipă, pînă cînd am ajuns la crîngul de pini, mă așteptam să prind din urmă furgoneta. Atunci, mi-am spus tulburat că Rafael mersese cu o viteză mai mare decît mine.

În mijlocul străzii, cîteva găini se repeziră bătînd din aripi. Cîinele soților Hofsen lătra tare la Poker. În colțul străzii se afla un grup. Înainte de a fi străbătut aleea de pietriș, Dora și Ernestina apărură pe verandă.

— Unde-i inspectorul ?

— Javier, cum ai aflat ? Oh, ce bine-mi pare că te-ai întors.

— Bună, Javier, zise Ernestina. Tipul ăsta s-a dus la Andrés acasă. Se pare că vrea să-l interogheze pe Joaquín.

— Unde îi ţineţi pe copii ?

— Sus, cu Rufi. Nu l-am lăsat singur cu ei.

— Ai făcut bine, Dora.

— Sîntem speriate, Javier.

— Draga mea... începu Ernestina.

— Dora, să nu-i laşi să iasă. În oraş m-am întîlnit cu Rafael. Acum...

— Ce noroc, Doamne !

— ...rămîi aici, şi ai grijă ca copiii să nu iasă în nici un caz.

Sosiră şi ceilalţi. Asunción se desprinse de braţul lui Emilio şi veni să mă sărute.

— Acasă la Andrés, zise Santiago.

— Nu i-am lăsat să-i interogheze pe copii. — Emilio se sui pe bordura trotuarului. — I-am închis în casă.

— Da, mulţumesc, Emilio, am zis. Mi s-a spus. Ce-o fi vrînd să afle ?

— Întreba pe stradă, pe unii şi pe alţii, zise Marta.

— Să vezi, începu să-mi explice Amadeo, a sosit pe la zece sau zece şi jumătate. A început cu Rafael, la care a ajuns printr-o servitoare. Dădea tîrcoale pe aleea ce ducea spre plajă, fără îndoială ca să ne culeagă pe toţi, pe măsură ce apăream. — Am început să merg încet, cu o mînă pe umărul lui Amadeo, urmat de ceilalţi. — Pe mine m-a întrebat cine a descoperit cadavrul, cînd şi cum. I-am spus că toate astea le declarasem, dar a stăruit, zicînd că era nevoie

să mai povestesc o dată. Şi pe ceilalţi, la fel. Foarte politicos, dealtfel.

— Îşi cerea mereu scuze, adeveri Marta.

— Taci din gură, o repezi Asunción.

— Fapt este că — pe măsură ce ne apropiam de colţ, Amadeo cobora glasul — probabil s-a întîlnit pe alee cu fiul tău şi cu José. Leles a venit pe plajă plîngînd. Cînd ne-am întors, îi interoga pe copii. Eram foarte speriaţi, firește, şi noi...

— Ce-au spus copiii ?

— Nimic. Se pare că nimic. Erau peste măsură de surprinşi.

— Şi ce i-a întrebat ?

— Enrique mi-a povestit, zise Claudette, că a început să le vorbească prietenos, că ar fi fost bine să-l ajute, că sprijinul lor era important. Le-a propus aşa, ca şi cum ar fi fost vorba de-un joc. Dar nu i-a întrebat nimic concret.

— Pe urmă am sosit noi, continuă Amadeo, şi el a început să se scuze.

— Atunci, zise Emilio, eu i-am declarat că refuz net acest lucru. I-am comunicat că nu eram de acord — barba nerasă îi înnegrea obrajii — cu un astfel de abuz de autoritate, nici cu copiii mei, nici cu cei ai prietenilor mei.

— Ce-ai de gînd să faci, Javier ? întrebă Marta.

M-am întors spre ei, exact în locul unde panta începea să urce. Stăteau grupaţi sub un copac,

presărați cu mici pete de umbră și cercuri de lumină, în afară de Emilio, care se afla puțin mai în față, în plin soare, pe față cu o seriozitate atentă și circumspectă.

— Nu fiți îngrijorați. Știu cum o să discut cu el.

Abia făcusem cîțiva pași, cînd m-a ajuns din urmă recomandarea lui Asunción :

— Javier, fă-l să înțeleagă că sîntem niște oameni cinstiți.

Luisa, cu un halat scurt peste costumul de baie, era așezată pe iarbă.

— E de mai bine de jumătate de oră înăuntru.

— Dar Joaquín unde e ?

— La Emilio. Dacă ai nevoie de mine, strigă-mă.

Manolita mă întîmpină în hol. Cînd am deschis ușa de la living, încetară să vorbească. Andrés se opri cu paharul de whisky aproape gol în mînă. Julio se ridică cu cîțiva centimetri de pe divan. Lîngă fereastră, din balansoarul de pai împletit, Elena îmi zîmbi.

— Bună ziua. Iertați-mă că vă întrerup conversația.

— Bună, Javier, zise Elena.

— Nu face nimic. Tocmai terminam.

— Vrei să bei ceva ?

— Mulțumesc, Andrés.

Am încercat să pășesc calm pînă la fotoliul din fața lui Julio. M-am așezat, am tras o scru-

mieră pe marmura măsuței dintre noi și am ridicat privirea.

— Am aflat întîmplător că ai venit aici în dimineața asta.

— Mă bucur că vă întîlnesc. Cînd ați deschis ușa, am scos un suspin de ușurare. Din păcate, prezența mea a provocat prea multă zarvă. Nădăjduiesc că, întrucît sînteți mai bine informat în această problemă și o înțelegeți mai bine, o să vă lămuriți soția și prietenii că eu...

— Iartă-mă. Dumneata mi-ai spus că plecai din oraș.

— Și n-am mințit. Aveam de gînd, dar apoi mi-am schimbat hotărîrea.

— Probabil după ce i-ai mai interogat o dată pe arestați.

— Da, și au susținut din nou cele declarate la început.

— Și au adăugat ceva împotriva copiilor mei.

— Nu! Iertați-mă, n-am avut intenția să strig. Băieții aceia nu i-au acuzat de nimic pe copiii dumneavoastră. Nici măcar n-au pomenit de ei. Chiar dacă nu mă credeți.

— Nu, nu te cred.

— Și totuși, nu mai departe decît alaltăieri aveați încredere în mine. Și în nevinovăția acelor băieți.

— Javier...

— Lasă, Elena. Să vă prepar un whisky?

Inspectorul, surprins, întoarse capul spre Andrés.

— Mulțumesc, da. Acum aș bea unul.

— Tu, Javier ?

— Deocamdată, nu. Dacă băieții ăia încearcă să-i facă răspunzători pe copii, înseamnă că sînt vinovați de ceva.

— Asta n-o știu. Pescarii susțin că ei habar n-au de nimic.

— Nici copiii, zise Elena.

— Doamnă, problema este că m-ați împiedicat să stau de vorbă cu ei.

— Dar vă asigurăm că copiii nu au nici un amestec în această problemă.

— Firește, doamnă, dumneavoastră afirmați asta...

— Ascultă. — Inspectorul bău o înghițitură ; după ce lăsă paharul pe măsuță, am continuat : — În '36, aveam douăzeci și patru de ani și am luptat din prima pînă în ultima zi. Am obținut două decorații individuale și trei colective. Am început ca sublocotenent de rezervă și am terminat cu gradul de căpitan. În '39 m-am apucat să muncesc...

— Vă rog, don Javier, știu că sînteți o persoană respectabilă.

— ...m-am apucat să muncesc ca un rob și am contribuit cu ceva, destul de important, la reconstrucția patriei. Am dat de lucru la sute și sute de oameni, am înființat întreprinderi, am importat și exportat materii prime, am sporit bogăția.

— Vă repet că v-am considerat întotdeauna un adevărat domn. Dar ascultați-mă, vă rog. Băieții aceia n-au zis nimic împotriva copiilor dumneavoastră... Poate, fiindcă nici nu le-a trecut prin gînd. Doar pentru asta. Și eu am făcut războiul ca ofițer, și muncesc încă de cînd am cîștigat războiul. Și mi-a venit aseară ideea să-i interoghez pe copii. Nu dintr-un capriciu, ci de nevoie. Să nu uitați că am o datorie de îndeplinit.

— De-acord. Comunică-mi ce te interesează să știi și eu...

— Mai doriți puțină gheață ?

— Mi-e imposibil. Nu mai vreau gheață, mulțumesc.

— De ce ți-e imposibil să-mi spui ?

— Dacă vă spun ce vreau să-i întreb, dumneavoastră le veți spune copiilor ce trebuie să răspundă.

— Dar ce-au făcut ?

— Elena, lasă-l pe Javier. Sau mai bine pleacă, dacă ești prea nervoasă.

Am auzit în spatele meu balansoarul scîrțîind. I-am oferit inspectorului o țigară și m-am dat înapoi ca s-o aprind pe a mea — cu bricheta lui Angus — în timp ce căutam o nouă tactică de a-i descoperi intențiile.

— Dumneata trebuie să știi că legea nu obligă niște minori, niște copii, să...

Făcu cîțiva pași spre ușă. Andrés, cu un pahar plin în mînă, se sprijinea de cămin.

— N-am venit aici în calitate oficială. Știu că sînt minori, că dumneavoastră reprezentați autoritatea paternă și că ei nu pot fi interogați decît cu consimțămîntul părinților. Toate astea le știu. Dar n-am de gînd să le fac vreun rău copiilor, ci doar să clarific unele probleme. Și să-mi răspundă sincer, spontan, fără ca nimeni să-i fi pregătit dinainte. Dealtfel, nu-i vorba decît să mă ajute, ținînd seama de faptul că ei au găsit cadavrul.

— Tot ce s-a întîmplat...

— Știu, știu. Dar deși toată lumea își menține declarațiile, ceva nu se potrivește. Ceea ce înseamnă că cineva a mințit sau a ascuns o parte a adevărului.

— I-ai interogat pe cei trei tineri și pe cele două fete care erau cu Margot în noaptea aceea ?

Se așează din nou. Cu coatele sprijinite pe genunchi, își trecu încet vîrful degetelor pe laturile nasului.

— Dar cine-i Margot ?

— Nu mai bea, Andrés, te rog, zise Elena.

— I-am interogat. Și asta mai de mult, de cum am pus mîna pe ei, lucru care n-a fost prea greu. Probabil că dumneavoastră îi cunoașteți sau, cel puțin îi cunoașteți pe părinții lor, ori după nume, pentru că sînt și ei de familie bună. S-ar putea să ne înțelegem — se rezemă cîteva secunde de spătarul divanului. — Eu vă explic stadiul cercetărilor și dumneavoastră mă autorizați să vorbesc cinci minute cu copiii.

— Nu. Îţi atrag atenţia în modul cel mai sincer că...

— Bine, e totuna. Nu-i vorba de încheiat un pact. Nădăjduiesc totuşi că veţi înţelege odată — Julio aruncă o privire fugară spre Andrés, care tocmai se aşezase la un capăt al divanului. — Fata era o tîrfă, după cum ştiţi. Ceilalţi plecaseră în călătorie desperecheaţi. Trei bărbaţi şi două femei. La Madrid, au angajat-o pe Margot. Şi şi-au continuat distracţia. Erau tineri şi aveau bani berechet. Erau beţi toţi cînd au ajuns în orăşel, şi apoi în sat, unde, la patru dimineaţa, au închiriat o barcă cu motor şi au pornit pe mare. În ziua următoare, barca era la dig, dar nimeni nu i-a văzut întorcîndu-se. Firește, s-au întors cinci. Nefericita asta a rămas pe plaja dumneavoastră. Asta-i, mi-au spus toţi, fiindcă erau destul de speriaţi cînd au fost reţinuţi.

— Băieţii aceia au ucis-o ?

— Realitatea e că, după părerea medicului legist, nu a ucis-o nimeni. Excesul de alcool i-a provocat un atac de inimă, o embolie sau ce-o fi fost. Fapt este că a murit. Ei n-o cunoşteau, nu vroiau să aibă încurcături şi au debarcat-o acolo. Apoi au luat-o la fugă. Cum fac unii care apasă pe accelerator, după ce au lăsat pe cineva lat pe şosea, înţelegeţi ?

— Da.

— Dar rămîne ceva ce nici ei, nici pescarii şi nici dumneavoastră nu mi-aţi explicat. Ceva ce s-ar putea să ştie copiii.

— De ce copiii ?

— Pentru că, dacă totul este așa cum am povestit, și vreau să cred că așa a fost, copiii dumneavoastră ar trebui să știe ceea ce vreau să-i întreb.

— Ce anume ?

Se ridică în picioare, cu o violență neobișnuită. Andrés își trase picioarele, ca să-l lase să treacă. La ușă, se întoarse.

— Credeți-mă că-mi pare rău, zise el. În problema asta sînt mai mult sau mai puțin implicate multe persoane importante. Așa că singura mea posibilitate este să recurg la tribunal. — Își compuse un zîmbet. — Bună ziua, domnilor.

— Un moment, te însoțesc.

— Nu vă deranjați.

— La revedere.

— Nu, nu-i nici un deranj. Păcat că n-ai terminat paharul de whisky. Nu era bun ? Spune-mi, dar cît o fi băut biata femeie, ca să i se întîmple un asemenea lucru ? Atît de cumplit...

Așa cum stăteam lîngă Elena, cu fața spre fereastră, ea mă apucă de mînă. În palma celeilalte mîini îmi pătrundeau muchiile brichetei lui Angus.

— Sînt sigură, zise ea, că au fost nepricopsiții ăia din sat.

Mă gîndeam la Angus, la dormitorul plin de soare, și simțeam bricheta, atingerea răcoroasă

a pielii Elenei, parfumul ei, în timp ce Andrés și inspectorul se îndreptau spre zidul de piatră, iar Luisa străbătea pieziș gazonul, în aceeași direcție. Am făcut un efort ca să întorc capul și să-l clatin a tăgadă.

— Ba da, Javier, sînt sigură că au fost nespălații ăia. Și o să vezi cîte n-au mai născocit, ca să scape de răspundere.

Totul era iar ca mai înainte. Degetele ei îmi mîngîiau încheietura mîinii. Chiar dacă Elena și ceilalți refuzau să-mi dea destul, îi voi convinge că în schimb eu le dădeam. Era ceea ce mă împinsese totdeauna la îndoitul efort al minciunii și al reușitei. Am pus bricheta într-un buzunar al pantalonului.

Ținîndu-se de mijloc, Andrés și Luisa se întorceau. Elena plecă de la fereastră. În cîteva clipe aveau să fie cu toții aici. Se va vorbi toată ziua, pînă la cină, ba chiar și după aceea. I-am privit buzele, înainte de a se mișca.

— Trebuie să facem ceva ca să ne vedem deseară, șopti ea.

32

La ieșirea de la biserică, printre rochiile colorate ale femeilor, pe care soarele le făcea și mai vii, se desprindea sutana neagră a lui don José María. Tocmai mă îndreptam spre grupul lor, cînd mă opri Emilio.

— Nu eşti de părere că ar trebui să-i adunăm pe toţi copiii într-o odaie şi să stăm de vorbă cu ei ?

Dar dură mai mult de o jumătate de oră pînă să-i strîngă pe toţi. Aşteptasem în birou, pînă cînd a venit Emilio cu ei, împingîndu-i din urmă ca pe o turmă. Enrique, José şi Martita se aşezară pe canapea. Asun şi Leles intrară ţinîndu-se de mînă şi îşi găsiră loc lîngă tatăl lor. Dorita se apucă să alerge prin odaie, sărind într-un picior.

— Dar Joaquín unde e ?

José îşi legăna picioarele.

— N-aţi auzit ? întrebă Emilio.

— Nu ştim, răspunse Enrique.

— Cînd l-aţi văzut ultima dată ?

— Ieri vîra hîrtii aprinse în găurile din pămînt, — şi Asun rîse ascuţit. — Dar n-a ieşit nici o cîrtiţă.

Începură să rîdă şi ceilalţi. Leles se repezi spre cei de pe canapea, care se grăbiră să-i facă loc.

— Staţi liniştiţi !

— Dorita sare într-un picior.

— Ştiţi că poliţia a fost aici.

— Pîrîciosule !

— Tanti Ernestina, zise Martita, i-a spus ieri mamei că o să ne bage la închisoare.

— La închisoare trebuie să faci baie în fiecare zi ?

— Tăceţi din gură ! Cît timp nu vă întreabă nimeni, tăceţi din gură.

Leles îmi zîmbi, făcîndu-mi cu ochiul.

— Da, tată, zise José.

— Ia să vedem, José. Şi tu, Enrique. Voi, care sînteţi cei mai mari, cînd...

— Şi eu sînt mare, se băgă în vorbă Asun.

— ... cînd aţi ajuns pe plajă şi aţi găsit femeia aceea, ce s-a întîmplat ?

— Am ajuns pe plajă, zise Enrique, şi am dat peste femeia moartă. Şi am fugit să anunţăm.

— De unde aţi ştiut că era moartă, José ?

Băiatul îşi ridică bărbia din piept.

— I-am atins un picior.

— A mai atins-o cineva ?

În tăcerea ce se aşternuse, se auzi chibritul aprinzîndu-se.

— Aţi atins vreunul din voi cadavrul ? întrebă Emilio, căutînd o scrumieră.

— Eu vreau să ştiu un lucru. — Toată lumea se întoarse spre Leles. — La închisoare o să ne pună pe toţi la un loc, nu-i aşa ?

— Taci din gură.

— Sîntem prea mici ca să ne închidă.

— Unchiule Javier, fetele n-au văzut-o pe moartă. Ele nu ştiu nimic.

— Nimic, nimic, nimic, se grăbi să repete Asun.

— Şi voi ?

— Noi am văzut-o. Cred că erau şi nişte urme. Dar cum am călcat pe nisip, s-or fi şters. N-am făcut-o dinadins.

— Eu nu vreau să mă duc la închisoare, spuse Dorita.

— Nimeni n-o să se ducă la închisoare ! Dacă aţi spus adevărul.

— Da, da.

— N-am șters urmele dinadins.

— Era foarte frumoasă, nu-i așa ? Semăna cu mama, așa zicea Joaquín.

— Leles ! exclamă Emilio și deschise ușa. Hai, duceți-vă afară. Pe plajă sau... la dracu'.

După hărmălaia atîtor glasuri, tăcerea se înstăpîni parcă și mai adîncă. Emilio avea la gît o cravată cu buline albe pe fond bleu.

— N-o poți scoate la capăt cu ei, am oftat eu.

— Sînt nevinovați. Dar mi-ar plăcea să nu fie atît de speriați. Ei, și-acum o să mă duc.

— Te conduc.

Asunción și Dora beau limonadă pe verandă. Ne așezarăm lîngă ele și, un lung răstimp, nimeni nu scoase o vorbă. La un moment dat, aplecîndu-se spre fotoliul Dorei, Asunción îi șopti ceva. Emilio, aproape nemișcat, privea drept înainte, fără să se rezeme de spătar.

— Javier, în ultima vreme relațiile dintre noi n-au fost prea bune.

Luisa ne strigă „bună" din stradă, dar nu intră, nici nu se opri. Mi-am întors privirea de la Luisa și de la locul pe care-l ocupase o clipă, de cealaltă parte a trotuarului.

— Și eu vroiam să punem capăt prostiilor astea. — Am tras un fum, care îmi uscă și mai mult cerul gurii. — N-are rost să mai stăm certați.

— Să știi, Javier, că dacă cineva...

— Nu, nu, eu sînt cel care...

— După părerea mea, zise Dora, gata, s-a uitat totul. Că doar ați fost prieteni buni întotdeauna...

Ne ridicarăm cu mîinile întinse, dar nu ajunserăm să ni le strîngem pentru că, tot la unison, desfăcurăm brațele. Pe deasupra umărului lui Emilio, printre pleoapele întredeschise, o observam pe Asunción, cu voalul îndoit și liturghierul în poală, cum își ștergea ochii cu vîrful batistei.

— Crede-mă, Javier, m-am rugat mult la Dumnezeu să vină clipa aceasta.

— Emilio, scînci Dora, nu mai spune așa ceva, fiindcă mă faci să plîng. Trebuie să rămîneți la noi la masă.

— Mă duc să caut niște whisky. Că doar se cuvine să sărbătorim, nu ?

În penumbra din living, mi-am șters încet sudoarea, cu ochii închiși și o ciudată apăsare la stomac. Afară păsărelele ciripeau, în lumina soarelui arzător, sub cerul extrem de albastru, în aerul liniștit și înăbușitor. Cînd m-am întors cu sticla, Rufi adusese paharele. Ciocnirăm, și apoi toți trei se apucară să vorbească, mai cu seamă Emilio. Eu încuviințam, scoteam cîte un cuvînt monosilabic, îmi păstram pe față surîsul, încremenit ca și căldura dimineții. Asunción propuse să le telefonăm tuturor. În cele din urmă, Emilio se hotărî să coboare pe plajă.

— Atunci, vă așteptăm la prînz.

— Nu, Dora, mulțumesc. Mai bine deseară, după ce se vor fi culcat copiii.

Ne îmbrățișarăm din nou. Dora, care urcase în dormitor să-și pună costumul de baie, cînta prin vestibul și pe scări. Rufi veni să ia găletușa cu gheață, ca s-o umple din nou.

— E foarte cald.

— Ah, da, Rufi, foarte cald.

Dora mă sărută — triumfătoare — înainte de a pleca. Am tras cu piciorul un fotoliu și m-am întins în el, lăsîndu-mă pradă dezgustului crescînd care mă cuprindea, în mînă cu paharul de whisky.

Era duminică. Angus probabil că stătea cu tipul ei — B.G. — care nu găsise casa goală și nici nu primise o scrisoare de despărțire. Ar fi bine să mă gîndesc la altceva. La altceva, dar nu-mi trecea nimic prin gînd, căci simțeam gustul buzelor lui Angus. Mi-am scos cămașa, simțindu-mă încălzit și lac de sudoare. Prietenul lui Raimundo se numea Agustín Riva. Rămăsese stabilit că o să se ducă într-o zi la camping, să le caute pe cele două englezoaice, sau nemțoaice — prietenele lui Raimundo. În mapa de piele de pe birou se aflau datele pentru a-i procura camionul. Și propunerea lui Vicente.

— Am venit să-mi povestești cum s-a petrecut capitularea de la Breda [1]. — Înainte de a mă ridica din fotoliu, Andrés se așează în fața mea. — Care din voi a fost generalul Spínola ?

— Bea un pahar. Probabil că gheața s-a transformat în apă.

— Mi-a povestit Dora. Nu vreau gheață, fiindcă mă încălzește și mai tare. Îmi închipui că scena a fost savuroasă. Cînd mai ai de gînd să joci o scenă tare, fă-mi plăcerea să mă anunți și pe mine. E adevărat că v-ați sărutat cu toții?

— Mi-e teamă că da.

[1] Aluzie la rezistența eroică a orașului olandez Breda, cucerit de spanioli în anul 1625, sub comanda generalului Spinola.

— Ce încîntător ! Va să zică domneşte pacea, toată lumea e pe plajă şi eu nu ştiu cît e ceasul.

— Este...

— Nu, nu vreau să ştiu. Îmi place să stau aşa, pe o verandă, să beau cîte o înghiţitură, să nu ştiu cît e ceasul, şi să-mi închipui că staţiunea e pustie.

— L-ai văzut pe Joaquín ?

— Nu-mi amintesc de vreo întîlnire cu fiul meu în ultimii doi ani. Mint. Săptămîna trecută ne-am nimerit amîndoi pe plajă. Adevărul e că aici te simţi minunat.

M-am întins din nou. Andrés, cu ochii închişi, zîmbea.

— Cînd erai mic, grozav îţi mai plăcea să stai singur.

— Îţi aduci aminte ? — O pală de aer fierbinte ne învălui. — Nu cred să fie nimic adevărat cu băieţii aceia. Sau mă înşel ?

— Nu.

— Nu-mi place să-i văd pe copii amestecaţi în treaba asta. Bunica spunea că singurul lucru pe care trebuie să-l facă copiii este să se joace. Aşa am fost creşcuţi noi. Şi adevărul este că nu a dat rezultate proaste. E grozav whisky-ul ăsta.

— Crezi că a dat rezultate bune ?

— Păi, sigur că da.

— Inspectorul n-o să facă nimic din ce-a spus.

— Să presupunem că au ucis-o ceilalţi.

— Nu, nu. Am ştiut din capul locului că nu-i nici o crimă la mijloc. Că, într-un sens, lucru-

rile au ieşit pur şi simplu din făgaşul lor. Ca şi mine.

— Cu copiii... — dar lăsă cuvintele să atîrne în aer, ca o pînză de păianjen.

— Nimeni n-o să îngăduie să fie amestecaţi copiii. Te asigur.

— Da, firește. — Apoi, după o pauză lungă, adăugă : — Mă bucur că eşti aici.

Am rămas amîndoi pe fotolii, moţăind de căldură, de whisky, de liniște. Pe la trei, apăru Amadeo. Femeile rămîneau pe plajă. După masă, am pus la cale o partidă de cărţi, dar după cinci sau şase mîini, am lăsat cărţile. Andrés se întinse iarăşi pe verandă. Eu m-am ghemuit într-un fotoliu din living.

— Nu fi un monstru, zise Andrés. Aşteaptă cel puţin două ceasuri.

— Nimeni n-a spus că am de gînd să mă arunc în piscină chiar acum.

Rufi strîngea cărţile de joc, fişele, trăgea jaluzelele. Cred că am adormit înainte ca ea să iasă, gîndindu-mă să-i propun Dorei să-i mărească leafa lui Rufi.

Mă treziră glasurile din hol. Buhăit de somn, aproape împleticindu-mă, am ajuns lîngă Emilio, care ţinea în mînă hîrtia despăturită.

— Uite, nu şi-a pierdut timpul.

Amadeo citea alt imprimat.

— Văd că ne-a pus gînd rău.

— Păi, a şi spus că o va face. — Prin uşa întredeschisă, l-am văzut pe omul care înainta

prin grădină. — Şi cu asta nu mai sînt de acord.

Cînd am ieşit pe verandă, lumina după-amiezii mă sili să-mi mijesc ochii. Omul avea pantofii prăfuiţi, o jachetă strîmtă de postav cafeniu şi o cămaşă în dungi, destul de murdară. Urcă scările şi îmi rosti numele.

— Eu sînt, am zis luînd hîrtia.

— Trebuie să-mi semnaţi. — Cînd zîmbi, i se văzură nişte gingii roşii enorme din care porneau dinţii galbeni neregulaţi. — Vă rog.

Cu pixul portărelului, am semnat duplicatul citaţiei.

— Bună ziua, domnule.

Atunci mi-am dat seama că omul nu avea nici o vină. M-am întors în prag şi i-am strigat :

— La revedere. Bună ziua.

Omul călca pe alee, aproape fără să-şi desprindă pantofii de pe pietriş.

Marta fu apucată de o criză de isterie, iar Elena şi Luisa încercau s-o liniştească. Am rămas cîteva clipe cu foaia îndoită ţinută în jos într-o mînă, pînă cînd Emilio mă luă de braţ.

— Să mergem într-un loc liniştit.

Intrarăm în birou ; înainte de a închide uşa, se strecură şi Amadeo.

— Nu ştiu ce aveţi de gînd să faceţi voi, dar pe fetiţa mea n-o s-o ducă în faţa judecătorului.

— Stai jos şi nu te înfuria. Javier, trebuie să acţionăm repede.

— Da.

— El a făcut-o în mai puţin de douăzeci şi patru de ore.

— De-acord, Emilio.

— Nu-l cunosc pe judecătorul ăsta, dar s-o găsi cineva în Barcelona care să-l cunoască. Se poate lua și un avocat. Și-apoi, sînt prieten cu președintele de la...

— Asta e ! Plec chiar acum la Barcelona. O să-l înfundăm noi pe individul ăsta !

— Un moment, zise Emilio.

— Eu cred, am început eu, simțind un gust amar în gură, că nu e nevoie să mergem toți. Emilio cunoaște mai multă lume acolo, iar eu, deși încă n-aș putea spune cine ne va ajuta, știu că pot conta pe prieteni cu influență. Și apoi, la Madrid...

— Haide, mă zori Emilio.

— Trebuie să fac un duș, așteaptă-mă puțin.

În hol, zarva sporise. Dorita plîngea în brațele Ernestinei. Dușul m-a reconfortat. Mă îmbrăcam, cînd am auzit vuietul. La început, n-am știut ce era. Apoi m-am repezit să ridic jaluzelele. Vîntul, în pale fierbinți și pline de praf, se învîrtejea în grădină. Am inspirat cu putere, și mi-am îndreptat spatele. Rufi tocmai îmi făcuse valiza.

Cineva scosese automobilul. Andrés discuta cu Amadeo. Așezat pe gazon, Santiago rîdea și se hîrjonea cu copiii. Emilio trecu strada și intră în grădină cu o servietă enormă de piele, tighelată cu galben ; își pusese pălărie, ceea ce îl făcea să pară mai solemn. Chiar și femeile, cu puloverele pe umeri, aveau o înfățișare neobișnuită. Am zăbovit cam mult luîndu-ne rămas-bun.

În timpul primilor kilometri, n-a scos nici unul din noi o vorbă. Pe cer se adunau nori rotunzi, vineți, foarte joși. Emilio, care fuma întruna, își răsfoia agenda de buzunar, căutînd adrese și numere de telefon.

— Ajungem seara ?

— Nu putem să fim acolo înainte de unsprezece.

— E același lucru dacă gonești sau nu. Pînă mîine tot n-o să putem vedea pe nimeni. Partea proastă e că mulți sînt plecați la țară. Cred că o să plouă.

— Să dea Dumnezeu !

Cînd am trecut pe lîngă oraș, din cazarmă se auzi un sunet puternic de goarnă, care continuă modulat. Am identificat cu greu sunetul. Emilio își puse agenda în buzunar.

— Mîine o pornim la treabă dimineață, în zori, și zicînd asta își puse pălăria.

— Ar fi preferabil să nu facem multe vizite ; două sau trei. Dar eficace. Dacă te supără vîntul, închid geamul.

— Nu mă supără. De-acord, puține și eficace.

Și începu să-și amintească pe rînd diferitele cunoștințe. Pe șoseaua principală, la cîțiva kilometri după oraș, am accelerat. Ne oprirăm la trei nume. Asta mă făcu să mă gîndesc la persoane pe care nu le vedeam cu anii, la diverse istorii, afaceri, călătorii. Am aprins farurile. Traficul se mărea, ca și norii, care formau acum o perdea neîntreruptă, ce se îmbina cu pămîntul la orizont.

— Bănuiesc că o să găsim cameră la vreun hotel, am zis.

Emilio se mișcă în semiobscuritatea din mașină.

— Ah, da, zise el.

— La vremea asta, aproape toate hotelurile sînt pline în Barcelona.

— Hotel ? Mergem acasă. N-avem nevoie de hotel.

O strălucire roșiatică creștea în față. Setea mă chinuia. Restaurantele rămîneau în urmă, tot mai numeroase.

— Dar casa e închisă, cu mobilele strînse.

— E mai bine. Dar mergem, dacă vrei tu... În ce mă privește, nu-i nevoie. I-am făgăduit lui Asun că o să trec să văd ce-i pe-acasă.

Pe primele străzi, felinarele, trotuarele pline de lume, tramvaiele mă însuflețiră.

— Ascultă, vorbesc serios, cred că am să caut un hotel.

— Bine, cum vrei.

În Plaza de Cataluña am greșit direcția și a trebuit s-o iau prin Ramblas.

— Întorc acuma și te las acasă.

— Nici gînd. În primul rînd să rezolvăm cu hotelul tău.

— Păi, chiar aici.

Am parcat mașina pe o stradă laterală. După ce am rezervat o cameră, am dat cheile automobilului la recepție, ca să-l ducă la garaj.

— E bună, își dădu Emilio cu părerea cînd văzu camera.

— E o prostie să pleci. Și încă cu taxiul.

— Poate telefonează Asun. — Citea anunțul prins pe interiorul ușii. — Puțin cam scumpă, nu ? Văd că e categoria întîi A. Bun, mîine vin pe la opt. Odihnă plăcută.

— Pe mîine, Emilio.

— Mai gîndește-te, poate-ți amintești de cineva și mai important.

Mi-am schimbat ciorapii, m-am spălat pe mîini, am deschis ușa spre balcon. Băiatul de serviciu aduse, în afară de valiză, și chitanța unei amenzi pentru parcare în loc interzis.

Înainte de a ieși, am băut un whisky la barul hotelului. Pe trotuare, dar mai ales pe chei, se plimba multă lume. Chioșcurile de reviste de pe Ramblas erau închise. Am stat la îndoială dacă să mă așez pe o bancă, dar deodată m-am pomenit în port ; era pustiu și vîntul legăna becurile electrice. Aerul era proaspăt, vîntul se stîrnea mai tare și aducea tot felul de miresme. La întoarcere, se porni ploaia.

La început erau doar picături fine, ca nisipul. Pe neașteptate, tunetele prinseră să bubuie fără întrerupere și ploaia se transformă într-o aversă cu picături mari, care goli străzile. Alergînd de la un portal la altul, am ajuns la hotel ud leoarcă.

După ce m-am dezbrăcat, am stins lumina. Din balcon, vedeam cum cade ploaia, revărsîndu-se pe marginile trotuarelor, înspumată și neagră. M-am întins în pat, vlăguit, fără să mă acopăr cu cearșaful. Totul mirosea a umezeală și a praf de cărbune, ca în tren. Fulgerele și tunetele se îndepărtau, dar ploaia se înteți, stre-

şinile cîntau, şi vîntul îmi răcorea pielea umedă şi încinsă de zăpuşeală.

M-am trezit înfiorat de frig. Era noapte adîncă şi nu mai ploua. Înfăşurat într-o pătură, m-am aşezat lîngă balcon să fumez o ţigară, să privesc strada, pustietatea ei, răsfrîngerile luminii pe suprafeţele ude, umbrele copacilor. Angus nici nu-şi închipuia că sînt acolo.

33

Emilio nu sosise încă la florărie. M-am hotărît să-l aştept pe terasa unui bar din apropiere. În ciuda cerului spălat de nori, nu mai era atît de cald. În jumătate de oră, aveau să se închidă prăvăliile. Mă distram privind mulţimea de trecători de pe Paseo de Gracia, automobilele, tramvaiele, literele stinse ale reclamelor luminoase. După limonadă, am cerut un gin.

În florărie, o blondă într-o rochie neagră elegantă mă rugă, printr-un semn, să aştept. Aerul era înăuntru încărcat de tot felul de miresme. Blonda termină ce avea de vorbit cu bărbatul mărunţel, cu cîţiva peri moi pe chelie.

— Aş vrea să comand un buchet. Nu ştiu încă adresa, dar am să vi-o comunic în orice caz imediat după prînz.

— Foarte bine, domnule. Cum v-ar place nişte camelii ?

— Da, bine.

Avea o piele foarte îngrijită, care te făcea să uiţi puţin cît era de grasă. Am urmat-o, cu pri-

virea atîntită asupra formelor ei, pînă în fundul prăvăliei. Alegeam cameliile dintr-un vas, cînd au sosit Foz şi Emilio.

— Iartă-mă, Javier. Îţi aminteşti, desigur, de Alberto Foz.

— Bună. Sigur că-mi amintesc.

— Dragul meu Javier... Cîţi ani au trecut de cînd nu te-am mai văzut ! — Mă îmbrăţişă. — Nu vrei să treci niciodată prin oraşul nostru, după cîte văd. Sau treci şi nu mă anunţi. Ce trebuie să fac ca să fim prieteni ? Bună ziua, Paulita.

— Bună ziua, don Alberto.

— Dar de cîte ori vin, eşti plecat în străinătate.

— Ah, dragul meu, nu mă mira. Mă găseşti mai bătrîn ? E limpede că asta o să-mi spui. Păi, am împlinit şaizeci şi trei de ani.

— Nu se poate ! Pari de cincizeci.

— Paulita, domnii aceştia se deranjează ca să-i trimită nişte flori soţiei mele.

— Ah, minunat. Atunci, la S'Agaró.

Emilio îl descoperi pe chelul mărunţel, care adulmeca prin prăvălie şi supraveghea confecţionarea unui buchet enorm, la care din cînd în cînd mai adăuga alte flori. Îi făcu cu ochiul, ca răspuns la o înclinare a capului din partea lui Emilio.

— Ah, prietene !

Foz mă dădu uşurel la o parte şi înaintă cu cel mai zgomotos rîs al său.

— Domnule director !

— Ah, prieteni !

— Ce mai faceți, domnule director ? întrebă Emilio.

— Știi adresa, într-adevăr ?

Paulita, cu părul-i blond ca o aureolă și cu parfumul atît de personal, își mișcă cu cochetărie arătătorul de la mîna dreaptă.

— Oh, dacă mi-ați fi spus de la început că era vorba de doamna și domnul Foz, cu considerația pe care o am pentru don Alberto... Dumnealui e directorul... — și coborî glasul într-o șoaptă.

— Cum ?

— O personalitate, nu știați ?

Foz nu contenea cu hohotele de rîs, în contrapunct cu zîmbetele inegale ale lui Emilio, care se sprijinea cînd pe un picior, cînd pe celălalt, de parcă ar fi dansat. Vesta directorului era tivită cu pichet alb. Paulita primi bancnotele cu un aer distrat.

— Dar dumneata nu te odihnești niciodată.

— Ah, odihna...

Paulita părea să nu-și găsească astîmpăr. Ne uitarăm cu toții spre buchetul directorului.

— E o minunăție.

— Ah, florile... Nimic nu-i mai frumos ca florile.

— Da, domnule director. După cum am citit, călătoria dumneavoastră prin Andaluzia a fost un adevărat triumf.

— De nedescris, domnii mei.

— Pe noi ne-ați cam uitat.

— Domnilor, munca mă împiedică de la atîtea plăceri... Într-o bună zi am să mă eliberez de aceste lanțuri.

— Sîntem cu toții fascinați de activitatea dumneavoastră. Să vă țină Dumnezeu multă vreme în putere, pentru binele acestui ținut.

— Oh, al acestui ținut... Credeți-mă că port mereu în inimă Catalonia.

Paulita șușotea ceva la telefon. Un băiețaș, cu un șort mare cenușiu, puse anunțul de „închis" pe ușa de sticlă.

— Și noi vă purtăm pe dumneavoastră.

— Știu, știu, prieteni. — Făcu semn cu degetele, ridicînd mîna la umăr ; Paulita se grăbi să se apropie. — Scumpă prietenă, am deplină încredere în dumneata. Domnilor, tot respectul.

Ușa se deschise, se închise la loc și grupul se separă.

— La dispoziția voastră, am zis eu.

— Nu ți l-am prezentat, pentru că știi cum sînt eminențele astea, zise Emilio.

— Se supără dacă îi prezinți lume, înțelegi ? — Foz vorbea acum ca domnul director, intonînd aproape bombastic. — Fiindcă are o poziție foarte importantă, își închipuie că o să-i ceri ceva. Ce n-aș da ca Paulita să-mi dezvăluie destinația acestui buchet.

— Don Alberto, don Alberto, cum v-ar plăcea să vă trădez secretele în fața acestor domni ?

— Ah ! Grozavă mai e Paulita.

— Mergem să prînzim împreună cu Foz, zise Emilio. A șters-o de la birou, ca să vină cu noi.

— Foarte bine.

Foz, care ieșea cu spatele, întors spre zîmbetele Paulitei, dădu peste două fete care treceu la braț pe trotuar.

— Ca de obicei, la dispoziția dumneavoastră, don Alberto. La revedere, domnilor. Multe mulțumiri.

Șoferul închise portiera, ocoli automobilul și, după ce-și puse șapca, se așeză la volan.

— E nemaipomenită femeia asta. Și frumușică, nu ? Să știi că încă mai poate să trezească pasiuni.

— Ce simpatic e directorul, nu crezi ?

— Extrem de simpatic. Și un om foarte simplu, foarte prietenos. Nu-i rău să vii mai des în prăvălia Paulitei. Ți-am spus eu, Emilio.

— Asta-i pentru voi, marii bancheri. Eu aproape că nu cunosc pe nimeni. Vezi tu, nu sînt decît un umil fabricant.

— Ia auzi vorbă, Javier ? și mă bătu pe genunchi. Ce nerușinat... Acum cîteva luni, cînd cu creditele acelea, Consiliul s-a gîndit să recurgă la tine. Un umil fabricant ! Simpatic directorul ăsta. Nu, mulțumesc, înainte de masă nu fumez. Dispepsia. Nu ți l-am prezentat, pentru că mereu i-e teamă să nu i se ceară vreo recomandație.

— Nu face nimic, dragul meu, nici o grijă.

— Și apoi, în Madrid, tu ai toate ministerele la îndemînă... Eh, Emilio, ce să-i faci. Ăștia sînt norocoșii.

— Ei, ei, rîse el. Dar și-a amintit de mine. Și, cui i-o fi trimis florile ?

— Paulita asta... E de o discreție absolută. Niciodată nu spune și nu întreabă nimic. E văduvă.

— Văduvă ?

— Da, văduvă. A unui înalt demnitar republican, se pare. Era tînără, ăla i-a sucit mințile, a luat-o cu el în '38, cînd cu retragerea, a avut parte de nenorociri fără număr în Mexic. Apoi a rămas văduvă și s-a întors. Ea, săraca, nu făcuse nimic. Un caz nefericit. Dar e pricepută, conduce prăvălia foarte bine. A fost ajutată, firește.

Ajunserăm la poalele muntelui Tibidabo. Am așteptat ca să ne așezăm pe terasă, de unde orașul se așternea la picioarele noastre, ca o mare întindere de culori și forme diferite. Emilio tocmai terminase de comandat masa.

— Ia spune, ți-a vorbit de...

— Totul s-a aranjat. Foz a luat telefonul și în două minute a aranjat totul.

— Era și timpul !

— Îți spun că a fost miraculos.

— Mulțumesc, Alberto. Cred că ți-a explicat Emilio ce neplăcută afacere era.

— Lasă, pentru Dumnezeu. O monstruozitate. Bieții copilași amestecați într-un caz atît de lugubru... Și, în plus, dintr-o prostie, dintr-o încăpățînare a inspectorului. Mulțumesc, — examină lista de vinuri — Chateauneuf du Pape. Vă place ?

— Da, da, încuviință Emilio.

— N-o să vă mai sîcîie și, firește, citația tribunalului rămîne fără efect. Dar era și inutil. După cum mi s-a explicat, cazul este rezolvat. Sau ca și rezolvat. Am spus cine sînteți, cine sînt copiii voștri. Adorabili copii ! ce speriați trebuie să fi fost !

— Într-o zi trebuie neapărat să treci pe la Velas Blancas.

— Mulţumesc, Emilio. Ascultă, Javier, după ce mîncăm, am să te răpesc o jumătate de oră. Îl lăsăm pe umilul fabricant la biroul lui, ca să vegheze cum intră aurul în şiroaie, şi am să te consult în vreo două probleme.

— Cum doreşti.

— E vorba de nişte terenuri, pe care le avem în Alicante. E doar o idee, un proiect foarte vag, dar mă gîndeam să construiesc acolo ceva asemănător cu staţiunea voastră. Pentru exploatare comercială. Nimic luxos. Eu nu pot să-mi petrec vara decît la S'Agaró şi, dacă lucrurile continuă tot aşa, vara viitoare copiii n-o să plece din strada Balmes.

— Aşa or să continue.

— Dragă Emilio, nu fi pesimist.

— Pesimist ! Ascultă, Alberto, azi-dimineaţă Javier şi cu mine am fost să-l vedem pe Augusto.

— Pe Augusto Mondonedo ?

— Dar nu l-am găsit.

— Păi te cred, îşi petrece vacanţa la Málaga.

— Nu ştiam că e la Málaga. Înainte de a te deranja pe tine, am fost la Augusto.

— Foarte rău.

— M-am apucat să stau de vorbă cu secretarul. De-acolo ţi-am telefonat. Nu ştiu dacă-l cunoşti pe secretarul lui. Un băiat tînăr, foarte deştept...

— Da, da, foarte competent.

— Cum era și logic, ne-am oprit la discurs. Ai citit discursul, sînt sigur. Știi, nu sînt o autoritate în materie de bumbac, dar...

— Ascultă, Emilio, dacă începi acum cu bumbacul, o să-ți rămînă mîncarea în gît.

Pînă la desert, n-au vorbit decît despre bumbac. Vinul mă umplea de o mulțumire tainică. În depărtare, în pîcla care probabil că era chiar marea, se termina perspectiva fațadelor și teraselor, pata verde a parcului Güell, turlele bisericii Sagrada Familia, hornurile fabricilor, sub masa de lumină translucidă, încrustată în străzi. Deodată, am încercat o senzație cunoscută, de forță și bunăstare, pe care în ultima vreme o uitasem ; o plinătate în tot trupul, și dintr-odată lumea îmi apărea supusă unei ordini limpezi. Cînd Emilio vru să plătească, ni se spuse că șoferul lui Foz achitase nota. Emilio comandă niște havane.

— Dar ați văzut-o pe fata aceea ? întrebă Foz.

— Care fată ? am zis eu.

— Da, am văzut-o. Arăta groaznic.

— Desfigurată ?

— Nu, nu, m-am grăbit eu să răspund. Avea un aer liniștit, adormită, de parcă se prefăcea că doarme. M-a impresionat gura ei de o frumusețe rară.

— Nu-mi amintesc.

— Eu, da. Am văzut-o pe plajă și, apoi, în baraca fostului paznic. Părea să fi fost o ființă într-adevăr interesantă, fata asta. Și, după cum vezi, n-a fost decît o tîrfă.

— E trist. — Foz se apucă să-şi cureţe dinţii cu o scobitoare, cu mîna stîngă la gură ca un paravan. — Şi ce ghinion pe băieţii care erau cu ea. Şi mai ales fetele ! Într-o societate ca a noastră, atît de liniştită. Adevărul este că noi n-am fost aşa, ce naiba ! Nu ne-ar fi trecut prin minte să luăm maşina şi să plecăm într-o călătorie cu o tîrfă şi cu două fete din lumea noastră.

— Nu, zise Emilio. E cumplit cum evoluează tinerii din ziua de azi.

— În ceea ce mă priveşte, cred că le par un străin copiilor mei. Şi nu vă mai spun cum mi se par ei mie. Cu apucăturile sălbatice de acum.

Ne-am dus apoi într-o scurtă plimbare pe esplanada funicularului. După ce l-am lăsat pe Emilio la birou, Alberto mă luă cu el la biroul său, ca să-mi expună proiectele în legătură cu terenurile, făcînd apel la planuri, studii economice, memorii şi lămuriri personale. Mă asculta cu o atenţie concentrată, fără să zîmbească, degajînd din întreaga lui fiinţă un fel de solidaritate care îmi uşura raţionamentul. Am rămas uimit văzînd că se făcuse şase cînd mi-am luat rămas-bun de la Alberto Foz.

— Îţi mulţumesc, dar prefer să merg pe jos pînă la hotel. Alberto, îţi rămîn recunoscător pentru toate.

— Ba eu îţi rămîn ţie, dragul meu. Spune-i lui Emilio că primesc invitaţia voastră. Săptămîna viitoare o să vin la Velas Blancas. Repet, maşina mea îţi stă la dispoziţie. — Îmi strînse mîna. — Cum vrei... Ah, şi nu pregeta să mă

suni dacă vă mai sîcîie. Ceea ce nu cred. Complimente soţiei tale.

Înainte de a face un duş, i-am telefonat lui Emilio. Mi-a răspuns, distrat, că va mai întîrzia o jumătate de oră. După ce-am închis, m-am gîndit s-o sun pe Angus. Telefonista m-a anunţat însă că nu poate promite legătura înainte de cincizeci sau şaizeci de minute. M-am îmbrăcat pe îndelete, am fumat cîteva ţigări, am comandat un gin, am făcut un tur pe Ramblas, am cumpărat ziarele de seară, le-am citit în hol. Aproape de nouă, sosi şi Emilio, năduşit tot.

— Iartă-mă că am întîrziat. N-am avut timp nici măcar să te anunţ. — Se lăsă să cadă în fotoliu. — O cafea, te rog.

— Şi mie mai adu-mi un gin. Dar ce s-a întîmplat ?

— Pur şi simplu, nu pot să lipsesc de la birou. Asunción crede că e o manie a mea, că aşa vreau eu să-mi amărăsc viaţa. Dar nu-i aşa. Ascultă, spune-i că nu pot să vin, înţelegi ? Că pînă în trei sau patru zile nu mă întorc.

— Atît de multă treabă ai ?

— Treabă ? Explică-i tu, că eu mîine îi dau un telefon. Să nu fie neliniştită, că stau bine acasă, să aibă grijă de copii. Pleci acum ?

— Da.

— E tîrziu. De ce nu te culci acum, şi pleci mîine devreme ? Mîine la şapte trebuie să fiu la birou. Nu, nu pot să lipsesc.

— Prefer să conduc noaptea, fiindcă nu-i atît de cald.

— Totul s-a îngrămădit, probleme nerezolvate, cereri nesoluționate... Îți spun că atunci cînd semnez statele, aprob un furt. Din propriii mei bani !

Noaptea era senină. Prin geamul deschis, acum că ieșisem din oraș, pătrundea un vînt rece. M-am oprit la un restaurant să iau o omletă, un cîrnat și o sticlă de bere. Cînd m-am așezat din nou la volan, parcă nu mai eram atît de obosit. Șoseaua, kilometri la rînd, șerpuia pe malul mării, uneori la același nivel, alteori la piciorul falezei. La ieșirea dintr-un orășel, m-au oprit niște agenți de circulație, să-mi verifice actele. Circulau numeroase automobile și camioane, în amîndouă direcțiile.

În apropiere de orășelul lui Angus, am părăsit șoseaua principală. Străzile erau pustii. M-am oprit într-un loc întunecos, de unde puteam vedea contururile vilei. Fumam fără grabă, aproape adormit. Dacă Angus nu desfăcuse pachetul, dulciurile cumpărate pentru pescari s-or fi uscat. Apoi, mi-am dat seama că mă gîndeam la Elena, la planurile lui Foz, și că setea mă chinuia. Cu farurile stinse, am întors.

Abia mi-a ajuns benzina pînă la Velas Blancas. Tălpile pantofilor scrîșniră pe pietrișul aleii. Mirosea a pămînt reavăn. Bîjbîind prin vestibul și prin coridor, m-am dus la bucătărie. Cînd am aprins lumina, niște puncte întunecate o porniră fugind pe jos ; apoi se imobilizară. Sîngele mi-a năvălit în față și cîteva secunde n-am știut ce să fac. În cele din urmă, am cău-

tat o mătură dar, înainte de a apuca s-o ridic, gîndacii dispărură printre crăpăturile dintre lespezi, pe jos şi prin pereţi.

Am băut apă cu lăcomie. Somnul, oboseala, chiar şi senzaţia de confort îmi fuseseră spulberate într-o clipită de vederea gîndacilor. Am ieşit în grădină. Furia îmi creştea, înverşunîndu-se, la gîndul că în casa mea cea nouă, care mă costase atîţia bani, mişunau gîndacii. A trecut mult pînă mi-am amintit că mai există şi insecticide.

34

Claudette tocmai îmi oferise un Martini. De pe verandă, îi vedeam pe zidari, închizînd spărtura zidului care ne despărţea de grădina lui Amadeo. Dora apăru pe stradă. La jumătatea aleii, începu să vorbească.

— Omul acela... S-a întors omul acela, Javier.

— Dar ce vrea ? întrebă Claudette.

— Amadeo, care l-a văzut venind, l-a luat la el acasă. Dar pe tine te caută. Grăbeşte-te. Mă duc pe plajă să-i adun pe copii.

— Linişteşte-te, Dora.

— Aşteaptă-mă, te însoţesc, şi Claudette coborî treptele spre Dora.

Din două înghiţituri, mi-am golit paharul. Am pornit, cu pas liniştit. Un nor de praf alb îi învăluia pe cei trei muncitori, acoperind pămîntul şi iarba. Din partea cealaltă, prin mijlocul străzii, Rafael se îndrepta spre casă.

Cînd am intrat în living, Julio se ridică.

— Bună ziua, don Javier. Vreau să vă cer o favoare.

— Atunci, eu vă las.

— Nu, spuse el, întorcîndu-se spre Amadeo. Din partea mea, puteți rămîne.

— Ia loc... Te ascult.

— Știu că ați vorbit cu superiorii mei. — Își potrivi ochelarii. — E normal. Dar n-am urmărit niciodată să vă incomodez mai mult decît era necesar. Am cerut citațiile acelea. Dar e normal ca dumneavoastră să nu fi așteptat fără să faceți nimic. Dacă aveți timp, eu...

— Am timp.

— Acum două zile, sîmbătă, v-am cerut să mă lăsați să vorbesc cu copiii. Dar ați refuzat.

— Întocmai, zise Amadeo.

— Și încă e necesar să vorbesc cu ei.

— Mi-e teamă că...

— Scuzați-mă, — și zicînd aceasta, mușchiul de pe obrazul stîng începu să-i tremure. — Am să vă spun ce vreau să-i întreb pe copii. Și cum am să procedez, dacă sînteți de-acord.

— Bănuiesc că dorința dumitale de a-i interoga pe copii nu este lipsită de temei. Totdeauna am bănuit-o. Pe de altă parte, n-am intenționat niciodată să-ți pun piedici în activitatea dumitale. Respect mult ceea ce faci. Ba mai mult, o admir. Știu că te îngrijești de liniștea noastră a tuturor, riscînduți-o pe a dumitale. Și mă tem că nu pentru o leafă prea mare — inspectorul dădu din cap, cu un surîs vag. — Dar dumneata n-ai copii.

— Nu, n-am copii, domnule.

— Dacă ai avea... Copii mici, ca ai noştri. Ai proceda şi dumneata la fel ca noi. Sînt dispus să te ascult, acum şi oricînd mai doreşti.

— Mulţumesc. — Îşi drese glasul, în timp ce îşi împreuna vîrfurile degetelor. — V-am mai explicat că toţi cei implicaţi în acest caz şi-au menţinut de fiecare dată primele declaraţii. Dar că există un fapt pe care nici una din acestea nu-l justifică. Fata — ridică puţin glasul — era beată. În barca pe care au închiriat-o în sat, au continuat să bea. Şi chiar acolo a şi murit. Ceilalţi s-au speriat, au lăsat-o pe plajă şi au fugit. Bine... Nimeni din sat, nici de la camping, absolut nimeni, n-a trecut toată ziua pe plajă. Copiii dumneavoastră au fost cei care au descoperit cadavrul. Fata era despuiată. Ceilalţi spun că au lăsat-o îmbrăcată. Ba mai mult, spun că avea şi o poşetuţă cu bani şi acte.

— Ascultă ! strigă Amadeo. Copiii nu sînt hoţi.

— Eu n-am spus că...

Amadeo se ridică în picioare şi străbătu camera, aproape împiedicîndu-se de un scaun.

— Ba da ! Ai insinuat că copiii au jefuit-o pe femeia aceea. Că i-au luat geanta, hainele. E ridicol ! Nişte fiinţe care n-ar ridica un ban de pe jos— să despoaie un cadavru.

— Atunci, cine a făcut-o ?

— Ce ştiu eu ! Cei care au omorît-o...

— Nimeni n-a omorît-o.

— ... sau pescarii, ca s-o jefuiască. Da, ei au făcut-o ! Chiar că aveau motive să fure, morți de foame cum sînt, acești feciori de...

— Au negat tot timpul, și am convingerea că nu mint.

Amîndoi își răcneau mai departe ipotezele. Julio, în picioare, își desfăcuse chiar cravata și se descheiase la gulerul cămășii. În vestibul, Rufi și Leles ascultau. Fetița, ținîndu-se de fusta lui Rufi, sugea o caramea lipită de un bețișor. Amadeo și polițistul tăcură amîndoi cînd am ieșit din încăpere. M-am oprit pe verandă, încă neștiind ce să fac.

— Rufi.

— Da, domnule.

— Spune-i lui Leoncio sau Rafael să golească imediat piscina.

Mîna inspectorului pe brațul meu mă reținu cu blîndețe.

— Mulțumesc, zise el.

— Amadeo, trebuie să-l găsești pe Joaquín.

Nu era acasă la el, nici pe plajă. Într-un sfert de oră se organiză căutarea lui. Eram leoarcă de nădușeală cînd am ajuns la piscină, al cărei nivel cobora. Santiago sonda pe fund. Le-am liniștit pe femei. Andrés, în pijama, rîdea de vorbele Martei, care-i povestea ce se întîmplase. Ernestina și cu mine o pornirăm spre sat cu motoreta. Amadeo și cu Rafael, în furgonetă, se îndreptară spre oraș. Luisa și cu Karl urmau să cutreiere pe țărmul mării.

— Dar cum o fi aflat că sîntem pe urmele lui ?

— E șiret ca o vulpe. Și are conștiința încărcată. Adulmecă ce se întîmplă. Mîine-poimîine o să fie un adevărat vultur în afaceri, dacă nu sfîrșește mai înainte la pușcărie sau zdrobit de un copac.

— Nu vorbi așa, Javier.

— Lasă-mă să cobor aici.

Ernestina se întoarse în stațiune, iar eu am început să urc prin crîngul de pini. Din cînd în cînd, mă odihneam, leoarcă de sudoare. La ora două, m-am întins la umbră. Oboseala mă împiedica să-mi amintesc de discuțiile cu Joaquín din ultimele două zile, de incursiunile lui, de ascunzătorile lui. Am mai hoinărit vreo jumătate de oră și, în cele din urmă, m-am hotărît să cobor. Am ajuns pe la jumătatea după-amiezii, prăfuit, murdar, cu gura uscată. Piscina nu mai avea nici măcar jumătate de metru de apă, în partea cea mai adîncă.

— N-a apărut, îmi comunică Marta. Și nici n-au găsit nimic.

În living, femeile stăteau de vorbă. Fumul țigărilor se învolbura în aerul liniștit, iar mesele și polița căminului erau pline de farfurii, cești, pahare, sticle. În timp ce beam un pahar de limonadă, Elena îmi aruncă o privire. Cearcănele și fața nefardată scoteau în relief pometii ei arși de soare.

— Nu fi îngrijorată. Cel mai tîrziu la căderea serii o să apară.

— S-a dus și Andrés să-l caute, e foarte îngrijorat.

M-am aplecat la o gură de apă din grădină și mi-am răcorit capul și pieptul. În liniștea după-amiezii senine, valurile lingeau lenește plaja. Am auzit-o pe Rufi strigînd, și am luat-o la goană pe cărare în sus.

— L-au găsit domnul Santiago și domnișoara Ernestina. Pe cîmp.

— Dar e bine, sănătos ?

— Da, domnule. Slavă Domnului ! A adormit la umbra unor tufișuri. Acum nu vrea să spună nimic.

Am luat-o din nou la fugă, cu un ultim efort. Don Antonio se îndrepta spre casă.

În încăperea plină de oameni, inspectorul, separat de ceilalți, se rezema de șemineu. Așezat pe marginea divanului, Joaquín mînca un sandviș cu șuncă. Mi-am croit drum și, atunci, toți tăcură.

— Se pare că ai făcut o excursie frumoasă, am spus și m-am așezat lîngă el. Nu m-ar mira ca părinții tăi să se îmbolnăvească din cauza ta. Nu te gîndești niciodată la părinții tăi, cînd umbli hai-hui ? — Încetă să mai mestece ; avea fruntea încruntată, cînd i-am trecut o mînă prin părul răvășit. — Ascultă, acum trebuie să spui unde ții hainele pe care i le-ai luat femeii aceleia.

— Pîrîcioșii ăștia, au născocit totul !

— Nici unul dintre ei nu te-a trădat.

— Sînt niște pîrîcioși ! Și-au călcat jurămîntul.

Enrique şi fetiţele izbucniră în plîns. Asunción încercă să-i liniştească.

— Vai, dacă ar fi aici tatăl vostru...

— Tăceţi din gură.

— O să vedeţi voi, cînd o să afle.

— Taci, Asunción. Ascultă, Joaquín, nu-i adevărat, nu te-au...

— Ba da, e adevărat zise Andrés. Ei au spus totul, pentru că sînt nişte copii cinstiţi. Numai fiul meu se încăpăţînează să nege evidenţa, cu toate că asta o necăjeşte pe maică-sa, iar pe mine mă face să-mi crape obrazul de ruşine. Dar adevărul e că i-au luat hainele.

— N-am spus că-i minciună, zise el lăsînd sandvişul din mînă.

— Ai făcut tu asta, Joaquín ?

— Da, am făcut-o. Şi eu sînt cinstit.

— De ce ? — Andrés se aşează pe locul de pe care mă ridicasem şi-l cuprinse pe Joaquín cu braţul de după umeri. — Tu, care eşti şeful bandei, ai avut ideea, nu ?

— Mai întîi am văzut poşeta. Dar nu i-am luat banii, nici nimic altceva. Ăştia nu ştiau cum e făcută o femeie. Ziceau că femeile sînt la fel ca bărbaţii. Eu le-am spus că nu.

— Zi-i mai departe.

— Odată, am văzut o poză. Şi-apoi, aşa puteam să am şi eu o comoară. Am jurat cu toţii să păstrăm taina. — Enrique izbucni şi mai tare în plîns, în braţele Dorei. — Am tăiat pînza cu briceagul meu. Numai pe aceea care nu putea fi scoasă. Dar eu n-am călcat jurămîntul.

— Bine, Joaquín, dar unde ţii comoara ?

Se smulse de sub braţul lui Andrés, dar privirea nu i se desprindea de pe faţa mea. O privire lungă, rugătoare, temătoare.

— Da, ştiu unde e. Chiar tu mi-ai spus-o, acum cîtva timp.

— Javier, te rog, zise Elena.

— În ziua cînd mi-ai arătat ascunzătoarea ta, lîngă gard. Vizuina ta. Trei scaune de răchită stricate, o masă din pietre şi nişte lăzi de cutii de lapte condensat. Vezi că îmi amintesc ? — Făcu cîţiva paşi şi ca să mă poată privi, îşi întoarse capul. — Dar n-am de gînd să spun nimic. Tu va trebui să mărturiseşti singur locul unde-ai ascuns comoara. Eu n-o să te trădez.

— Joaquín, Javier are încredere în tine.

Stătea cu degtele înlănţuite, strînse la piept, şi mîinile îi tremurau.

— Minte ! Nu ţine minte nimic, nu ţine minte unde i-am spus că păstram planul comorii. — Lacrimile îi umpleau ochii. — Dacă şi-ar fi amintit, ar fi spus-o.

— Dragul meu...

— Lasă-mă !

Umerii îl trădau după cum se zguduiau, că încerca să-şi înăbuşe suspinele. Trecu printre cei ce umpleau camera, orb parcă, cu paşi şovăitori, spre un loc pe care părea să-l fi uitat. Inspectorul îi ieşi în întîmpinare şi-l luă în braţe.

— Eşti un băiat curajos. Am să-i scriu şefului cel mare peste toată poliţia că eşti băiatul cel mai curajos din Spania. Dacă nu plîngi.

— Nu plîng.

— Îmi plac bărbaţii curajoşi ca tine. Auzi, să mori de rîs, nu alta, cum m-ai ţinut mai mult de-o lună tot căutîndu-ţi comoara.

— E în camera cu mobile vechi, în sacul de voiaj al mamei.

Elena scoase un ţipăt ascuţit.

Deasupra asfinţitului, care aprindea cu violet coroanele copacilor, iradia o strălucire galbenă. Mi-am dat seama că mă urmaseră, cînd Ernestina se agăţă de braţul meu ; Amadeo, în dreapta, îmi oferi o ţigară.

— Hai să facem un tur, zise Ernestina.

Casa rămînea în urmă, cu luminile de curînd aprinse, cu murmurul glasurilor, cu lacrimi şi strigăte. Ne-am îndepărtat pe şosea pînă cînd se întunecă. La întoarcere, ne iluminară farurile de la maşina inspectorului. Amadeo şi Ernestina vorbeau despre copii, despre căldură, şi mărturiseau ce ghiciseră şi ce nu în timpul zilei.

— Vă mai amintiţi, vorbi Amadeo, ce supărat a fost Emilio cînd şi-a dat seama că puştii văzuseră o femeie goală ?

— Şi că Javier le explicase anatomia femeilor. Sigur că-mi amintesc.

— Ei, şi-o să vezi ce-o să fie cînd o să afle că, de fapt, copiii au dezbrăcat-o pe moartă. O să-i ţină pînă în decembrie numai cu pîine şi apă.

— Şi pînă la urmă, întrebă Ernestina, s-a aflat ceva despre familia sărmanei nenorocite ?

— Nu, am minţit eu. Poate că nici nu avea familie.

— Uite-i, sînt în casă.

Scaunele fuseseră puse la cîţiva metri de portalul iluminat. Marta pregătea băuturile. Claudette, aşezată picior peste picior, îşi legăna pantoful pe vîrful degetelor.

— Îţi dai seama, Luisa, zise Andrés, ce bine ai făcut că ai rămas ? La Zarauz nu te-ai fi distrat atît.

— Andrés, eşti un tip grozav. — Luisa îl sărută pe frunte. Mă dau în vînt după oamenii care au simţul umorului.

— Nu, mulţumesc, Marta.

— Cum, Andrés, nu bei ? Asta înseamnă că mîine e ziua ta de mers la doctor.

— Nu, zise Andrés. Numai că vreau să stau puţin lîngă Joaquín. Mai tîrziu, cînd s-o întoarce.

Tolănit în balansoar, mi-am rezemat capul pe pernele de pe spătar. Mă simţeam murdar şi mă dureau tare de tot şalele.

— Mulţumesc.

Sticla paharului era rece, ca o mîngîiere. După prima înghiţitură, nostalgia fără leac care mă apăsa se mai risipi. La urma urmelor, Angus nu era decît o tîrfă, pe care o puteam întîlni la Madrid oricînd aş fi avut chef. La iarnă. După a doua înghiţitură, mi-am dat seama că era gin.

— Mai e mult pînă la iarnă ? am întrebat, fără să-mi dau seama ce spun.

Hohotele de rîs ale celorlalți mă făcură să deschid ochii.

35

Rufi îmi dădu legătura în birou.

— Ce faci ? mă întrebă Elena.

— Lucrez de două ceasuri. Dar tu ?

— Sînt complet singură. Nu vrei să cobori pe plajă ?

— Ba da, cred că da. — Riserăm amîndoi. — Cred că ies imediat.

Enrique era așezat pe treptele verandei.

— Nu-mi place să te văd dus pe gînduri, așa, ca un prost.

— N-am nimic de făcut. — Se ridică în picioare și mă urmă.

— Du-te să te joci.

— Mergi pe plajă ?

— Da.

— Mă lași să vin și eu cu voi ?

— Cu cine ?

— Cu voi. Pe „Marta".

— Ah, sigur — m-am uitat la ceas, — foarte bine. Dar mai e o jumătate de oră. Înainte de douăsprezece nu plecăm. Așteaptă-mă pe plajă, pînă trec pe la unchiul Andrés.

— Unchiul Andrés a plecat cu Joaquín devreme de tot. Să-i cumpere jucării.

— Oricum, așteaptă-mă pe plajă. Ai putea să dai o mînă de ajutor la pregătirea bărcii.

Am zăbovit în colț, pînă cînd Enrique dispăru la capătul străzii. Fluieram, în timp ce urcam prin mijlocul drumului. În susul străzii, umbrele copacilor închipuiau tot felul de pete întunecate pe asfalt, pe pămînt, pe iarbă. Elena mă aștepta pe verandă. De cum am închis ușa de la living, ne-am sărutat.

— Te simți bine ?

— Da. — M-am așezat pe canapea. — Dar tu ?

Elena îmi aduse suc de fructe. Nu mă îndoiam că își pusese dinadins rochia aceea cu spatele gol.

— Eu, foarte bine. Andrés a plecat cu Joaquín pentru două sau trei zile, ca să-l mai distreze. Te duci pe mare ?

— Da. Cum se simțea Joaquín azi-dimineață ?

— Emoționat la gîndul călătoriei. O să-i treacă repede bosumflarea. Ai lucrat într-adevăr ?

— De două ceasuri. M-am sculat, m-am așezat la birou și nu m-am mișcat pînă m-ai sunat tu. Erau mormane de scrisori care așteptau răspuns.

— Dacă n-ai nimic împotrivă... zise și luă sticluța cu ojă. La ce oră plecați ?

— La douăsprezece — cel puțin așa mi-a spus Amadeo. Am chef să pescuiesc, să mă scald în largul mării. De ce nu vii cu noi ?

— N-o să am timp. — Ridică puțin jaluzelele, ca să intre mai multă lumină. — Voi o să vă întoarceți foarte tîrziu. E bun sucul ?

— Foarte bun.

Văzută din profil, în raza de lumină ce străbătea penumbra, Elena părea mai tînără. Își apleca fața spre unghii, mișcîndu-și aproape imperceptibil capul. După ce am să termin sucul, am să mă scol să-i sărut rotunjimea umărului, unde carnea se boltea în arcuirea spatelui.

— Uitasem cît de frumoasă ești.

Mă privi cîteva clipe, surizătoare. ...Nimeni din sat nu-mi mărturisise că le închiriase tinerilor acelora o barcă... Probabil că Angus îmi va scrie într-una din zile... Elena își cerceta unghiile care străluceau, roșii, la vîrfurile degetelor întinse. Afară, pămîntul pîrîia de căldură, de parcă nisipul sau rășina ar fi dat în clocot.

— Trebuie să mă ierți, zise ea coborînd brațul.

Intonația banală a glasului mă dezorientă.

— Te iert.

— Știu că m-ai iertat. Dar trebuia să-ți cer iertare pentru că în ultimele zile nu m-am purtat bine cu tine.

— Elena, uită zilele astea. Totul e iar ca mai înainte.

— Îți duceam dorul, zise ea ridicîndu-se, și din cauza asta mă simțeam nervoasă, proastă și, mai ales, neajutorată. După cum știi, sînt obișnuită — înaintă încet, ocolind masa, cu brațele întinse — să nu gîndesc. De multă vreme, tu ești

cel care gîndește pentru amîndoi. Și, deodată, a trebuit să-mi rînduiesc singură treburile.

Îngenuncheată pe divan, se sprijini cu brațele de umerii mei.

— Ți le-ai rînduit bine.

— Ai dreptate, trebuie să uit. — Alunecă într-o parte, în timp ce eu o strîngeam de mijloc. — Ai grijă să nu te pătezi cu ojă — brațele ei paralele mă strînseră pe după gît. — Mă iubești ?

— Firește că te iubesc. Sună puțin cam caraghios aceste declarații, nu-i așa ? — Își frecă nasul de obrazul meu. — Pentru mine, desigur. Tu ești încă tînără.

— Oh, și tu nu ?

— Nu atît de tînăr, să zicem. Sînt momente cînd recunoști că nu mai ai energia pe care o aveai la douăzeci de ani. Asta mi s-a întîmplat mie.

— Prostii !

— Lasă-mă să-ți fur o sărutare.

După aceea, ea se desprinse de mine, și rămase mult timp cu pleoapele coborîte peste ochi, cu o expresie care îmi amintea de o seară ploioasă.

— Îți amintești de o seară, cînd ploua tare și așteptam... ?

— Să știi că nu-mi place să te aud vorbind de bătrînețe. Iartă-mă, ce spuneai ?

— Nimic. Dar înțelege, Elena, că-i doar o glumă, o minciună. Niciodată nu m-am simțit mai puțin bătrîn.

— Nu-i o glumă, de ce să nu fim sinceri ? Îți spui că te-ai întors acasă fiindcă nu mai ești tînăr. Este adevărat sau nu ?

— Nu.

— Nu, nu și nu ! Te-ai întors pentru că ești bărbat. Un bărbat adevărat.

— Elena, iubito, asta se cîntă în vodeviluri.

— Acum mă iei peste picior.

— Sînt foarte încîntat. Ascultă — și mi-am pus mîinile pe fusta ei — să vorbim serios. Spui că înainte gîndeam eu pentru tine, și s-ar putea să fie adevărat. Dar tu prețuiești prin tine însăți, pentru că singură ai știut ce să faci. Da, ar fi bine să discutăm pe față totul, cum am făcut-o întotdeauna.

— Javier...

— Ai făcut foarte bine că nu ți-ai părăsit soțul pentru mine, Elena. Pentru că tu știi cum e viața, cum trebuie s-o trăiești, ai știut chiar și atunci cînd eu am uitat. M-am întors, pentru că dacă nu sînt cu ai mei, atunci cu cine să fiu ? Și îmi place să fiu cu ai mei, crede-mă. Mai ales acuma, cînd nu mă mai consider părintele salvator al lumii, am încheiat, rîzînd.

— Oh, ce emoționant era tot ce spuneai și, la urmă, strici totul cu glumele tale. Te iubesc mult.

— Eu pe tine... Lasă, aici în orice moment poate să intre cineva și... Mi-e cumplit de dor

de tine, cu dobîndă pentru timpul cît mi-ai lipsit.

— Cu sută la sută.

În picioare, lipită de perete, o ţineam strîns, sufocat de mireasma ei, de atingerea cunoscută a părului ei, în lumina pe care jaluzelele o descompuneau în fîşii.

— Oh, tu, tu, tu — şi i-am împins trupul. — E nevoie de puţină judecată. Hotărăşte-te să vii cu noi pe mare.

Mă însoţi pînă în grădină ; păşeam ţinîndu-ne de mînă. Am pornit spre ţărm, căutînd locurile umbroase, dar eram lac de sudoare. La începutul aleii, m-am oprit să examinez anunţul pus de curînd, cu vopseaua neagră, care încă nu se uscase. TRECEREA OPRITĂ. DRUM PARTICULAR. Înainte de a ajunge pe plajă, mi-am scos cămaşa. Amadeo şi Santiago stăteau pe punte, aplecaţi peste motorul bărcii care era trasă pe nisip. Copiii alergau în urma mea, în timp ce-mi scoteam sandalele. Am intrat în apă, care era neobişnuit de rece, şi am înotat cîteva minute.

Dora fixa ţăruşii cortului, ajutată de Asunción şi de Luisa.

— O să întîrziem cu ieşitul în larg, zise Santiago.

— Cînd vreţi voi, nu mă grăbesc. — Nisipul îmi ardea tălpile picioarelor. — Bună, Asun. Te-a sunat Emilio ?

— Ah, Javier, sînt foarte mulţumită. Azi-dimineaţă am vorbit cu el mai bine de un sfert

de oră. José, pune-ţi pălărioara ! Ai să faci o insolaţie.

— Hai, aşază-te aici.

— Lasă, Dora, vreau să stau puţin la soare. Îmi dai un prosop ? — Don Antonio ridică ochii de pe ziar. — Mulţumesc. Apa e foarte rece.

— José ! José ! Nu staţi pe mal, fiindcă apa e foarte rece.

— Da' de unde rece !

Am întins prosopul lîngă cortul lui don Antonio, am pus ţigările şi chibriturile în punga de plastic şi m-am întins. Cămaşa lui don Antonio avea imprimat pe spate un palmier uriaş. Sub borul pălăriei, sudoarea îi lăsa pe frunte încă un cerc. În plin soare, Claudette îşi instala şevaletul.

— Ce-aţi păţit ? Dacă vreţi, vă ajut.

— Blestematele astea de bujii, ca totdeauna.

Enrique sări în sus, sprijinindu-se de umerii lui Santiago.

— S-au întors Juan şi băiatul ? întrebă Amadeo.

— Motorul ăsta... mormăi don Antonio. Într-o zi o să vă lase în pană.

— Dacă zgîrcitul de Amedeo i-ar fi pus motorul acela de doisprezece cai...

— Am avea nevoie de o canoe, ca să facem schi nautic, zise Marta.

Don Antonio îşi ridică ochii pe deasupra ziarului.

— Ce se mai întîmplă în lume ? l-am întrebat eu.

— Eh, războaie, revoluții, accidente, nebunii... Lumea și-a pierdut mințile.

— Cît te-am așteptat, Ernestina ! zise Claudette.

— Aici e liniște și pace, am zis eu, împreunîndu-mi mîinile pe sub ceafă.

— Da, aici e altceva. — Don Antonio împăturî ziarul, după ce mi-l oferise cu un gest. — E o vreme splendidă, copiii se joacă, femeile șușotesc și noi ne odihnim. Ce minciună că totul merge rău, după cum spun nemulțumiții și ratații. Te îmbolnăvești citind ziarul. — Don Antonio scoase un roman polițist de sub scaun, unde se îngrămădeau pungi, sticle, un șervet. — Spuneai că e rece ?

— Foarte rece.

M-am întors pe partea cealaltă. Ernestina, cu mîinile în șolduri și picioarele depărtate, își arcui spatele, în timp ce, de sub ochelarii negri, privea, nemișcată, marea.

— Ce faci, pozezi la soare ?

— Las-o în pace, zise Claudette. Numai zece minute, frumoaso.

— Bine, bine, sînt de acord. Leles ! dă-mi cu puțină cremă pe spate.

Nisipul avea o aromă caldă, acră. Fruntea îmi era udă sub braț. Vedeam plaja cu un singur ochi, într-o pîclă de lumină în mișcare, plină

uneori de pete roşietice. Printre picioarele Ernestinei, o observam pe Claudette care, cu paleta în mînă, ba se apleca peste tablou, ba se dădea înapoi. Luisa fugea după Leles. Mi-am întins picioarele, lăsîndu-mi muşchii moi.

— Era şi timpul, omule! Strigă Amadeo.

Veneau încet, cu pantalonii suflecaţi pînă aproape de genunchi, cu cămăşile legate într-un nod deasupra buricului, în faţă Juan şi, la cîţiva paşi în urmă, băiatul... Scrisoarea lui Angus va sosi cu siguranţă înainte de a mă decide, într-o zi, să mă reped în oraş... Juan mişcă o mînă spre barcă. Mi-am aplecat fruntea şi am închis ochii. Apoi, un miros rînced, ca de lemn putred, mă ameţi o clipă. Pe deasupra nisipului plutea un norişor de praf.

— Ascultă, i-ai făgăduit cumva lui Rufi că-i mărim leafa? mă întrebă Dora.

— Nu-mi amintesc. — M-am tîrît pe burtă, pînă în umbra cortului. — Dar măreşte-i-o, dacă ţi-a cerut-o.

Mi-am tras prosopul sub piept.

— O să te zgîrii de nisip, îmi atrase atenţia Dora, îndepărtîndu-se. La cine e colacul de cauciuc?

— Amadeo, de ce nu beţi ceva?

— Dă-mi colacul pentru tanti Dora.

— Cum o să se cheme tabloul tău, Claudette? am întrebat-o.

— Nu știu la ce oră o să ieșim în larg, oftă Amadeo, sărind afară din barcă. Enrique, du-te să aduci bidoanele de apă. Să te ajute și José.

— Nu are titlu.

— Peisaj cu sirenă, zise Luisa.

Mi-am apăsat buzele pe braț. Singura mireasmă pe care o mai simțeam acum era a pielii mele.

Lector : MIHAELA CIUNCAN
Tehnoredactor : VICTOR MAŞEK

Bun de tipar : 21.10.1981.
Coli tipar 14,5.

Combinatul poligrafic „Casa Scînteii",
Piața Scînteii nr. 1, București,
Republica Socialistă România

EDITURA UNIVERS

373

Juan García Hortelano

FURTUNĂ DE VARĂ

Considerat drept unul dintre cei mai de seamă reprezentanți ai «noului roman spaniol» de după 1960, Juan García Hortelano (n. 1928) realizează, după părerea criticului Pablo Gil Casado, romane critico-sociale ale «absurdului» vieții spaniole postbelice.

Încununat cu Premiul Formentor, romanul *Furtună de vară* este o parabolă despre traiul decăzut al burgheziei spaniole contemporane, îmbogățită de pe urma războiului civil.

COLECȚIA GLOBUS

Lei 10,5